JOHN GRISHAM

PARTENERUL

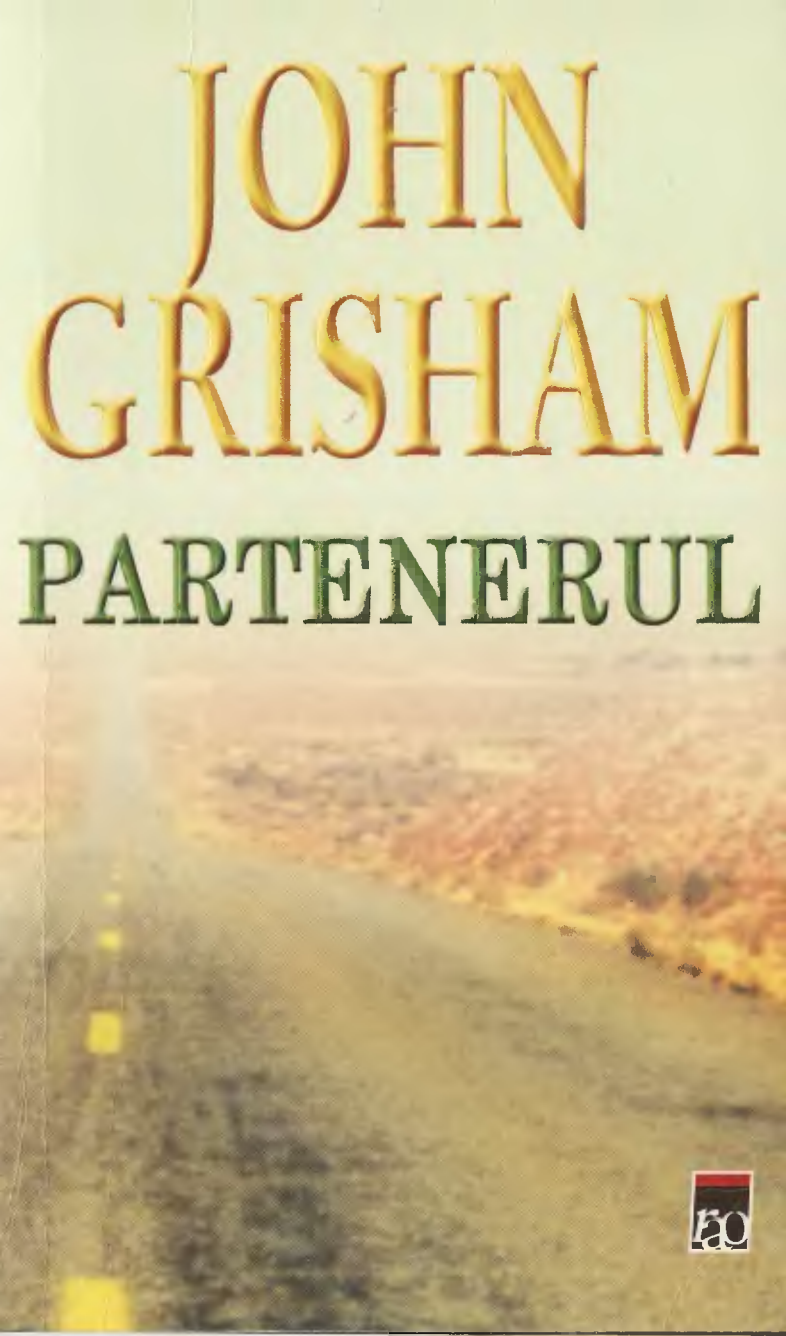

PARTENERUL

În seria JOHN GRISHAM:

...Și vreme e ca să ucizi
Firma
Cazul Pelican
Clientul
Camera morții
Omul care aduce ploaia
Juriul
Avocatul străzii
Testamentul
Frăția
Campionul din Arkansas

În curînd:

Moștenitorii

JOHN GRISHAM

PARTENERUL

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C. P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN GRISHAM
The Partner
© John Grisham 1997

Traducere din limba engleză
CARMEN ARDELEAN

© RAO International Publishing Company, 1997
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

ISBN 973-576-153-x

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, m-am bazat pe cunoştinţele unor prieteni pentru a scrie această carte şi aş dori să le mulţumesc aici. Steve Holland, Gene McDade, Mark Lee, Buster Hale şi R. Warren Moak mi-au împărtăşit cîte ceva din experienţa lor şi/sau au încercat să descopere mici fapte necunoscute. Will Denton mi-a citit din nou manuscrisul şi, din nou, a reuşit să păstreze exactitatea juridică.

În Brazilia, am fost ajutat de către Paulo Rocco, editorul şi prietenul meu. El şi încîntătoarea lui soţie, Angela, m-au ajutat să cunosc oraşul lor adorat, Rio, cel mai frumos oraş din lume.

La rugămintea mea, aceşti prieteni mi-au spus adevărul. Ca de obicei, greşelile îmi aparţin în întregime.

1

L-au găsit în Ponta Porã, un plăcut orăşel brazilian aflat la graniţa cu Paraguayul, într-o regiune care mai purta şi acum numele de „Frontiera".

L-au găsit în casa lui de cărămidă, ascunsă de verdeaţă, de pe Rua Tiradentes, un bulevard larg cu arbori în mijloc şi copii desculţi care jucau fotbal pe pavajul încins.

L-au găsit singur, lucru evident, deşi o femeie de serviciu venise şi plecase la ore dintre cele mai ciudate în cele opt zile în care stătuseră ascunşi, la pîndă.

L-au găsit ducînd o viaţă confortabilă, dar, cu certitudine, nu una luxoasă. Casa era modestă şi putea trece drept proprietate a unui negustor local. Avea un Volkswagen Broască fabricat în 1983 la São Paulo, în serie, printre alte milioane la fel. Era roşu şi curat, strălucind de cît fusese lustruit. Prima poză a proprietarului fusese făcută pe cînd freca maşina cu ceară, chiar în spatele gardului de la intrare, pe mica alee care ducea spre casă.

Cînd l-au găsit, era mult mai slab; dăduse jos o bună parte din cele o sută cincisprezece kilograme pe care le purta în spate cînd i se pierduse urma. Avea părul şi pielea mai închise la culoare, bărbia mai pătrată şi nasul uşor ridicat. Nişte schimbări subtile ale feţei. Îl mituiseră cu bani frumoşi pe chirurgul din Rio care făcuse intervenţia în urmă cu doi ani şi jumătate.

L-au găsit după patru ani de căutări obositoare, dar înverşunate, patru ani de eforturi sterile, de urme care nu duceau nicăieri şi de piste false, patru ani în care grămezi de bani fuseseră aruncaţi pe apa sîmbetei, aparent fără nici un folos.

Dar l-au găsit pînă la urmă. Şi au aşteptat. În primul moment, ar fi vrut să pună laba pe el imediat, să-l drogheze şi să-l ducă pe ascuns într-o casă sigură, în Paraguay; să-l prindă înainte ca vecinii să devină suspicioşi. Entuziasmul iniţial al descoperirii i-a făcut să se gîndească la posibilitatea unui atac în forţă, dar după două zile s-au calmat şi s-au pus pe aşteptat. Zăboveau, ici şi colo, de-a lungul străzii Tiradentes, îmbrăcaţi ca nişte localnici, savurînd un pahar de ceai la umbră, evitînd soarele, mîncînd îngheţată, vorbind cu copiii, pîndind casa. L-au urmărit cînd a plecat la cumpărături cu maşina, în oraş, şi l-au fotografiat de pe cealaltă parte a străzii, pe cînd ieşea din farmacie. S-au strecurat în apropierea lui la piaţă şi l-au ascultat vorbind cu vînzătorul. Portugheza lui era excelentă, cu un foarte uşor accent al unui american sau neamţ care studiase cu mare seriozitate. Omul s-a mişcat rapid, cumpărînd tot ce avea nevoie şi s-a întors acasă, închizînd poarta în urma lui. Scurta lui ieşire pentru cumpărături le adusese pe tavă o duzină de fotografii minunate.

Într-o altă viaţă, tipul obişnuia să alerge pentru a-şi menţine forma, deşi, în lunile dinainte de dispariţia lui, kilometrajul scăzuse pe măsură ce el creştea în greutate. Acum, cînd mai avea puţin şi s-ar fi stafidit de tot, nu au fost surprinşi să-l vadă din nou alergînd. Ieşi din casă, încuind poarta în urma lui şi porni la pas, pe trotuar, pe Rua Tiradentes. Un kilometru şi jumătate în nouă minute, pe strada perfect dreaptă şi cu case din ce în ce mai rare. Pavajul rămase în urmă, înlocuit de pietriş la marginea oraşului şi, după al doilea kilometru, iuţi pasul la opt minute pe kilometru şi jumătate şi începu să transpire abundent. Era miezul unei zile de octombrie, la o temperatură de douăzeci şi şapte de grade Celsius, iar el mări viteza la ieşirea din oraş, trecînd pe lîngă o policlinică plină de mame tinere şi pe lîngă o biserică ridicată de baptişti. Intrînd pe un drum de ţară, plin de praf, crescu ritmul la şapte minute pentru un kilometru şi jumătate.

Alergatul era o treabă serioasă, iar lor le făcea o imensă plăcere. Danilo avea să le alerge drept în braţe.

A doua zi după ce îl zăriseră pentru prima dată, o căsuţă mică şi murdară de la periferia oraşului Ponta Porã a fost închiriată de către un brazilian pe nume Osmar şi, nu mult după aceea, şi-a făcut apariţia şi restul echipei de urmărire. Americani şi brazilieni în proporţie egală, plus Osmar care dădea ordine în portugheză şi Guy care urla pe englezeşte. Osmar se descurca în amîndouă limbile şi devenise traducătorul oficial al echipei.

Guy era de la Washington, un fost funcţionar guvernamental care fusese angajat pentru a-l găsi pe Danny Boy, cum fusese poreclit. Guy era considerat un geniu, la anumite niveluri, sau un tip extrem de talentat, la altele, iar trecutul lui era un mister. Ajunsese la al cincilea contract de un an pentru prinderea lui Danny Boy, şi mai era prevăzută şi o primă grasă pentru prinderea prăzii. Deşi ascundea foarte bine acest lucru, Guy îşi cam pierduse încrederea, văzînd că nu-l mai poate găsi pe Danny Boy.

Patru ani şi trei milioane şi jumătate de dolari, irosiţi fără nici un rezultat.

Dar acum îl găsiseră.

Osmar şi trupa lui de brazilieni nu aveau habar de păcatele lui Danny Boy, dar se ghicea de la o poştă că dispăruse cu o grămadă de bani. Şi, deşi Osmar era foarte curios să-i afle povestea, învăţase repede să nu pună întrebări. Guy şi americanii nu aveau nimic de spus despre acest subiect.

Pozele lui Danny Boy au fost mărite la formatul de optsprezece pe douăzeci şi cinci centimetri şi prinse cu pioneze pe un perete din bucătăria căsuţei murdare, unde erau studiate de tipi încruntaţi, cu priviri ameninţătoare, tipi care fumau ţigări tari şi clătinau din cap la vederea fotografiilor. Îşi vorbeau în şoaptă şi comparau fotografiile noi cu cele vechi, cele din cealaltă viaţă. Părul lui era mai scurt şi pielea mai închisă la culoare. Părea mai mic, obrazul lui era altfel, nasul schimbat. Să fie chiar el?

Mai trecuseră o dată prin toate astea, în Recife, pe coasta de nord-est, cu nouăsprezece luni în urmă, cînd închiriaseră un apartament şi studiaseră fotografii pe perete pînă cînd se luase decizia de a pune mîna pe american şi a-i lua amprentele.

Amprentele nu corespundeau. Americanul nu corespundea. Au mai băgat niște droguri în el și l-au aruncat într-un șanț.

Le era teamă să pătrundă prea adînc în actuala viață a lui Danilo Silva. Dacă era, într-adevăr, omul lor, atunci avea bani cu nemiluita. Iar niște bani gheață făceau întotdeauna minuni cu autoritățile locale. De decenii, banii cumpăraseră protecție pentru naziști și alți germani care ajunseseră ilegal în Ponta Porã.

Osmar dorea să pună mîna pe tip. Guy spunea că trebuie să aștepte. Tipul a dispărut în a patra zi și, timp de treizeci și șase de ore, haosul a pus stăpînire pe căsuța murdară. L-au văzut plecînd în mașina lui mică, roșie. Se grăbea, veni raportul. Străbătuse orașul în goană, pînă la aeroport, se îmbarcase în ultimul moment într-o cursă locală și dispăruse. Mașina lui se afla în singura parcare oficială și au pîndit-o clipă de clipă, oră de oră. Avionul se îndrepta undeva, spre São Paulo, cu patru escale.

Imediat, au făcut un plan pentru a pătrunde în casa lui și a cataloga absolut totul. Nu se putea să nu existe dovezi. Trebuia să aibă grijă de bani. Guy visa să găsească declarații bancare, rapoarte de transferuri telefonice, rezumate de cont, tot felul de documente aranjate ordonat, într-un dosar care avea să-l ducă direct la bani.

Dar nu-și făcea iluzii. Dacă Danny Boy fugise din cauza lor, atunci n-ar fi lăsat nici un fel de dovezi în urma sa. Și dacă era, cu adevărat, omul lor, atunci trebuia să existe și un sistem de pază al casei. Danny Boy, oriunde s-ar fi aflat, avea probabil să știe imediat ce se întîmpla, fie că deschideau o ușă sau o fereastră.

Au așteptat. Au înjurat și s-au certat și au simțit și mai acut efectele tensiunii. Guy a dat telefonul zilnic la Washington, unul jalnic de data asta. Ceilalți erau cu ochii pe micuța mașină roșie. Fiecare cursă sosită îi făcea să-și pună în acțiune binoclurile și telefoanele celulare. Șase zboruri în prima zi. Cinci în cea de a doua. În căsuța cea murdară, căldura devenise insuportabilă și s-au mutat afară – americanii trăgeau un pui de somn la umbra unui copac subțirel, în curtea din spate, iar brazilienii jucau cărți în față, pe lîngă gard.

Guy și Osmar au făcut un drum lung cu mașina și au jurat să pună mîna pe tip, dacă avea să se mai întoarcă. Osmar era convins că va reveni. Probabil că plecase din oraș pentru afaceri,

oricare ar fi fost acelea. Aveau să pună laba pe el, să-l identifice şi, dacă se întîmpla să nu fie cel căutat, aveau să-l arunce, pur şi simplu, într-un şanţ şi să se facă nevăzuţi. Se mai întîmplase.

Tipul se întorsese în a cincea zi. L-au urmărit pînă în Rua Tiradentes şi toată lumea a fost fericită.

În a opta zi, căsuţa cea murdară s-a golit, căci toţi brazilienii şi toţi americanii şi-au ocupat poziţiile.

Drumul avea aproape zece kilometri. Acelaşi traseu, în fiecare zi în care tipul fusese acasă; pleca cu aproximaţie la aceeaşi oră şi purta acelaşi şort în dungi albastre şi portocalii, fără tricou, nişte pantofi de sport uzaţi, marca Nike, şosete pînă la gleznă.

Locul ideal se afla la vreo patru kilometri de casă, pe un drum de pietriş, dincolo de deal, nu departe de punctul de întoarcere. Danilo ajunse pe culmea dealului după douăzeci de minute de alergare, cu cîteva secunde înainte faţă de plan. Din cine ştie ce motiv, se grăbea. Poate că norii erau de vină.

O maşină micuţă, cu un pneu dezumflat, se afla dincolo de coama dealului, blocînd drumul, cu portbagajul desfăcut şi spatele ridicat pe cric. Şoferul, un tînăr solid, se prefăcu surprins la apariţia alergătorului, respirînd din greu, în vîrful dealului. Danilo încetini pasul preţ de o secundă. Avea ceva mai mult loc spre dreapta.

– Bom dia. Bună ziua, spuse tînărul acela solid, făcînd un pas spre Danilo.

– Bom dia, răspunse Danilo, apropiindu-se de maşină.

Brusc, şoferul scose un pistol mare, lucios din portbagaj şi-l împunse pe Danilo cu el în obraz. Danilo încremeni, cu ochii fixaţi pe armă, respirînd greoi prin gura larg deschisă. Şoferul avea mîini zdravene şi braţe lungi, puternice. Îl apucă pe Danilo de după gît şi îl trase brutal spre spatele maşinii. Puse pistolul în buzunar şi, cu amîndouă mîinile, îl înghesui pe Danilo în portbagaj. Danny Boy se luptă şi dădu din piciore, dar fără nici un rezultat.

Şoferul trînti capacul portbagajului, coborî maşina de pe cric, aruncă cricul în şanţ şi porni la drum. La vreo doi kilometri mai departe intră pe o potecă îngustă, plină de praf, unde tovarăşii lui îl aşteptau cu nerăbdare.

I-au legat mîinile cu funii de nylon şi l-au legat la ochi, apoi l-au urcat în spatele unei camionete. Osmar stătea în dreapta lui, un alt brazilian în stînga. Cineva i-a luat cheile din borseta de velcro legată la brîu. Motorul se puse în funcţiune şi camioneta porni la drum. Danilo nu rosti nici un cuvînt; continua să transpire şi respira tot mai greu.

Cînd camioneta se opri pe un drum prăfuit, în apropierea unui cîmp agricol, Danilo vorbi pentru prima dată:

– Ce doriţi? întrebă el în portugheză.

– Taci din gură, veni răspunsul lui Osmar, în engleză. Brazilianul din stînga lui Danilo scoase o seringă dintr-o cutiuţă de metal şi o umplu repede cu un lichid puternic. Osmar trase brusc mîinile lui Danilo spre el, în timp ce bărbatul celălalt îi înfipse acul în braţ. El înţepeni şi se zbătu, apoi înţelese că era inutil. De fapt, reuşi chiar să se relaxeze în timp ce ultimele picături de drog îi pătrundeau în trup. Respira mai rar; capul îi aluneca în toate părţile. Cînd bărbia îi căzu în piept, Osmar ridică uşor, cu arătătorul mîinii drepte, marginea şortului de pe piciorul drept al lui Danilo şi descoperi exact ceea ce se aştepta să descopere. Piele albă.

Alergatul îl menţinea zvelt şi bronzat.

Răpirile erau un lucru obişnuit în zona „Frontierei". Americanii erau ţinte uşoare. Dar de ce tocmai el? se întreba Danilo, cu capul greu şi ochii închişi. Zîmbi şi alunecă în spaţiu, ferindu-se de comete şi meteoriţi, atingînd Luna şi rîzîndu-şi de galaxii întregi.

L-au înghesuit sub nişte cutii de carton pline cu pepeni şi fructe de pădure. Gărzile de la frontieră au dat din cap, fără să se scoale de pe scaune, iar Danny Boy s-a trezit în Paraguay, deşi în acel moment puţin îi păsa de asta. Întins pe podeaua camionetei, se zdruncina fericit, pe măsură ce drumurile erau mai proaste şi hîrtoapele mai adînci. Osmar fuma ţigară de la ţigară şi, din cînd în cînd, arăta drumul. La numai o oră după ce puseseră mîna pe el, se aflau în dreptul ultimei curbe. Cabana se afla într-o crevasă, între două dealuri abrupte şi abia se vedea de pe drumul îngust, plin de praf. L-au cărat ca pe un sac de carne şi l-au trîntit pe o masă, în camera în care Guy şi specialistul în amprente erau pregătiţi să se apuce de lucru.

Danny Boy sforăi zgomotos pînă cînd i se luară amprentele tuturor celor opt degete şi ambelor policare. Americanii şi brazilienii se înghesuiau împrejur, urmărind cu atenţie fiecare mişcare. O sticlă de whisky stătea, neîncepută, într-o cutie aflată lîngă uşă, în caz că acesta era adevăratul Danny Boy.

Specialistul ieşi brusc din cameră şi se îndreptă spre încăperea din spate, încuind uşa în urma lui şi întinzînd amprentele proaspete în faţa lui. Reglă lumina. Scoase la suprafaţă setul de amprente originale, cele date de bunăvoie de Danny Boy pe cînd era mai tînăr, pe cînd se numea Patrick şi încerca să fie admis în Baroul de Stat din Louisiana. Ciudat lucru, să iei amprentele avocaţilor.

Ambele seturi erau de foarte bună calitate şi era limpede, de la prima privire, că erau perfect identice. Dar el le verifică meticulos, pe toate zece. Nu era nici o grabă. Las' să-l aştepte cei de dincolo. Savura din plin acest moment. În cele din urmă, deschise uşa şi se încruntă, cît putu, spre cele douăsprezece feţe care îl priveau cu îngrijorare. Apoi zîmbi.

– El este, rosti, în engleză, iar ceilalţi începură, pur şi simplu, să bată din palme.

Guy fu de acord să se bea whisky, dar fără excese. Mai aveau treabă. Danny Boy, încă inconştient, primi o nouă doză de drog şi fu dus într-un dormitor micuţ, fără ferestre şi cu o uşă solidă, care se închidea din exterior. Acolo avea să fie interogat şi torturat, dacă era necesar.

Băieţii desculţi care jucau fotbal pe stradă erau prea preocupaţi de meci ca să-şi ridice privirea. Danny Boy avea numai patru chei pe lanţ, aşa că portiţa de la intrare a fost deschisă repede şi lăsată aşa. Un complice într-o maşină de închiriat opri lîngă un copac, la patru case depărtare. Un altul, pe motocicletă, opri la celălalt capăt al străzii şi începu să meşterească ceva la frîne.

Dacă se declanşa alarma în momentul intrării în casă, intrusul urma s-o ia, pur şi simplu, la fugă şi să dispară. Dacă nu, urma să se încuie înăuntru şi să facă inventarul.

Uşa se deschise fără zgomot. Panoul de siguranţă de pe perete arăta oricărui privitor că sistemul era dezactivat. Omul, abia respirînd, rămase nemişcat un minut întreg, apoi începu să

studieze locul. Scoase sistemul principal din computerul lui Danny şi adună toate dischetele. Răscoli dosarele de pe birou, dar nu găsi decît chitanţe obişnuite, unele plătite, altele scadente. Faxul era un model ieftin, oarecare şi defect. Omul fotografie hainele, alimentele, mobila, rafturile de cărţi, teancurile de reviste.

La cinci minute după ce uşa fusese deschisă, un semnal silenţios a fost activat în podul casei lui Danilo şi s-a stabilit legătura telefonică, cu o firmă de protecţie aflată la unsprezece rînduri de case mai departe, în centrul oraşului Ponta Porã. Apelul a rămas fără răspuns, căci ofiţerul de serviciu se legăna liniştit în hamacul din curte. Un mesaj înregistrat dinspre casa lui Danilo îl informa pe cel care trebuia să asculte că avea loc o spargere. Cincisprezece minute au trecut pînă cînd mesajul a fost ascultat de o ureche omenească. Pînă cînd ofiţerul a ajuns în grabă la Danilo acasă, intrusul plecase. La fel şi domnul Silva. Totul părea în ordine, inclusiv maşina sub prelată. Casa şi poarta erau închise.

Indicaţiile din dosar erau clare. În cazul unei asemenea alarme, nu chemaţi poliţia. Încercaţi mai întîi să-l găsiţi pe domnul Silva şi, în cazul în care el nu poate fi localizat imediat, sunaţi la un număr de telefon din Rio. Întrebaţi de Eva Miranda.

Reuşind cu greu să-şi ascundă entuziasmul, Guy sună la Washington, aşa cum făcea în fiecare zi. De fapt, închise ochii şi zîmbi cînd rosti cuvintele: „El este." Vocea lui era cu o octavă mai stridentă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Apoi:

– Eşti sigur?

– Da. Amprentele se potrivesc perfect.

Urmă o altă pauză, în timp ce Stephano îşi punea ordine în gînduri, un proces care, de obicei, dura o fracţiune de secundă.

– Şi banii?

– Încă n-am început. E tot drogat.

– Cînd?

– În seara asta.

– Sînt lîngă telefon, mai spuse Stephano şi închise, deşi ar fi fost în stare să vorbească ore întregi.

Guy descoperi o căsuță pentru păsărele, înălțată pe un stîlp în spatele casei. În desișul de verdeață, aerul era rece și tare. Sunetul vocilor vesele ale oamenilor săi ajungea pînă la el. În cea mai mare parte, chinul luase sfîrșit.

Tocmai cîștigase un plus de cincizeci de mii de dolari. Descoperirea banilor avea să însemne o altă primă și el era sigur că avea să-i găsească.

2

Centrul oraşului Rio. Într-un birou mic şi curat, la etajul al zecelea al unui zgîrie-nori, Eva Miranda strîngea receptorul cu ambele mîini şi repeta încet cuvintele pe care tocmai le auzise. Alarma silenţioasă îl adusese la faţa locului pe ofiţerul de pază. Domnul Silva nu era acasă, dar maşina era parcată pe alee şi casa era încuiată.

Cineva intrase, declanşase alarma şi nu putea fi vorba de o eroare, pentru că era încă activată la sosirea ofiţerului de pază.

Danilo dispăruse.

Poate că plecase să alerge şi uitase rutina. După spusele paznicului, alarma silenţioasă fusese activată cu o oră şi zece minute în urmă. Dar Danilo alerga mai puţin de o oră – nouă kilometri, într-un ritm de cinci-şase minute pentru fiecare, în total cel mult cincizeci de minute. Nici o excepţie. Îi cunoştea mişcările.

Sună la el acasă, pe Rua Tiradentes şi nu-i răspunse nimeni. Sună pe numărul celularului pe care el îl ţinea uneori la îndemînă şi nu-i răspunse nimeni.

Cu trei luni în urmă, Danilo însuşi declanşase din greşeală alarma şi amîndoi trăseseră o sperietură zdravănă. Dar un telefon rapid din partea ei lămurise lucrurile.

El era prea grijuliu cu sistemul de pază ca să-şi permită o clipă de neatenţie. Erau prea multe în joc.

Sună din nou la ambele numere, cu acelaşi rezultat. Există o explicaţie pentru toate astea, îşi spuse.

Formă numărul apartamentului din Curitiba, oraş cu un milion şi jumătate de locuitori şi capitala statului Paraná. Din cîte ştiau, nimeni nu avea habar de existenţa apartamentului. Era închiriat pe un alt nume şi folosit ca depozit şi pentru unele întîlniri. Cîteodată îşi petreceau acolo cîte un weekend scurt; nu însă destul de des, după părerea Evei.

Nu se aştepta să-i răspundă cineva din apartament, şi nici nu primi vreun răspuns. Danilo nu s-ar fi dus acolo fără ca, mai întîi, s-o sune pe ea.

Terminînd cu telefoanele, închise uşa biroului şi se sprijini de ea, cu ochii închişi. Se auzeau asociaţii şi secretarele trecînd pe hol. Firma avea, în acel moment, treizeci şi trei de avocaţi, fiind a doua ca mărime din Rio, cu o filială în São Paulo şi o alta la New York. Zgomotul telefoanelor, faxurilor şi copiatoarelor se amesteca într-un neîntrerupt ecou îndepărtat.

La treizeci şi unu de ani, Eva era de cinci ani unul dintre asociaţii firmei şi se putea spune că era unsă cu toate alifiile; lucra destule ore suplimentare şi venea la birou şi sîmbăta. Paisprezece parteneri conduceau firma, dar numai doi dintre ei erau femei. Ea îşi propusese să schimbe acel procent. Zece din cei nouăsprezece asociaţi erau femei, o dovadă că în Brazilia, ca şi în Statele Unite, femeia urca rapid treptele consacrării. Eva studiase dreptul la Universitatea Catolică din Rio – după părerea ei, una dintre cele mai bune şcoli din ţară. Tatăl ei mai preda şi acum filozofia acolo.

El insistase ca Eva să studieze dreptul la Georgetown, după Rio. El era absolvent de Georgetown. Influenţa lui, alături de impresionantul ei curriculum vitae, frumuseţea şi engleza fluentă făcuseră ca angajarea într-o firmă de primă mărime să pară un fleac.

Eva se opri lîngă fereastră şi se strădui să se calmeze. Brusc, timpul devenise esenţial. Următoarele mişcări îi cereau să aibă nervii tari. Apoi trebuia să dispară. Avea o întrunire peste treizeci de minute, dar era cazul s-o amîne.

Dosarul era încuiat într-un sertar micuţ, ignifugat. Îl scoase de acolo şi reciti foaia de instrucţiuni; instrucţiuni pe care ea şi Danilo le repetaseră de atîtea ori.

El ştia că va fi găsit.

Eva preferase să ignore această posibilitate.

Nu-şi putea aduna gîndurile şi era îngrijorată pentru siguranţa lui. Telefonul sună, făcînd-o să tresară. Nu era Danilo. Un client aştepta, îi spuse secretara. Clientul venise mai devreme. Cere scuze clientului, o instrui ea, şi stabileşte, cu amabilitate, o nouă întîlnire. Nu mă mai deranja.

În acel moment, banii se aflau în două locuri: o bancă din Panama şi un trust undeva în Bermude. Primul ei fax autoriza transferul telefonic imediat al banilor, din Panama într-o bancă din Antigua. Al doilea fax îi risipea în trei bănci din Grand Cayman. Al treilea scotea banii din Bermude şi îi trimitea în Bahamas.

La Rio era aproape două. Băncile europene erau închise, aşa că era nevoită să plimbe banii prin Caraibe, pînă cînd restul lumii avea să-şi deschidă porţile.

Instrucţiunile lui Danilo erau clare dar generale. Detaliile erau lăsate la alegerea ei. Transferurile erau stabilite de Eva. Ea hotăra ce bănci alegea şi cîţi bani primea fiecare. Ea făcuse lista numelor de corporaţii imaginare, sub numele cărora erau ascunşi banii; era o listă pe care Danilo nu o văzuse niciodată. Ea împărţea, dispersa, stabilea rute şi schimbări de rute. Era un exerciţiu pe care îl repetaseră de multe ori, dar fără detalii.

Danilo nu putea şti unde se duceau banii. Numai Eva ştia. Ea avea posibilitatea neîngrădită, în acel moment şi în acea situaţie extremă, de a-i deplasa aşa cum credea de cuviinţă. Specialitatea ei era legislaţia comercială. Mulţi dintre clienţii ei erau oameni de afaceri brazilieni care doreau să dezvolte activităţi de export spre Statele Unite şi Canada. Ea înţelegea mersul pieţelor externe, problemele valutare şi bancare. De la Danilo învăţase ceea ce încă nu ştia despre cum puteai plimba nişte bani, într-o clipă, de jur împrejurul lumii.

Îşi privea fără încetare ceasul de la mînă. Trecuse mai bine de o oră de la telefonul primit din Ponta Porã.

În timp ce un alt fax trecea prin maşină, telefonul sună din nou. Precis că era Danilo, în sfîrşit, cu vreo poveste nebunească şi gata s-o liniştească, să-i spună că totul fusese inutil. Poate că obosise pe drum, sau era un exerciţiu pentru a-i verifica reacţiile sub tensiune. Dar el nu era omul care să se ţină de glume.

Era unul din parteneri, cam supărat că Eva întîrziase la o nouă întrunire. Ea își ceru scuze, fără explicații, și se reîntoarse la fax.

Tensiunea creștea cu fiecare clipă. Încă nu primise nici o veste de la Danilo. Nici un răspuns la nenumăratele ei apeluri. Dacă, într-adevăr, îl găsiseră, n-aveau să aștepte prea mult înainte de a încerca să-l facă să vorbească. De asta îi era lui cel mai frică. Acesta era motivul pentru care ea trebuia să fugă.

O oră și jumătate. Realitatea o copleșea cu gravitatea ei. Danilo dispăruse, iar el nu ar fi plecat fără să-i spună. Își plănuia mișcările cu prea multă atenție, temîndu-se mereu de umbrele care-l urmăreau. Cel mai teribil coșmar al lor tocmai începuse și se derula din ce în ce mai rapid.

De la un telefon public din holul clădirii unde își avea biroul, Eva făcu două apeluri. Primul era către proprietarul apartamentului ei, pentru a vedea dacă venise cineva la apartamentul din Leblon, în zona de sud a orașului Rio, acolo unde locuiau cei bogați și se distrau marile vedete. Răspunsul era negativ, dar proprietarul îi promise să fie atent. Al doilea apel era către biroul FBI din Biloxi, Mississippi. Era o urgență, explică ea cît putu de calm, în cea mai bună engleză americană de care era capabilă. Așteptă, știind că din acel moment nu mai avea cale de întoarcere.

Cineva îl răpise pe Danilo. Trecutul îl ajunsese, în sfîrșit, din urmă.

– Alo! se auzi o voce care părea să vină de foarte aproape.

– Agentul Joshua Cutter?

– Da.

Ea tăcu cîteva clipe.

– Dumneavoastră vă ocupați de investigația în cazul Patrick Lanigan? întrebă ea, deși știa perfect de bine că așa era.

O pauză la celălalt capăt.

– Da. Cine întreabă?

Puteau afla că se sunase din Rio, iar asta avea să dureze cam trei minute. Urma găsirea telefonului, într-un oraș cu zece milioane de locuitori. Totuși, Eva privea cu nervozitate în jur.

– Sun din Brazilia, spuse ea, conform scenariului. L-au capturat pe Patrick.

– Cine? întrebă Cutter.

– Am să vă dau un nume.

– Vă ascult, spuse Cutter, brusc răguşit.

– Jack Stephano. Îl cunoaşteţi?

Urmă o pauză, în timp ce Cutter încerca să-şi amintească unde mai auzise acest nume.

– Nu. Cine e?

– Un agent privat din Washington. Îl caută pe Patrick de patru ani.

– Şi spuneţi că l-a găsit, da?

– Da. Oamenii lui l-au găsit.

– Unde?

– Aici. În Brazilia.

– Cînd?

– Astăzi. Şi cred că s-ar putea să-l ucidă.

Cutter reflectă o secundă, apoi o întrebă:

– Ce altceva îmi mai puteţi spune?

Ea îi dădu numărul de telefon al lui Stephano din Washington D.C., apoi închise şi părăsi clădirea.

Guy răsfoi cu atenţie hîrtiile de tot felul luate din casa lui Danny Boy, uimit că nu găsea nici o urmă. O informare lunară de la o bancă locală arăta că tipul deţine trei mii de dolari, adică nu tocmai ceea ce sperau ei. Singurul depozit menţionat era de o mie opt sute de dolari, cu debite lunare sub o mie. Danny Boy trăia destul de modest. Chitanţele pentru electricitate şi telefon nu erau plătite, dar nici depăşite. O duzină de alte chitanţe purtau menţiunea „achitat".

Unul din oamenii lui Guy verificase toate numerele de telefon de pe chitanţele lui Danny, dar nu găsise nimic interesant. Un altul verificase sistemul principal din computerul lui şi constatase rapid că Danny nu era prea priceput. Găsise un jurnal detaliat despre aventurile sale pe pămînt brazilian. Ultima menţiune data de aproape un an.

Faptul că găsiseră puţine hîrtii era, în sine, suspect. Numai o singură declaraţie bancară în toată casa? Dar lunile dinainte? Danny avea precis o ascunzătoare, departe de casă. Se potrivea perfect cu statutul lui de fugar.

La asfinţit, Danny Boy, încă inconştient, a fost dezbrăcat de haine şi lăsat numai în chiloţii strîmţi, de bumbac. Fără pantofii

uzaţi de sport şi fără şosetele îmbibate de transpiraţie, labele picioarelor îi străluceau de atîta albeaţă. Pielea bronzată era un fals. L-au pus lîngă pat, pe o bucată de placaj de trei centimetri grosime. Placajul fusese găurit, pentru a-l putea lega bine cu funii de nailon peste glezne, genunchi, piept şi încheieturi. O bandă lată, neagră, de plastic i-a fost legată strîns peste frunte. O pungă medicală era agăţată chiar deasupra capului lui. Tubul era legat la vena de deasupra încheieturii mîinii stîngi.

O nouă înţepătură; o injecţie în braţul stîng, ca să-l trezească. Respiraţia chinuită căpătă un ritm mai rapid, şi cînd deschise ochii injectaţi, clipi şi rămase o vreme cu ochii aţintiţi asupra pungii. Doctorul brazilian apăru în raza lui vizuală şi, fără un cuvînt, îl înţepă pe Danny cu acul în braţul stîng. Folosea thiopental de sodiu, un drog teribil, folosit uneori pentru a-i face pe oameni să vorbească. Serul adevărului. Acţiona cel mai bine dacă prizonierul avea ceva de mărturisit. Drogul perfect, care să te oblige să spui tot ce ştii, încă nu fusese descoperit.

Trecură zece minute. Danny încerca, fără succes, să-şi mişte capul. Vedea nişte picioare în stînga şi în dreapta lui. Camera era întunecată, cu excepţia unei luminiţe aflate undeva, într-un colţ, în spatele lui.

Uşa se deschise, apoi se închise. Era Guy, singur. Se îndreptă direct spre Danny, se sprijini cu mîinile pe marginea placajului şi spuse:

– Salut, Patrick.

Patrick închise ochii. Danilo Silva rămăsese în urmă, dispărut pentru totdeauna. Un prieten vechi, de încredere, pierdut în neant. Viaţa simplă de pe Rua Tiradentes pieri o dată cu Danilo; preţiosul său anonimat fusese brutal anulat prin acel „Salut, Parick".

Timp de patru ani, se întrebase adesea cum s-ar simţi dacă l-ar prinde. S-ar simţi uşurat? Ar avea sentimentul că s-a făcut dreptate? L-ar incita ideea de a se întoarce acasă, pentru a suporta consecinţele?

Nici vorbă de aşa ceva! În clipa aceea, Patrick era speriat de moarte. Aproape gol şi legat ca un animal, ştia că următoarele ore vor fi insuportabile.

– Mă auzi, Patrick? îl întrebă Guy, privindu-l de sus printre gene, iar Patrick zîmbi, nu fiindcă voia, ci pentru că, dintr-un impuls pe care nu-l putea controla, găsea situaţia amuzantă.

Drogul îşi face efectul, constată Guy. Thiopentalul de sodiu este un barbituric cu efect rapid, care trebuie administrat în doze bine cîntărite. Era extrem de dificil să descoperi nivelul potrivit de conştienţă la care cineva putea fi supus unui interogatoriu. Dacă doza era prea mică, rezistenţa nu putea fi afectată. Prea mult, şi subiectul cădea lat.

Uşa se deschise şi apoi se închise. Un alt american se strecurase în cameră pentru a asculta, dar Patrick nu-l putea vedea.

– Ai dormit trei zile, Patrick, îi spuse Guy. Era aproape ora cinci, dar cum putea şti Patrick asta? Ţi-e foame sau sete? continuă Guy.

– Mi-e sete, spuse Patrick.

Guy desfăcu dopul unei sticle de apă minerală şi turnă cu grijă lichidul între buzele lui Patrick.

– Mulţumesc, spuse acesta, apoi zîmbi.

– Ţi-e foame? insistă Guy.

– Nu. Ce doreşti?

Guy aşează încet sticla de apă minerală pe masă şi se aplecă spre faţa lui Patrick.

– Mai întîi să ne înţelegem bine, Patrick. Pe cînd dormeai, ţi-am luat amprentele. Ştim precis cine eşti, aşa că n-ai vrea, te rog, să trecem peste negările de început?

– Cine sînt? întrebă Patrick, rînjind din nou.

– Patrick Lanigan.

– De unde?

– Biloxi, Mississippi. Născut în New Orleans. Absolvent de drept la Tulane. Căsătorit, ai o fetiţă de şase ani. Ai dispărut de peste patru ani.

– Bingo! Chiar el!

– Spune-mi, Patrick, ai asistat la propria-ţi înmormîntare?

– E o crimă?

– Nu. Dar aşa se vorbeşte.

– Da. Am fost. M-a impresionat. Nu ştiam că am aşa de mulţi prieteni.

– Ce drăguţ! Unde te-ai ascuns după înmormîntare?

– Ici-colo.

O umbră se desprinse din stînga şi o mînă fixă mai bine supapa de la baza pungii medicale.

– Ce-i asta? întrebă Patrick.

– Un cocktail, îi răspunse Guy, făcînd un semn din cap spre celălalt bărbat, care se retrase într-un colţ.

– Unde sînt banii, Patrick? întrebă Guy zîmbind.

– Care bani?

– Banii pe care i-ai luat cu tine.

– Ah, banii aceia, spuse Patrick, şi respiră adînc. Închise brusc pleoapele şi se relaxă. Secundele treceau şi pieptul lui se ridica şi cobora încet.

– Patrick, rosti Guy, scuturîndu-i uşor braţul.

Nici un răspuns, doar sunetele scoase din cineva cufundat într-un somn adînc.

Dozajul a fost redus imediat. Aşteptau.

Dosarul FBI cu privire la Jack Stephano a fost cercetat rapid; fost detectiv la Chicago, cu două diplome în criminologie, fost cunoscut vînător de recompense, expert în urmăriri, maestru autodidact în cercetări şi spionaj, iar acum, proprietarul unei firme fantomă care, după cît se ştia, pretindea onorarii fabuloase pentru a găsi persoane dispărute şi pentru a realiza operaţiuni costisitoare de supraveghere.

Dosarul FBI despre Patrick Lanigan umplea opt cutii. Era normal ca orice document să atragă după sine un altul. Erau destui cei care doreau ca Patrick să fie găsit şi adus acasă. Grupul lui Stephano fusese angajat pentru asta.

Firma lui Stephano, Edmund Associates, ocupa ultimul etaj al unei clădiri oarecare de pe strada K, la şase străzi de Casa Albă. Doi agenţi au rămas în hol, lîngă lift, în timp ce alţi doi au dat buzna în biroul lui Stephano. Cît pe ce să se ia la bătaie cu o secretară solidă, care insista că domnul Stephano e prea ocupat pentru moment. L-au găsit în biroul lui, vorbind vesel la telefon. Zîmbetul îi pieri de pe figură cînd cei doi pătrunseră cu forţa înăuntru, orbindu-l cu insignele lor.

– Ce naiba mai e şi asta? se răsti el.

Pe peretele din spatele biroului său era întinsă o hartă amănunţită a lumii, îmbogăţită cu tot felul de beculeţe cu lumină

intermitentă, roşie, pe fundalul continentelor verzi. Care dintre ele era pentru Patrick?

– Cine v-a angajat pentru a-l găsi pe Patrick Lanigan? îl întrebă primul agent.

– E confidenţial, se răsti Stephano. Fusese poliţist ani îndelungaţi şi nu era uşor de intimidat.

– Am primit un telefon din Brazilia, în această după-amiază, spuse un al doilea agent.

Şi eu la fel, se gîndi Stephano, uimit de cele auzite, dar încercînd cu disperare să pară indiferent. Maxilarul îi căzu uşor şi strînse umerii, trecînd rapid în revistă toate teoriile posibile care ar fi justificat prezenţa celor două gorile acolo. Vorbise numai cu Guy, cu nimeni altcineva. Guy era total în mîna lui. Guy n-ar fi vorbit cu nimeni, mai ales cu cei de la FBI. Nu putea fi vina lui Guy.

Guy folosea un telefon celular din munţi în estul Paraguayului. Nu era posibil ca apelul să fi fost interceptat.

– Mai eşti aici? îl întrebă al doilea agent, ironic.

– Mda, răspunse el, auzind fără să fie cu adevărat atent.

– Unde e Patrick? întrebă primul agent.

– Poate că e în Brazilia.

– Unde anume în Brazilia?

Stephano reuşi să ridice, rigid, din umeri.

– Habar n-am. E o ţară mare.

– Avem un mandat la zi pentru prinderea lui, spuse primul agent. E al nostru.

Stephano ridică iarăşi din umeri, de această dată mai firesc, de parcă ar fi vrut să spună „Mare scofală".

– Vrem să punem mîna pe el, ceru al doilea. Şi asta, chiar acum.

– Nu pot să vă ajut.

– Minţi, spuse primul agent.

Cu acestea, amîndoi se apropiară de biroul lui Stephano, privindu-l de sus cu dispreţ. Al doilea agent îi vorbi:

– Avem oameni jos, afară, după colţ şi în faţa casei dumitale din Falls Church. Îţi vom urmări fiecare mişcare, de acum şi pînă cînd îl vom avea pe Lanigan.

– În regulă. Acum puteţi pleca.

– Să nu care cumva să pățească ceva, da? Ar fi o fericire să te scărmănăm niţel, dacă băiatului nostru i se întîmplă ceva.

Plecară la pas şi Stephano încuie uşa în urma lor. Biroul lui nu avea ferestre. Se opri în faţa hărţii de pe perete. În Brazilia erau trei beculeţe, care nu însemnau prea mult. Clătină încet din cap, complet uimit.

Irosise atîta timp şi bani ca să-şi acopere urmele.

Firma lui era cunoscută în unele cercuri drept cea mai bună – lua banii şi dispărea în umbră. Nu mai fusese niciodată prins pînă acum. Nimeni nu ştia vreodată ce urmăreşte Stephano.

3

Încă o injecție pentru a-l trezi la viață. Apoi alta, pentru a-i sensibiliza nervii.

Ușa se deschise cu zgomot și în cameră se făcu brusc lumină. Auzea multe voci bărbătești, preocupate, concentrate, de oameni siguri pe ei, după toate aparențele. Guy dădu niște ordine și cineva mormăi ceva în portugheză.

Patrick deschise ochii și îi închise imediat la loc. Apoi îi deschise iarăși, larg, cînd drogul ajunse la țintă. Se aplecară deasupra lui, apucîndu-l din toate părțile. Fără prea multe menajamente, îi tăiară chiloții, lăsîndu-l gol și lipsit de apărare. Un aparat electric de ras începu să zumzăie, atingîndu-i pielea din loc în loc, pe piept, pîntece, coapse și pulpe. Își mușcă buzele și se strîmbă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, deși durerea era abia la început.

Guy se aplecă deasupra lui, cu mîinile imobile, dar privindu-l cercetător.

Patrick nu făcu nici un efort să vorbească, dar, pentru orice eventualitate, mai multe mîini apărură pe deasupra lui, lipindu-i un strat gros de bandă adezivă peste gură. Îi fixară electrozi reci în locurile proaspăt rase, cu cleme, și Patrick auzi un glas întrebînd ceva despre „curent". Apoi fixară electrozii cu bandă adezivă. Se gîndi că numărase opt puncte de șoc pe propria piele. Poate chiar nouă. Nervii săi erau încordați la maximum. În întunericul său, simțea mîinile mișcîndu-se deasupra lui. Banda adezivă era strîns lipită de corp.

Doi sau trei tipi îşi făceau de lucru într-un colţ, reglînd un dispozitiv pe care Patrick nu-l putea vedea. Sîrmele îi acopereau trupul asemenea beculeţelor într-un pom de Crăciun.

N-o să-l omoare, îşi spunea mereu în gînd, deşi moartea putea deveni o perspectivă preferabilă în următoarele ore. Îşi imaginase acest coşmar de o mie de ori în patru ani. Se rugase să nu se întîmple niciodată, dar ştiuse mereu că aşa va fi. Ştiuse mereu că ei erau acolo, undeva în umbră, căutînd urme, mituind şi cercetînd fiecare piatră.

Patrick ştiuse întotdeauna. Eva era prea naivă.

Închise ochii, încercă să respire normal şi să-şi controleze gîndurile, în timp ce ei se învîrteau în jurul lui, pregătindu-i trupul pentru ceea ce avea să urmeze. Drogurile făceau să-i crească pulsul şi îi dădeau mîncărimi.

Nu ştiu unde sînt banii. Nu ştiu unde sînt banii. Aproape că scanda asta, cu voce tare. Slavă Domnului că-i lipiseră bandă adezivă peste gură. Nu ştiu unde sînt banii.

O suna pe Eva în fiecare zi, între patru şi şase după-amiaza. În fiecare zi. Şapte zile pe săptămînă. Fără excepţie, dacă nu se înţelegeau dinainte. Ştia în sufletul său, printre bătăile sacadate ale inimii, că ea transferase între timp banii, că aceştia erau ascunşi în siguranţă în douăzeci şi patru de locuri diferite din toată lumea. Iar el nu ştia unde se află.

Dar ei cum ar putea să-l creadă?

Uşa se deschise din nou şi două sau trei siluete părăsiră camera. Activitatea din jurul patului său de placaj încetinise. Apoi, linişte. Deschise ochii şi constată că punga medicală dispăruse.

Guy îl privea de la înălţime. Trase uşor de marginea benzii adezive şi o desprinse, pentru ca Patrick să poată vorbi, dacă dorea.

– Mulţumesc, spuse Patrick.

Doctorul brazilian îşi făcu iarăşi apariţia din stînga lui şi înfipse un ac în braţul lui Patrick. Avea o seringă lungă, plină doar cu apă colorată, dar de unde să ştie Patrick?

– Unde sînt banii, Patrick? îl întrebă Guy.

– Nu am bani, răspunse Patrick. Îl durea capul de atîta stat pe placaj. Banda de plastic, strînsă pe frunte, se încinsese. Nu se mai mişcase de ore întregi.

– Ai să-mi spui, Patrick, îţi garantez că ai să-mi spui. Poţi s-o faci acum, sau peste zece ore, cînd vei fi pe jumătate mort. Uşurează-ţi soarta.

– Nu vreau să mor, e clar? spuse Patrick, cu ochii plini de groază. N-o să mă omoare, îşi spuse în gînd.

Guy ridică un obiect mic, simplu, oribil de lîngă Patrick şi i-l arătă. Era un levier de crom, cu vîrful de cauciuc, montat pe un suport mic, pătrat, cu două fire care porneau din el.

– Uite aici, spuse Guy, de parcă Patrick ar fi avut de ales. Cînd maneta e ridicată, circuitul e întrerupt. Guy strînse uşor vîrful de cauciuc între degetul mare şi arătător, coborîndu-l încet. Dar cînd ajunge aici, în acest mic punct de contact, circuitul se închide şi curentul trece prin fire, pînă la electrozii prinşi pe pielea ta.

Opri maneta la numai cîţiva centimetri de punctul de contact. Patrick îşi ţinu respiraţia. În cameră se lăsă o linişte deplină.

– Vrei să vezi ce se întîmplă în caz de şoc? întrebă Guy.

– Nu.

– Atunci, unde sînt banii?

– Nu ştiu. Jur.

La o palmă distanţă de nasul lui Patrick, Guy împinse maneta pînă la punctul de contact. Şocul fu instantaneu şi teribil – fulgere de curent îi ardeau carnea. Patrick zvîcni în sus şi corzile de nailon se întinseră. Închise ochii cu furie şi strînse din dinţi, decis să nu strige, dar renunţă după o fracţiune de secundă şi scoase un ţipăt sfîşietor, care se auzi în toată casa.

Guy ridică maneta, aşteptă cîteva secunde, pentru ca Patrick să-şi tragă răsuflarea şi să deschidă ochii, apoi spuse:

– Acesta este primul nivel de curent, cel mai scăzut. Am cinci niveluri şi le voi folosi pe toate, dacă e necesar. Opt secunde la nivelul cinci pot să te omoare şi sînt total hotărît s-o fac, într-un caz extrem. Mă asculţi, Patrick?

Îşi simţea şi-acum carnea arzînd, de la piept pînă la glezne. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi Patrick expiră violent.

– Mă asculţi? repetă Guy.

– Da.

– Situaţia ta este foarte simplă, zău aşa. Spune-mi unde sînt banii şi pleci viu de aici. La sfîrşit, te vom duce înapoi în Ponta Poră şi vei putea să-ţi vezi de viaţă cum doreşti. Nu avem nici

un interes să-i anunţăm pe cei de la FBI. Guy făcu o pauză, pentru efect, jucîndu-se cu maneta de crom. Dacă, totuşi, refuzi să-mi spui unde sînt banii, atunci nu vei pleca viu din camera asta. Înţelegi, Patrick?

– Da.

– Bine. Unde sînt banii?

– Jur că nu ştiu. Dacă aş şti, ţi-aş spune.

Guy apăsă maneta fără un cuvînt şi undele de curent îl loviră pe Patrick ca o baie de acizi fierbinţi.

– Nu ştiu! urlă el, în agonie. Jur că nu ştiu!

Guy ridică maneta şi aşteptă cîteva secunde, pentru ca Patrick să-şi revină.

– Unde sînt banii? îl întrebă el, după aceea, cu calm.

– Jur că nu ştiu.

Un alt urlet răsună în toată casa, pierzîndu-se, prin ferestrele deschise, în crevasa dintre munţi, de unde ecoul său se risipi în junglă.

Apartamentul din Curitiba se afla în apropiere de aeroport. Eva îi spuse taximetristului să o aştepte în stradă. Îşi lăsă geanta cu schimburi în maşină, dar îşi luă servieta diplomat cu ea.

Urcă cu liftul pînă la etajul al nouălea; pe hol era linişte şi întuneric. Era aproape de ora unsprezece noaptea. Eva păşea încet, privind în toate direcţiile. Descuie uşa apartamentului, apoi decuplă rapid sistemul de siguranţă, cu o altă cheie.

Danilo nu se afla în apartament şi, deşi nu era o surpriză, era totuşi o dezamăgire. Nici un mesaj pe robotul telefonic. Nici un semn de la el. Îngrijorarea ei crescu.

Nu putea sta mult, pentru că aceia care îl ţineau pe Danilo puteau veni acolo. Deşi ştia exact ce trebuie să facă, se mişca greoi, forţat. Apartamentul avea numai trei camere şi ea le cercetă rapid.

Hîrtiile de care avea nevoie se aflau într-un dulap din camera mică, sub cheie. Deschise cele trei sertare şi puse hîrtiile, cu grijă, într-o frumoasă valiză din piele pe care Danilo o păstra într-o debara. Teancul de dosare cuprindea documente financiare, deşi nu erau prea multe pentru o asemenea avere. Danilo menţinuse partea scriptică la minimum. Venea aici o dată pe lună, să

ascundă documentele de acasă şi, cel puţin o dată pe lună, distrugea hîrtiile vechi.

Însă, pentru moment, Danilo nu putea şti unde sînt hîrtiile lui.

Ea recuplă sistemul de siguranţă şi plecă în grabă. Nimeni din clădirea aglomerată nu o observase. Găsi o cameră într-un mic hotel din oraş, lîngă Muzeul de artă contemporană. Băncile din Asia erau deschise, iar la Zürich era aproape ora patru. Despachetă un fax compact şi îl cuplă la priza pentru telefon din camera ei. Curînd, patul micuţ era plin de file cu instrucţiuni şi autorizaţii pentru operaţiuni financiare telefonice.

Era obosită, dar nici nu se punea problema să doarmă. Danilo spusese că aveau să o caute. Nu putea merge acasă. Nu se gîndea la bani, ci la el. Era în viaţă? Dacă da, cît de mult suferea? Cît de mult le spusese şi cu ce preţ?

Îşi şterse lacrimile şi începu să aranjeze hîrtiile. Nu era timpul potrivit pentru lacrimi.

Cu tortura, cele mai bune rezultate veneau după trei zile de chinuri intermitente. Voinţele puternice sînt înfrînte mai greu. Durerea se strecoară în gînduri şi devine mai copleşitoare cînd victima aşteaptă următorul atac. Trei zile – şi cei mai mulţi dintre oameni se prăbuşesc.

Guy nu avea trei zile la dispoziţie. Prizonierul lui nu era unul de război, ci un cetăţean american, căutat de FBI.

Către miezul nopţii, îl lăsară pe Patrick în pace cîteva minute, în suferinţă, ca să reflecteze la ceea ce urmau să-i facă. Trupul lui era scăldat în sudoare; avea pielea roşie de căldură şi curent. Sîngele îi curgea pe piept, de sub o bucată de bandă adezivă, acolo unde electrozii fuseseră prinşi prea strîns şi îi ardeau carnea. Îşi trase răsuflarea şi îşi trecu limba peste buzele uscate, zdrenţuite. Nailonul de la încheieturi şi glezne îi intrase în carne.

Guy se întoarse singur şi se aşează pe un scaun fără spătar, lîngă patul de placaj. O clipă, camera se cufundă în tăcere şi singurul sunet care se mai auzi era respiraţia lui Patrick, cu greu controlată. Îşi ţinea pleoapele strîns închise.

– Eşti un tip foarte încăpăţînat, spuse Guy în cele din urmă.

Nici un răspuns.

După două ore, nu obţinuseră nimic. Fiecare întrebare era legată de bani. El nu ştia unde sînt, o spusese de o sută de ori. Existau? Nu, spusese de fiecare dată. Ce se întîmplase cu ei? Nu ştia.

Experienţa lui Guy în materie de tortură era extrem de limitată. Consultase un expert, un tip total ţicnit, care simţea o adevărată plăcere să tortureze pe cineva. Citise un manual oarecare pe această temă, dar era greu să-ţi găseşti timp pentru practică.

Acum, cînd Patrick ştia pînă unde puteau ajunge lucrurile, era important să-l ţină de vorbă.

– Unde te aflai la vremea înmormîntării tale?

Muşchii lui Patrick se relaxară uşor. În sfîrşit, o întrebare în care nu era vorba de bani. Ezită şi apoi reflectă. Ce rău era în asta? Fusese prins. Povestea lui trebuia spusă. Poate că, dacă se dovedea cooperant, aveau să reducă voltajul.

– În Biloxi, spuse el.

– Ascuns?

– Da, bineînţeles.

– Şi ţi-ai privit propriul serviciu funerar?

– Da.

– De unde?

– Eram într-un copac, cu un binoclu, răspunse el, ţinînd ochii închişi şi pumnii strînşi.

– Unde te-ai dus după aceea?

– În Mobile.

– Acolo era ascunzătoarea?

– Da, una dintre ele.

– Cît ai stat acolo?

– Cu mici întreruperi, vreo două luni.

– Zău, aşa de mult? Unde stăteai în Mobile?

– Pe la moteluri ieftine. Schimbam mereu locul, în toată zona Golfului. Destin. Panama City Beach. Înapoi în Mobile.

– Ţi-ai schimbat înfăţişarea.

– Mda. M-am bărbierit, mi-am vopsit părul, am slăbit douăzeci şi cinci de kilograme.

– Ai studiat vreo limbă străină?

– Portugheza.

– Deci ştiai că vei veni aici?

– Unde anume, aici?
– Să zicem, în Brazilia.
– În regulă. Da, m-am gîndit că ar fi un ascunziş grozav.
– După Mobile, unde te-ai dus?
– La Toronto.
– De ce la Toronto?
– Trebuia să plec undeva. E frumos acolo.
– Ţi-ai luat acte noi în Toronto?
– Mda.
– La Toronto ai devenit Danilo Silva?
– Mda.
– Ai mai studiat limbi străine?
– Mda.
– Ai mai slăbit?
– Da. Încă cin'şpe kilograme.

Îşi ţinea ochii închişi şi încerca să ignore durerea, sau măcar să reziste pentru moment. Electrozii de pe piept îl ardeau şi-i pătrundeau adînc în piele.

– Cît ai stat acolo?
– Trei luni.
– Deci, ai plecat cam prin iulie 1992?
– Cam aşa ceva.
– Şi unde te-ai dus mai departe?
– În Portugalia.
– De ce în Portugalia?
– Trebuia să merg undeva. E o ţară frumoasă. Nu fusesem niciodată acolo.
– Cît ai stat acolo?
– Vreo două luni.
– Apoi, unde?
– La São Paulo.
– De ce São Paulo?
– Are douăzeci de milioane de locuitori. E un loc minunat pentru cine vrea să se ascundă.
– Cît ai stat acolo?
– Un an.
– Spune-mi ce ai făcut acolo.

Patrick trase adînc aer în piept, apoi se strîmbă cînd îşi mişcă gleznele. Se relaxă.

– M-am pierdut în oraş. Am angajat un profesor particular, ca să stăpînesc perfect limba. Am mai pierdut cîteva kilograme. M-am mutat dintr-un apartament în altul.

– Ce ai făcut cu banii?

Pauză. O tresărire a muşchilor. Unde naiba era maneta de crom? De ce nu puteau continua să vorbească despre urmărire şi să uite de bani?

– Care bani? întrebă el, încercînd să pară disperat.

– Haide, Patrick. Cele nouăzeci de milioane de dolari pe care le-ai furat de la firmă şi clientul ei.

– Ţi-am spus. Nu sînt cel pe care îl căutaţi.

Brusc, Guy zbieră către uşă. Aceasta se deschise imediat şi restul americanilor năvăliră înăuntru. Doctorul brazilian goli încă două seringi în venele lui Patrick, apoi plecă. Doi bărbaţi meştereau ceva la dispozitivul aflat în colţul camerei. Banda de magnetofon mergea. Guy se aplecă deasupra lui Patrick, cu maneta de crom ridicată, strîmbîndu-se furios şi încă şi mai hotărît să-l omoare dacă nu vorbeşte.

– Banii au sosit telefonic în contul firmei tale de la Nassau. Era exact zece şi cincisprezece minute, ora standard de est. Data: 26 martie 1992, la patruzeci şi cinci de zile după moartea ta. Erai acolo, Patrick, bronzat şi în mare formă şi dîndu-te drept altul. Avem poze făcute cu aparatul din sistemul se securitate al băncii. Aveai acte falsificate perfect. La scurt timp după sosirea banilor, aceştia dispăruseră, trimişi telefonic către o bancă din Malta. Tu i-ai furat, Patrick. Acum spune-mi, unde sînt? Spune-mi şi vei trăi.

Patrick se uită pentru ultima dată la Guy, apoi la manetă, după care închise ochii strîns, îşi adună puterile şi spuse:

– Jur că nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Patrick, Patrick...

– Te rog, nu! se rugă el. Te rog!

– Acesta este doar al treilea nivel, Patrick. Sîntem abia la jumătatea drumului, spuse Guy şi apăsă maneta, privind trupul care sălta şi se zvîrcolea.

Patrick urlă din toate puterile, un urlet atît de violent şi de cumplit, încît, pentru o clipă, Osmar şi brazilienii aflaţi afară, pe verandă, îngheţară. Pe întuneric, conversaţia încetă brusc. Unul din ei începu să murmure o rugăciune.

Mai jos, pe drum, un brazilian înarmat stătea lîngă drumul plin de praf, atent la maşinile care s-ar fi putut apropia. Nu se aştepta să vadă vreuna. Localitatea cea mai apropiată se afla la cîţiva kilometri depărtare. Rosti şi el o scurtă rugăciune, atunci cînd urletele reîncepură.

4

A fost fie al patrulea, fie al cincilea telefon din partea vecinilor, care a scos-o din sărite pe doamna Stephano şi care l-a obligat pe Jack să-i spună soţiei sale adevărul. Cei trei tipi în costume negre, care îşi pierdeau vremea în faţa maşinii parcate pe stradă, chiar vizavi de casa lor, erau agenţi FBI. Îi explică de ce se aflau acolo. Îi spuse mare parte din povestea lui Patrick, ceea ce însemna o încălcare serioasă a etichetei profesionale. Doamna Stephano nu punea niciodată întrebări.

Ei nu-i păsa ce face soţul ei la serviciu. Avea, totuşi, destule griji despre ce puteau să spună vecinii. La urma urmelor, se aflau în Falls Church şi, mă rog, lumea vorbea.

Femeia plecă la culcare la miezul nopţii. Jack rămase să aţipească pe sofaua din salon, ridicîndu-se la fiecare jumătate de oră pentru a privi pe furiş pe după jaluzele, să vadă ce făceau cei de afară. Se întîmplă însă că dormea la trei dimineaţa, cînd se auzi soneria.

Îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni de trening, se duse să deschidă. Patru dintre ei erau în faţa uşii şi el îl recunoscu imediat pe unul dintre ei ca fiind Hamilton Jaynes, director adjunct la FBI. Omul numărul doi al Biroului, care, întîmplător, locuia cu patru rînduri de case mai departe şi era membru în acelaşi club de golf cu el, deşi cei doi nu se întîlniseră niciodată.

Îi lăsă să intre în salonul spaţios. Într-o atmosferă tensionată, au făcut prezentările. Cei patru s-au aşezat, în vreme ce doamna Stephano a coborît, îmbrăcată în halatul de baie, retrăgîndu-se

rapid la vederea camerei pline de tipi în costume negre. Jaynes vorbea în numele celor de la FBI.

– Lucrăm non-stop la cazul Lanigan. Agenţii noştri ne-au informat că se află în custodia dumneavoastră. Puteţi confirma sau nega acest fapt?

– Nu, veni răspunsul lui Stephano, rece ca gheaţa.

– Am un mandat pentru arestarea dumneavoastră.

Gheaţa se mai topi puţin. Stephano îşi întoarse privirea spre un alt agent cu figura imobilă.

– Sub ce acuzaţii?

– Ascunderea unui fugar căutat de autorităţile federale. Amestec în anchetă. Putem spune orice. Ce mai contează? Nu mă interesează să vă condamn. Tot ce vreau este să vă trimit pe sus la închisoare şi, pe urmă, ne ocupăm şi de restul firmei, pentru ca la sfîrşit să vă închidem şi clienţii. Durează cam douăzeci şi patru de ore să adunăm pe toată lumea. Facem rost de condamnări după aceea; depinde dacă-l prindem pe Lanigan sau nu. Înţelegeţi cum stă treaba?

– Da. Cred că da.

– Unde e Lanigan?

– În Brazilia.

– Îl vreau. Chiar acum.

Stephano clipi de cîteva ori, limpezindu-şi gîndurile. În situaţia de faţă, predarea lui Lanigan nu era o mişcare rea. Federalii se pricepeau să-l facă să vorbească. Confruntat cu perspectiva unei vieţi în închisoare, Patrick putea face să apară banii bătînd din palme. Toată lumea avea să-l preseze s-o facă.

Mai tîrziu, Stephano avea să se întrebe din nou, nevenindu-i să creadă, cum naiba ştiau că-l capturase pe Lanigan.

– În regulă, uite ce propun eu, spuse Stephano. Daţi-mi patruzeci şi opt de ore şi vi-l aduc pe Lanigan. Iar dumneavoastră ardeţi mandatul de arestare şi renunţaţi la ameninţarea cu acuzaţii ulterioare.

– Ne-am înţeles.

Se lăsă tăcerea, amîndouă părţile savurînd victoria.

– Trebuie să ştiu de unde să-l iau, spuse Jaynes.

– Trimiteţi un avion la Asunción.

– În Paraguay? Ce s-a întîmplat cu Brazilia?

– În Brazilia are prieteni.

– Bine şi-aşa, şopti Jaynes către unul din ajutoare, care părăsi imediat casa. E întreg? îl întrebă pe Stephano.

– Mda.

– E spre binele dumitale. O singură vînătaie pe trupul lui şi am să te urmăresc pînă în iad.

– Trebuie să dau un telefon.

Jaynes îi adresă ceva ce semăna cu un zîmbet. Studie pereţii şi spuse:

– E casa dumitale.

– Îmi ascultaţi telefoanele?

– Nu.

– Puteţi jura?

– Am spus că nu.

– Vă rog să mă scuzaţi.

Stephano trecu în bucătărie şi de acolo într-o debara, unde ţinea ascuns un telefon celular. Se îndreptă spre curtea din spate şi se aşeză pe iarbă, lîngă o lampă cu gaz. Îl sună pe Guy.

Urletele încetaseră în clipa în care brazilianul care păzea camioneta auzi telefonul sunînd. Aparatul era aşezat pe transformatorul de pe bancheta din faţă, cu antena înălţată la cinci metri deasupra capotei. Răspunse în engleză, apoi alergă după un american.

Guy ieşi în goană din cabană şi apucă receptorul.

– Vorbeşte? îl întrebă Stephano.

– Puţin. A cedat acum vreo oră.

– Ce ai aflat?

– Banii încă există. El nu ştie unde sînt. Îi controlează o femeie din Rio, o avocată.

– Îi ştii numele?

– Da. Acum dăm telefoane. Osmar are oamenii lui în Rio.

– Mai poţi scoate ceva de la el?

– Nu cred. E pe jumătate mort, Jack.

– Opreşte orice acţiune. Doctorul e acolo?

– Sigur.

– Pune puştiul sub îngrijire şi aranjează-l. Duceţi-l cu maşina la Asunción, cît mai curînd posibil.

– Dar de ce...?

– Nu-mi pune întrebări. Nu am timp de aşa ceva. Federalii sînt cu ochii pe noi. Fă aşa cum îţi spun şi asigură-te că tipul nu e rănit.

– Că nu e rănit? Încerc să-l omor de cinci ore!

– Fă cum îţi spun. Pune-i oasele la loc. Drogheză-l. Porneşte spre Asunción. Sună-mă din oră în oră, la fix.

– Cum doreşti.

– Şi găseşte femeia.

Capul lui Patrick a fost ridicat cu grijă şi i-au turnat apă peste buze. Au tăiat frînghiile care-i legau încheieturile şi gleznele şi, încet, au desprins bucăţile de bandă adezivă, sîrmele şi electrozii. Trupul lui zvîcnea şi sălta, murmurînd cuvinte neînţelese de nimeni. O doză de morfină i-a fost introdusă în venele chinuite, apoi un calmant şi Patrick căzu din nou în amorţire.

În zori, Osmar se afla în aeroportul din Ponta Porã, aşteptînd un avion care avea să-l ducă la Rio, spre sfîrşitul zilei. Luase legătura cu nişte tipi de acolo. Îi scosese din pat, promiţîndu-le bani frumoşi. Probabil că acum porniseră deja la treabă.

Ea îşi sună mai întîi tatăl, chiar după răsăritul soarelui, moment de care el se bucura întotdeauna, pe terasa micuţă a casei, cu un ziar în mînă şi o cafea alături. Bătrînul locuia într-un mic apartament din Ipanema, aproape de mal, aproape de draga lui Eva. Blocul în care locuia era vechi de treizeci de ani, unul din cele mai vechi din cel mai elegant cartier din Rio. Locuia singur.

Simţi după vocea ei că se întîmplase ceva. Ea îl asigură că era bine şi că va rămîne aşa, că un client din Europa avea nevoie de ea, pe nepregătite, timp de două săptămîni şi că îl va suna în fiecare zi. Mai departe, îi explică faptul că acel client era, poate, puţin cam ascuns şi foarte secretos, aşa că era posibil să-şi trimită oameni care să verifice trecutul ei. Nu te alarma. Nu e ceva neobişnuit în comerţul internaţional.

El avea de pus multe întrebări, dar ştia că nu va primi răspuns. Apelul către şeful ei, unul din partenerii firmei, a fost cu mult mai dificil. Povestea, pe care o repetase înainte, prinse, dar avea numeroase goluri. Un nou client sunase tîrziu, cu o zi în urmă – o cunoştinţă a unui avocat american cu care fusese colegă de facultate – şi avea imediat nevoie de prezenţa ei la

Hamburg. Urma să plece cu o cursă în zori. Clientul lucra în telecomunicații și plănuia să intre masiv pe piața braziliană.

Partenerul era pe jumătate adormit. O rugă să-l sune mai tîrziu, cu mai multe detalii.

Eva își sună apoi secretara, cu aceeași poveste, rugînd-o să amîne toate programările și întîlnirile pînă la întoarcerea ei.

De la Curitiba, luă un avion spre São Paulo, unde se îmbarcă într-o cursă a liniilor aeriene argentiniene spre Buenos Aires, non-stop. Pentru prima dată, folosea noul ei pașaport, cel pe care Danilo o ajutase să-l cumpere cu un an înainte. Îl ținuse ascuns în apartament, alături de două cărți de credit noi și opt mii de dolari americani, bani gheață.

Acum se numea Leah Pires, de aceeași vîrstă dar cu o altă dată de naștere. Danilo nu cunoștea aceste detalii; nu avea cum.

Într-adevăr, se simțea alt om.

Existau multe scenarii. Poate că fusese împușcat de bandiți, pe cînd alerga, ca de obicei, pe un drum de țară. Se mai întîmpla și așa ceva de-a lungul frontierei. Poate că fusese prins de umbrele din trecutul lui, torturat, ucis, îngropat în junglă. Poate că vorbise și, dacă așa stăteau lucrurile, poate că rostise numele ei. Putea să-și petreacă tot restul vieții ascunzîndu-se. Cel puțin o avertizase, de la început. Poate că nu vorbise și putea să rămînă Eva.

Poate că Danilo era încă în viață, undeva. Îi garantase că nu-l vor ucide. Poate că-l făceau să-și dorească moartea, dar nu își puteau permite să-l ucidă. Dacă autoritățile americane îl găseau mai înainte, urma să fie extrădat. Alesese America Latină datorită tradiționalei împotriviri la extrădări din această zonă.

Dacă umbrele îl găsiseră mai întîi, aveau să-l bată pînă le spunea unde sînt banii. De asta se temea el cel mai mult – de forță.

Eva încercă să ațipească pe aeroportul din Buenos Aires, dar somnul nu se lipea de ea. Sună iarăși la el acasă, în Ponta Porã, apoi la celular și în apartamentul din Curitiba.

Din Buenos Aires, luă avionul spre New York, unde așteptă trei ore pînă să prindă un altul, spre Zürich, cu SwissAir.

L-au așezat de-a latul, pe bancheta din spate a camionetei Volkswagen, legîndu-i o centură de siguranță în jurul taliei, ca

să nu cadă. Drumurile erau pline de hîrtoape. Îi puseseră numai şortul de alergare. Doctorul verifică fiecare bandaj de tifon – opt în total. Îi acoperise rănile cu unguenţi şi îi făcuse injecţii intravenoase cu antibiotice. Doctorul luă loc în faţa pacientului său şi îşi aşeză geanta micuţă între picioare. Patrick suferise destul. Acum îl proteja.

O zi sau două de odihnă, mai multe medicamente împotriva durerilor şi Patrick va fi aproape refăcut. Arsurile vor lăsa mici cicatrice, care se vor atenua, probabil, cu timpul.

Doctorul se întoarse şi îl bătu pe umăr. Era foarte mulţumit că nu-l omorîseră. „E gata", îi spuse lui Guy, aflat pe bancheta din faţă. Un şofer brazilian porni motorul camionetei şi porni în marşarier din faţa cabanei.

Se opreau după fiecare oră, exact la şaizeci de minute, pentru ca antena să poată fi ridicată şi telefonul celular să funcţioneze peste munţi. Guy îl suna pe Stephano, care se afla în biroul său din Washington D.C. împreună cu Hamilton Jaynes şi un funcţionar superior din Departamentul de Stat. Era consultat şi Pentagonul.

Ce naiba se întîmpla? ar fi vrut să întrebe Guy. De unde apăruseră federalii?

În primele şase ore au parcurs o sută cincizeci de kilometri. Uneori, drumurile erau aproape impracticabile. Se chinuiau adesea cu telefonul, încercînd să ia legătura cu Washingtonul. La ora două după-amiază, părăsind zona montană, intrară pe şosele mai bune.

Problema extrădării era dificilă şi Hamilton Jaynes nu voia să fie implicat. Se trăgeau importante sfori diplomatice. Directorul FBI îl sună pe şeful de cabinet al Preşedintelui. Ambasadorul american în Paraguay intră în acţiune. Se făceau promisiuni şi se proferau ameninţări.

Un suspect cu bani şi destulă hotărîre poate evita extrădarea din Paraguay ani îndelungaţi, dacă nu pentru totdeauna. Acest suspect nu avea bani asupra lui şi nici măcar nu ştia în ce ţară se află.

Fără entuziasm, autorităţile paraguayene au hotărît să ignore extrădarea.

La ora patru, Stephano îl instrui pe Guy cum să găsească aeroportul de la Concepción, un mic oraş aflat la trei ore distanţă de mers cu maşina de Asunción. Şoferul brazilian înjură, în portugheză, cînd i se spuse să întoarcă şi să o ia spre nord.

Se însera cînd au ajuns la Concepción şi era deja întuneric cînd au găsit, în sfîrşit, aeroportul, o clădire scundă de cărămidă aflată în apropierea unei piste strîmte de asfalt. Guy îl sună pe Stephano, care îi ceru să-l lase pe Patrick în camionetă, cu cheile în contact şi să plece. Guy, doctorul, şoferul şi un alt american se îndepărtară încet, privind peste umăr spre camionetă. Găsiră un loc, cam la o sută de metri mai încolo, sub un copac gros, unde nu puteau fi văzuţi. Trecu o oră.

În sfîrşit, un avion King Air cu număr de înregistrare american aterizâ şi se îndreptă spre micul terminal. Doi piloţi coborîră şi intrară în clădire. O clipă mai tîrziu, se îndreptară spre camionetă, deschiseră uşile, urcară în ea şi porniră, cu vehiculul, spre avion.

Îl scoaseră pe Patrick, cu grijă, de pe bancheta din spate şi îl urcară în turbopropulsor. Un medic militar se afla la bord şi acesta luă imediat în primire prizonierul. Cei doi piloţi readuseră camioneta în parcare, acolo unde se afla iniţial. Cîteva minute mai tîrziu, avionul decolă.

Alimentară motoarele în Asunción şi, pe cînd se aflau încă la sol, Patrick începu să se mişte. Era prea slăbit şi epuizat şi mult prea ameţit ca să se ridice în capul oaselor. Medicul îi dădu apă rece şi biscuiţi.

Avionul făcu o nouă oprire pentru alimentare în La Paz, apoi o alta, în Lima. La Bogotá, îl transbordară pe un Lear mic, care zbura cu o viteză de două ori mai mare decît King Air. O nouă alimentare pe insula Aruba, lîngă coasta Venezuelei şi apoi un zbor non-stop către o bază militară navală americană din apropiere de San Juan, în Puerto Rico. O ambulanţă îl duse pe Patrick la spitalul militar.

După aproape patru ani şi jumătate, Patrick se afla din nou pe pămînt american.

5

Firma de avocatură la care Patrick lucrase înainte de a muri intrase în procedura de faliment, la un an după înmormîntarea lui. După moarte, l-au inclus chiar, aşa cum se cuvenea, în antetul firmei: Patrick S. Lanigan, 1954-1992. Numele său era scris primul, în colţul din dreapta, chiar deasupra asistenţilor. Apoi au început să apară zvonuri care nu se mai terminau. Nu trecu mult şi toată lumea ajunse să creadă că luase banii şi se făcuse nevăzut. După trei luni, nimeni de pe coasta Golfului, nu mai credea că e mort. Numele lui a dispărut de pe antet, în vreme ce datoriile au crescut.

Cei patru parteneri rămaşi erau încă împreună, legaţi fără voie prin faliment. Numele lor apăruseră la un loc pe ipoteci şi note bancare încă din vremea cînd se lăfăiau, pe punctul de a deveni fabulos de bogaţi. Fuseseră apărători în grup, în cîteva procese imposibil de cîştigat; de acolo şi falimentul. De la plecarea lui Patrick, încercaseră toate posibilităţile de a se despărţi, dar nimic nu funcţionase. Doi dintre ei erau alcoolici violenţi, care se îmbătau la birou, în spatele unor uşi închise, dar niciodată împreună. Ceilalţi doi erau în curs de vindecare şi încă nesiguri în starea de trezie.

Patrick le luase banii. Milioanele lor. Bani pe care ei îi cheltuiseră deja, cu mult înainte să sosească, aşa cum numai avocaţii reuşesc s-o facă. Bani pentru clădirea firmei lor, din centrul oraşului Biloxi, pentru a cărei renovare cheltuiseră incredibil de mult. Bani pentru case noi, iahturi, case de vacanţă în Caraibe.

Banii erau pe drum, aprobaţi, hîrtiile fuseseră semnate, ordinele de plată intrate; îi puteau vedea, mirosi, aproape că-i puteau atinge, cînd partenerul lor mort îi furase de sub nasul lor, în ultima secundă posibilă.

El era mort. Înmormîntat pe 11 februarie 1992. Transmiseseră condoleanţele lor văduvei şi puseseră numele lui nenorocit pe splendidul lor antet. Şi totuşi, şase săptămîni mai tîrziu, reuşise cumva să le fure banii.

Se certaseră, dînd vina unii pe alţii. Charles Bogan, partenerul principal al firmei şi mîna de fier a acesteia, insitase ca banii să fie transmişi de la sursă într-un nou cont pe insule şi, după unele discuţii, lucrul acesta li se păruse logic. Era vorba de nouăzeci de milioane de dolari, din care o treime reveneau firmei – şi era imposibil să ascunzi o asemenea sumă în Biloxi, oraş cu o populaţie de cincizeci de mii de oameni. Cineva de la bancă putea să vorbească. Curînd, toată lumea ar fi ştiut. Toţi patru au jurat să păstreze secretul şi imediat au făcut planuri cum să cheltuiască mai mult din noua lor bogăţie. Se vorbise chiar de cumpărarea unui avion de şase locuri pentru firmă.

Aşa că Bogan şi-a asumat partea lui de vină. La patruzeci şi nouă de ani, era cel mai vîrstnic dintre cei patru şi, pentru moment, cel mai stabil. Tot el era responsabil şi pentru angajarea lui Patrick, cu nouă ani înainte şi, pentru asta, suferise destul.

Dough Vitrano, avocatul pentru procese civile, luase fatala decizie de a-l recomanda pe Patrick drept al cincilea partener. Ceilalţi trei fuseseră de acord, şi cînd numele lui Lanigan a fost adăugat în denumirea firmei, el a căpătat, practic, acces la toate dosarele din birou. Bogan, Rapley, Vitrano, Havarac & Lanigan, Avocaţi şi Consultanţi Legali. Un anunţ de dimensiuni mari în Paginile Galbene menţiona şi „specialişti în accidente marine". Specialişti sau nu, asemenea majorităţii firmelor, acceptau orice caz, dacă onorariul era profitabil. Aveau multe secretare şi mulţi asistenţi. Pile mari şi cele mai puternice legături politice de pe Coastă.

Toţi trecuseră de patruzeci şi cinci de ani. Havarac fusese crescut de tatăl său, pe o barcă de pescuit crevete. Purta şi acum, cu mîndrie, bătăturile de la mîini şi visa să-l strîngă pe Patrick de gît, pînă îi vor pocni oasele. Rapley făcuse o gravă depresie

nervoasă şi rareori ieşea din casă, unde scria tot felul de procese verbale într-un birou întunecat din pod.

Bogan şi Vitrano se aflau la birourile lor, puţin după ora nouă, când agentul Cutter intră în clădirea de pe Vieux Marche, într-un vechi cartier din Biloxi. Cutter adresă recepţionerei un zîmbet şi o întrebă dacă vreunul dintre avocaţi se afla în clădire. Era o întrebare normală. Erau cunoscuţi drept nişte petrecăreţi pe care îi vedeai rareori la lucru.

Fata îl conduse într-o mică sală de conferinţe şi îi aduse o cafea. Vitrano apăru primul, arătînd remarcabil de îngrijit şi cu ochii limpezi. Bogan veni după cîteva secunde. Îşi puseră zahăr în cafea şi vorbiră despre vreme.

În lunile imediat următoare dispariţiei lui Patrick şi a banilor, Cutter îşi făcea, din când în când, apariţia şi le povestea ultimele noutăţi din investigaţiile FBI. Deveniseră amici, deşi întîlnirile dintre ei erau întotdeauna descurajante. Apoi lunile au devenit ani şi informările s-au rărit. Toate se sfîrşeau la fel: nici urmă de Patrick. Trecuse aproape un an de cînd Cutter vorbise cu vreunul din ei.

Aşa că şi-au imaginat că era un simplu act de curtoazie, că se întîmpla să se afle prin centru pentru altceva, probabil dorea o ceaşcă de cafea; o întîlnire scurtă, de rutină.

– Patrick este în custodia noastră, spuse Cutter.

Charlie Bogan închise ochii şi lăsă să i se vadă absolut toţi dinţii.

– Ah, Dumnezeule, exclamă el şi apoi îşi îngropă faţa în palme. Ah, Dumnezeule!

Vitrano lăsă să-i cadă capul pe spate, cu gura larg deschisă. Privea tavanul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Unde? îngăimă el.

– Se află la o bază militară din Puerto Rico. A fost capturat în Brazilia.

Bogan, rămas în picioare, se îndreptă spre un colţ al camerei, lîngă nişte rafturi de cărţi; îşi ascunse faţa, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

– Ah, Dumnezeule, repeta fără încetare.

– Eşti sigur că el este? întrebă Vitrano uimit.

– Absolut.

– Spune-mi mai multe, îl rugă Vitrano.

– Ce anume?

– De exemplu, cum l-aţi găsit? Şi unde? Şi ce făcea? Cum arată?

– Nu l-am găsit noi. Ne-a fost adus.

Bogan se aşeză la masă, cu o batistă deasupra nasului.

– Îmi pare rău, spuse el jenat.

– Cunoaşteţi un tip pe nume Jack Stephano? întrebă Cutter.

Amîndoi încuviinţară fără nici o plăcere.

– Faceţi parte din micul lui consorţiu?

Amîndoi clătinară capetele în semn de negaţie.

– Aveţi noroc. Stephano l-a găsit, l-a torturat, aproape că l-a omorît, nenorocitul, şi pe urmă ni l-a dat nouă.

– Mi-a plăcut partea cu tortura, spuse Vitrano. Povesteşte-ne despre asta.

– Las-o moartă. Noi l-am luat aseară, din Paraguay şi l-am dus cu avionul în Puerto Rico. E în spitalul de acolo. Peste cîteva zile îi vor da drumul şi îl vor trimite aici.

– Dar banii? reuşi Bogan să întrebe, cu vocea uscată şi pierită.

– Nici un semn. Dar, la urma urmelor, noi nu ştim ce ştie Stephano.

Vitrano fixa masa, cu ochii alunecoşi. Patrick furase nouăzeci de milioane de dolari, atunci cînd se făcuse nevăzut, cu patru ani mai devreme. Era imposibil să-i cheltuiască pe toţi. Putea să-şi cumpere palate, elicoptere şi sute de femei şi tot să-i mai rămînă cîteva zeci de milioane. Cu siguranţă că aveau să-i găsească. Onorariul firmei era de o treime.

Exista o posibilitate...

Bogan îşi şterse ochii umezi şi se gîndi la fosta lui soţie, o femeie adorabilă, care devenise o scorpie cînd căzuse cerul peste ei. Se simţise umilită de faliment, aşa că luase mezinul cu ea şi se mutase în Pensacola, unde dăduse divorţ şi proferase oribile acuzaţii. Bogan bea şi se droga. Ea ştia acest lucru şi îl lovise unde îl durea mai tare. Nu-i putuse ţine piept. În cele din urmă, se reabilitase, dar i se interzicea în continuare să-şi vadă copilul.

Ciudat, dar tot îşi mai iubea fosta soţie; încă mai visa să o recucerească. Poate că banii îi vor atrage atenţia. Poate că exista o speranţă. Cu siguranţă că-i vor găsi.

Cutter întrerupse tăcerea.

– Stephano a dat de bucluc. Trupul lui Patrick era plin de arsuri cînd l-au trimis înapoi.

– Bine, spuse Vitrano cu un zîmbet.

– Te aştepţi să ne pară rău? întrebă Bogan.

– Oricum, Stephano e mai puţin important. Sîntem cu ochii pe el, poate că ne va duce pînă la bani.

– Banii vor fi uşor de găsit, spuse Vitrano. A existat un mort. Cineva a fost omorît de băiatul nostru, de Patrick. E un caz de omucidere, simplu ca bună ziua. Crimă de dragul banilor. Patrick o să ciripească imediat, dacă se vor face presiuni asupra lui.

– Ar fi chiar mai bine să ni-l daţi nouă pe mînă, spuse Bogan, cît se poate de serios. Zece minute şi vom afla absolut totul.

Cutter îşi privi ceasul de la mînă.

– Trebuie să plec. Trebuie să ajung la Point Clear şi s-o anunţ pe Trudy.

Bogan şi Vitrano pufniră la unison, apoi izbucniră de-a binelea în rîs.

– Cum, nu ştie? întrebă Bogan.

– Încă nu.

– Te rog, filmează scena, spuse Vitrano, rîzînd pe înfundate. Mor să-i văd figura.

– Ca să fiu sincer, abia aştept, spuse Cutter.

– Nenorocita! mormăi Bogan.

Cutter se ridică în picioare şi spuse:

– Spuneţi-le şi celorlalţi parteneri, dar nu duceţi vorba înainte de prînz. La ora aceea am programat o conferinţă de presă. Ţinem legătura.

Mult timp după plecarea lui Cutter, cei doi nu scoaseră nici o vorbă. Erau atîtea întrebări, atîtea lucruri de spus. În aer pluteau zeci de posibilităţi şi scenarii.

Victimă a unui cumplit accident de maşină, pe un drum de ţară, fără nici un martor, Patrick a fost înmormîntat de către iubita lui soţie Trudy pe 11 februarie 1992. Văduva arăta splendid, îmbrăcată într-un costum negru semnat Armani şi nici nu

apucaseră bine groparii să arunce pământ peste coşciug, că ea şi începuse să cheltuiască banii.

Testamentul îi lăsa ei totul. Era simplu şi fusese modificat recent. Cu cîteva ore înainte de ceremonia funerară, Trudy şi Dough Vitrano deschiseseră cu grijă seiful din biroul lui Patrick şi îi inventariaseră conţinutul. Au găsit testamentul, două titluri de proprietate, contractul casei familiei Lanigan, o poliţă de asigurare pe viaţă în valoare de o jumătate de milion de dolari, cu care Trudy era la curent şi o altă poliţă de două milioane, de care habar n-avea.

Vitrano cercetase rapid poliţa surpriză. Fusese contractată de Patrick cu opt luni mai înainte. Trudy era singura beneficiară. Aceeaşi companie vînduse ambele poliţe, şi era o firmă mare şi solvabilă.

Trudy jurase că nu ştia nimic şi zîmbetul de pe faţa ei îl convinsese pe Vitrano că era sincer uimită. Înmormîntare sau nu, Trudy era teribil de emoţionată de norocul ce dăduse peste ea. Uitînd în bună parte de durere, reuşise să-şi manifeste, cît de cît, suferinţa pe tot parcursul serviciului funerar şi înmormîntării, fără cine ştie ce crize.

Compania de asigurări se împotrivise iniţial, aşa cum se întîmplă de obicei, dar Vitrano îi ameninţase suficient pentru a-i forţa să plătească. La patru săptămîni după înmormîntare, Trudy primise cele două milioane şi jumătate care îi aparţineau.

O săptămînă mai tîrziu, se afla la volanul unui Rolls-Royce roşu prin Biloxi, iar oamenii au început s-o urască. După aceea, au dispărut însă cele nouăzeci de milioane şi s-au iscat bîrfele.

Poate că nu era văduvă.

Patrick a fost primul suspect şi, pînă la urmă, a rămas şi singurul. Bîrfele s-au înteţit, aşa că Trudy şi-a luat fetiţa şi iubitul, Lance, păstrat de pe vremea liceului, s-au îmbarcat în Rollsul roşu şi au întins-o la Mobile, la o oră spre est de Biloxi. A găsit un avocat şmecher care i-a dat o mulţime de sfaturi cum să-şi protejeze banii. Femeia şi-a cumpărat o casă superbă în Point Clear, cu vedere spre golful Mobile şi a pus contractul pe numele lui Lance.

Lance era un păgubos puternic şi frumos cu care ea se culcase prima dată la paisprezece ani. Fusese condamnat pentru trafic de droguri la nouăsprezece ani şi îşi petrecuse trei ani în

închisoare, în timp ce ea își vedea de ale ei la colegiu, mereu în centrul distracțiilor și seducîndu-i pe toți membrii echipei de fotbal american – o petrecăreață celebră, care însă reușise să-și ia diploma cu lauri. Se măritase cu un tip bogat din frăția studențească, de care divorțase după doi ani. Apoi se bucurase de independență cîțiva ani, pînă cînd se întîlnise și se măritase cu Patrick, un tînăr avocat promițător venit de curînd pe Coastă. O curtase cu pasiune, fără să se gîndească la ce avea să urmeze.

Pe tot parcursul colegiului, al celor două căsnicii și în vremea unor scurte cariere, Trudy îl păstrase mereu lîngă ea pe Lance. Era ca un drog; se simțea înlănțuită și nu se putea sătura de acest băiat pofticios. Știa de la paisprezece ani că nu se va despărți niciodată de Lance.

Lance deschise ușa, gol pînă la brîu, cu părul negru strîns în obișnuita sa coadă de cal și un cercel mare cu diamant în urechea stîngă.

– Trudy e acasă? întrebă Cutter.

– S-ar putea.

La vederea insignei strălucitoare, zîmbetul său pieri pentru o clipă.

– Agent Cutter, FBI. Am mai vorbit cu ea.

Lance importa marijuana din Mexic cu o barcă mare, rapidă, pe care Trudy o cumpărase pentru el. Vindea drogul unor tipi din Mobile. Afacerile mergeau greu, pentru că DEA, Departamentul american de luptă împotriva drogurilor, începuse să pună întrebări.

– E în sala de gimnastică, spuse Lance, făcînd un semn din cap pe lîngă Cutter. Ce doriți?

Cutter îl ignoră și porni în lungul aleii, spre garajul transformat, de unde răsuna muzică. Lance îl urmă.

Trudy era în plin avînt aerobic, așa cum îi arăta un supermodel pe televizorul cu ecran mare aflat la un capăt al camerei. Sărea și se învîrtea și murmura cuvintele unui cîntec fără nume – și zău dacă nu arăta grozav. Costum de spandex galben, strîns pe corp. O coadă de cal din părul blond. Nici un pic de grăsime. Cutter ar fi stat să o privească ore întregi. Chiar și transpirația ei era plăcută.

Exersa două ore pe zi. La treizeci şi cinci de ani, Trudy semăna şi acum cu o fetişcană de liceu.

Lance apăsă un întrerupător şi imaginea video dispăru. Ea se răsuci pe călcîie, îl văzu pe Cutter şi îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ce naiba faci? îl repezi ea pe Lance. Evident, nu-i plăcea să fie deranjată aici.

– Sînt agentul special Cutter de la FBI, spuse acesta, scoţînd rapid insigna şi îndreptîndu-se spre ea. Ne-am mai întîlnit, cu cîţiva ani în urmă.

Ea îşi şterse faţa cu un prosop galben ca şi costumul. Abia mai respira. În cele din urmă zîmbi, arătîndu-şi dantura perfectă şi lucrurile intrară în normal.

– Cu ce vă pot ajuta?

Lance stătea lîngă ea. Se potriveau, aşa, cu părul strîns la spate în coadă de cal.

– Am nişte veşti minunate pentru dumneavoastră, spuse Cutter, zîmbindu-i larg.

– Ce anume?

– V-am găsit soţul, doamnă Lanigan; e în viaţă.

Se lăsă tăcerea.

– Patrick? întrebă ea, după cîteva clipe.

– Chiar el.

– Minţi! sări Lance.

– Mă tem că nu. E în custodie în Puerto Rico. Probabil că va veni încoace, cam într-o săptămînă. M-am gîndit că ar fi bine să aflaţi vestea cea bună înainte de a fi anunţată presei.

Uluită, tremurînd, ea făcu cîţiva paşi în spate şi se aşeză pe banca de lucru de lîngă greutăţi. Cu toată pielea ei bronzată şi strălucitoare, se vedea limpede că pălise. Nici trupul ei atletic nu mai părea la fel. Lance se repezi s-o ajute.

– Ah, Doamne, murmura ea întruna.

Cutter le întinse o carte de vizită.

– Sunaţi-mă, dacă vă pot fi de folos.

Dar îl lăsară să plece fără să răspundă.

Pentru el era clar că femeia nu-i purta ranchiună celui care o păcălise, prefăcîndu-se mort. Dar nici nu se bucura, cît de cît, de revenirea lui. Nici urmă de uşurarea de la capătul chinului.

Nu era decît spaimă; groaza de a pierde banii. Era de aşteptat ca firma de asigurări să intenteze imediat proces.

Pe cînd Cutter se afla în Mobile, un alt agent de la biroul din Biloxi se afla acasă la mama lui Patrick, în New Orleans, pentru a-i da aceeaşi veste. Doamna Lanigan, copleşită de emoţie, l-a rugat pe agent să ia loc şi să răspundă la întrebări. El a stat o oră, avînd însă prea puţine răspunsuri pentru ea. Ea a plîns de bucurie şi, după plecarea agentului, şi-a petrecut restul zilei sunîndu-şi prietenii, pentru a le da minunata veste că singurul ei copil era în viaţă.

6

Jack Stephano a fost arestat de FBI în biroul său din Washington. Şi-a petrecut treizeci de minute la închisoare, apoi a fost dus în grabă într-o mică sală din tribunalul federal, unde s-a confruntat cu un magistrat al Statelor Unite, într-o audiere cu uşile închise. A fost informat că va fi eliberat imediat, pe răspunderea sa, că nu avea voie să părăsească oraşul şi că va fi urmărit de FBI zi şi noapte. În timp ce se afla la tribunal, o mică armată de agenţi a pătruns în biroul lui, punînd mîna, practic, pe toate dosarele şi trimiţînd toţi angajaţii acasă.

După ce a fost eliberat de magistrat, Stephano a fost condus, cu maşina, pînă la clădirea lui Hoover, sediul FBI de pe Pennsylvania Avenue, unde îl aştepta Hamilton Jaynes. Cînd au rămas singuri, în biroul directorului adjunct, acesta i-a oferit o scuză palidă pentru arestare. Nu avusese încotro. Nu poţi pune mîna pe un tip căutat de federali, ca să-l droghezi, să-l torturezi şi aproape să-l omori, fără să fii pus sub o acuzaţie oarecare.

Problema erau banii. Arestarea fusese răzbunarea lor. Stephano îi jură că Patrick nu le spusese nimic.

În timp ce vorbeau, uşile biroului lui Stephano erau închise pe dinafară cu lanţul, iar pe ferestre se lipeau anunţuri oficiale. În telefoanele lui de acasă se puneau microfoane, în timp ce doamna Stephano era la bridge.

După scurta şi sterila sa discuţie cu Jaynes, l-au lăsat undeva, în apropiere de clădirea Curţii Supreme. Cum i se ordonase să nu se apropie de birou, el făcu semn unui taxi şi îi spuse şoferu-

lui să-l ducă la hotelul Hay-Adams, pe strada H colţ cu strada 16. Prins în trafic, citea calm un ziar, pipăind din cînd în cînd dispozitivul de urmărire pe care agenţii îl prinseseră în tivul hainei sale, cînd îl arestaseră. Era aşa-numitul con de urmărire, un transmiţător mic dar puternic, folosit pentru monitorizarea mişcărilor unor persoane, pachete sau chiar automobile. Stephano îşi pipăise hainele în timp ce stătea de vorbă cu Jaynes şi fusese tentat să smulgă conul şi să i-l arunce pe birou.

Era expert în supravegheri. Înghesui haina sub bancheta maşinii şi intră grăbit în hotelul Hay-Adams, aflat vizavi de Parcul Lafayette. Nu aveau camere libere, i se spuse. Ceru să vorbească cu directorul, un fost client de-al său şi, după cîteva minute, domnul Stephano fu condus în apartamentul de la etajul al patrulea, cu o splendidă vedere spre Casa Albă. Se dezbrăcă, rămînînd doar în chiloţi şi şosete şi, aşezînd cu grijă pe pat fiecare obiect de îmbrăcăminte, începu să le examineze, pipăind fiecare centimetru de material. Comandă prînzul. Îşi sună soţia, dar nu-i răspunse nimeni.

Apoi îl sună pe Benny Aricia, clientul său, omul ale cărui nouăzeci de milioane fuseseră deturnate la numai cîteva minute după ce sosiseră în banca din Nassau. Partea lui Aricia urma să fie de şaizeci de milioane, în timp ce treizeci de milioane mergeau la avocaţii lui – Bogan şi Vitrano şi ceilalţi hoţi împuţiţi din Biloxi. Dar banii pieriseră, exact înainte de a ajunge la Benny.

Acesta stătea la hotelul Willard, aflat tot în apropiere de Casa Albă, ascunzîndu-se şi aşteptînd veşti de la Stephano.

Benny avea aproape şaizeci de ani, dar arăta cu zece ani mai tînăr. Era zvelt şi bronzat, cu acea tentă permanentă a unui bogătaş retras din afaceri din Florida de sud, care juca golf în fiecare zi. Locuia într-un apartament dintr-un complex elegant, pe malul canalului, cu o suedeză suficient de tînără ca să fie fiica lui.

Cînd banii fuseseră furaţi, firma de avocatură avea o poliţă de asigurare care acoperea frauda şi furtul din partea partenerilor şi angajaţilor săi. Poliţa, cumpărată de la compania de asigurări Monarch-Sierra, avea o limită de patru milioane de dolari, plătibili către firmă. Aricia, răzbunător, dăduse firma în

judecată. Cerea despăgubiri de şaizeci de milioane – toţi banii la care avea dreptul.

Deoarece nu prea mai avea ce lua şi pentru că firma era pe punctul de a cere recunoaşterea falimentului, Benny se mulţumise cu cele patru milioane plătite de Monarch-Sierra. Cheltuise aproape jumătate din acea sumă în căutarea lui Patrick. Apartamentul luxos din Boca îl costase o jumătate de milion. Alte cheltuieli ici şi colo şi Benny ajunsese la ultimul milion. Stătea în faţa ferestrei, sorbind din cafeaua decafeinizată.

– Vor să mă aresteze? întrebă el.

– Probabil că nu. Dar, oricum, în locul tău m-aş feri de ei.

Benny puse ceaşca pe masă şi se aşeză în faţa lui Stephano.

– Ai vorbit cu companiile de asigurări? îl întrebă el.

– Încă nu. Am să sun mai tîrziu. Voi, băieţi, sînteţi în siguranţă.

Northern Case Mutual, compania de asigurări pe viaţă care făcuse din Trudy o femeie bogată, pusese la bătaie, în secret, o jumătate de milion pentru găsirea lui Patrick. Monarch-Sierra pusese un milion. În total, micul consorţiu al lui Stephano pusese la un loc şi cheltuise peste trei milioane de dolari pentru a-l vîna pe Patrick.

– Ceva şanse cu fata? întrebă Aricia.

– Încă nu. Oamenii noştri sînt în Rio. L-au găsit pe tatăl ei, dar el a refuzat să vorbească. La fel şi la firma unde lucrează ca avocat. E plecată din oraş cu afaceri, zic ei.

Aricia îşi împreună mîinile şi rosti, foarte calm:

– Acum, spune-mi exact, ce a zis el?

– Încă nu am ascultat banda. Trebuia să-mi fie adusă la birou în această după-amiază, dar acum s-au complicat lucrurile. În plus, a fost trimisă din jungla paraguayană.

– Ştiu asta.

– După cum spune Guy, tipul a cedat după cinci ore de şoc. A spus că banii sînt încă neatinşi, ascunşi în diferite bănci, din care nu a putut numi nici una. Guy aproape că l-a omorît, nenorocitul, cînd n-a fost în stare, sau n-a vrut să numească băncile. La vremea aceea, Guy ajunsese, corect, la concluzia că altcineva controlează banii. Alte cîteva şocuri şi a apărut şi numele fetei. Oamenii lui Guy au sunat imediat la Rio şi i-au confirmat identitatea. Fata dispăruse deja.

– Vreau să ascult banda.

– E cumplit, Benny. Îi ard tipului pielea şi el ţipă, cerînd îndurare.

Benny nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Ştiu. Asta este exact ceea ce vreau să aud.

L-au pus pe Patrick la capătul unei aripi a spitalului bazei militare. Camera lui era singura care avea uşi ce se puteau închide din exterior şi ferestre care nu puteau fi deschise. Jaluzelele erau trase. Doi gardieni militari stăteau afară, pe hol, gata să intervină în orice situaţie.

Patrick nu avea de gînd să plece nicăieri. Şocurile electrice îi afectaseră serios muşchii şi ţesutul picioarelor şi pieptului. Chiar şi încheieturile şi oasele îi erau afectate. Arsurile îi lăsaseră patru răni deschise, două pe piept, una pe coapsă şi una pe pulpă. Alte patru răni erau considerate arsuri de gradul al doilea.

Avea dureri cumplite şi toţi cei patru doctori care îl îngrijeau luaseră decizia de a-l ţine, pentru moment, sub efectul tranchilizantelor. Nu era nici o grabă pentru a-l trimite în altă parte. Era urmărit de autorităţi, dar era nevoie de cîteva zile pentru a stabili cine punea mîna pe el mai întîi.

Camera era menţinută în întuneric, cu un uşor fundal muzical şi gama completă de narcotice, aşa că sărmanul Patrick îşi petrecea orele sforăind fără vise şi indiferent la furtuna pe care o provocase acasă.

În august 1992, la cinci luni după dispariţia banilor, un juriu federal din Biloxi l-a condamnat pe Patrick pentru acel furt. Existau suficiente dovezi că el organizase lovitura şi nici nu se punea problema unui alt suspect. Era un delict internaţional, aşa că intra sub jurisdicţia autorităţilor federale.

Departamentul poliţiei comitatului Harrison şi procurorul general local începuseră împreună o anchetă asupra acestui delict, dar era mult de cînd renunţaseră, în favoarea altor probleme, mai presante. Brusc, problema revenise pe tapet.

Conferinţa de presă de la prînz a fost amînată, autorităţile întîlnindu-se în biroul lui Cutter din centrul oraşului, pentru a stabili planul de bătaie. A fost o întîlnire tensionată, la care au participat toţi cei interesaţi. De o parte a mesei stătea Cutter şi cîţiva reprezentanţi ai FBI, care se aflau în subordinea lui

Maurice Mast, procurorul general al districtului Mississippi de Vest, proaspăt sosit de la Jackson, la volanul maşinii sale. De cealaltă parte a mesei se aflau Raymond Sweeney, şeriful comitatului Harrison şi Grimshaw, mîna lui dreaptă; amîndoi îi dispreţuiau pe cei de la FBI. Purtătorul lor de cuvînt era T.L. Parrish, procurorul districtual pentru Harrison şi comitatele înconjurătoare.

Agenţii federali stăteau faţă în faţă cu statul, bugete mari contra bugete mici; toţi cei prezenţi erau roşi de orgolii şi doreau să joace un rol cît mai important în spectacolul din jurul lui Patrick.

– Pedeapsa cu moartea este crucială în acest caz, spuse procurorul districtual, Parrish.

– Putem folosi pedeapsa cu moartea pentru un delict federal, spuse procurorul federal Mast cu o uşoară timiditate, dacă aşa ceva era posibil.

Parrish zîmbi şi îşi lăsă privirea în jos. Legea pedepsei federale cu moartea fusese recent aprobată, de către un Congres care nu prea ştia cum s-o pună în aplicare. Categoric, sunase bine atunci cînd fusese promulgată de către preşedinte, dar dificultăţile erau teribile.

Statul, pe de altă parte, avea o istorie bogată şi confirmată de execuţii legale.

– Legea noastră e mai bună, spuse Parrish. În plus, o cunoaştem cu toţii.

Parrish trimisese opt oameni la eşafod. Mast mai avea încă destul pînă să condamne chiar şi unul singur.

– Mai este şi problema închisorii, continuă Parrish. Noi îl trimitem la Parchman, unde va sta închis douăzeci şi trei de ore din zi într-o cameră încinsă, cu o mîncare mizerabilă de două ori pe zi, două duşuri pe săptămînă, printre zeci de gîndaci şi violatori. Dacă îl luaţi voi, se asigură de o şedere de lux pentru restul vieţii, răsfăţat de curţile federale şi inventînd o mie de feluri pentru a rămîne în viaţă.

– Nu i-ar fi chiar aşa de uşor, spuse Mast strîns cu uşa şi incapabil să se prefacă prea bine.

– Eventual, o zi la plajă, nu? Haide, Maurice. Să cîntărim bine lucrurile. Avem în faţa noastră două mistere, două întrebări la care trebuie să găsim răspunsul înainte de a-l băga pe Lanigan la răcoare. În primul rînd, banii. Unde sînt? Ce a făcut el cu ei?

Pot fi recuperaţi şi redaţi posesorilor lor? În al doilea rînd, cine anume e îngropat sub numele lui? Pun pariu că Lanigan ne poate răspunde şi n-o s-o facă decît dacă e obligat. Trebuie să-l speriem, Maurice. Închisoarea de la Parchman e cumplită. Îţi garantez că se roagă să primească o condamnare federală.

Mast era convins, dar nu putea recunoaşte. Pur şi simplu, cazul era prea important pentru a-l lăsa pe mîna autorităţilor locale. Nu acum, cînd aparatele de filmat erau gata de acţiune.

– Ştii, mai există şi alte acuzaţii, spuse el. Furtul s-a petrecut în afara ţării, departe de aici.

– Mda, dar victima era rezident al acestei ţări la vremea respectivă, spuse Parrish.

– Nu e un caz simplu.

– Ce propui?

– Poate că ar trebui să lucrăm împreună, sugeră Mast şi gheaţa se topi în mare parte. Federalii puteau pretinde oricînd întîietatea, dar faptul că un procuror federal îi oferea să lucreze împreună era maximum la care Parrish putea spera.

Parchman era cheia şi toţi cei aflaţi în acea cameră ştiau acest lucru. Lanigan, avocatul, nu putea să nu ştie ce îl aştepta acolo, iar ideea de a-şi petrece zece ani într-un iad, înainte de moarte, putea să-l determine să vorbească.

Au stabilit un plan pentru a-şi împărţi prada, astfel încît atît Parrish cît şi Mast să se afle în prim plan. Agenţii FBI urmau să continue căutarea banilor. Autorităţile locale îşi axau cercetările asupra crimei. Parrish intenţiona să înceapă procesul în cea mai mare grabă. În faţa publicului, se prezentau într-un front unit. Detaliile mai spinoase, cum erau procesul şi apelurile ulterioare, au fost evitate elegant, prin promisiunea de a oferi, în timp, şi alte detalii. Acum era important să se ajungă la un armistiţiu, astfel încît nici o parte să nu-şi facă griji din cauza celeilalte.

Cum, chiar în acel moment, se desfăşura un proces la curtea federală, reprezentanţii presei au fost îndrumaţi in corpore chiar spre clădirea de pe cealaltă parte a străzii, tribunalul din Biloxi, unde sala principală de la etajul întîi era liberă. Veniseră zeci de reporteri. Majoritatea erau localnici flămînzi după ştiri, dar mai erau şi alţii, din Jackson, New Orleans şi Mobile. Cu toţii se înghesuiau şi se îngrămădeau ca nişte copii la paradă.

Mast şi Parrish se îndreptară, încruntaţi, spre podiumul înţesat de microfoane şi cabluri. Cutter şi restul poliţiştilor

alcătuiră un adevărat zid în spatele lor. Se aprindeau reflectoare şi flashurile aparatelor de fotografiat clipeau fără încetare.

Mast îşi drese vocea şi spuse:

– Sîntem bucuroşi să anunţăm capturarea domnului Patrick S. Lanigan, fost locuitor al oraşului Biloxi. Este într-adevăr în viaţă şi sănătos şi acum se află în custodia noastră.

Făcu o pauză, pentru efect, savurîndu-şi acest moment de glorie, ascultînd murmurele de entuziasm ale acestui cîrd de vulturi. Apoi continuă cu unele detalii despre prinderea lui – în Brazilia, cu două zile înainte, sub o falsă identitate – fără să facă nici o aluzie, cît de mică, la faptul că nici el şi nici FBI-ul nu aveau nimic de-a face cu localizarea propriu-zisă a lui Patrick. În continuare, cîteva detalii despre sosirea prizonierului, acuzaţiile ce i se pregăteau şi promisiunea unei acţiuni rapide şi sigure din partea justiţiei federale.

Parrish se dovedi mai puţin dramatic. El promise o condamnare rapidă pentru crimă şi orice altă acuzaţie valabilă.

Urmară zeci de întrebări. Mast şi Parrish refuzară să facă orice comentariu, indiferent de subiect şi reuşiră să facă acest lucru timp de o oră şi jumătate.

Ea insista ca lui Lance să i se permită să participe la întîlnire. Avea nevoie de el, îi explică. Lance arăta grozav în şortul de jeans bleu. Picioarele lui musculoase erau păroase şi bronzate. Avocatul n-avea decât dispreţ pentru el, dar văzuse multe la viaţa lui.

Trudy era îmbrăcată la patru ace – fustă scurtă, strîmtă, o bluză roşie elegantă, machiată perfect şi plină de bijuterii. Îşi aşeză superbele picioare unul peste celălalt, pentru a atrage atenţia avocatului. Îl bătu pe Lance uşor pe braţ, în timp ce el îi mîngîia genunchiul.

Avocatul îi ignoră picioarele, aşa cum ignoră şi aerul lor de intimitate.

Ea trebuia să intenteze divorţul; îi explică din nou acest lucru, deşi îi mai dăduse o versiune prescurtată pe aceeaşi temă, la telefon. Era nemulţumită şi furioasă. Cum îi putuse face Patrick aşa ceva? Sau lui Ashley Nicole, minunata lor fiică? Ea îl iubise din toată inima. Trăiseră bine împreună. Iar acum, să-i facă aşa ceva!

– Divorțul nu este o problemă, repetă avocatul de mai multe ori. Numele lui era J. Murray Riddleton, un specialist care făcuse carieră în cazuri de divorț. E un caz simplu, de abandon, reluă el. Conform legilor din Alabama, veți câștiga divorțul, custodia completă a copilului, toate bunurile, totul.

– Vreau să intentez proces cît mai curînd posibil, spuse ea, privindu-se în oglinda ce acoperea în întregime peretele din spatele avocatului.

– Voi introduce acțiunea mîine, la prima oră.

– Cît va dura?

– Nouăzeci de zile. Un fleac.

Asta n-o liniștea cîtuși de puțin.

– Pur și simplu, nu înțeleg cum poate să-ți facă una ca asta cineva care te iubește. Mă simt ca o caraghioasă.

Mîna lui Lance înaintă puțin mai sus, continuînd să o mîngîie.

Divorțul era ultima dintre grijile ei. Avocatul știa acest lucru. Putea ea să se prefacă rănită, dar nu ținea.

– Ce sumă ați primit din asigurări? o întrebă el, răsfoind dosarul.

Ea se prefăcu total șocată de simpla menționare a asigurării.

– Ce contează? îl repezi ea.

– Contează, pentru că vi se va cere să înapoiați banii. El nu e mort, Trudy. Dacă nu e mort, adio asigurare de viață.

– Cred că glumești!

– Nu.

– Nu pot face așa ceva! Pot? Nu cred.

– Ah, cum să nu? De fapt, abia așteaptă.

Lance își retrase mîna și se lăsă în scaun. Trudy deschise gura și ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu se poate să-mi facă una ca asta!

Avocatul luă un blocnotes și scoase capacul stiloului.

– Să facem o listă, propuse el.

Ea plătise o sută treizeci de mii de dolari pentru Rolls și continua să fie proprietara lui. Lance avea un Porsche pe care îl cumpărase cu optzeci și cinci de mii. Casa costase nouă sute de mii bani gheață, fără ipoteci și era pusă pe numele lui Lance. Alte șaizeci de mii pentru barca cu care aducea droguri. O sută de mii pentru bijuterii. Împreună, calculau și jonglau cu numerele. Lista se opri la circa un milion și jumătate. Avocatul

nu avu curajul să le spună că toate aceste minunate achiziții aveau să dispară primele.

Ținînd-o pe Trudy în stare de șoc, avocatul o puse să calculeze, cu aproximație, la cît se ridicau cheltuielile lor lunare. După părerea ei, ajungeau la circa zece miare pe lună – și asta în ultimii patru ani. Făcuseră niște excursii fabuloase, bani aruncați în vînt, pe care nici o companie de asigurări nu avea să-i mai recupereze vreodată.

Ea nu era angajată nicăieri sau, așa cum prefera să spună, se retrăsese din afaceri. Lance nu avea de gînd să aducă vorba despre afacerea lui cu droguri. În plus, nici unul din ei nu îndrăznea să recunoască, nici măcar în fața avocatului lor, că ascunseseră trei sute de mii într-o bancă din Florida.

– Cînd crezi că vor începe acțiunea? îl întrebă ea.

– Înainte de sfîrșitul săptămînii, răspunse avocatul.

De fapt, s-a întîmplat mult mai rapid. În plină conferință de presă, cînd era făcută publică știrea revenirii la viață a lui Patrick, avocații companiei de asigurări Northern Case Mutual intrau, liniștiți, în biroul unui funcționar de la parter, pentru a introduce acțiunea împotriva lui Trudy Lanigan și recuperarea completă a celor două milioane și jumătate, plus dobîndă și onorarii pentru avocați. Acțiunea mai includea o petiție pentru un ordin restrictiv temporar, pentru a o împiedica pe Trudy să dispună de bunurile aflate în posesia ei, acum cînd nu mai era văduvă.

Avocații au înmînat petiția unui magistrat cu care vorbiseră deja, cu două ore mai înainte și, într-o audiere de urgență și perfect legală, judecătorul a aprobat ordinul restrictiv. Membru respectat al magistraturii, judecătorul cunoștea povestea lui Patrick Lanigan. Soția lui fusese tratată cam de sus de către Trudy, la puțin timp după ce Rollsul roșu intrase în posesia ei.

În timp ce Trudy și Lance se mîngîiau unul pe celălalt și complotau împreună cu avocatul lor, o copie a ordinului restrictiv a fost dusă la Mobile și înregistrată la notariat. Două ore mai tîrziu, pe cînd ei savurau primul pahar de băutură pe terasă, privind îngîndurați spre golful Mobile, un portărel intră numai atît cît să-i înmîneze lui Trudy o copie a acțiunii intentate de Northern Case Mutual, o citație la tribunalul din Biloxi și o copie autentificată a ordinului restrictiv. Printre interdicții era inclusă și aceea de a mai completa vreun cec fără aprobarea judecătorului.

7

Avocatul Ethan Rapley părăsi mansarda sa întunecoasă, făcu un duş, se bărbieri şi îşi turnă cîteva picături în ochii injectaţi; în timp ce îşi sorbea cafeaua tare descoperi un blazer albastru, relativ curat, cu care să se îmbrace pentru a ieşi în oraş. Nu mai fusese pe la birou de şaisprezece zile. În fond, nimeni nu-i ducea lipsa şi, în ceea ce îl privea, era cert că nu duce nici el lipsa cuiva de pe acolo. Îi trimiteau un fax atunci cînd aveau nevoie de el, iar el le răspundea tot prin fax. El scria informările, procesele verbale şi moţiunile de care firma avea nevoie pentru a supravieţui şi tot el făcea cercetări pentru oameni pe care îi dispreţuia. Citeodată era obligat să-şi pună o cravată şi să se întîlnească cu un client, sau să participe la cine ştie ce conferinţă imbecilă, alături de colegii de la firmă. Îşi ura biroul; îi ura pe angajaţi, chiar şi pe cei pe care abia dacă îi cunoştea; ura absolut toate cărţile de pe absolut toate rafturile şi absolut toate dosarele de pe absolut toate birourile. Ura fotografiile de pe perete şi toate mirosurile – cafeaua stătută de pe hol, substanţele chimice de lîngă copiator, parfumul secretarelor. Totul.

Totuşi, pe cînd străbătea drumul de-a lungul Coastei, prins între alte zeci de maşini, se trezi aproape zîmbind. Salută, cu un gest al capului, o veche cunoştinţă şi se îndreptă grăbit spre Vieux Marche. Ba chiar adresă cîteva cuvinte recepţionerei, o femeie la salariul căreia contribuia şi el, dar al cărei nume nu şi-l putea aminti cu nici un chip.

În camera de conferinţe se adunase o mulţime de lume; în cea mai mare parte, avocaţi de la birourile din apropiere, vreo

doi judecători, cîţiva funcţionari de la tribunal. Era trecut de ora cinci şi toţi arborau un aer sărbătoresc, gălăgios. Aerul era greu de fum de trabuc.

Pe o masă aflată la capătul camerei, Rapley descoperi băutura şi începu să vorbească cu Vitrano, în timp ce îşi turna un whisky scoţian, încercînd să pară amabil. La celălalt capăt al mesei, sticlele de apă minerală şi băuturi răcoritoare erau ignorate de toată lumea.

– Aşa a fost toată după-masa, spuse Vitrano, privind spre mulţime şi ascultînd glasurile vesele. Îndată ce s-a aflat vestea, s-au îngrămădit cu toţii aici.

Ştirea despre Patrick se răspîndise printre apărătorii legii în numai cîteva minute. Avocaţii mor după bîrfe, ba chiar tind să le înfrumuseţeze şi să le repete cu o rapiditate uluitoare. Zvonurile auzite erau adunate şi îmbogăţite. Patrick cîntăreşte şaptezeci şi cinci de kilograme şi vorbeşte cinci limbi. S-au găsit banii. Banii au dispărut pentru vecie. Patrick trăia la limita sărăciei. Sau, parcă, într-un conac? Locuia singur. Are o nouă nevastă şi trei copii. Se ştie unde sînt banii. Nu se ştie nimic.

Pînă la urmă, toate zvonurile se întorceau la bani. Cînd prietenii şi curioşii se adunară în camera de conferinţe, vorbind de una şi de alta, toate gîndurile se îndreptară spre bani. Între cei prezenţi nu prea existau secrete. De ani buni, toată lumea ştia că firma pierduse o treime din nouăzeci de milioane. Chiar şi cea mai vagă şansă de a recupera acei bani îi aducea la un loc pe prieteni şi curioşi, la un pahar-două de băutură şi o poveste, un zvon, o clarificare urmate de inevitabilul: „La naiba, sper să se găsească banii!"

Rapley se făcu nevăzut în mulţime, ţinînd în mînă o a doua porţie de whisky. Bogan îşi turnă nişte apă minerală pe gît, stînd la taifas cu un judecător. Vitrano vorbea cu fiecare şi nega sau confirma cît mai mult cu putinţă. Havarac se retrăsese într-un colţ cu un reporter mai bătrîior acreditat la tribunal şi care, dintr-o dată, îl găsea simpatic.

Noaptea se lăsa şi băutura curgea în pahare. Speranţele renăşteau şi creşteau o dată cu zvonurile.

În esenţă, Patrick a constituit într-adevăr ştirea zilei pentru postul de televiziune al Coastei. Se vorbea puţin despre altceva. Mast şi Parrish fixau, încruntaţi, zecile de microfoane în faţa cărora fuseseră aduşi fără voia lor. Un prim-plan al uşii de intrare

în biroul de avocatură, fără nici un comentariu din partea celor prezenţi în interior. O cronică melodramatică de la piatra de mormînt a lui Patrick, alături de nenumărate presupuneri cu privire la ceea ce se putuse întîmpla cu sărmanul suflet a cărui cenuşă fusese îngropată acolo. O rememorare a cumplitului accident petrecut cu patru ani înainte, cu imagini de la faţa locului şi resturile carbonizate ale Chevroletului Blazer care aparţinuse domnului Patrick Lanigan. Nici un fel de comentarii de la soţia acestuia, de la FBI, de la şerif. Nici un comentariu de la cei implicaţi, dar nenumărate speculaţii nebuneşti din partea reporterilor.

Ştirea avusese un puternic efect şi în New Orleans, Mobile, Jackson şi chiar în Memphis. Canalul CNN făcuse o informare spre seară, preluată în toată ţara timp de o oră, pentru ca apoi să fie transmisă în străinătate. Era o poveste irezistibilă.

Era aproape ora şapte dimineaţa, ora Elveţiei şi Eva văzu totul în camera ei de hotel. Adormise cu televizorul deschis, cîndva după miezul nopţii, aşteptînd cît putuse de mult o veste despre Patrick, înainte de culcare. Era obosită şi speriată. Dorea să plece acasă, dar ştia că nu se poate.

Patrick era în viaţă. El o asigurase de sute de ori că tipii nu îl vor ucide, dacă şi cînd îl vor găsi. Pentru prima dată, îl credea.

Cît de mult le spusese? Asta era întrebarea.

Cît de grav era rănit? Cît scoseseră de la el?

Eva şopti o scurtă rugăciune şi îi mulţumi Domnului că Patrick era încă în viaţă.

Apoi alcătui o listă de verificare.

Sub privirea indiferentă a celor doi infirmieri în uniformă şi cu modestul ajutor al lui Luis, bătrînul servitor portorican, Patrick se tîra, desculţ, pe hol, îmbrăcat cu nişte chiloţi milităreşti albi, ca de boxer. Rănile lui aveau nevoie de aer – pentru moment, nu trebuia să poarte haine şi nici bandaje. Numai unguenţi şi oxigen. Pulpele şi coapsele sale nu erau încă vindecate, iar genunchii şi gleznele îi tremurau la fiecare pas.

Dorea să-şi clarifice gîndurile, fir-ar să fie. Se bucura de durerea din rănile deschise, pentru că îi ascuţea creierul. Numai Dumnezeu ştia ce amestec diabolic de chimicale îi fusese injectat în sînge în ultimele trei zile.

Tortura rămăsese într-o ceaţă densă, teribilă, care acum se risipea. Pe măsură ce efectul substanţelor chimice scădea, iar ele se dizolvau şi erau eliminate apoi de organism, Patrick începea să-şi audă urletele chinuite. Cît de mult le spusese despre bani?

Se sprijinea de pervazul ferestrei din cantina pustie, pe cînd infirmierul plecase să-i aducă ceva de băut. Oceanul se afla la numai un kilometru şi jumătate depărtare; tot spaţiul pînă acolo era plin de şiruri de baraci. Se afla probabil într-o bază militară.

Da, recunoscuse că banii încă există; îşi amintise acest lucru pentru că şocurile electrice încetaseră pentru cîteva clipe atunci cînd cuvintele îi ieşiseră de pe buze. Apoi leşinase, sau cel puţin aşa credea acum, pentru că nu-şi mai amintea nimic pînă în clipa în care fusese trezit cu apă rece pe faţă. Îşi amintea ce mîngîietor fusese contactul cu apa; dar ei nu îi permiseseră să bea nici o picătură. Îl înţepau cu acele lor fără încetare.

Bănci. Aproape că îşi dăduse viaţa în schimbul unor nenorocite de bănci. Cu trupul străbătut de curent electric, urmărise pentru ei drumul banilor, din clipa în care îi furase de la United Bank of Wales din Bahamas, spre o bancă din Malta şi apoi în Panama, unde nimeni nu-i putea găsi.

Nu ştia unde sînt banii după prinderea lui. Existau – toţi banii plus dobînda şi dividendele, era absolut sigur că le spusese acest lucru, acum îşi amintea foarte clar, pentru că se gîndise, ce naiba, ei ştiu că i-am furat, ştiu că sînt la mine, ştiu că ar fi imposibil să toc nouăzeci de milioane în patru ani; însă, cu toată sinceritatea, nu ştia precis unde se află banii, în acele momente în care îi ardeau carnea.

Infirmierul îi dădu o sticlă de apă minerală, iar el îi adresă un obrigado. Asta însemna mulţumesc, în portugheză. De ce vorbea portugheza?

Mai leşinase o dată, atunci, după ce nu mai ştiuse traseul banilor. Gata! urlase cineva dintr-un colţ al camerei, cineva pe care nu reuşise să-l zărească. Credeau că-l omorîseră cu şocurile de curent.

Nu avea habar cît rămăsese inconştient. La un moment dat, se trezise în întuneric; teroarea şi drogurile şi urletele cumplite îl orbiseră. Sau fusese legat la ochi? Acum îşi amintea – îşi închipuise că, poate, fusese legat la ochi, pentru că era posibil ca ei să se pregătească pentru cine ştie ce metodă nouă de tortură,

şi mai cumplită decît pînă atunci. De exemplu, amputarea unor părţi ale trupului. Iar el stătea întins acolo, gol-goluţ.

O altă injecţie şi, brusc, îşi simţi inima bătînd şi pielea tresărind. Amicul se întorsese cu jucăria lui. Patrick îşi recăpătase vederea. Deci, la cine sînt banii? îl întrebase.

Patrick sorbi o gură de apă minerală. Infirmierul stătea pe aproape, zîmbindu-i amabil, aşa cum făcea pentru orice pacient. Patrick simţi brusc o senzaţie de vomă, deşi mîncase foarte puţin. Era confuz şi ameţit, dar hotărît să se ţină pe picioare, astfel încît sîngele să-i circule prin vene şi, eventual, să-l ajute să gîndească. Se concentră asupra unei bărci de pescuit, aflată departe, la orizont.

Îl mai puseseră de cîteva ori sub şoc, cerîndu-i nume. Negase totul, printre urlete. Îi lipiseră un electrod pe testicule şi durerea atinsese un alt nivel. Apoi nu-şi mai amintea prea bine ce se întîmplase. Patrick nu-şi amintea. Pur şi simplu, nu mai ştia nimic despre acel ultim stadiu de tortură. Trupul său era cuprins de flăcări. Era la un pas de moarte. Îi rostise numele, dar oare numai în gînd? Unde era ea acum?

Nu mai voia apă minerală şi i-o întinse infirmierului.

Stephano aşteptă pînă la ora unu dimineaţă şi apoi ieşi din casă. Străbătu strada cufundată în întuneric la volanul maşinii soţiei sale. Făcu un semn cu mîna spre cei doi agenţi din camioneta aflată în intersecţie. Mergea încet, pentru ca ei să poată să întoarcă şi să pornească în urma lui. Pînă să traverseze Arlington Memorial Bridge, cel puţin două maşini îi luaseră urma.

Micul convoi străbătu străzile pustii pînă cînd ajunse în Georgetown. Stephano avea avantajul de a şti unde merge. Coti brusc la dreapta din strada K, luînd-o spre Wisconsin, apoi din nou pe strada M. Parcă într-un loc interzis şi, în mare grabă, parcurse pe jos cele cîteva zeci de metri pînă la Holiday Inn.

Luă liftul pînă la etajul al treilea, unde Guy aştepta, într-un apartament. Revenit pentru prima dată după multe luni în Statele Unite, omul dormise foarte puţin în ultimele trei zile. Lui Stephano puţin îi păsa.

Erau cu totul şase casete, toate etichetate şi aranjate în ordine, aşezate pe o măsuţă, lîngă un casetofon cu baterii.

– Camerele de alături sînt libere, spuse Guy, arătînd în ambele direcţii. Aşa că poţi asculta la volumul maxim.

– Presupun că e groaznic, spuse Stephano, fixînd casetele cu privirea.

– Ţi se cam face rău. N-am să mai încerc niciodată.

– Acum poţi pleca.

– Bine. Sînt la capătul holului, dacă ai nevoie de mine.

Guy ieşi din cameră. Stephano dădu un telefon şi, un minut mai tîrziu, Benny Aricia bătu la uşă. Comandară cafea neagră şi îşi petrecură tot restul nopţii ascultînd urletele lui Patrick în jungla paraguayană.

A fost ora cea mai plăcută din viaţa lui Benny.

8

A spune că a fost ziua lui Patrick în presă ar fi fost un eufemism. Cotidianul de dimineaţă al Coastei nu vorbea, pe prima sa pagină, despre nimic altceva decît despre Patrick.

LANIGAN SCULAT DIN MORŢI

anunţa titlul scris cu litere mari, groase. Patru articole cu nu mai puţin de şase fotografii acopereau prima pagină şi continuau în interiorul ziarului. Ştirea făcuse vîlvă şi în New Orleans, oraşul lui natal, cît şi în Jackson şi Mobile, unde ocupase de asemenea prima pagină a ziarelor. Memphis, Birmingham, Baton Rouge şi Atlanta prezentară la rîndul lor fotografii vechi ale lui Patrick, urmate de scurte articole de primă pagină.

Toată dimineaţa, două caravane de televiziune au pîndit în faţa casei mamei lui din Gretna, o suburbie a oraşului New Orleans. Ea nu avea nimic de spus, fiind protejată de două femei zdravene de la capătul străzii, care făceau cu schimbul, păzind uşa de la intrare şi aruncîndu-le vulturilor presei priviri pline de dispreţ.

Alţi reporteri se înghesuiau în faţa casei lui Trudy din Point Clear, dar erau ţinuţi la respect de către Lance, aşezat la umbra unui pom, cu puşca în braţe. Era îmbrăcat cu un tricou strîmt, negru, pantaloni şi cizme negre şi semăna perfect cu un mercenar de mare clasă. Reporterii îi aruncau întrebări banale. El se strîmba la ei. Trudy se ascundea înăuntru, împreună cu Ashley

Nicole, fetiţa de şase ani care în ziua aceea nu fusese trimisă la şcoală.

Alţii se îngrămădeau în faţa firmei de avocatură din oraş, aşteptînd pe trotuar. Li se interzisese intrarea, doi paznici solizi fiind aduşi în grabă pentru a intra în acţiune.

Aşteptau pe lîngă biroul şerifului, şi biroul lui Cutter şi în oricare alt loc unde ar fi putut adulmeca o urmă, cît de mică. Cineva prinse un fir şi cu toţii se adunară în biroul grefierului municipal, la timp pentru a-l vedea pe Vitrano, în cel mai bun costum gri al său, înmînîndu-i acestuia un document pe care îl definea drept acţiunea intentată împotriva lui Patrick S. Lanigan. Firma îşi dorea banii înapoi, pur şi simplu, iar Vitrano era gata oricînd să discute acest lucru cu presa, atît timp cît exista un public.

Se dovedi o dimineaţă a litigiilor. Avocatul lui Trudy strecură ştirea şocantă conform căreia, la ora zece fix dimineaţa, se va îndrepta către tribunalul din Mobile, pentru a introduce o petiţie pentru divorţ. Reuşi să se achite admirabil de această misiune. Deşi intentase mii de divorţuri, acum era pentru prima dată cînd o făcea în faţa unei echipe de ştiri a televiziunii. Acceptă cu greu să fie intervievat pe larg. Motivul era abandonul familial, iar petiţia cuprindea o mulţime de păcate ruşinoase. Avocatul acceptă să se facă vreo cîteva poze în holul din faţa biroului notarial.

Un alt zvon se răspîndi rapid; cu o zi înainte, Northern Case Mutual, intentase proces lui Trudy Lanigan, pentru returnarea sumei de două milioane şi jumătate. Dosarul a fost răscolit, în căutare de detalii. Au fost contactaţi avocaţii implicaţi. O vorbă scăpată ici, un fir colo şi, nu după mult timp, o duzină de reporteri ştiau că Trudy nu mai avea dreptul de a semna un cec nici pentru alimente, fără aprobarea tribunalului.

Compania Monarch-Sierra Insurance voia cele patru milioane înapoi, plus dobînda şi onorariile avocaţilor, bineînţeles. Avocaţii săi din Biloxi se grupară şi intentară rapid un proces împotriva firmei de avocatură care se dispensase de ei şi împotriva sărmanului Patrick, pentru că fraierise pe toată lumea. Aşa cum devenise deja normal, presa află imediat şi cópii ale acţiunii îşi făcură apariţia la numai cîteva minute după intentarea ei.

Deloc surprinzător, Benny Aricia voia de la Patrick cele nouăzeci de milioane ale sale. Noul său avocat, un tip spilcuit

şi vorbăreţ, avea un stil diferit în relaţia cu mijloacele de informare. Anunţă o conferinţă de presă pentru ora zece şi îi invită pe toţi cei prezenţi în spaţioasa lui cameră de conferinţe, pentru a discuta fiecare aspect, chiar nesemnificativ, al pretenţiilor clientului său înainte de intentarea acţiunii. Apoi îşi invită noii prieteni din presă la o plimbare alături de el pînă la tribunal, unde depuse dosarul. Nu se opri tot drumul din vorbă.

Prinderea lui Patrick Lanigan făcuse mai mult pentru a le da de lucru oamenilor legii de pe Coastă decît oricare alt eveniment din istoria recentă a regiunii.

Pe cînd tribunalul din districtul Harrison fremăta de activitate, şaptesprezece membri ai marelui juriu intrau, tăcuţi, într-o cameră de la etajul al doilea, pe a cărei uşă nu era scris nimic. Primiseră telefoane urgente în timpul nopţii, de la însuşi procurorul general T.L. Parrish. Ştiau despre ce era vorba. Au fost serviţi cu cafea şi şi-au ocupat locurile desemnate în jurul mesei lungi. Erau nerăbdători, chiar entuziasmaţi de prezenţa lor în mijlocul furtunii.

Parrish îi salută, se scuză pentru întîlnirea de urgenţă şi apoi îi ură bun venit şerifului Sweeney şi detectivului său principal, Ted Grimshaw, apoi agentului special Joshua Cutter.

– Se pare că ne-am pricopsit şi cu un caz de omor, spuse el, deschizînd un exemplar al ziarului de dimineaţă. Sînt sigur că majoritatea dintre dumneavoastră l-aţi văzut.

Toţi încuviinţară cu un gest al capului.

Păşind încet de-a lungul unui perete, cu un blocnotes în mînă, Parrish prezentă detaliile: trecutul lui Patrick; faptul că firma sa îl reprezenta pe Benny Aricia; moartea lui Patrick, falsă, bineînţeles, cum se ştia; înmormîntarea lui; majoritatea erau amănunte pe care le citiseră în ziarul de dimineaţă, pe care Parrish îl pusese pe masă puţin mai devreme.

Le arătă fotografii cu maşina lui Patrick la locul accidentului; fotografii ale aceluiaşi loc, a doua zi, fără maşină; fotografii cu tufişuri carbonizate, pămînt ars, buruieni şi un trunchi de copac mistuit de foc. Apoi, pentru efectul dramatic şi fără nici un avertisment prealabil, Parrish le dădu nişte fotografii color, opt centimetri pe zece, cu rămăşiţele singurului ocupant al Blazerului.

– Noi, bineînţeles, am crezut că e Patrick Lanigan, spuse el cu un zîmbet. Acum ştim că ne-am înşelat.

Nimic din forma carbonizată nu sugera că era vorba de un trup omenesc. Nu se distingeau părţi ale trupului, cu excepţia unui os albicios care, după cum le explică Parrish, provenea de la pelvis. Un pelvis uman, adăugă el, pentru cazul în care juraţii ar fi putut avea nelămuriri, gîndindu-se că, poate, Patrick omorîse un porc sau vreun alt animal.

Juraţii rezistară cu bine, în primul rînd pentru că nu erau prea multe de văzut. Nici urmă de sînge, ţesut uman sau rană. Nimic de la care să ţi se facă rău. El sau ea, sau orice ar fi fost, odihnea pentru vecie pe scaunul din dreapta, de lîngă şofer, iar scaunul arsese complet, ca tot restul.

– Desigur, focul a fost produs de benzină, explică Parrish. Ştim că Patrick îşi umpluse rezervorul cu vreo zece kilometri mai înainte, aşa că au explodat patruzeci de litri de benzină. Totuşi, agentul nostru a remarcat că focul părea din cale afară de puternic şi de intens.

– Aţi găsit resturi de canistre în vehicul? întrebă unul dintre juraţi.

– Nu. În focuri de acest tip se folosesc de obicei canistre de plastic. Buteliile de lapte şi de antigel sînt preferate în mod special. Nu lasă nici o urmă. Se întîmplă mereu, deşi rareori este incendiată o maşină.

– Trupurile ard întotdeauna aşa de rău? întrebă un altul.

– Nu, răspunse Parrish repede, de fapt nu ard aproape deloc. Să fiu sincer, n-am văzut niciodată un cadavru ars în asemenea hal. Am fi încercat să-l exhumăm, dar, după cum ştiţi, a fost ars la crematoriu.

– Aveţi idee cine este? întrebă Ronny Burkes, lucrător la docuri.

– Avem o bănuială, dar este doar o speculaţie.

Urmară alte întrebări despre una şi despre alta, nimic semnificativ, doar curiozitatea de a afla de aici detalii scăpate de presă. Au votat în unanimitate ca Patrick să fie acuzat de omor din culpă, un delict comis în strînsă legătură cu un altul, acela de pregătire a unei fraude de mari proporţii. Pedeapsa cu moartea prin injectare cu otravă, la penitenciarul de stat din Parchman.

În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, Patrick reuşise să fie condamnat pentru crimă, avînd în spate un proces de divorţ, un altul, intentat de Aricia pentru a-şi recupera cele nouăzeci de milioane de dolari, plus daune punitive, un altul pentru treizeci

de milioane, solicitați de foștii colegi de la firmă care, pentru orice eventualitate, adăugaseră încă zece milioane daune.

Patrick află totul de la televiziune, prin amabilitatea postului CNN.

Acuzarea, reprezentată prin T.L. Parrish și Maurice Mast, se afla din nou în fața camerelor de filmat, pentru a anunța, de comun acord – deși federalii nu aveau nimic de-a face cu această acțiune – că oamenii de bine din districtul Harrison, acționînd prin și fiind reprezentați de biroul local de juraţi, stabiliseră capetele de acuzare împotriva lui Patrick Lanigan, criminalul. Cei doi deturnară întrebările la care nu puteau răspunde, le evitară pe cele la care puteau și anunțară că aveau să urmeze și alte acuzații.

După plecarea operatorilor de televiziune, cei doi se întîlniră în secret cu onorabilul Karl Huskey, unul din cei trei judecători itineranți din districtul Harrison și bun prieten cu Patrick înainte de înmormîntare. Procesele erau, teoretic, conduse de magistrați aleși la întîmplare, dar Huskey, asemenea altor judecători, știa cum să aranjeze lucrurile cu funcționarii de la arhive, astfel încît să primească, sau să nu primească un anume caz. Pentru moment, Huskey dorea procesul lui Patrick.

În timp ce mînca un sandviș cu roșii în bucătărie, de unul singur, Lance observă o mișcare în curtea din spate, lîngă piscină. Apucă pușca, ieși din casă, strecurîndu-se pe lîngă cîteva tufișuri de pe terasă și descoperi un fotograf grăsuț tîrîndu-se pe lîngă cabana de lîngă piscină, cu trei aparate grele de fotografiat atîrnîndu-i de gît. Lance înconjură clădirea, în vîrful picioarelor goale, cu pușca pregătită și se lăsă pe vine, la mai puțin de un metru în spatele bărbatului. Se aplecă ușor, așeză pușca aproape de capul omului, cu țeava îndreptată în sus și trase.

Fotograful sări înainte și căzu cu fața în jos, urlînd cu disperare și împiedicîndu-se de aparate. Lance îl lovi cu talpa între picioare o dată, apoi încă o dată cînd omul se întoarse pe spate, arătîndu-și fața.

Lance îi smulse aparatele și le aruncă în piscină. Trudy, îngrozită, ieșise pe terasă. Lance strigă la ea să cheme poliția.

9

– Acum voi îndepărta pielea moartă, spuse doctorul, atingînd una din rănile de pe pieptul lui Patrick cu mare grijă, cu ajutorul unui instrument ascuțit. Zău, sînt de părere că ar trebui să te gîndești mai bine și să iei niște medicamente împotriva durerilor.

– Nu, mulțumesc, spuse Patrick. Stătea pe pat, gol pușcă, înconjurat de doctor, două asistente și Luis, infirmierul portorican.

– O să te doară, Patrick, spuse doctorul.

– Am trecut eu și prin altele, mai rele. În plus, unde să mai pui acul? întrebă el, ridicînd brațul. Era acoperit de semne roșii și vineții, în locurile unde doctorul brazilian îl înțepase fără încetare, în timpul calvarului său. Întregul său trup era plin de vînătăi și răni cicatrizate. Nu mai vreau droguri, hotărî el.

– Bine. Cum dorești.

Patrick se lăsă într-o parte și se apucă strîns de marginile patului. Asistentele și Luis îl țineau de glezne, iar doctorul începu să extragă coaja de pe arsurile grave, de gradul trei de pe pieptul lui. Cu bisturiul, desfăcu pielea moartă de pe rană, apoi o tăie.

Patrick tresări și închise ochii.

– Ce zici de o injecție, Patrick? îl întrebă doctorul.

– Nu, mormăi el.

Alte bisturie. Alte bucăți de piele moartă.

– Se vindecă frumos, Patrick. Înclin să cred că s-ar putea să nu mai ai nevoie, pînă la urmă, de inserții de piele.

– Bine, răspunse acesta, apoi tresări din nou.

Patru din cele nouă arsuri erau suficient de grave pentru a fi considerate de gradul trei: două pe piept, una de pe coapsa stîngă şi una pe gamba dreaptă. Urmele de frînghie intrată în carne, la încheieturile mîinilor, coate şi glezne erau încă deschise şi acoperite cu un unguent.

Doctorul îşi încheie treaba în jumătate de oră şi îi explică lui Patrick că era mai bine să stea nemişcat, dezbrăcat şi fără bandaje, cel puţin pentru moment. Aplică o soluţie antibacteriană, cu efect răcoritor şi îi oferi din nou nişte pastile pentru durere. Patrick îl refuză din nou.

Doctorul şi asistentele părăsiră camera, iar Luis îşi făcu de lucru cît să-i vadă plecaţi. Închise uşa în urma lor şi coborî jaluzelele. Dintr-un buzunar al jachetei sale de lucru scoase un aparat foto Kodak de unică folosinţă, cu flash.

– Începe de aici, îi spuse Patrick, arătînd spre picioarele patului. Ia tot corpul, inclusiv faţa.

Luis lipi aparatul de obraz, şi-l privi, se trase înapoi către perete şi apoi apăsă pe buton. Camera se lumină pentru o clipă.

– Încă una, de aici, îi ceru Patrick.

Luis făcu aşa cum i se spunea. La început, se temuse să accepte riscul, spunînd că s-ar putea ca şeful lui să nu fie de acord. Trăind la graniţa cu Paraguay, nu numai că Patrick îşi perfecţionase portugheza, dar învăţase să se descurce şi în spaniolă. Înţelegea aproape tot ce-i spunea Luis. Luis era cel care avea mai multe probleme pentru a-l înţelege pe Patrick.

Limbajul banilor avu în cele din urmă cîştig de cauză, iar Luis înţelese oferta celor cinci sute de dolari americani în schimbul serviciilor sale de fotograf. Acceptase să cumpere trei aparate de unică folosinţă, să facă aproape o sută de fotografii, să le dea la developat în douăzeci şi patru de ore şi să le ascundă departe de spital, pînă la noi ordine.

Patrick nu avea cinci sute de dolari asupra lui, dar îl convinsese pe Luis că e om serios, indiferent ce ar fi putut auzi despre el, şi că îi va trimite banii îndată ce va ajunge acasă.

Luis nu era prea grozav ca fotograf, dar, în fond, nici aparatul nu era cine ştie ce. Patrick coordona fiecare fotografie. Prim-planuri cu rănile mai serioase de pe piept şi coapse, prim-planuri cu membrele grav lovite, imagini complete din

fiecare unghi posibil. Lucrau repede, ca să nu fie surprinşi de cineva. Era aproape ora prînzului, cînd îşi făceau apariţia alte asistente puse pe treabă, cu diagramele lor şi un nesfîrşit chef de vorbă.

Luis plecă din spital în pauza de prînz şi lăsă rola de film într-un centru de developare.

La Rio, Osmar convinse o secretară prost plătită de la firma unde lucra Eva să accepte o mie de dolari, bani gheaţă, în schimbul destăinuirii celor mai importante bîrfe la zi. Nu era prea mult de spus. Lucrurile mergeau bine între parteneri. Dar înregistrările convorbirilor telefonice au scos la iveală două apeluri către firmă, venite de la un număr din Zürich. Era numărul unui hotel, află Guy de la Washington, dar nu primi nici o altă informaţie. Elveţienii erau din cale afară de discreţi...

Partenerii ei îşi pierduseră destul de repede răbdarea. Bîrfele liniştite despre ea s-au transformat curînd în întîlniri zilnice în care se punea problema ce e de făcut. Eva sunase o dată în prima zi, o dată a doua zi, după care – nici un cuvînt. Clientul misterios pe care fugise să-l întîlnească nu putea fi verificat. Între timp, clienţii ei oficiali cereau lămuriri şi proferau ameninţări. Lipsea de la întîlniri, şedinţe, nu respecta termenele.

În cele din urmă, au hotărît să o scoată din firmă, pentru moment, şi să lămurească lucrurile mai tîrziu, cînd se va întoarce.

Osmar şi oamenii lui îl urmăriră pe tatăl Evei pînă cînd sărmanul om îşi pierdu somnul. Îi pîndeau apartamentul, din holul de la intrare şi porneau în urma lui, cu maşina sau pe jos, pe trotuarele aglomerate din Ipanema. Se discuta posibilitatea de a-l răpi şi a-l jumuli puţin, pentru a-l forţa să vorbească, dar omul era atent şi nu trecea niciodată prin locuri izolate.

La al treilea drum spre dormitor, Lance găsi, în sfîrşit, uşa descuiată. Intră repede, aducînd încă un Valium şi o sticlă din apa ei minerală preferată, din Irlanda – patru dolari sticla – şi se aşeză lîngă ea pe pat, fără să rostească un cuvînt, intinzîndu-i pastila. Ea o luă, a doua într-o oră, şi sorbi apa. Maşina poliţiei plecase cu o oră în urmă, ducîndu-l cu ea pe fotograful acela grăsuţ. Doi agenţi rămăseseră pe acolo douăzeci de minute,

punînd întrebări, fără să se arate prea grăbiți în a face orice acuzații, deoarece era vorba de o proprietate privată, iar reporterilor li se spusese să stea deoparte și, oricum, cel în cauză reprezenta o revistă de doi bani de undeva, din nord. Polițiștii s-au arătat înțelegători, ba chiar plini de respect pentru felul în care Lance rezolvase situația. Trudy le-a dat numele avocatului ei din oraș, în caz că se făceau acuzații de orice fel. Lance i-a amenințat că îi va da el însuși în judecată, dacă povestea ajungea la tribunal.

După plecarea polițiștilor, Trudy intră în criză. Aruncă pernițele de pe canapea în cămin, în timp ce dădaca dispăru cu copil cu tot. Îl umplu pe Lance de înjurături, pentru că era ținta cea mai apropiată. Era prea mult – vestea despre Patrick, procesul intentat de compania de asigurări, ordinul restrictiv, hoarda de vulturi din fața casei și, colac peste pupăză, Lance mai prinsese un fotograf lîngă piscină.

Acum se liniștise. Luase și el un Valium și oftă, liniștit că situația se afla sub control. Dorea s-o atingă, s-o bată prietenește pe genunchi și să-i spună cuvinte frumoase, dar astfel de gesturi nu aveau nici un efect asupra ei în astfel de situații. O mișcare greșită și putea izbucni din nou. Trudy se liniștea numai dacă era lăsată în pace.

Stătea întinsă pe pat, închisese ochii și își pusese dosul palmei pe frunte. Camera era cufundată în întuneric, la fel ca și restul casei – jaluzelele și draperiile erau trase complet, lămpile erau stinse sau pe fază mică. O sută de oameni așteptau pe stradă, făcînd fotografii și filmînd scene ce aveau să fie folosite pentru această nenorocită de poveste legată de Patrick. La prînz, își văzuse casa la buletinul de știri, undeva în fundal, în timp ce o prostănacă, cu fața palidă și dinții mari, bombănea ceva despre Patrick colo, Patrick dincolo, adăugînd că soția lui Patrick intentase divorț chiar în acea dimineață.

Soția lui Patrick! Numai gîndul acesta o umplu de uimire. Nu mai fusese soția lui Patrick de aproape patru ani și jumătate. Îl înmormîntase așa cum se cădea, apoi încercase să-l uite, așteptînd banii. Pînă să-i primească, amintirea lui pălise deja.

Singurul moment dureros venise atunci cînd se așezase alături de Ashley Nicole, pentru a-i explica micuței, care pe atunci abia împlinise doi ani, că tatăl ei nu va mai veni, că ple-

case în ceruri, unde în mod sigur avea să fie mai fericit. Copilul fusese uimit pentru o clipă, apoi alungase gîndul, aşa cum numai bebeluşii ştiu să facă. Nimeni nu avea voie să rostească numele lui Patrick în prezenţa fetiţei. Era spre binele ei, explicase Trudy. Nu îşi aminteşte de tatăl ei, aşa că nu încercaţi să o forţaţi.

În afara unui scurt episod, reuşise să suporte greutatea văduviei cu mult curaj. Îşi făcea cumpărăturile în New Orleans, comanda alimente netratate chimic din California, asuda două ore pe zi într-un costum de gimnastică din spandex, comandă specială, şi folosea cosmetice şi tratamente la preţuri de lux. Avea o guvernantă care să se ocupe de copil, pentru ca ea şi Lance să poată călători. Adorau Caraibele, în special St. Barts, cu plaja specială pentru nudişti. Acolo se amestecau printre turiştii francezi.

Îşi petreceau Crăciunul la New York, în hotelul Plaza. Luna ianuarie la Vail, printre celebrităţi şi oameni bogaţi. Luna mai însemna Paris şi Viena. Tînjeau după un mic avion privat, aşa cum aveau unii din acei tipi minunaţi pe care îi cunoscuseră în acea viaţă de huzur. Un Lear micuţ, mai uzat, se găsea de cumpărat cu un milion, dar acum nici nu mai putea fi vorba de aşa ceva.

Lance spunea că se gîndeşte la asta, dar ea se îngrijora ori de cîte ori el devenea serios în materie de afaceri. Ştia că face contrabandă cu droguri, dar era vorba numai de marijuana şi haşiş din Mexic, aşa că riscul era mic. Aveau nevoie de bani şi, din cînd în cînd, îi plăcea să-l ştie plecat de acasă.

Nu-l ura pe Patrick, sau cel puţin nu pe cel mort. Ura doar faptul că nu era mort, că înviase şi se întorsese pentru a complica lucrurile. Îl întîlnise pentru prima dată la o petrecere din New Orleans, într-o perioadă în care era certată cu Lance şi în căutarea unui nou soţ, de preferat unul cu bani şi şanse în carieră. Ea avea douăzeci şi şapte de ani, dintre care patru petrecuţi într-o căsnicie nereuşită, şi nu-şi dorea decît stabilitate. El avea treizeci şi trei de ani, încă nu se căsătorise şi era gata să se aşeze la casa lui. Tocmai acceptase o slujbă într-o firmă serioasă din Biloxi, locul unde, din întîmplare, locuia şi ea în acea vreme. După patru luni de neîntreruptă pasiune, se căsătoriseră în Jamaica. La trei luni după luna de miere, Lance se strecurase în noul lor

apartament şi îşi petrecuse o noapte acolo, în timp ce Patrick era plecat cu afaceri.

Nu putea pierde banii, asta era sigur. Avocatul ei trebuia să facă ceva, să găsească o şmecherie care să-i permită să păstreze banii. De asta îl plătea. Desigur, compania de asigurări nu-i putea lua casa, mobila, maşinile şi hainele, conturile în bancă, barca, toate lucrurile minunate pe care le cumpărase cu acei bani. Pur şi simplu, nu era corect. Patrick murise. Ea îl îngropase. Era văduvă de peste patru ani. Trebuie să conteze şi asta undeva.

Nu era vina ei că el trăia.

– Ştii, va trebui să-l omorîm, rosti Lance în semiîntuneric. Se mutase pe scaunul cu perniţe dintre pat şi fereastră, cu picioarele goale ridicate pe un scăunel.

Ea nu se mişcă, nu tresări cîtuşi de puţin, dar reflectă o clipă la vorbele lui, după care îi spuse, pe un ton deloc convingător:

– Nu fi prost.

– Nu avem alternativă, ştii foarte bine.

– Avem şi-aşa destule probleme, zise ea în timp ce continua să respire liniştit, cu dosul palmei lipit de frunte şi ochii închişi. Stătea perfect nemişcată şi, de fapt, se bucura că Lance deschisese acest subiect. Se gîndise, bineînţeles, la asta, în cele cîteva minute care urmaseră după ce i se spusese că Patrick vine acasă. Îşi imaginase diverse scenarii, fiecare dintre ele avînd drept final aceeaşi concluzie de necontestat: pentru a putea păstra banii, Patrick trebuie să fie mort. La urma urmelor, era vorba de o asigurare pe viaţa lui.

Ea nu îl putea ucide; era o idee ridicolă. Pe de altă parte, Lance avea tot felul de prieteni dubioşi.

– Vrei să păstrezi banii, nu? o întrebă el.

– Nu mă pot gîndi la asta acum, Lance. Poate mai tîrziu.

Posibil ca asta să se întîmple foarte curînd. Nu putea să pară prea dornică, altfel Lance s-ar fi entuziasmat prea tare. Ca de obicei, avea să-l manevreze, să-l atragă într-un plan diabolic din care el să simtă că nu mai are scăpare.

– Nu putem aştepta prea mult, iubito. La naiba, companiile de asigurări ne-au pus deja laţul de gît.

– Te rog, Lance.

– N-avem încotro. Vrei să ţii casa, banii, tot ce avem? Atunci, el trebuie să moară.

Mult timp, ea nu se mişcă şi nici nu rosti vreun cuvînt, dar cuvintele lui o ungeau pe suflet. În ciuda prostiei sale şi multor altor defecte, Lance era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Era suficient de dur pentru a se ocupa de Patrick, dar era oare destul de şmecher pentru a nu se lăsa prins?

Numele agentului era Brent Myers şi fusese trimis de Cutter, de la biroul lor din Biloxi, pentru a lua contact cu prada lor. Se prezentă şi îşi arătă pentru o clipă insigna, dar Patrick nu-i dădu prea mare atenţie şi întinse mîna după telecomandă.

– Îmi pare bine, spuse el şi îşi trase cearşaful peste pantalonii scurţi.

– Sînt de la biroul din Biloxi, spuse Myers, încercînd sincer să fie amabil.

– Unde vine asta? întrebă Patrick, părînd foarte serios.

– Da, mă rog, am crezut că e bine să ne întîlnim şi să ne cunoaştem. Vom petrece cîtva timp împreună în următoarele luni.

– Nu fi aşa de sigur.

– Ai un avocat?

– Încă nu.

– Te gîndeşti să angajezi pe cineva?

– Asta nu te priveşte pe dumneata.

Evident, Myers nu putea ţine piept unui avocat versat ca Lanigan. Se sprijini cu mîinile de marginea patului şi îl fixă pe Patrick, încercînd din toate puterile să-l intimideze.

– Doctorul spune că s-ar putea să fii gata de drum în două zile, îi spuse el.

– Aşa, deci. Sînt gata şi acum.

– La Biloxi te aşteaptă un adevărat comitet de întîmpinare.

– Am văzut la televizor, spuse Patrick, făcînd semn cu capul spre aparat.

– Îmi închipui că n-ai chef să răspunzi la nişte întrebări.

Patrick pufni dispreţuitor la auzul acestei sugestii.

– Nici nu-mi imaginam, spuse Myers şi făcu un pas spre uşă. Oricum, eu te voi escorta spre casă. Îi aruncă o carte de vizită peste cearşaf. Ai acolo numărul meu de telefon de la hotel, în caz că vrei să vorbeşti.

– Nu sta prea mult lîngă aparat.

10

Sandy McDermott citise cu mare interes ştirile detaliate despre uimitoarea descoperire a vechiului său prieten de la facultatea de drept. El şi Patrick studiaseră împreună şi se distraseră împreună în cei trei ani petrecuţi la Tulane. Lucraseră în subordinea aceluiaşi judecător după ce trecuseră cu bine de examenul de intrare în barou, plănuindu-şi asaltul asupra lumii tribunalelor. Se gîndeau să-şi deschidă o firmă împreună – mică dar puternică, formată din avocaţi pledanţi cu onorarii maxime şi o etică impecabilă. Sperau să se îmbogăţească în felul acesta şi să dedice zece ore pe lună unor clienţi care nu-şi puteau permite să plătească. Totul era planificat.

Viaţa a intervenit în planurile lor. Sandy s-a angajat ca asistent în procuratura federală, în principal pentru că se plătea bine, iar el tocmai se însurase. Patrick se pierduse într-o firmă cu două sute de avocaţi, în plin centrul oraşului New Orleans. De căsătorie, nici pomeneală, pentru că lucra optzeci de ore pe săptămînă.

Planurile lor pentru micuţa firmă perfectă au rezistat pînă cînd s-au apropiat de vîrsta de treizeci de ani. Au încercat să se întîlnească pe fugă, la prînz sau la un pahar, ori de cîte ori era posibil, deşi întîlnirile şi telefoanele s-au rărit o dată cu trecerea anilor. Apoi, Patrick s-a îndreptat spre o viaţă mai calmă, în Biloxi, aşa că abia dacă îşi mai vorbeau o dată pe an.

Marea şansă a lui Sandy în jocul proceselor s-a ivit atunci cînd un prieten al unui văr de-al său a fost mutilat într-un acci-

dent de pe o platformă petrolieră din Golf. A împrumutat zece mii de dolari, şi-a deschis propria firmă, a dat în judecată firma Exxon şi a obţinut de la ei aproape trei milioane de dolari, din care a păstrat o treime. Era consacrat. Fără Patrick, şi-a organizat o firmă mică, grozavă, cu numai trei avocaţi, specializaţi în accidente şi decese în afara ţării.

La moartea lui Patrick, Sandy şi-a verificat calendarul şi a constatat că trecuseră nouă luni de cînd vorbise cu amicul său. Normal că s-a simţit îngrozitor din cauza asta, dar şi-a păstrat realismul. Ca majoritatea prietenilor din colegiu, merseseră, fiecare, pe propriul său drum.

I-a fost sprijin lui Trudy pe parcursul calvarului şi a fost printre cei care au purtat coşciugul pe umeri, pînă la mormînt.

Cînd, şase săptămîni mai tîrziu, au dispărut banii şi au început bîrfele, Sandy a rîs în sinea lui şi i-a urat amicului său mult noroc. Fugi, Patrick, fugi, se gîndise adesea în ultimii ani, zîmbind de fiecare dată.

Biroul lui Sandy se afla pe strada Poydras, la nouă străzi de Superdome, în apropiere de intersecţia Magazine, într-o frumoasă clădire de secol nouăsprezece pe care o cumpărase cu onorariul dintr-un proces. Închiriase cele două niveluri superioare şi păstrase parterul pentru el, cei doi parteneri, trei asistenţi şi şase secretare.

Era extrem de ocupat cînd secretara sa intră în birou cu o figură gravă şi îl anunţă:

– O doamnă doreşte să vă vadă.

– Are oră reţinută? întrebă el, aruncînd o privire spre una din cele trei agende lunare aflate pe biroul său.

– Nu. Spune că e urgent. Nu vrea să plece. E vorba despre Patrick Lanigan.

El o privi întrebător.

– Spune că e avocat, adăugă secretara.

– De unde este?

– Din Brazilia.

– Din Brazilia?

– Da.

– Arată, cum să zic, a braziliancă?

– Cred că da.

– Poftește-o înăuntru.

Sandy o așteptă la ușă și o întîmpină cu căldură. Eva se recomandă cu numele de Leah, și-atît.

– Nu v-am reținut numele de familie.

– Nici nu folosesc așa ceva, răspunse ea. Cel puțin deocamdată.

O fi vreo modă braziliană, se gîndi Sandy. Ca la Pelé, jucătorul de fotbal. Doar prenumele, fără nume de familie.

O conduse spre unul din fotoliile din colțul camerei și trimise după cafea. Ea refuză și se așeză fără grabă. Sandy îi privi picioarele. Era îmbrăcată normal, nimic spectaculos. Se așeză de cealaltă parte a măsuței pentru cafea, în fața ei, și îi observă ochii – ochi frumoși, căprui deschis, dar foarte obosiți. Părul lung, negru, îi cădea peste umeri.

Patrick avusese întotdeauna gust. Trudy, deși nu se potrivea deloc cu el, lăsa pe oricine cu gura căscată.

– Sînt aici din partea lui Patrick, începu Eva, ezitant.

– El v-a trimis? întrebă Sandy.

– Da.

Vorbea rar, cu o voce joasă și blîndă, cu un accent abia perceptibil.

– Ați studiat în Statele Unite? o întrebă el.

– Da. Mi-am luat diploma în drept la Georgetown.

De aceea știa atît de bine engleza americană.

– Și profesați aici?

– La o firmă din Rio. Mă ocup de probleme legate de comerțul internațional.

Încă nu schițase nici un zîmbet și asta îl nemulțumea pe Sandy. O vizitatoare de departe. În plus, era și frumoasă; avea și minte și picioare frumoase. Dorea s-o vadă relaxîndu-se la căldura biroului său. La urma urmelor, se aflau la New Orleans.

– Acolo l-ați întîlnit pe Patrick? întrebă el.

– Da. La Rio.

– Ați mai vorbit cu el de cînd...

– Nu. De cînd a fost prins, nu.

Fu gata să adauge că era îngrijorată pînă la disperare de soarta lui, dar ar fi părut o lipsă de profesionalism. Nu trebuia să divulge prea multe aici; nimic despre relația ei cu Patrick. Putea

avea încredere în Sandy McDermott, dar el trebuia să primească informaţiile în doze mici.

Se lăsă tăcerea şi amîndoi îşi întoarseră privirea în altă direcţie, iar Sandy simţi instinctiv că, în această poveste, existau multe capitole pe care nu le va afla niciodată. Dar, vai, cîte întrebări dorea să-i pună! Cum furase banii? Cum ajunsese în Brazilia? Cum o găsise pe ea?

Şi, mai ales, întrebarea cea mai mare dintre toate: Unde sînt banii?

– Deci, ce trebuie să fac eu? întrebă Sandy.

– Vreau să vă angajez, pentru Patrick.

– Sînt disponibil.

– Confidenţialitatea este fundamentală.

– Ca-ntotdeauna.

– Acum e altceva.

Asta cam aşa era. Diferenţa consta în nouăzeci de milioane de dolari.

– Vă asigur că tot ce dumneavoastră şi Patrick îmi veţi spune va fi păstrat în cea mai strictă confidenţialitate, spuse el, zîmbind pentru a o linişti, iar ea reuşi să-i răspundă cu un început de zîmbet în colţul gurii.

– S-ar putea să se facă presiuni asupra dumneavoastră, pentru a divulga secretele clienţilor, continuă ea.

– Nu-mi fac griji din pricina asta. Pot să mă descurc.

– S-ar putea să fiţi ameninţat.

– S-a mai întîmplat şi altă dată.

– S-ar putea să fiţi urmărit.

– De către cine?

– Nişte tipi foarte duri.

– Cine?

– Cei care îl urmăresc pe Patrick.

– Păi, au pus mîna pe el.

– Da, dar nu şi pe bani.

– Înţeleg. Deci, banii încă existau; fapt deloc surprinzător. Sandy, la fel ca toată lumea, la urma urmelor, ştia că Patrick n-ar fi putut toca o asemenea avere în patru ani. Dar oare cît mai rămăsese?

– Unde sînt banii? întrebă el la risc, fără să spere, nici măcar o clipă, că va primi răspuns.

– Nu puteți să puneți această întrebare.

– Tocmai am făcut-o.

Leah zîmbi și trecu rapid peste asta.

– Aș dori să punem la punct niște detalii. Care este onorariul dumneavoastră?

– Onorariu pentru ce?

– Pentru a-l reprezenta pe Patrick.

– Pentru care parte din păcatele lui? După ce zic ziarele, ar avea nevoie de o armată de avocați pentru a-i acoperi toate flancurile.

– O sută de mii de dolari?

– Pentru început, ajunge. Mă ocup și de partea civilă și de cea penală?

– De tot.

– Numai eu?

– Da. El nu vrea alt avocat.

– Sînt impresionat, spuse Sandy și vorbea serios. Erau zeci de avocați la care Patrick putea apela, avocați mai importanți, cu mai multă experiență în cazurile ce se pedepseau cu moartea, avocați cu relații pe Coastă, printre potentații locali, avocați din firme mai mari, cu posibilități mai mari și, fără îndoială, avocați care îi fuseseră mai buni prieteni decît Sandy în ultimii opt ani.

– Atunci, mă consider angajat, spuse el. Știți, Patrick este un vechi prieten de-al meu.

– Știu.

Cît știa ea în realitate? se întrebă el. Oare era mai mult decît un simplu avocat?

– Aș dori să vă transmit banii în cont chiar astăzi, spuse ea. Puteți să-mi spuneți cum anume?

– Bineînțeles. Am să pregătesc un contract pentru servicii legale.

– Mai sînt cîteva lucruri care îl preocupă pe Patrick. Unul este publicitatea. Dorește ca dumneavoastră să nu spuneți nimic presei. În nici un moment. Nici un cuvînt. Nici o conferință de presă, decît dacă el este de acord. Nici măcar un „fără comentarii" întîmplător.

– Nici o problemă.

– Puteți scrie o carte după ce se va termina.

Sandy izbucni de-a binelea în rîs, dar ea nu pricepu poanta.

– Nici nu-mi trece prin cap, spuse el.

– Patrick vrea ca totul să fie menţionat în contract.

El se opri din rîs şi notă ceva în legătură cu asta, pe blocnotes.

– Mai e ceva?

– Da, trebuie să vă aşteptaţi ca telefoanele de la birou şi de acasă să fie interceptate. Ar trebui să angajaţi un expert în supraveghere, ca să vă protejeze. Patrick e gata să plătească.

– S-a făcut.

– Şi cel mai bine ar fi să nu ne mai întîlnim aici. Anumite persoane încearcă să dea de mine, pentru că ei cred că îi pot duce pînă la bani. Aşa că ne vom întîlni în alte locuri.

La asta, Sandy nu mai avea nimic de zis. Dorea să-i fie de ajutor, să-i ofere protecţie, s-o întrebe unde se duce şi cum se va ascunde, dar Leah părea să ţină totul sub control.

Fata îşi privi ceasul de la mînă.

– Un avion pleacă spre Miami peste trei ore. Am două bilete de clasa întîi. Putem vorbi în avion.

– Ăăă, şi eu unde merg?

– Mai departe, spre San Juan, pentru a vă întîlni cu Patrick. Am aranjat totul.

– Şi dumneavoastră?

– Voi merge în altă direcţie.

Sandy comandă încă o cafea şi o brioşă, în timp ce aşteptau finalizarea instrucţiunilor de transmitere a banilor. Secretara îi anulă toate întîlnirile şi convocările la tribunal pentru următoarele trei zile. Soţia îi aduse o valiză cu haine de schimb la birou.

Un asistent îi duse pînă la aeroport şi, la un moment dat, Sandy observă că fata nu avea bagaje, în afara unui sac de piele maro, elegant dar cam uzat.

– Unde staţi? o întrebă el, după ce comandaseră cîte un pahar de Cola în barul aeroportului.

– Pe ici, pe colo, răspunse ea, privind afară pe fereastră.

– Cum iau legătura cu dumneavoastră? o întrebă el.

– Stabilim mai tîrziu.

S-au aşezat alături, în rîndul al treilea din compartimentul de clasa întîi şi, timp de douăzeci de minute după decolare, ea nu scoase nici un cuvînt, răsfoind în schimb o revistă, de modă în

timp ce el încerca să citească o depoziție destul de voluminoasă – deși asta putea să mai aștepte. Ar fi vrut să vorbească, să dea glas nesfîrșitelor întrebări – aceleași pe care dorea să le pună toată lumea.

Dar între ei se ridicase un zid destul de gros, care trecea dincolo de diferențele de sex sau lipsa unei mai mari familiarități. Ea avea toate răspunsurile, dar era gata să le păstreze numai pentru sine. El făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a se arăta la fel de rațional ca și ea.

S-au servit alune și covrigei sărați. Au refuzat șampania inclusă în preț. Li s-a turnat în pahare apă îmbuteliată.

– Deci, de cînd îl cunoașteți pe Patrick? întrebă el, precaut.

– De ce mă întrebați?

– Îmi cer scuze. Zău, nu puteți să-mi spuneți nimic din ce i s-a întîmplat lui Patrick în ultimii patru ani? La urma urmelor, sînt un vechi prieten. Iar acum sînt avocatul lui. E normal să fiu curios.

– Va trebui să-l întrebați pe el, răspunse fata, pe un ton dulce, apoi se întoarse la revista ei. Sandy mîncă și porția ei de alune.

Ea așteptă pînă cînd avionul își începu coborîrea spre Miami și abia atunci i se adresă din nou. Repede – efect vizibil al unui exercițiu anterior.

– Nu ne vom mai vedea timp de cîteva zile. Trebuie să mă mișc neîncetat, din cauza celor care mă urmăresc. Patrick vă va da instrucțiuni și, pentru moment, vom comunica prin dumneavoastră. Fiți atent la orice lucru neobișnuit. Un necunoscut la telefon. O mașină care vă urmărește. Cineva care zăbovește în preajma biroului dumneavoastră. Din momentul cînd veți fi identificat ca fiind avocatul lui, îi veți atrage pe cei care mă caută pe mine.

– Cine sînt aceia?

– Vă va spune Patrick.

– Dumneavoastră aveți banii, nu-i așa?

– Nu pot răspunde la această întrebare.

El se întoarse spre fereastră, privind cum aripa avionului dispare treptat în nori. Bineînțeles, suma crescuse. Patrick nu era un idiot. Ascunsese banii undeva, într-o bancă din străinătate, sub controlul unor profesioniști. Probabil cîștiga doisprezece la sută pe an.

Pînă la aterizare, nu își mai vorbiră. Se grăbiră să iasă, pentru a prinde cursa lui spre San Juan. Ea îi strînse mîna ferm și îi spuse:

– Să-i spuneți lui Patrick că sînt sănătoasă.

– Mă va întreba unde sînteți.

– În Europa.

Sandy privi în urma ei, pînă cînd fata se pierdu printre călătorii grăbiți și simți o ușoară invidie față de vechiul său prieten. Atîția bani. O femeie superbă, elegantă și cu un șarm exotic.

Anunțul de îmbarcare îl trezi la realitate. Clătină din cap și se întrebă cum de putea invidia un om care, în acel moment, se confrunta cu posibilitatea de a-și petrece următorii zece ani într-o celulă pentru condamnații la moarte, așteptînd executarea pedepsei. Plus o sută de avocați flămînzi nerăbdători să-i jupoaie pielea, în căutarea banilor.

Invidie! Își ocupă locul, din nou la clasa întîi, și începu să înțeleagă cît de copleșitoare era sarcina de a-l reprezenta pe Patrick.

Eva luă un taxi înapoi spre hotelul elegant din South Beach, unde își petrecuse noaptea. Avea să stea acolo cîteva zile, în funcție de ce se întîmpla la Biloxi. Patrick îi spusese să nu stea în același loc mai mult de patru zile, să se miște mereu. Era înregistrată sub numele de Leah Pires, iar acum avea o carte de credit aurie, emisă pe acel nume. Adresa menționată era din São Paulo.

Se schimbă repede și se îndreptă spre plajă. Era după-amiază, plaja era plină și asta îi convenea de minune. Plajele de acasă, din Rio, erau aglomerate, dar acolo întîlneai oricînd prieteni. Acum era o străină, o altă frumusețe fără nume într-un bikini mic, venită să se bronzeze. Dorea să plece acasă.

11

Lui Sandy i-a trebuit o oră întreagă pentru a reuşi să străpungă zidurile exterioare ale bazei navale. Noul său client nu-i uşurase deloc sarcina. Nimeni nu părea să ştie că este aşteptat. A trebuit să se bazeze pe repertoriul obişnuit al oricărui avocat: ameninţarea cu un proces imediat, ameninţarea cu telefoane teribile, către senatori şi alte persoane suspuse, plus strigăte şi deplîngerea zgomotoasă a încălcării unor drepturi. A ajuns la spital la lăsarea întunericului, şi acolo, a adoptat o nouă strategie de apărare. De această dată însă, o asistentă îl anunţă, pur şi simplu, pe Patrick.

Camera lui era întunecată, luminată doar de reflexele albăstrii ale televizorului fără sonor, aşezat sus, într-un colţ – un meci de fotbal din Brazilia. Cei doi vechi prieteni îşi strînseră mîinile uşor. Nu se mai văzuseră de şase ani. Patrick îşi ţinea cearşaful ridicat pînă la gît, ascunzîndu-şi rănile. Pentru moment, meciul de fotbal părea să fie mai important decît o conversaţie serioasă.

Dacă Sandy se aştepta cumva la o primire călduroasă, reuşi repede să se adapteze la una modestă. Deşi încerca să nu se holbeze prea tare, începu să studieze cu atenţie figura lui Patrick. Era slab, aproape scofîlcit, cu bărbia complet schimbată şi nasul mai ascuţit. Putea trece drept altcineva, dar ochii îl trădau. Iar vocea era inconfundabilă.

– Mulţumesc că ai venit, spuse Patrick. Toate cuvintele lui erau abia şoptite, ca şi cum ar fi fost necesar un mare efort de concentrare pentru a vorbi.

– Era normal. De fapt, n-am prea avut de ales. Prietena ta e foarte convingătoare.

Patrick închise ochii şi îşi muşcă limba. Murmură o scurtă rugă de mulţumire. Ea se afla undeva, aproape, şi nu păţise nimic.

– Cu cît te-a plătit? întrebă el.

– Cu o sută de mii.

– Bine, spuse Patrick, apoi tăcu. O pauză lungă şi, încet, Sandy realiză că această conversaţie va fi întreruptă de lungi tăceri.

– E sănătoasă, spuse el. E o femeie frumoasă. E deşteaptă ca focul şi ţine sub control tot ceea ce trebuie să ţină sub control. Asta, în caz că vrei să ştii.

– Mă bucur.

– Cînd ai văzut-o ultima oară?

– Acum vreo două săptămîni. Am pierdut noţiunea timpului.

– E cumva soţia, prietena, amanta, tîrfa...

– E avocat.

– Avocat?

– Da, avocat.

Sandy era amuzat. Patrick tăcu din nou; nici un cuvînt, nici o mişcare sub cearşaf. Minutele treceau. Sandy se aşeză pe singurul scaun din încăpere, bucuros că-i putea fi de folos prietenului său. Patrick reintra într-o lume urîtă, în care lupii stăteau la pîndă şi, dacă dorea să stea aşa, întins, cu ochii aţintiţi în tavan, pe Sandy nu-l deranja cîtuşi de puţin. Avea destul timp să vorbească. Şi destule subiecte.

Era în viaţă şi, pentru moment, nimic altceva nu mai avea importanţă. Sandy se amuza rememorînd imagini de la slujba şi ceremonia funerară, cu coşciugul coborînd în groapă, într-o zi rece şi înnorată, cu ultimele cuvinte rostite de preot şi suspinele controlate ale lui Trudy. Era de-a dreptul amuzant să te gîndeşti că dragul de Patrick se ascundea într-un copac din apropiere, privindu-i cum suferă, aşa cum se ştia deja de trei zile.

Reuşise, cumva să stea ascuns, apoi pusese mîna pe bani. Unii bărbaţi o iau razna cînd se apropie de patruzeci de ani. Criza vîrstei mijlocii îi împinge spre o nouă căsnicie, sau înapoi la studii. Nici vorbă de aşa ceva în cazul lui Patrick. El îşi celebrase furia murind, furînd nouăzeci de milioane de dolari şi apoi dispărînd.

Amintirea cadavrului real din maşină risipi tot umorul şi Sandy simţi nevoia să vorbească.

– Te aşteaptă un adevărat comitet de primire acasă, Patrick, îi spuse el.

– Cine prezidează?

– E greu de spus. Trudy a intentat divorţ acum două zile, dar asta e cea mai mică dintre problemele tale.

– Ai dreptate. Stai să ghicesc, vrea jumătate din bani.

– Vrea multe lucruri. Curtea te-a condamnat pentru omor cu premeditare. La nivel de stat, nu federal.

– Am văzut la televizor.

– Bine. Deci ştii totul despre procese.

– Mda. Reporterii de la CNN au fost foarte grijulii ca să mă ţină la curent.

– Nu-i învinui, Patrick. E o poveste atît de grozavă!

– Mulţumesc.

– Cînd vrei să vorbeşti?

Patrick se întoarse pe o parte şi privi în gol, pe lîngă Sandy. Acolo nu se afla decît peretele, vopsit într-un alb antiseptic, dar el nici nu-l vedea.

– M-au torturat, Sandy, spuse el cu vocea frîntă, abia auzit.

– Cine?

– Mi-au prins electrozi pe corp şi m-au curentat pînă cînd am vorbit.

Sandy se ridică în picioare şi veni pînă la marginea patului. Îşi puse o mînă pe umărul lui Patrick.

– Ce le-ai spus?

– Nu ştiu. Nu-mi amintesc chiar totul. Mă drogau. Uite, aici, spuse el şi ridică braţul stîng, pentru ca Sandy să poată vedea vînătăile. Sandy găsi întrerupătorul şi aprinse lampa de pe măsuţă, ca să poată vedea.

– Dumnezeule! murmură el.

– Mă băteau la cap cu banii, spuse Patrick. Am leşinat, apoi mi-am revenit şi au urmat alte şocuri. Mă tem că le-am vorbit despre fată, Sandy.

– Avocata?

– Mda, avocata. Cum a spus că o cheamă?

– Leah.

– Aha, bine. Atunci, numele ei este Leah. S-ar putea să le fi vorbit despre Leah. De fapt, sînt aproape sigur că am făcut-o.

– Cui i-ai vorbit, Patrick?

El închise ochii şi se strîmbă, simţind din nou durerea din picioare. Muşchii erau încă nerefăcuţi şi începuse să aibă crampe. Se răsuci din nou, cu grijă, rămînînd întins pe spate. Trase cearşaful în jos, pînă la brîu.

– Uite, Sandy, spuse el, făcînd semn cu mîna peste cele două arsuri urîte de pe piept. Uite dovada.

Sandy se aplecă şi mai mult şi cercetă dovada – rănile roşiatice înconjurate de pielea rasă.

– Cine a făcut asta? întrebă el din nou.

– Nu ştiu. Nişte tipi. Camera era plină de ei.

– Unde?

Lui Patrick îi era milă de prietenul său. Acesta era atît de nerăbdător să afle ce se întîmplase – şi nu numai despre tortură. Sandy, la fel ca toată lumea, dorea să ştie detaliile irezistbile. Într-adevăr, era o poveste minunată, dar Patrick nu ştia încă dacă putea spune prea multe. Nimeni nu cunoştea detaliile despre accidentul de maşină în care arsese corpul acelui necunoscut. Dar el îi putea vorbi avocatului şi prietenului său despre cum fusese prins şi torturat. Îşi mută din nou greutatea pe o parte şi îşi trase cearşaful pînă la gît. Scăpat de droguri de două zile, reuşea să suporte durerea şi încerca din toate puterile să evite să i se facă alte injecţii.

– Trage scaunul mai aproape şi ia loc, Sandy. Şi stinge lampa. Lumina mă deranjează.

Sandy se conformă în grabă. Se aşeză cît putu de aproape de pat.

– Iată ce mi-au făcut, Sandy, îi spuse Patrick în semiîntuneric. Îşi începu povestea în Ponta Porã, cu alergarea şi micuţa maşină cu cauciucul dezumflat şi continuă cu toate detaliile prinderii sale.

Ashley Nicole avea douăzeci şi cinci de luni la înmormîntarea tatălui ei. Era prea mică pentru a-şi aminti de Patrick. Lance era singurul bărbat care locuia în casă, singurul bărbat pe care îl

văzuse vreodată alături de mama ei. El o ducea cîteodată pînă la şcoală. Din cînd în cînd, mîncau împreună seara, ca o familie.

După înmormîntare, Trudy a ascuns toate pozele şi celelalte dovezi ale vieţii ei cu Patrick. Ashley Nicole nu auzise niciodată rostindu-se numele lui.

Dar după trei zile în care reporterii nu-i slăbiseră nici o clipă, era firesc ca fetiţa să pună întrebări. Mama ei se purta ciudat. Era atîta tensiune în casă, că pînă şi un copil de şase ani o resimţea. Trudy aşteptă pînă cînd Lance plecă să discute cu avocatul şi se aşeză cu fiica ei pe pat, pentru a discuta puţin. Începu prin a recunoaşte că mai fusese măritată. De fapt, măritată de două ori, dar se gîndi că nu era cazul ca Ashley Nicole să afle despre primul soţ pînă cînd nu avea să fie ceva mai mare. Pentru moment, problema era al doilea soţ.

– Patrick şi cu mine am fost căsătoriţi patru ani, iar apoi el a făcut un lucru foarte urît.

– Ce? întrebă Ashley Nicole cu ochii mari, sorbind mai multe informaţii decît ar fi dorit Trudy.

– A ucis un om şi a făcut să pară că... mă rog... a fost un accident grav, înţelegi? Un foc mare, şi era maşina lui Patrick şi poliţia a găsit înăuntru un cadavru, după ce au stins focul, şi poliţiştii au crezut că e Patrick. Toată lumea a crezut aşa. Patrick a murit, ars în maşina lui, şi eu am fost foarte tristă. Era soţul meu. Îl iubeam din tot sufletul şi, brusc, mă părăsise. L-am îngropat la cimitir. Acum după patru ani, l-au găsit pe Patrick la celălalt capăt al lumii. De fapt, fugise şi stătea ascuns.

– De ce?

– Pentru că a furat o mulţime de bani de la prietenii lui şi pentru că e un om foarte rău, a vrut să-i păstreze pe toţi pentru el.

– A omorît un om şi a furat bani.

– Exact, iubito. Patrick nu e un om bun.

– Îmi pare rău că ai fost măritată cu el, mămico.

– Da. Dar, iubito, fii atentă, trebuie să înţelegi ceva. Tu te-ai născut pe cînd Patrick şi cu mine eram căsătoriţi.

Lăsă cuvintele să plutească în aer şi privi ochişorii fetiţei, pentru a vedea dacă prinsese mesajul. Era evident că nu. Trudy îi strînse mînuţa şi spuse:

– Patrick e tatăl tău.

Ashley Nicole îşi privi, nedumerită, mama, încercînd să înţeleagă totul într-o fracţiune de secundă.

– Dar eu nu vreau să fie...

– Îmi pare rău, iubito. Aveam de gînd să-ţi spun cînd vei fi mai mare, dar Patrick se pregăteşte să se întoarcă şi e important să ştii.

– Dar Lance? Nu e el tatăl meu?

– Nu. Lance şi cu mine sîntem împreună, atît.

Trudy nu-i permisese niciodată să-l considere pe Lance drept tatăl ei. Cît despre Lance, el nu arătase niciodată nici cel mai mic interes pentru paternitate. Trudy era o mamă singură. Ashley Nicole nu avea tată. Era un lucru foarte obişnuit şi acceptabil.

– Lance şi cu mine sîntem prieteni de mult timp, spuse Trudy, păstrînd iniţiativa şi încercînd să evite o mie de întrebări. Foarte buni prieteni. El te iubeşte foarte mult, dar nu e tatăl tău. Cel puţin, nu e tatăl tău adevărat. Acela, din păcate, este Patrick, dar nu vreau să-ţi faci griji în privinţa lui.

– Vrea să mă vadă?

– Nu ştiu, dar am să mă lupt din răsputeri să-l ţin departe de tine. E un om foarte rău, iubito. Te-a părăsit cînd aveai doi ani. M-a părăsit pe mine. A furat o mulţime de bani şi a dispărut. Atunci nu i-a păsat de noi şi nici acum nu-i pasă. Nu s-ar mai fi întors el, dacă n-ar fi fost prins. Nu l-am mai fi văzut nici noi. Aşa că nu-ţi face griji în privinţa lui Patrick sau a lucrurilor pe care le-ar putea face.

Ashley Nicole se lipi de mama ei, iar Trudy o strînse în braţe, încercînd s-o liniştească.

– Totul o să fie bine, draga mea. Îţi promit. Îmi pare rău că lucrurile s-au întîmplat astfel, dar cu toţi reporterii ăştia care ne vînează m-am gîndit că ar fi mai bine să-ţi spun.

– De ce stau afară oamenii aceia? întrebă fetiţa, strîngînd braţele mamei ei.

– Nu ştiu. Aş da orice să plece.

– Ce doresc?

– Fotografii cu tine. Cu mine. Fotografii pe care să le publice în ziare cînd vorbesc despre Patrick şi despre toate lucrurile rele pe care le-a făcut.

– Deci, sînt afară din cauza lui Patrick?

– Da, iubito.

Fata se întoarse spre Trudy, privind-o drept în ochi, şi îi spuse:

– Îl urăsc pe Patrick.

Trudy clătină din cap, părînd să o dojenească, apoi o strînse la piept şi zîmbi.

Lance se născuse şi crescuse în Point Cadet, un vechi sat de pescari de pe o mică peninsulă aflată în Golful Biloxi. În Point Cadet se muncea din greu; aici soseau imigranţi şi se trăia din pescuitul de crevete. Lance crescuse în acele locuri şi încă mai avea mulţi prieteni acolo. Unul din ei era Cap. El se aflase la volanul camionetei încărcate cu marijuana, cînd agenţii de la narcotice îi opriseră. Îl treziseră pe Lance, care dormea cu puşca în braţe, printre pachetele de canabis. Cap şi Lance avuseseră acelaşi avocat, primiseră aceeaşi pedeapsă şi, la nouăsprezece ani, fuseseră închişi împreună.

Cap ţinea un local şi dădea bani cu camătă muncitorilor de la fabrica de conserve. Lance se întîlnea cu el la un pahar, în camera din spatele localului; făceau asta o dată pe lună, cel puţin, deşi Cap îl vedea din ce în ce mai rar, de cînd Trudy devenise bogată şi se mutaseră în Mobile. Prietenul lui era îngrijorat. Cap citise ziarele, de fapt, se aşteptase ca Lance să-şi facă apariţia, bosumflat, în căutare de înţelegere.

Se puseră la curent cu ultimele bîrfe, la un pahar de bere – cine, cît cîştigase la cazino, de unde proveneau ultimele transporturi de droguri, cine era urmărit de DEA– discuţiile obişnuite pentru potlogarii de pe Coastă care încă mai visau să devină bogaţi.

Cap o disprefuia pe Trudy şi, pe vremuri, rîsese adesea de Lance pentru că se ţinea de fusta ei.

– Ei, ce mai face tîrfa? îl întrebă el.

– E bine. Îngrijorată, bineînţeles, de cînd l-au prins.

– Normal să fie îngrijorată. Cît a căpătat din asigurări?

– Vreo două milioane.

– La ziar a scris două jumate. Da' după cum îi toacă, pun pariu că nu mai are mulţi.

– Sînt în siguranţă.

– Pă naiba, în siguranţă! La ziar zice că tipii de la asigurări au şi dat-o în judecată.

– Avem şi noi avocaţi.

– Mda, da' nu-mi spune mie că ai venit aici pentru că ai avocaţi. Este, Lance? Ai venit pentru că ai nevoie de ajutor. Avocaţii nu-i pot da ce vrea ea.

Lance zîmbi şi sorbi o gură de bere. Îşi aprinse o ţigară, lucru pe care nu l-ar fi putut face cu Trudy de faţă.

– Unde-i Zeke?

– Păi sigur, mi-am închipuit eu, spuse Cap, furios. Ea dă de belea, banii sînt în pericol şi te trimite aici, să-l cauţi pe Zeke sau pe vreun alt golan pe care să-l ungi ca să facă o prostie. Pică el, pici şi tu. Tu plăteşti oalele sparte şi ea uită şi cum te cheamă. Eşti un prostănac, Lance, ştii foarte bine.

– Mda, ştiu. Unde e Zeke?

– La pîrnaie.

– Unde?

– În Texas. L-au prins federalii vînzînd arme. Eşti prost, zău aşa. Nu face aşa ceva. Cînd o să-l aducă pe omul vostru acasă, o să roiască federalii în jurul lui. O să-l închidă undeva, de nici maică-sa n-o să ajungă la el. Sînt bani serioşi în joc aici, Lance. Trebuie să-l protejeze pe tip, pînă cedează şi le spune unde i-a îngropat, înţelegi? Dacă încerci să-i iei gîtul, ai să omori o duzină de poliţişti. Şi ai s-o mierleşti înainte de a reuşi.

– Nu şi dacă o fac cum trebuie.

– Te pomeneşti că ştii tu cum anume. Poate pentru că n-ai mai făcut aşa ceva pînă acum? De cînd ai ajuns aşa de isteţ?

– Pot să găsesc oamenii potriviţi.

– Pentru cît?

– Oricît e nevoie.

– Ai cincizeci de miare?

– Mda.

Cap respiră adînc şi aruncă o privire prin local. Apoi se aplecă, sprijinindu-se în coate şi se uită drept în ochii lui Lance.

– Să-ţi zic eu de ce nu e bine, Lance. Tu n-ai fost niciodată prea deştept, ştii doar. Fetele te plăceau pentru că erai drăguţ, dar gînditul n-a fost niciodată punctul tău tare.

– Mulţumesc, amice.

– Toată lumea îl vrea pe tipul ăsta viu. Gîndeşte-te la asta. Toată lumea. Federalii. Avocaţii. Poliţiştii. Tipul căruia i-a furat banii. Toată lumea. Bineînţeles, cu excepţia putorii aleia care te

lasă să stai în casa ei. Ea îl vrea mort. Dacă încerci şi, cine ştie cum, îl omori, copoii se vor duce direct la ea. Ea, bineînţeles, va fi complet nevinovată, pentru că tu vei fi acolo pentru a lua vina asupra ta. Doar pentru asta sînt întreţinuţii. El e mort. Ea rămîne cu banii – şi ştiu şi eu, ştii şi tu că numai de asta îi pasă – iar tu te întorci la Parchman, pentru că ai cazier, sau ai uitat? Pentru toată viaţa. Nici măcar o scrisoare n-o să-ţi scrie.

– Putem să rezolvăm pentru cincizeci de mii?

– Să rezolvăm?

– Mda. Eu şi tu.

– Îţi pot da un nume, atît. Eu nu mă bag. N-o să meargă şi eu nu cîştig nimic din asta.

– Cine e?

– Un tip din New Orleans. Îşi face veacul pe-aici.

– Poţi să-l suni?

– Da, dar asta e tot. Şi nu uita, ţi-am spus să nu te bagi în treaba asta.

12

Eva părăsi Miami cu o cursă spre New York, unde se îmbarcă la bordul unui Concorde ce se îndrepta spre Paris. Zborul cu Concorde era o extravaganţă, dar acum se considera o femeie bogată. De la Paris la Nisa, apoi de acolo, cu maşina prin ţară, pînă la Aix-en-Provence. Era drumul pe care îl făcuse cu Patrick, cu aproape un an înainte. Era singura dată cînd părăsise Brazilia, de la sosirea lui. Patrick se temea cumplit de trecerea frontierelor, chiar dacă avea un paşaport nou şi perfect falsificat.

Brazilienilor le plac toate lucrurile franţuzeşti şi, datorită educaţiei, cam toţi cunosc limba şi cultura franceză. Ocupaseră un apartament la Villa Gallici, un splendid motel aflat la marginea oraşului şi îşi petrecuseră o săptămînă rătăcind pe străzi, făcînd cumpărături, mîncînd şi, din cînd în cînd, aventurîndu-se în satele dintre Aix şi Avignon. Îşi mai petrecuseră destulă vreme şi în cameră, ca nişte proaspăt căsătoriţi. O dată, după ce băuse prea mult vin, Patrick vorbise despre acea perioadă, numind-o luna lor de miere.

Găsi o cameră mai mică la acelaşi hotel şi, după un somn scurt, luă ceaiul pe terasă, în halatul de baie. Mai tîrziu, îşi puse o pereche de jeans şi porni la întîmplare prin oraş, spre Cours Mirabeau, principalul bulevard din Aix. Savură un pahar de vin roşu, într-o cafenea aglomerată de pe trotuar, urmărind trecerea copiilor de colegiu într-o parte şi în alta a străzii. Îi invidia pe

tinerii îndrăgostiți care se plimbau fără țintă, mînă în mînă, fără nici o grijă. La fel se plimbase și ea cu Patrick, braț la braț, șoptind și rîzînd, ca și cum umbrele din urma lui nici nu mai existau.

Abia în Aix, în timpul singurei săptămîni pe care și-o petrecuseră vreodată împreună fără întrerupere, constatase pentru prima dată cît de puțin dormea Patrick. Indiferent cînd s-ar fi trezit ea, el era deja treaz și stătea așa, nemișcat și tăcut, privind-o ca și cum ar fi fost amîndoi în pericol. Lampa era aprinsă. Camera era cufundată în întuneric atunci cînd ea adormea, dar o lumină era întotdeauna aprinsă cînd se trezea. El o stingea, o mîngîia cu blîndețe pînă cînd ea adormea din nou și dormea și el o jumătate de oră, pentru ca apoi să aprindă iarăși lumina. Se trezea cu mult înainte de primii zori și, de obicei, citea ziarele și cîteva capitole dintr-o carte polițistă înainte ca ea să se tîrască pe terasă și să-l găsească acolo.

– Niciodată mai mult de două ore, îi răspunsese el, atunci cînd ea îl întrebase cît putea dormi. Rareori ațipea după-amiaza și nu se culca niciodată devreme.

Nu purta armă și nici nu pîndea pe la colțuri. Nu era exagerat de suspicios în privința străinilor. Și vorbea foarte rar despre viața de fugar. Cu excepția somnului, părea atît de normal, încît ea uita adesea că Patrick era unul din cei mai căutați bărbați din lume.

Deși prefera să nu vorbească despre trecutul său, erau momente cînd, în timpul conversației lor, acest lucru devenea inevitabil. La urma urmelor, erau împreună numai pentru că el fugise și își crease o imagine nouă. Subiectul lui preferat era copilăria sa din New Orleans, nu viața de adult de care fugea. Nu vorbea niciodată despre soția lui, dar Eva știa că Patrick o disprețuia profund pe acea femeie. Căsătoria lor devenise jalnică și, pe măsură ce lucrurile evoluaseră spre mai rău, Patrick se hotărîse să scape. Încercase să-i vorbească despre Ashley Nicole, dar numai gîndul la fetiță făcea să-i dea lacrimile. Îi tremura vocea și își cerea scuze. Era prea dureros.

Deoarece trecutul nu se încheiase încă, viitorul era greu de imaginat. Era imposibil să-și facă planuri, cît timp umbrele acelea pîndeau undeva, în urma lor. El nu își permitea să facă

speculații despre viitor, pînă cînd nu încheia conturile cu trecutul.

Umbrele îl țineau treaz, iar Eva știa acest lucru. Erau umbre pe care nu le putea vedea. Umbre pe care numai el le simțea.

Se întîlniseră în biroul ei din Rio, cu doi ani mai înainte, cînd el se prezentase drept un om de afaceri canadian care se mutase în Brazilia. Spunea că are nevoie de un avocat bun, pentru a-l sfătui în probleme de import și impozite. Era îmbrăcat așa cum îi cerea rolul, într-un frumos costum de vară, cu o cămașă albă, scrobită. Era zvelt, bronzat și prietenos. Vorbea portugheza foarte corect, deși nu la fel de bine pe cît vorbea ea engleza. El dorea să vorbească în limba ei; ea insista să folosească limba lui. Au luat un prînz de afaceri care a durat trei ore, schimbînd din timp în timp limba și au simțit amîndoi că vor urma și alte întîlniri. Apoi a urmat o cină prelungită și o plimbare în picioarele goale, pe plaja de la Ipanema.

Ea fusese măritată cu un bărbat mai bătrîn, care fusese ucis într-un accident aviatic, în Chile. Nu avea copii. Patrick, sau Danilo, așa cum își spunea la început, pretindea că e fericit după divorțul de prima soție, care încă mai locuia la Toronto, orașul lor.

Eva și Danilo au continuat să se întîlnească de cîteva ori pe săptămînă în primele două luni, devenind din ce în ce mai apropiați. În cele din urmă, el i-a spus adevărul. În întregime.

După o cină tîrzie în apartamentul ei și o sticlă de vin bun, franțuzesc, Danilo și-a privit trecutul în față și și-a descărcat sufletul. A vorbit fără oprire, pînă spre dimineață, lăsînd în locul omului de afaceri încrezător în sine, un bărbat înspăimîntat și fugar. Înspăimîntat și plin de griji, dar extrem de bogat.

Momentul de ușurare a fost atît de profund, încît aproape că a izbucnit în lacrimi, dar s-a abținut. La urma urmelor, se afla în Brazilia, unde bărbații nu plîng niciodată. Mai ales în fața unor femei frumoase.

Ea l-a îndrăgit pentru asta. L-a îmbrățișat, l-a sărutat și a plîns, atunci cînd el nu putea, promițîndu-i să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-l ascunde. El îi dezvăluise secretul său cel mai întunecat, cel mai periculos, iar ea îi promisese să nu îl dezvăluie niciodată.

În următoarele săptămîni, el i-a spus unde sînt banii şi a învăţat-o cum să-i transfere rapid de jur împrejurul lumii. Împreună, au cercetat locurile cele mai potrivite, cu impozite foarte mici şi au găsit soluţii pentru investiţii sigure.

Cînd s-au întîlnit, el se afla în Brazilia de doi ani. Mai întîi locuise în São Paulo, apoi în Recife şi în Minas Gerais şi alte cinci-şase locuri. Îşi petrecuse două luni lucrînd pe Amazon, dormind pe o barjă plutitoare, sub o pînză deasă care să îl apere de ţînţarii atît de numeroşi, încît întunecau tot cerul. Curăţase vînatul ucis de argentinieni bogaţi în Pantanal, o rezervaţie imensă, de mărimea Marii Britanii, aflată în Mato Grosso şi Mato Grosso del Sul. Văzuse mai mult din ţara ei decît ea; fusese în locuri de care ea nici nu auzise. Alesese Ponta Porã cu grijă, stabilindu-se acolo. Era un orăşel mic şi îndepărtat şi, într-o ţară cu un milion de ascunzători perfecte, Danilo hotărîse că Ponta Porã era cea mai sigură. În plus, avea avantajul tactic de a se afla la graniţa cu Paraguay – un loc bun de fugă, în cazul unei ameninţări.

Ea nu comentase. Prefera să-l ştie în Rio, aproape de ea, dar nu înţelegea ce înseamnă să fii fugar, aşa că, fără entuziasm, acceptase hotărîrea lui. El îi promisese de multe ori că, într-o zi, vor fi împreună. Se întîlneau, din cînd în cînd, în apartamentul din Curitiba; scurte luni de miere care nu durau niciodată mai mult de cîteva zile. Ea îşi dorea mai mult, dar el refuza să facă planuri.

O dată cu trecerea lunilor, Danilo – ea nu-i spunea niciodată Patrick – se arăta din ce în ce mai convins că îl vor găsi. Ea refuza să creadă aşa ceva, mai ales cînd se gîndea la pregătirile meticuloase făcute de el pentru a evita trecutul. El era tot mai îngrijorat, dormea şi mai puţin; vorbea mai mult despre ceea ce ea ar trebui să facă într-o situaţie sau alta. Nu mai vorbea despre bani. Era răscolit de presimţiri.

Eva hotărîse să stea în Aix cîteva zile, urmărind informaţiile de pe CNN International şi citind tot ce se putea găsi în ziarele americane. Patrick urma să fie mutat în curînd, adus acasă şi închis, pentru a răspunde tuturor acuzaţiilor oribile ce i se aduceau. El ştia că va fi închis, dar o asigurase că totul va fi bine. Va rezista; putea suporta orice, cît timp ştia că ea îl aşteaptă.

Ea avea să se întoarcă, probabil, la Zürich pentru a-şi pune ordine în afaceri. După aceea, nu prea ştia ce să facă. Era exclus să revină acasă, iar această realitate o afecta profund. Vorbise cu tatăl ei de trei ori, sunînd mereu din aeroporturi, de la telefoane publice, încredinţîndu-l de fiecare dată că e bine. Pur şi simplu nu putea veni acasă pentru moment, îi explica ea.

Cu Patrick avea să comunice prin Sandy, dar vor trece săptămîni întregi pînă ce îl va putea vedea cu adevărat.

El sună pentru a cere prima pastilă chiar înainte de ora două dimineaţa, după ce o durere ascuţită îl trezise brusc. Avea senzaţia că este din nou conectat la curent electric. Iar vocile crude ale răpitorilor săi îl obsedau. „Unde sînt banii, Patrick?" îngînau ele, asemenea unui cor demonic. „Unde sînt banii?"

Pastila sosi pe o tavă purtată de o asistentă de noapte, cam adormită, care uită să-i aducă apă rece. El ceru un pahar, apoi înghiţi pastila şi o dădu pe gît cu restul de sifon căldut dintr-o cutie rămasă în cameră.

Zece minute trecură fără să simtă nici o ameliorare. Avea trupul plin de sudoare. Cearşafurile erau ude. Rănile ardeau de la sarea din transpiraţie. Alte zece minute. Aprinse televizorul.

Tipii care îl legaseră şi îi arseseră trupul se aflau încă în libertate, căutînd banii, ştiind, probabil, cu exactitate unde se afla el în acel moment. Pe lumină se simţea în mai mare siguranţă. Întunericul şi visele îi aduceau înapoi. Treizeci de minute. Apăsă pe butonul care făcea legătura cu camera unde se aflau asistentele, dar nu-i răspunse nimeni.

Îl cuprinse somnul.

La ora şase, era deja treaz cînd doctorul intră pe uşă, fără să-i zîmbească, de această dată. Preocupat, se apucă să studieze rănile şi apoi i se adresă cu aceste cuvinte:

– Eşti gata de plecare. Te aşteaptă doctori buni, acolo unde te duci.

Notă ceva pe diagramă şi plecă fără un cuvînt.

Treizeci de minute mai tîrziu, agentul Brent Myers dădu buzna în cameră, zîmbindu-i chiorîş şi arătîndu-şi insigna strălucitoare, ca şi cum ar fi trebuit să exerseze gestul.

– Bună dimineaţa, îi spuse el.

Patrick, fără să-l privească, îl apostrofă:

– Nu puteai să baţi la uşă?

– Sigur, îmi pare rău. Uite ce e, Patrick. Tocmai am vorbit cu doctorul. Am veşti grozave, omule, pleci acasă. Mîine ţi se face externarea. Am primit ordin să te aduc înapoi. Plecăm mîine dimineaţă. Guvernul îţi oferă un zbor special înapoi la Biloxi, cu un avion militar. Nu e grozav? În plus, voi fi şi eu cu tine.

– Acum poţi pleca?

– Sigur că da. Ne vedem mîine dimineaţă.

– Pleacă, te rog.

Agentul ieşi repede din cameră, închizînd uşa după el. Următorul vizitator era Luis, care apăru în tăcere, aducînd o tavă cu cafea, suc şi felii de mango. Strecură un pachet sub salteaua lui Patrick şi îl întrebă dacă mai avea nevoie de ceva. Nu, răspunse Patrick, mulţumindu-i încet.

O oră mai tîrziu, Sandy îşi făcu apariţia, pregătit, după cum credea, pentru o lungă zi de sondări în trecut, pentru a găsi răspunsul la întrebările sale fără număr. Televizorul fu închis, jaluzelele fură trase şi camera se lumină sub razele soarelui de început de zi.

– Vreau să pleci acasă imediat, îi spuse Patrick. Să iei şi astea cu tine, adăugă el, întinzîndu-i pachetul. Sandy se aşeză pe singurul scaun din cameră, aruncîndu-şi o privire peste fotografiile prietenului său gol, fără să se grăbească.

– Cînd au fost făcute pozele astea? întrebă el.

– Ieri.

Sandy îşi notă ceva pe blocnotesul galben.

– Cine le-a făcut?

– Luis, infirmierul.

– Cine şi-a bătut joc de tine în halul ăsta?

– Cine răspunde de mine, Sandy?

– Cei de la FBI.

– Atunci, cred că ei mi-au făcut-o. Propriul meu guvern m-a urmărit, m-a prins, m-a torturat şi acum mă tîrăşte înapoi. Guvernul, Sandy. FBI, Departamentul de Justiţie şi autorităţile locale – procurorul şi restul celor din comitetul de întîmpinare. Uită-te numai ce mi-au făcut.

– Ar trebui să le intentăm proces pentru asta, spuse Sandy.

– Patru milioane. Şi asta, repede. Uite care e planul: plec mîine dimineaţă la Biloxi, cu nu ştiu ce avion militar. Îţi imaginezi cum voi fi primit. Ar trebui să profităm.

– Să profităm?

– Exact. Ar trebui să înregistrăm acţiunea în această după-amiază, tîrziu, ca să apară în ziarele de mîine. Strecoară o vorbă reporterilor. Arată-le fotografiile – cele două pe care le-am marcat pe spate.

Sandy căută pînă găsi fotografiile. Una era un prim-plan cu arsurile de pe pieptul lui Patrick, cu figura vizibilă. Cealaltă prezenta arsura de gradul trei de pe coapsa stîngă.

– Vrei să dau astea presei?

– Numai ziarelor de pe Coastă. Acelea sînt singurele de care îmi fac griji. Sînt citite de optzeci la sută din districtul Harrison, de unde sînt sigur că vor fi aleşi juraţii.

Sandy zîmbi, apoi îşi drese vocea.

– N-ai dormit prea mult în noaptea asta, nu?

– Nu dorm de patru ani.

– Grozav.

– Nu, dar e unul din puţinele avantaje tehnice pe care le putem folosi împotriva hienelor care sînt gata să mă sfîşie. Cu astea îi informăm pe larg şi îi mai îmbunăm puţin. Gîndeşte-te, Sandy. Agenţii FBI torturează un suspect, un cetăţean american.

– Strălucitor, fără îndoială. Acuzăm numai FBI-ul?

– Da, să nu ne complicăm. Eu împotriva FBI-ului, a guvernului – pentru vătămare permanentă, fizică şi psihologică, concretizată printr-o tortură brutală şi interogatorii care au avut loc undeva, în Brazilia.

– Sună minunat.

– Va suna şi mai bine cînd va intra pe fir şi presa.

– Cît le cerem?

– Nu-mi pasă. Zece milioane despăgubiri şi o sută de milioane daune morale.

Sandy umplu prima pagină cu notiţe şi trecu la următoarea. Apoi se opri şi îl privi pe Patrick drept în ochi.

– De fapt, nu au fost cei de la FBI, nu?

– Nu, răspunse Patrick, n-au fost ei. Nişte canalii din umbră, care mă urmăresc de mult timp, m-au dat pe mîna agenţilor FBI. Ei mă pîndesc şi acum, din umbră.

– FBI-ul ştie de existenţa lor?

– Da.

Se lăsă tăcerea; Sandy aştepta mai multe lămuriri, dar Patrick nu mai adăugă nimic. În hol se auzeau asistentele stînd la taclale.

Patrick se mută pe o parte. După trei zile de stat pe spate, abia aştepta să schimbe locul.

– Trebuie să te grăbeşti să ajungi acasă, Sandy. Vom avea destul timp să vorbim mai tîrziu. Ştiu că ai întrebări, dar dă-mi puţin timp.

– În regulă, amice.

– Intentează acţiunea, făcînd cît mai multă gălăgie. Putem schimba detaliile mai tîrziu, ca să-i aducem în faţa justiţiei pe adevăraţii acuzaţi.

– Nici o problemă. N-ar fi pentru prima dată cînd acuz pe cine nu trebuie.

– E o problemă de strategie. Puţină compasiune nu strică.

Sandy puse blocnotesul şi pozele în servietă.

– Fii atent, îi spuse Patrick. Îndată ce vor înţelege că eşti avocatul meu, tot felul de nemernici vor începe să se ţină după tine.

– Presa?

– Mda, dar nu la ei mă gîndeam în primul rînd. Am ascuns o grămadă de bani, Sandy. Există oameni care ar face orice ca să-i găsească.

– Cîţi bani au mai rămas?

– Toţi. Plus ceva pe deasupra.

– S-ar putea să fie nevoie de toată suma pentru a te salva, amice.

– Am un plan.

– Sînt sigur de asta. Ne vedem în Biloxi.

13

În imensul păienjeniș de informații și vorbe aruncate discret, ici și colo, se află că urma să fie intentat un nou proces în acea zi, mai tîrziu, chiar înainte de închiderea birourilor. Gurile rele erau deja uluite de vestea confirmată că însuși Patrick avea să sosească a doua zi, pe la prînz.

Sandy îi rugă pe reporteri să aștepte în holul tribunalului, pînă ce el depunea actele pentru intentarea acțiunii. Apoi distribui cópii celor zece-doisprezece gazetari adunați acolo în căutare de senzațional. Majoritatea lucrau pentru presă. Mai erau și două mini-camere video și reprezentanții unui post de radio.

La început, păru să fie doar un proces ca oricare altul, intentat de încă un avocat doritor să-și vadă chipul în ziare. Lucrurile se schimbară dramatic atunci cînd Sandy anunță că îl reprezenta pe Patrick Lanigan. Mulțimea crescu, lumea înghesuindu-se să afle mai multe lucruri. Erau acolo funcționari ai tribunalului, avocați locali, ba chiar și un îngrijitor care se oprise din treabă ca să asculte. Calm, Sandy îi informă că Patrick, clientul său, intenta proces FBI-ului, pentru abuza fizic și tortură.

Sandy prezentă pe îndelete acuzațiile, apoi răspunse torentului de întrebări cu amabilitate și multe detalii, privind drept spre camerele de luat vederi. Păstră pentru final informația cea mai importantă. Deschise servieta și scoase de acolo două fotografii color, mărite între timp la dimensiunea de doisprezece pe șaisprezece, și montate pe un suport din plastic.

– Iată ce i-au făcut, anunță el pe un ton dramatic.

Aparatele de filmat fură aduse mai aproape, pentru prim-planuri. Cei prezenți erau la un pas de delir.

– L-au drogat și apoi i-au prins electrozi pe trup. L-au torturat pînă cînd i-au ars pielea pentru că nu a vrut și nu a putut să le răspundă la întrebări. Acesta este guvernul dumneavoastră în funcțiune, doamnelor și domnilor, torturînd un cetățean american. Nemernicii din administrație care își spun agenți FBI.

Chiar și cei mai indiferenți reporteri erau șocați. Era o performanță extraordinară.

Postul local de televiziune din Biloxi dădu știrea la ora șase, după o prezentare sub titlul de senzațional. Aproape jumătate din imagini îl aveau în centru pe Sandy cu fotografiile sale. Cealaltă jumătate se referea la revenirea lui Patrick de a doua zi. Încă de la primele ore ale serii, postul CNN începu o serie de prezentări din jumătate în jumătate de oră, Sandy devenind avocatul momentului. Acuzațiile erau prea suculente pentru a fi ignorate.

Hamilton Jaynes savura, liniștit, un pahar de băutură cu băieții, în salonul unui club elegant din apropiere de Alexandria, cînd văzu știrile la televizorul aflat într-un colț al camerei. Jucase golf, optsprezece lovituri, timp în care își impusese să uite de Birou și de nenumăratele dureri de cap de acolo.

O altă durere de cap era pe punctul de a se declanșa. FBI acuzat de Patrick Lanigan? Se scuză și se îndreptă spre barul pustiu, formînd un număr de telefon pe aparatul său celular.

În inima clădirii Hoover de pe Pennsylvania Avenue se află un hol cu camere fără geamuri, unde un grup de tehnicieni monitorizează știrile de televiziune transmise în toată lumea. Într-un alt set de camere, se citesc ziare și reviste. Pentru angajații Biroului, întreaga operațiune este cunoscută, simplu, sub numele de „Acumulare".

Jaynes îl sună pe coordonatorul de serviciu la Acumulare și, în numai cîteva minute, află întreaga poveste. Părăsi clubul și, la volanul mașinii sale, se îndreptă din nou spre biroul său aflat la al treilea etaj din clădirea Hoover. Îl sună pe procurorul general care, deloc surprinzător, încercase la rîndul său să-l găsească. Urmă un schimb dur de replici, cu multe invective, din care cele mai multe fură recepționate de Jaynes, aproape total redus la tăcere. Reuși totuși să-l asigure pe procurorul general că

FBI nu avea absolut nimic de-a face cu aşa-zisele acuzaţii aduse de Patrick Lanigan.

– Aşa-zise? sări procurorul general. Am văzut arsurile, ce vorbeşti? La naiba, toată lumea le-a văzut!

– N-am făcut-o noi, domnule, răspunse Jaynes cu calm, înarmat cu siguranţa faptului că, de această dată, spunea adevărul.

– Atunci, cine? îl repezi procurorul general. Ştii cine a făcut-o?

– Da, domnule.

– Bine. Vreau un raport de trei pagini pe biroul meu, mîine dimineaţă la ora nouă.

– Va fi acolo.

Se auzi telefonul trîntit cu zgomot la celălalt capăt al firului şi Jaynes înjură, lovind cu pumnul în masă. Apoi formă un alt număr, efectul apelului fiind că doi agenţi îşi făcură apariţia, de undeva din întuneric, luînd poziţia de drepţi în faţa uşii de la intrarea casei domnului şi doamnei Stephano.

Jack urmărise ştirile pe tot parcursul serii şi nu era surprins de reacţia din partea agenţiei federale. Chiar în timpul prezentării televizate, el stătea de vorbă, la telefonul celular, cu avocatul său. De fapt, era de-a dreptul amuzant, reflectă el; FBI-ul era blamat pentru acte comise de oamenii săi. Era o mişcare strălucită din partea lui Patrick Lanigan şi a avocatului său.

– Bună seara, spuse el, politicos, deschizînd uşa. Staţi să ghicesc. Aveţi gogoşi de vînzare.

– Sîntem de la FBI, domnule, răspunse unul dintre agenţi, căutîndu-se prin buzunare.

– Lasă, băiete. De-acum vă recunosc. Ultima dată cînd te-am văzut aveai maşina parcată acolo, în colţul străzii şi citeai un ziar, încercînd să te ascunzi în spatele volanului. Chiar credeai sincer, pe cînd te aflai la colegiu, că ai să ajungi să faci o muncă atît de interesantă?

– Domnul Jaynes doreşte să vă vorbească, spuse al doilea agent.

– De ce?

– Nu ştiu. Ne-a spus să venim să vă luăm. Vrea să veniţi cu maşina noastră la birou.

– Deci, Hamilton lucrează pînă tîrziu, nu?

– Da, domnule. Puteţi veni cu noi?

– Mă arestaţi din nou?

– Ei, nu.

– Atunci, ce faceţi, de fapt? Am o mulţime de avocaţi, să ştiţi. Dacă sînt arestat sau închis fără motiv, riscaţi să vă treziţi şi voi cu un proces pe cap.

Ei se priviră unul pe altul, nervoşi.

Stephano nu se temea să se întîlnească cu Jaynes, sau cu oricine altcineva, la urma urmei. Categoric, se putea descurca, indiferent de ce îi pregătea Jaynes.

Dar îşi aminti că risca să fie acuzat de anumite delicte. Puţin spirit de cooperare îi putea fi de folos.

– Sînt gata în cinci minute, le spuse el şi dispăru în casă.

Jaynes stătea în picioare, în spatele biroului său, ţinînd în mîini şi răsfoind un raport gros, cînd Stephano intră în cameră.

– Ia loc, îi spuse el, fără urmă de amabilitate, arătînd spre scaunele aflate de cealaltă parte a biroului. Era aproape de miezul nopţii.

– Îţi urez şi ţie o seară frumoasă, Hamilton, spuse Stephano rînjind.

Jaynes lăsă raportul pe masă.

– Ce naiba i-aţi făcut băiatului ăluia acolo?

– Nu ştiu. Cred că vreunul din brazilieni a fost mai brutal. Va supravieţui.

– Cine e de vină?

– Am nevoie de prezenţa avocatului aici, Hamilton? E un interogatoriu?

– Nu sînt prea sigur ce este, ai înţeles? Directorul e acasă, la telefon, consultîndu-se cu procurorul general care, apropo, n-a reacţionat prea bine la aflarea veştii, şi amîndoi mă sună la fiecare douăzeci de minute, să-mi mai jupoaie puţin pielea. E treabă serioasă, Jack, ai înţeles? Acuzaţiile astea sînt oribile şi, în clipa asta, toată ţara se uită la nenorocitele alea de fotografii şi se întreabă de ce am torturat un cetăţean american.

– Îmi pare teribil de rău.

– Se vede. Ia zi, cine a făcut asta?

– Nişte localnici, de acolo. O gaşcă de brazilieni pe care noi i-am angajat cînd am aflat că Patrick se află acolo. Nici măcar nu le ştiu numele.

– De unde aţi aflat că e acolo?

– Ai cam vrea să ştii, nu?

– Da, aş vrea.

Jaynes îşi slăbi cravata şi se aşeză pe marginea biroului, privindu-l de sus pe Stephano, fără urmă de grijă. Ştia că se poate descurca, oricare ar fi fost încurcăturile în care era implicat de către FBI. Avea avocaţi foarte buni.

– Am o propunere pentru tine, reluă el. Şi vine tocmai de la directorul nostru.

– Abia aştept s-o aud.

– Sîntem pregătiţi să-l arestăm pe Benny Aricia chiar mîine. Vom face valuri, cu informarea presei şi tot restul, ca să le spunem cum te-a angajat acest tip, care a pierdut nouăzeci de milioane, pentru a-l găsi pe Patrick Lanigan. Iar cînd l-ai prins, l-ai chinuit şi tot nu ai găsit banii.

Stephano asculta cu atenţie, dar nu lăsa să se vadă cît era de îngrijorat.

– Apoi îi vom aresta pe cei doi directori economici – Atterson de la Monarch-Sierra Insurance şi Jill de la Northern Case Mutual. Ei sînt ultimii membri ai micului vostru consorţiu, din cîte ştim. Vom pătrunde în forţă în birourile lor elegante, cu trupele de atac şi reprezentanţii presei prin apropiere, ca să filmeze momentul în care îi vom scoate afară cu cătuşe la mîini şi îi vom urca în dubă. Vom scăpa ceva informaţii şi la ziare, e de la sine înţeles. Şi vom face în aşa fel încît să se anunţe că aceşti tipi l-au ajutat pe Aricia să adune banii necesari pentru micuţa voastră misiune din Brazilia, de unde l-aţi scos cu forţa pe Patrick. Gîndeşte-te la asta, Stephano, clienţii tăi vor fi arestaţi şi aruncaţi în închisoare.

Stephano dorea să întrebe cum naiba de aflaseră cei de la FBI identitatea membrilor din consorţiul care îl urmărea pe Patrick, dar se gîndi că nici nu era prea greu de dedus. Se opriseră asupra celor care pierduseră mai mult.

– Asta îţi va distruge afacerile, să ştii, îi spuse Jaynes, prefăcîndu-se preocupat.

– Şi ce doreşti?

– Uite care e propunerea mea. E foarte simplu. Ne spui totul – cum l-aţi găsit, cît de mult v-a spus şi aşa mai departe, totul. Noi avem multe întrebări de pus – şi vom renunţa la acuzaţiile împotriva ta şi îţi vom lăsa clienţii în pace.

– Atunci, e vorba doar de hărţuire.

– Exact. Noi am făcut aceste reguli. Problema ta este că îţi putem umili clienţii şi te putem scoate din afaceri.

– Asta e tot?

– Nu. Cu puţin noroc pentru noi, s-ar putea chiar să ajungi la închisoare.

Avea destule motive să accepte propunerea, unul din cele mai importante fiind doamna Stephano. Femeia se simţea în dizgraţie pentru că se dusese vorba că locuinţa lor este urmărită de FBI zi şi noapte. Telefoanele erau interceptate; ştia asta, deoarece soţul ei telefona din curtea din spatele casei, de lîngă tufa de trandafiri. Era la un pas de o depresie nervoasă. Doar sîntem oameni respectabili, îi repeta mereu soţului ei.

Dînd de înţeles că ştia mai mult decît în realitate, Stephano îi adusese pe agenţii FBI exact acolo unde dorea. Putea să scape de acuzaţii. Putea să-şi protejeze clienţii. Şi, ceea ce era mai important decît orice altceva, putea să se bazeze pe resursele considerabile ale federalilor pentru a da de urma banilor.

– Va trebui să vorbesc cu avocatul meu.

– Ai timp pînă mîine la ora cinci după-amiază.

Patrick îşi văzu rănile oribile în ediţia de seară a ştirilor CNN, în culori, în vreme ce omul său, Sandy, flutura fotografiile prin aer, ca un boxer care arată lumii centura proaspăt cîştigată. Imaginea apăruse cam la jumătatea rezumatului ştirilor zilei. Nu exista nici un răspuns oficial din partea FBI, anunţă un corespondent aflat în faţa clădirilor Hoover din Washington.

Întîmplător, Luis se afla în cameră cînd corespondenţa a fost prezentată la televizor. Omul rămase nemişcat, ascultînd, uitîndu-se cînd la aparat, cînd la Patrick, care zîmbea mulţumit din vîrful patului. Făcu rapid legătura.

– Astea sînt pozele mele? întrebă el, într-o engleză cu un puternic accent străin.

– Da, îi răspunse Patrick, gata să izbucnească în rîs.

– Pozele mele, repetă el, cu mîndrie.

Povestea despre avocatul american, care se prefăcuse mort, îşi privise înmormîntarea, furase nouăzeci de milioane de la firma la care lucra şi fusese prins patru ani mai tîrziu, pe cînd ducea o viaţă liniştită în Brazilia, făcea furori în ziarele din aproape toată lumea occidentală. Eva citi ultimul episod într-un ziar american, pe cînd îşi sorbea cafeaua la umbra unei umbreluţe, pe terasa de la Les Deux Garçons, cafeneaua sa

preferată din Aix. Ploua mărunt, fără încetare peste mesele şi scaunele din apropierea ei.

Articolul era ascuns undeva, la mijlocul primei secţiuni. Descria arsurile de gradul trei, dar nu prezenta fotografiile. Eva simţi o surere cumplită în suflet şi îşi puse ochelarii de soare, ca să-şi ascundă ochii.

Patrick pleca acasă. Rănit şi înlănţuit, ca un animal, se pregătea de acea călătorie pe care o considerase mereu inevitabilă. Va pleca şi ea. Va rămîne în umbră, ascunzîndu-se şi făcînd ceea ce dorea el şi rugîndu-se pentru siguranţa lui şi a ei deopotrivă. Ca şi Patrick, îşi va petrece nopţile străbătînd camera în lung şi în lat, întrebîndu-se ce s-a ales de viitorul lor.

14

Pentru întoarcerea acasă, Patrick alese o pereche de pantaloni uşori, din pînză bleu, foarte largi, pentru că nu dorea să-şi agraveze arsurile în nici un fel. Zborul urma să se desfăşoare fără escală, dar tot dura mai mult de 10 ore, aşa că simţea nevoia să poarte haine cît mai confortabile. Doctorul îi dădu un mic flacon cu pilule împotriva durerilor, pentru orice eventualitate, împreună cu dosarul său medical. Patrick îi mulţumi. Strînse mîna lui Luis şi îşi luă rămas bun de la asistentă.

Agentul Myers aştepta în faţa uşii, însoţit de patru agenţi din Poliţia Militară.

– Hai să ne înţelegem, Patrick, îi spuse el. Dacă te porţi frumos, nu-ţi pun, pentru moment, cătuşe la mîini şi lanţuri la picioare. Dar după ce aterizăm, nu voi mai avea totuşi altă soluţie.

– Mulţumesc, îi răspunse Patrick şi porni cu paşi nesiguri în lungul culoarului. Îl dureau picioarele, de la degete pînă la şold şi îşi simţea genunchii moi de inactivitate. Ridică fruntea sus, îşi îndreptă umerii şi înclină capul, politicos, spre asistentele pe lîngă care trecea. Coborîră cu liftul la subsol; acolo îi aştepta o dubă albastră, cu încă doi agenţi de la Poliţia Militară, înarmaţi, atenţi la maşinile goale parcate în apropiere. Cineva îl apucă de subsuoară, ajutîndu-l să urce şi să se aşeze pe bancheta din

mijloc. Un polițist îi dădu o pereche de ochelari de soare ieftini, de aviator.

– Veți avea nevoie de ei, îi spuse. La înălțime, soarele e teribil de puternic.

Duba nu părăsi baza militară. Porni încet, pe asfaltul încins, printre puncte de control păzite doar pe jumătate, cu mai puțin de patruzeci și cinci de kilometri pe oră. În mașină nu vorbea nimeni. Patrick privea, prin apărătorile groase și geamurile vopsite, spre șirurile de barăci, apoi de birouri, urmate de un hangar. Se aflase acolo timp de patru zile, reflectă el. Poate doar trei. Nu putea fi sigur, pentru că efectul drogurilor învăluia în ceață primele ore. Aparatul de aer condiționat de la bord huruia dar menținea răcoarea. Patrick strînse în brațe raportul medical, singurul lucru care îi aparținea în acel moment.

Se gîndi la Ponta Porã, casa lui, și se întrebă dacă îi observase cineva lipsa. Ce se alesese de casa lui? Oare femeia venise să mai facă curățenie? Probabil că nu. Dar mașina lui, „broscuța" roșie la care ținea atît de mult? Cunoștea doar cîteva persoane din oraș. Ce vorbeau acum despre el? Probabil că nimic.

Ce mai conta acum? Oricare ar fi fost bîrfele din Ponta Porã, lumea din Biloxi îi dusese, cu siguranță, dorul. Întoarcerea fiului risipitor. Cel mai celebru locuitor din Biloxi revine acasă; cum va fi întîmpinat? Cu lanțuri la picioare și citații la tribunal. De ce nu o paradă pe șoseaua 90, de-a lungul Coastei, pentru a-l sărbători pe acest băiat al orașului, care făcuse atîta bine? Datorită lui, orașul devenise celebru; era meritul lui. Cîți dintre ei fuseseră destul de șmecheri ca să posede nouăzeci de milioane de dolari?

Cît pe ce să pufnească, dîndu-și seama cît era de prost.

În ce închisoare aveau să-l ducă? Ca avocat le văzuse, în timp, pe toate – închisoarea orășenească, penitenciarul districtual, ba chiar intrase într-o celulă a închisorii federale de la baza aeriană Keesler. Nu avea cum să fie așa de norocos.

Îi vor da o celulă numai pentru el, sau o va împărți cu tot felul de hoți și de țicniți? O idee îi trecu prin minte. Deschise dosarul și cercetă în grabă nota de externare completată de doctor. Era acolo, cu litere mari de-o șchioapă:

PACIENTUL TREBUIE SĂ RĂMÎNĂ SPITALIZAT CEL PUŢIN ÎNCĂ O SĂPTĂMÎNĂ

Dumnezeu să-l binecuvînteze! De ce nu se gîndise mai repede la asta? Din cauza drogurilor. Bietul său sistem nervos fusese chinuit, în ultima săptămînă, cu mai multe narcotice decît luase în tot restul vieţii sale de pînă atunci. Pauzele de memorie şi judecată puteau fi puse pe seama substanţelor chimice.

Îşi dorea cu disperare să-i trimită lui Sandy o copie după nota de externare, pentru ca la sosire să găsească un pat bun, de preferat într-o cameră privată, cu asistente roind în jurul lui. Acesta era genul de întoarcere la care se gîndea. Puteau sta şi zece copoi la uşă, nu-i păsa. Nu-i trebuia decît un pat reglabil şi un televizor cu telecomandă şi, mai ales, să fie ţinut departe de criminalii de drept comun.

– Trebuie să dau un telefon, spuse el fără o adresă specială, întorcîndu-se spre şofer. Nu primi nici un răspuns.

Opriră în dreptul unui hangar mare, în faţa căruia era parcat un avion cargo cu reacţie. Poliţiştii militari rămaseră afară, în plin soare, în timp ce Patrick şi agentul Myers intrară într-un birou mic, discutînd aprins dacă un acuzat avea dreptul constituţional, nu numai să dea un telefon avocatului său, ci să-i şi trimită acestuia un document prin fax.

Patrick se impuse în cele din urmă, după ce ameninţă, calm, că va aduce tot felul de acuzaţii diabolice împotriva lui Brent, iar instrucţiunile date de doctor la externarea sa plecară prin fax spre biroul lui Sandy McDermott din New Orleans.

După un popas îndelungat la toaletă, Patrick reveni sub escorta militară şi urcă încet scara spre avionul cargo al aviaţiei militare.

Avionul ateriză la baza aeriană Keesler cu douăzeci de minute înainte de prînz. Spre marea surpriză a lui Patrick, dar şi spre dezamăgirea sa, nici o festivitate nu marcă sosirea lui. Nici vorbă de camere de filmat sau reporteri care să se înghesuie în jurul lui. Nici grupuri de prieteni, care să se grăbească să-şi ofere ajutorul în acest moment de cumpănă.

Zona de aterizare fusese blocată, orice acces fiind interzis, ca urmare a unor ordine venite de sus. Presa fusese exclusă. Un

grup mare de oameni se afla în faţa intrării principale, la trei kilometri distanţă; pentru orice eventualitate, reporterii înregistrară şi fotografiară avionul care trecea în zbor pe deasupra lor. Şi ei erau foarte dezamăgiţi.

După cum era de aşteptat, ziarul de dimineaţă prezentase ştirea acţiunii intentate de Patrick împotriva FBI pe prima pagină, ca articol de fond, cu fotografii mari, color. Numai sufletele împietrite nu au simţit măcar o urmă de compasiune pentru el, cel puţin în acel moment. Cealaltă parte – guvernul, procurorii, investigatorii – fuseseră îmblînziţi de această lovitură. Trebuia să fie o zi de glorie pentru apărătorii legii; întoarcerea unui mare hoţ, care pe deasupra mai era şi avocat! În loc de asta, biroul local FBI avea telefoanele scoase din priză şi uşile închise, pentru a scăpa de ziarişti. Numai Cutter se aventură afară, şi asta în secret. Era datoria lui să se întîlnească cu Patrick, imediat după aterizare.

Carter îl aştepta, împreună cu şeriful Sweeney, doi ofiţeri de aviaţie de la baza militară şi Sandy.

– Bună, Patrick. Bine ai venit acasă, îi spuse şeriful.

Patrick întinse mîinile, prinse cu cătuşe la încheieturi şi încercă să-i strîngă mîna.

– Bună, Raymond, îi răspunse el, zîmbind.

Se cunoşteau bine, lucru normal între poliţiştii şi avocaţii din acelaşi oraş. În urmă cu nouă ani, cînd Patrick sosise în oraş, Raymond Sweeney era adjunct la poliţia districtuală.

Cutter făcu un pas înainte pentru a se prezenta dar, îndată ce Patrick auzi „FBI" întoarse capul şi făcu un semn spre Sandy. O dubă albastră, remarcabil de asemănătoare cu aceea care tocmai îl dusese la avionul din Puerto Rico, se afla în apropiere. Urcară unul după altul, Patrick fiind aşezat în spate, lîngă avocatul său.

– Unde mergem? şopti Patrick.

– La spitalul bazei militare, şopti Sandy, la rîndul lui. Din motive medicale.

– Ai făcut o treabă bună.

Duba înainta cu pas de melc; trecură pe lîngă un punct de control, unde soldatul de gardă ridică numai o clipă ochii de pe revista de sport pe care o citea, apoi intrară pe o stradă liniştită, cu clădiri administrative pe ambele laturi.

Viaţa de fugar e plină de vise, unele adevărate, apărute noaptea, în somn, şi altele cu mintea trează, în momentele de

reverie. Majoritatea erau înspăimîntătoare, pline de umbre care creşteau, clipă de clipă. Altele erau speranţele plăcute ale unui viitor roz, eliberat de trecut. Acestea erau rare, aşa cum învăţase Patrick. Viaţa de fugar era o viaţă proiectată în trecut. Fără final.

Alte visuri, mai ciudate, imaginau momentul întoarcerii acasă. Cine va fi acolo ca să-l întîmpine? Oare aerul Golfului era acelaşi şi acum? Cînd se va întoarce, în ce anotimp? Cîţi prieteni îl vor căuta şi cîţi îl vor evita? Ştia o mînă de oameni pe care dorea să-i vadă, dar nu era sigur dacă şi ei doreau acest lucru. Era un proscris? sau o celebritate acceptată? Probabil că nici una, nici cealaltă.

La capătul drumului, exista, totuşi, un dram de linişte. Avea de înfruntat probleme teribile, dar, pentru moment, putea să uite tot ce lăsase în urmă. Adevărul era că Patrick nu fusese nici o clipă capabil să se relaxeze complet şi să se bucure de viaţă. Nici măcar banii nu reuşiseră să-i liniştească temerile. Această zi era inevitabilă; ştiuse tot timpul. Furase prea mulţi bani. Ceva mai puţin, şi victimele n-ar fi fost atît de încrîncenate.

Pe drum, observa detaliile fără importanţă. Drumurile erau pavate, ceea ce se întîmpla foarte rar în Brazilia, sau cel puţin în Ponta Porã. Iar copiii care se jucau purtau pantofi de sport. În Brazilia, erau întotdeauna desculţi, cu tălpile tăbăcite. Dintr-o dată i se făcu dor de strada lui liniştită, Rua Tiradentes, cu grupurile de băieţi ce se jucau cu mingea de fotbal, sperînd să intre într-un meci adevărat.

– Te simţi bine? îl întrebă Sandy.

Patrick, care încă purta ochelarii de soare, încuviinţă cu un gest al capului.

Sandy îşi deschise servieta şi scoase de acolo un exemplar din ziarul local. Titlul, dramatic, anunţa:

LANIGAN ACUZĂ FBI-UL DE TORTURĂ ŞI ABUZ

Cele două fotografii ocupau jumătate din prima pagină.

Patrick admiră articolul preţ de cîteva clipe.

– Am să-l citesc mai tîrziu.

Cutter se afla chiar în faţa lui Patrick, şi, bineînţeles, pîndea şi respiraţia prizonierului său. Orice conversaţie era exclusă, ceea ce-i convenea lui Patrick. Maşina intră în parcarea spitalului şi opri în faţa intrării secţiei de urgenţe. Patrick fu dus pe uşa de

serviciu, de-a lungul unui culoar plin de asistente care aşteptau să arunce măcar o privire rapidă asupra noului lor pacient. Doi tehnicieni de la laborator se opriră în faţa lor şi unul i se adresă chiar cu un salut de bun venit. Ce gogoman!

De această dată, nici urmă de plicticoasele proceduri de rutină. Nici un formular de completat înainte de internare. Nici un fel de întrebări despre asigurări sau despre cine plăteşte. A fost dus direct la etajul al treilea şi aşezat într-o cameră de la capătul culoarului. Cutter a făcut cîteva comentarii banale şi a dat nişte instrucţiuni, ca şi şeriful, de altfel. Un număr limitat de telefoane, gărzi la uşă, mesele în cameră. Ce altceva poţi spune unui prizonier? Au plecat, lăsîndu-l în compania lui Sandy.

Patrick se aşeză pe marginea patului, legănîndu-şi picioarele.

– Aş dori să o văd pe mama, spuse el.

– E pe drum. Va ajunge aici la ora unu.

– Mulţumesc.

– Dar soţia şi fiica ta?

– Aş vrea să o văd pe Ashley Nicole, dar nu acum. Sînt sigur că nu îşi mai aminteşte de mine. Acum mă crede un monstru. Din motive evidente, aş prefera să nu mă întîlnesc cu Trudy.

Se auzi o bătaie puternică în uşă şi şeriful Sweeney se întoarse, ţinînd în braţe un teanc destul de gros de hîrtii.

– Scuzaţi deranjul, dar, Patrick, avem treabă. M-am gîndit că ar fi mai bine să lămuresc lucrurile.

– Sigur, domnule şerif, spuse Patrick, pregătindu-se de atac.

– Trebuie să-ţi dau aceste documente. În primul rînd, o condamnare din partea marelui juriu al districtului Harrison, pentru omor cu premeditare.

Patrick luă actul şi, fără să-l privească, i-l dădu lui Sandy.

– Aceasta este o citaţie şi acţiunea de divorţ, intentată de Trudy Lanigan, din Mobile.

– Ce surpriză, spuse Patrick, luînd documentul. Care sînt motivele?

– Nu l-am citit. Aceasta este o citaţie şi o plîngere din partea domnului Benjamin Aricia.

– Cine? întrebă Patrick, încercînd, fără prea mare chef, să facă o glumă. Şeriful nu schiţă nici o urmă de zîmbet.

– Aceasta este o citaţie şi o plîngere din partea fostei tale firme.

– Cît vor? întrebă Patrick, luînd actele.

– Nu am citit. Aceasta este o citaţie şi o plîngere din partea companiei Monarch-Sierra.

– Ah, da. Îmi aduc aminte de ei, spuse Patrick şi îi dădu hîrtia lui Sandy, care acum avea braţele pline, în timp ce şeriful terminase toate hîrtiile.

– Îmi pare rău, Patrick, spuse Sweeney.

– Asta e tot?

– Deocamdată. Am să trec pe la tribunal, în oraş, să văd dacă au fost depuse şi alte plîngeri.

– Trimite-le încoace. Sandy lucrează rapid.

Îşi strînseră mîinile, de data aceasta fără cătuşe, apoi şeriful plecă.

– Raymond mi-a fost întotdeauna simpatic, spuse Patrick, cu mîinile în şolduri, îndoind uşor genunchii. Reuşi să-i flexeze pe jumătate, dar se opri şi se îndreptă. Mai am mult pînă să-mi revin, Sandy. Sînt distrus pînă la oase.

– Grozav. Ne ajută la proces, spuse Sandy, răsfoind actele primite. Se pare că Trudy e foarte supărată pe tine. Vrea să dispari din viaţa ei.

– Am făcut tot posibilul. Ce motive are?

– Abandon şi părăsire. Cruzime mentală.

– Sărăcuţa!

– Ai de gînd să faci contestaţie?

– Depinde de ce vrea ea.

Sandy dădu încă o pagină mai departe.

– Ei bine, după ce văd eu pe aici, s-ar părea că vrea divorţul, custodia completă a copilului şi încetarea tuturor drepturilor tale părinteşti, inclusiv a drepturilor de vizitare, mai vrea toate posesiunile imobiliare şi personale aflate în proprietate comună în momentul dispariţiei tale – aşa o numeşte ea, dispariţia ta – plus, ah, da, uite aici, un procent corect şi rezonabil din bunurile pe care le-ai fi putut realiza de la dispariţia ta şi pînă astăzi.

– Ce surpriză!

– Asta e tot ce vrea, cel puţin pentru moment.

– Am să-i acord divorţul, Sandy, ba chiar bucuros. Dar nu va fi aşa de simplu cum crede ea.

– La ce te-ai gîndit?

– Vom vorbi despre asta mai tîrziu. Sînt obosit.

– Va veni şi clipa cînd va trebui să vorbim, Patrick. Fie că îţi dai seama, fie că nu, vom avea multe lucruri de discutat.

– Mai tîrziu. Acum am nevoie de odihnă. În curînd vine mama.

– În regulă. Pînă plec cu maşina, pînă mă lupt cu circulaţia din New Orleans la ora de vîrf, pînă parchez şi merg pe jos pînă la birou, vor trece două ore. Spune-mi, exact, cînd e posibil să vrei să ne întîlnim din nou?

– Îmi pare rău, Sandy. Sînt obosit, înţelegi? Ce zici de mîine dimineaţă? Pînă atunci mă odihnesc şi vom putea lucra tot restul zilei.

Sandy se calmă şi aşeză hîrtiile înapoi în servietă.

– Sigur, amice. Voi fi aici la ora zece.

– Mulţumesc, Sandy.

Avocatul plecă, iar Patrick rămase acolo, liniştit, cam opt minute, după care camera se umplu brusc de tot felul de profesionişti în ale medicinei, o întreagă echipă de femei.

– Bună, eu sînt Rose, sora şefă. Trebuie să te examinăm. Putem să-ţi scoatem cămaşa aici?

Nu-i cerea aprobarea. În timp ce vorbea, trăgea deja de cămaşă. Alte două asistente, la fel de grase ca şi Rose, îşi făcură apariţia şi, una de o parte şi alta de cealaltă, începură să-l dezbrace pe Patrick. Dădeau impresia că le place ceea ce fac. O altă asistentă avea termometrul pregătit şi o cutie plină cu tot felul de instrumente îngrozitoare. Un tehnician oarecare se holba la el de la capătul patului. Un ajutor îmbrăcat în portocaliu se fîţîia pe lîngă uşă.

Îi invadaseră spaţiul privat împreună, în echipă şi, preţ de cincisprezece minute, îi supuseră trupul unor corvoade care mai de care mai obositoare. Patrick închise ochii şi acceptă totul, fără nici un protest. Cu toţii plecară la fel de repede precum veniseră.

Reîntîlnirea dintre Patrick şi mama lui fu însoţită de multe lacrimi. El se scuză numai o dată, pentru tot. Ea îi acceptă scuzele cu toată dragostea, aşa cum numai o mamă poate s-o facă. Bucuria de a-l vedea şterse cu buretele orice supărare sau necaz strecurat între ei, firesc, în ultimii patru ani.

Joyce Lanigan avea şaizeci şi opt de ani şi o sănătate destul de bună; doar cu tensiunea avea ceva probleme. Soţul ei, tatăl lui Patrick, o părăsise pentru o femeie mai tînără, cu douăzeci de ani mai înainte, murind din cauza unui atac de cord la puţin timp după aceea. Nici ea şi nici Patrick nu fuseseră prezenţi la

înmormîntarea lui, care avusese loc în Texas. La vremea respectivă, cea de a doua soție era însărcinată. Copilul ei, fratele vitreg al lui Patrick, omorîse doi polițiști din brigada antidrog la numai șaptesprezece ani și acum își aștepta execuția în închisoarea din Huntsville, Texas. Această fațetă murdară a familiei era necunoscută la New Orleans și Biloxi. Patrick nu-i spusese nimic despre asta lui Trudy, soția lui timp de patru ani. Nici Evei. De ce ar fi făcut-o?

Ce soartă crudă! Amîndoi fiii tatălui lui Patrick erau acum acuzați de crimă. Unul fusese deja condamnat. Celălalt nu mai avea mult pînă acolo.

Patrick era la colegiu cînd tatăl său îi părăsise și apoi murise. Mama lui se adaptase greu la viața de femeie de vîrstă mijlocie, divorțată, fără specializare și care nu lucrase niciodată. În urma divorțului păstrase casa și primise destui bani pentru a putea trăi fără să fie nevoită să-și caute serviciu. Lucra, ocazional, ca suplinitoare la una din școlile primare din oraș, dar prefera să stea acasă, să îngrijească grădina, să se uite la seriale de televiziune și să ia ceaiul în compania doamnelor bătrîne din vecini.

Patrick o considerase întotdeauna pe maică-sa o persoană deprimantă, mai ales după plecarea tatălui său – eveniment care nu îl afectase în mod special, pentru că bătrînul nici nu își făcuse prea mult simțită autoritatea părintească. Patrick își încurajase mama să iasă din casă, să-și găsească un serviciu, o motivație, să-și trăiască viața, cît de puțin. I se oferise încă o șansă.

Dar ei îi plăcea prea mult să sufere. În decursul anilor, pe măsură ce Patrick era tot mai ocupat cu avocatura, își petrecea tot mai puțin timp cu ea. Se mutase în Biloxi, se însurase cu o femeie pe care maică-sa nu o putea suporta și așa mai departe.

Îi puse întrebări despre mătuși, unchi și veri, oameni cu care pierduse legătura cu mult timp înainte de moartea sa; oameni la care abia dacă se gîndise în treacăt, în ultimii patru ani. Întreba numai pentru că asta se aștepta de la el. Cei mai mulți dintre ei erau sănătoși.

Nu, nu dorea să vadă pe nici unul din ei.

Ciudat. Pînă atunci, nu fuseseră niciodată nerăbdători să-l vadă.

Erau foarte îngrijorați de soarta lui.

Și asta era ciudat.

Discutară cu căldură timp de două ore, uitînd repede de timpul trecut. Ea îl dojeni pentru cît de slab era. „Bolnăvicios" era cuvîntul pe care îl folosise. Îl întrebă cum își schimbase bărbia și nasul și de ce avea părul negru. Îi spuse tot felul de drăgălășenii de mamă și apoi plecă spre New Orleans. El îi promise să țină legătura.

Așa îi promisese mereu, se gîndi ea, pornind mașina. Dar rareori se ținuse de cuvînt.

15

Acţionînd dintr-un apartament aflat la hotelul Hay-Adams, Stephano îşi petrecu dimineaţa chinuind cu telefoanele sale cîţiva directori de corporaţii, pînă cînd reuşi să-i enerveze de-a binelea. Fusese uşor să-l convingă pe Benny Aricia că era la un pas de a fi arestat, fotografiat, că i se vor lua amprentele şi va fi hărţuit în toate felurile cunoscute de FBI. Să-i convingă, însă, pe nişte orgolioşi ca Paul Atterson de la Monarch-Sierra Insurance şi Frank Jill de la Northern Case Mutual, era cu totul altceva. Amîndoi reprezentau prototipul directorului executiv, bărbaţi albi, serioşi, cu salarii imense şi nenumăraţi colaboratori care să-i scape de toate problemele. Arestările şi acuzările erau pentru proşti.

FBI-ul se dovedi destul de eficient. Hamilton Jones îşi trimise agenţii la ambele sedii – cel al companiei Monarch din Palo Alto şi cel al companiei Case Mutual din St. Paul – cu instrucţiuni pentru a discuta cu amîndoi directorii şi de a le pune o mulţime de întrebări despre căutarea şi capturarea unui anume Patrick Lanigan.

Amîndoi renunţară la luptă în jurul prînzului. Recheamă-ţi oamenii, îi spuseră ei lui Stephano. Căutarea s-a încheiat. Cooperează în totalitate cu FBI-ul şi, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva ca să dispară toţi agenţii ăştia din sediile noastre. E foarte jenant.

Astfel că micul consorţiu fu dat în vileag. Stephano reuşise să-i ţină uniţi timp de patru ani şi, în acest fel, cîştigase el însuşi

aproape un milion de dolari. Cheltuise alte două milioane şi jumătate din banii clientului său – cu succes, putea adăuga. Îl găsiseră pe Lanigan. Nu descoperiseră cele nouăzeci de milioane, dar banii erau încă intacţi, pe undeva. Nu fuseseră cheltuiţi. Exista şansa de a-i recupera.

Benny Aricia rămase cu Stephano în apartament toată dimineaţa, citind hîrtii, dînd şi el telefoane, ascultînd ce vorbea Stephano cu ceilalţi. La ora unu, îşi sună avocatul din Biloxi, aflînd de la acesta de sosirea lui Patrick. Fără nici un fel de tam-tam. Postul local de televiziune prezentă ştirea la prînz, împreună cu o imagine a avionului cargo, aparţinînd forţelor aeriene, trecînd zgomotos pe deasupra capetelor tuturor şi aterizînd la Keesler. Nu li se permisese să se apropie mai mult. Şeriful confirmă, şi el, că omul lor sosise.

Benny ascultase banda cu tortura de trei ori, oprindu-se adesea pentru a repeta momentele sale preferate. O dată, cu două zile în urmă, în timpul unui zbor spre Florida, o ascultase cu căşti, la clasa întîi, sorbind un pahar de băutură şi zîmbind la auzul sunetelor sfîşietoare, scoase de un om care cerea îndurare. Dar Benny zîmbea rar în ultima vreme. Era sigur că Patrick spusese tot ce ştia, iar asta nu era destul. Patrick era sigur că va fi prins, într-o bună zi; de asta aranjase, şmecherul, ca fata să plaseze banii, ascunzîndu-i de toată lumea, inclusiv de Patrick. Strălucitor, fără îndoială.

– Ce ne trebuie ca s-o găsim? îl întrebă el pe Stephano, pe cînd luau prînzul – cîte o porţie de supă trimisă de serviciul de cameră. Întrebarea fusese deja pusă de mai multe ori.

– Ce, sau cît?

– Cît, presupun.

– Nu pot să-ţi răspund. Nu avem habar unde se află fata, dar ştim de unde este. Şi mai ştim că e foarte probabil să-şi facă apariţia pe undeva, prin apropiere de Biloxi, acum, după sosirea iubitului ei. Se poate face ceva.

– Cît?

– E doar o presupunere. Aş spune, o sută de mii, fără nici o garanţie. Punem banii jos şi, cînd se termină, renunţăm.

– Există vreo şansă ca federalii să ştie că noi continuăm căutarea?

– Nu.

Benny amestecă supa – avea roşii şi fidea. După ce pierduse deja nouăzeci de milioane, ar fi fost o prostie să nu facă o ultimă încercare. Şansele erau minime, dar răsplata putea fi imensă. De patru ani, jucau acelaşi joc.

– Şi dacă o găseşti? întrebă el.

– O vom face să vorbească, spuse Stephano şi se strîmbară amîndoi, la gîndul, atît de neplăcut, de a face unei femei ceea ce îi făcuseră lui Patrick.

– Dar avocatul lui? întrebă Aricia, după o lungă tăcere. Îi putem intercepta telefoanele, putem pune microfoane în biroul lui, să aflăm cumva, ce vorbeşte cu clientul lui. Sînt sigur că vor vorbi şi despre bani.

– E o posibilitate. Vorbeşti serios?

– Serios? Am nouăzeci de milioane pe undeva, Jack. Minus o treime pentru vampirii ăia de avocaţi. Sigur că sînt serios.

– Ar putea fi riscant, să ştii, avocatul nu e prost. Iar clientul lui e un tip precaut.

– Haide, Jack, zău aşa! Se spune că eşti cel mai bun în branşă. E cert că eşti cel mai costisitor.

– Vom desfăşura acţiunile preliminare – îl vom urmări vreo două zile, să vedem ce face. Nu e nici o grabă. O vreme, clientul lui nu se va putea duce nicăieri. În clipa asta mă preocupă mai mult cum să scap de federali. Trebuie să fac nişte lucruri fără importanţă, de exemplu să-mi deschid din nou biroul şi să scot microfoanele din telefoane.

Aricia îl întrerupse.

– Cît mă va costa pe mine?

– Nu ştiu. Vom vorbi mai tîrziu despre asta. Termină-ţi masa. Avocaţii aşteaptă.

Stephano plecă primul, pe jos, făcînd semn politicos celor doi poliţişti parcaţi ilegal pe First Street, mai jos de hotel. Se îndreptă grăbit spre biroul avocatului său, aflat la cîteva străzi mai departe. Benny aşteptă zece minute şi apoi luă un taxi.

Îşi petrecură după-amiaza într-o cameră de conferinţe, plină de avocaţi şi asistenţii acestora. Contractele erau transmise de către avocaţi prin fax, în ambele sensuri – de la Stephano la FBI şi invers. În cele din urmă, ambele părţi obţinură ceea ce doriseră. S-a renunţat la acuzaţiile împotriva lui Stephano, clienţii săi urmînd să fie scoşi de sub urmărire. Biroul Federal

primea, în scris, garanţia că Stephano îi va destăinui tot ce ştia în legătură cu urmărirea şi capturarea lui Patrick Lanigan.

Stephano îşi propusese, cu toată sinceritatea, să le spună aproape tot ce ştia. Căutarea luase sfîrşit; aşadar, nu mai era nimic de ascuns. În urma interogatoriilor nu aflaseră prea multe, în afara numelui unei avocate braziliene care păstra banii. Acum, ea dispăruse, iar Stephano se îndoia serios că agenţii FBI aveau fie timpul, fie dorinţa de a o urmări. De ce ar fi făcut-o? Banii nu erau ai lor.

Şi, deşi făcea tot posibilul să nu se observe acest lucru, dorea cu disperare să scape definitiv de federali. Doamna Stephano era grav zdruncinată, iar presiunea de acasă era enormă. Dacă nu îşi redeschidea biroul rapid, risca să iasă din afaceri.

Aşa că plănui să le spună ceea ce ei doreau să audă, sau, cel puţin, în cea mai mare parte. Se gîndea să ia banii de la Aricia, sau ce mai rămăsese din ei, şi să o mai vîneze o vreme pe fată, sperînd că va avea noroc. Mai mult, avea să trimită o echipă la New Orleans, ca să-l urmărească pe avocatul lui Lanigan. Nu era cazul ca agenţii federali să cunoască aceste mici detalii.

Cum nu mai puteai arunca nici un ac în clădirea federală din Biloxi, Cutter îl rugă pe şeriful Sweeney să găsească un loc în închisoarea districtuală. Sweeney acceptă împotriva voinţei sale, deşi ideea de a şti că agenţii federali îşi vor petrece timpul în birourile sale era foarte neplăcută. Eliberă o cameră de depozitare şi aduse acolo o masă şi nişte scaune. Au botezat-o „camera Lanigan".

Nici nu aveau prea multe de adus aici. Nimeni nu bănuise că era vorba de o crimă la moartea lui Patrick, aşa că nimeni nu s-a străduit să adune dovezi fizice, cel puţin nu în primele şase săptămîni. La dispariţia banilor, suspiciunea a crescut, dar, între timp, urma se răcise.

Cutter şi Ted Grimshaw, detectiv şef al districtului Harrison, au examinat cu atenţie şi au inventariat puţinele dovezi existente. Existau zece fotografii color, format mare, cu maşina arsă, pe care le-au prins pe perete. Fotografiile fuseseră făcute de către Grimshaw.

Focul fusese extrem de puternic; acum ştiau de ce. Fără îndoială, Patrick umpluse maşina cu canistre de plastic, pline cu benzină. Asta explica felul în care se topiseră cadrele de

aluminiu ale scaunelor, geamurile sparte în urma exploziei, bordul complet dezintegrat al mașinii și cadavrul aproape complet carbonizat. Șase fotografii prezentau cadavrul, așa cum era – o grămăjoară de materie arsă, din care ieșea la vedere o jumătate de os pelvian. Ajunsese pe podea, în dreptul scaunului de lîngă șofer. Mașina se răsturnase de cîteva ori după ce părăsise șoseaua și căzuse în adîncul unei ravine. Arderea se produsese pe partea dreaptă.

Șeriful Sweeney o păstrase timp de o lună, dar după aceea o vînduse la fier vechi, împreună cu alte trei mașini avariate și abandonate. Mai tîrziu ajunsese să regrete acea hotărîre.

Alte șase poze prezentau locul accidentului, cu copaci și tufișuri înnegrite. Pompierii voluntari se luptaseră cu focul o oră întreagă, înainte de a-l învinge.

Ce convenabilă fusese dorința lui Patrick ca trupul său să fie ars! După spusele lui Trudy (și aveau o declarație bătută la mașină, pe care femeia o dăduse la o lună după înmormîntare), Patrick hotărîse, brusc, că dorește să fie ars și cenușa lui să fie îngropată în Locust Grove, cel mai drăguț cimitir din district. Decizia fusese luată cu aproape unsprezece luni înainte de dispariția sa. Își schimbase și testamentul, incluzînd o mențiune conform căreia executorul său testamentar, Trudy sau, în cazul în care aceasta murea împreună cu el, executorul său alternativ, Karl Huskey, trebuia să se ocupe de arderea trupului său. Inclusese și anumite detalii specifice, despre înmormîntare și ceremonia funerară.

Justificarea pentru acea hotărîre fusese moartea unui client, care nu planificase lucrurile suficient de bine. Membrii familiei se certaseră violent cu privire la cum trebuia înmormîntat, iar Patrick se văzuse implicat în cearta lor. Reușise chiar s-o facă pe Trudy să-și aleagă un loc în cimitir. Ea găsise unul chiar lîngă locul lui, dar amîndoi erau conștienți că l-ar fi schimbat imediat, dacă lui i se întîmpla ceva.

Mai tîrziu, antreprenorul de pompe funebre îi spuse lui Grimshaw că nouăzeci la sută din procesul de ardere fusese făcut în mașină. Cîntărind cenușa, după ce arsese resturile umane în cuptor, la două mii de grade, timp de o oră, talerul înregistrase doar ceva mai mult de o sută de grame – de departe cantitatea cea mai mică înregistrată de el vreodată. Nu putea spune nimic despre trupul respectiv – dacă era bărbat sau femeie, de rasă albă

sau neagră, tînăr sau bătrîn, viu sau mort înainte de incendiu. Pur şi simplu, nu avea cum să ştie. De fapt, nici nu se străduise, ca să fim sinceri în toate privinţele.

Nu aveau cadavru, nu aveau raportul de autopsie, nu aveau nici cea mai vagă idee cine era acel necunoscut. Focul este mijlocul cel mai sigur de a distruge dovezile, iar Patrick se întrecuse pe sine în a-şi acoperi urmele.

Îşi petrecuse sfîrşitul de săptămînă într-o veche cabană de vînătoare, în apropiere de orăşelul Leaf, în districtul Greene, la marginea rezervaţiei naturale De Soto. Împreună cu un prieten de la facultatea de drept, de fel din Jackson, cumpărase cabana cu doi ani mai înainte, făcînd chiar unele planuri modeste de renovare. O atmosferă de-a dreptul rustică. Vînau căprioare toamna şi iarna şi curcani, primăvara. Cu toate greutăţile căsniciei sale, îşi petrecea din ce în ce mai mult timp la cabană, la sfîrşit de săptămînă. Locul era la numai o oră şi jumătate de casă. Pretindea că acolo poate lucra. Era un loc retras şi liniştit. Prietenul său, coproprietarul, uitase aproape complet de acea achiziţie.

Trudy se prefăcea că o deranjează plecările lui de la sfîrşit de săptămînă, dar, de obicei, Lance se afla pe aproape, pîndind plecările lui Patrick din oraş.

Duminică seara, pe 9 februarie 1992, Patrick sunase la telefon, pentru a-şi anunţa soţia că pleacă de la cabană. Terminase de conceput nişte documente complicate pentru un apel şi era obosit. Lance mai zăbovi încă o oră înainte de a se pierde în întuneric.

Patrick se oprise la magazinul Verhall's de pe autostrada 15, la graniţa dintre districtele Stone şi Harrison. Cumpărase patruzeci de litri de benzină cu paisprezece dolari şi douăzeci şi unu de cenţi şi plătise cu o carte de credit. Stătuse la taclale cu doamna Verhall, o femeie în vîrstă pe care o ştia destul de bine. Ea cunoştea mulţi dintre vînătorii care treceau pe acolo, mai ales pe aceia cărora le făcea plăcere să stea şi să vorbească despre isprăvile lor din pădure, aşa cum făcea şi Patrick. Mai tîrziu, femeia spusese că Patrick era bine dispus, deşi pretindea că e obosit pentru că lucrase în tot acel sfîrşit de săptămînă. Îşi amintea că acest lucru i se păruse ciudat. O oră mai tîrziu, auzise

mașinile de poliție și de pompieri, trecînd în goană pe lîngă magazinul ei.

Cincisprezece kilometri mai departe, Blazerul lui Patrick fusese găsit, cuprins de flăcări, în prăpastie, la optzeci de metri depărtare de autostradă. Primul care zărise focul fusese șoferul unui camion, care reușise să se apropie la mai puțin de cincizeci de metri de acel loc, dar își pîrlise sprîncenele. Chemase ajutoare prin radio, apoi se așezase pe un ciot de copac, privind neputincios focul. Blazerul era răsturnat pe partea dreaptă, cu roțile în sus, așa că era imposibil de văzut dacă se afla cineva în vehicul. Oricum, nu i-ar fi folosit la nimic. O salvare ar fi fost absolut imposibilă.

Pînă la sosirea primilor polițiști, focul era atît de puternic, încît era dificil să se mai distingă conturul mașinii. Iarba și tufișurile au început să ardă. Și-a făcut apariția o mică pompă de apă, acționată de voluntari, dar apa nu era destulă. Tot mai multe mașini s-au oprit pe autostradă și, curînd după aceea, o întreagă mulțime de oameni a rămas înmărmurită, privind și ascultînd vuietul din adînc. Cum șoferul Blazerului nu se afla printre ei, toată lumea a crezut că el, sau ea, se afla în mașină, arzînd cu tot restul.

Au sosit apoi două mașini mari, de pompieri, focul fiind, în cele din urmă, stins. Alte ore au trecut pînă ce șeriful Sweeney a așteptat ca mormanul de fiare să se mai răcească. Era aproape de miezul nopții cînd a zărit, pentru prima dată, o grămăjoară înnegrită, care aducea cu un trup omenesc. Medicul legist se afla pe aproape. Osul pelvian a pus capăt oricăror speculații. Grimshaw și-a făcut fotografiile. Toată lumea a șteptat răcirea completă a cadavrului, pentru ca apoi să-l adune și să-l pună într-o cutie de carton.

Au fost luate amprentele literelor și cifrelor numărului de înmatriculare al mașinii, la lumina lanternelor și, la 3.30 dimineață, Trudy a primit telefonul care a transformat-o în văduvă. Sau, cel puțin, pentru următorii patru ani și jumătate.

Șeriful a hotărît să nu miște resturile mașinii din acel loc în timpul nopții. În zori, el s-a întors cu cinci ajutoare, pentru a curăța zona. Au descoperit urme de frîne în lungime de aproape nouăzeci de metri pe șosea și au presupus că o căprioară ar fi putut apărea în calea bietului Patrick, făcîndu-l să piardă controlul asupra mașinii. Cum focul se întinsese în toate direcțiile,

toate elementele care ar fi putut lămuri ce se întîmplase au fost distruse. Singura surpriză a fost descoperirea unui pantof, la patruzeci şi patru de metri distanţă de maşină. Era un pantof sport marca Nike Air Max puţin uzat, numărul patruzeci şi doi, iar Trudy l-a identificat, într-adevăr, ca aparţinîndu-i lui Patrick. A plîns în hohote cînd i-a fost arătat.

Şeriful a presupus că vehiculul s-a rostogolit şi a sărit în aer de cîteva ori, la căderea în prăpastie şi, poate, în timpul acelor mişcări, trupul din interior a fost aruncat în toate părţile. Pantoful a sărit din picior, a căzut afară în timpul unei răsturnări şi aşa mai departe. Nu era cu nimic mai logic decît tot restul.

Maşina a fost ridicată cu ajutorul unui camion-platformă şi recuperată. Spre seară, ceea ce mai rămăsese din trupul lui Patrick a fost ars la crematoriu. Serviciul funerar s-a desfăşurat a doua zi, fiind urmat de un scurt discurs lîngă criptă, cel pe care Patrick l-a urmărit cu un binoclu.

Cutter şi Grimshaw priveau pantoful singuratic aşezat în centrul mesei. Lîngă el se aflau mai multe declaraţii luate de la martorii accidentului – Trudy, doamna Verhall, medicul legist, antreprenorul de pompe funebre, ba chiar şi Grimshaw şi şeriful – şi în toate se spunea exact ceea ce era de aşteptat. Un singur martor surpriză îşi făcuse apariţia în lunile care au urmat dispariţiei banilor. O femeie tînără, care locuia în apropiere de magazinul Verhall's, a declarat, sub jurămînt, că văzuse un Chevy Blazer roşu, de tipul fabricat în 1991, parcat lîngă drum, în apropierea locului în care izbucnise incendiul. Ea văzuse maşina de două ori. O dată sîmbătă seara şi apoi peste douăzeci şi patru de ore, cam la ora incendiului.

Declaraţia ei a fost luată de Grimshaw, la reşedinţa femeii, aflată în zona rurală din districtul Harrison, la şapte săptămîni după înmormîntarea lui Patrick. Între timp, moartea sa începuse să trezească suspiciuni, din cauza dispariţiei banilor.

16

Doctorul era un rezident pakistanez pe nume Hayani, om blînd şi milos de felul său. Vorbea engleza cu un puternic accent şi părea mulţumit să stea şi să vorbească cu Patrick atît cît dorea pacientul său. Rănile se vindecau minunat.

Dar pacientul era profund îngrijorat.

– Mi-ar fi foarte greu să descriu exact ce am simţit în timpul torturii, spuse Patrick, după ce vorbiseră aproape o oră. Hayani îndreptase conversaţia în acea direcţie. Întreaga presă discuta acest subiect de cînd Biroul Federal fusese pus sub acuzaţie şi, din punct de vedere medical, era o şansă unică să poată trata o persoană cu astfel de răni. Orice doctor tînăr ar fi fost fericit să se afle atît de aproape de centrul furtunii.

Hayani dădu din cap cu gravitate. Vorbeşte mai departe, îl invita pe Patrick din priviri.

În acea zi, Patrick avea, într-adevăr, chef de vorbă.

– Mi-e imposibil să dorm, spuse el. Poate, cel mult o oră, după care încep să aud voci, simt mirosul cărnii mele arse şi mă trezesc lac de apă. Nici vorbă să-mi treacă. Acum sînt acasă, în siguranţă, cel puţin aşa cred, dar ei sînt tot acolo, pe urmele mele. Nu pot dormi. Nu vreau să dorm, domnule doctor.

– Pot să-ţi dau nişte pilule.

– Nu. Cel puţin deocamdată. Am avut parte de prea multe chimicale.

– Sîngele tău arată bine. Încă mai există reziduuri, dar nimic semnificativ.

– Gata cu drogurile, domnule doctor. Măcar acum.

– Ai nevoie de puțin somn, Patrick.

– Știu, dar eu nu vreau să dorm. Voi visa din nou că sînt torturat.

Hayani scrise ceva pe diagrama pe care o ținea în mînă. Se lăsă tăcerea, cei doi fiind preocupați de gîndul la ceea ce mai puteau spune. Lui Hayani nu-i venea să creadă că acest om era capabil să omoare pe cineva, și încă într-un mod atît de sinistru.

Camera era luminată doar de o rază de soare care pătrundea prin marginea ferestrei.

– Domnule doctor, pot să vă spun ceva cu toată sinceritatea? întrebă Patrick, scăzînd și mai mult vocea.

– Bineînțeles.

– Trebuie să stau aici cît mai mult posibil. Aici, în camera asta. În cîteva zile, vor începe presiunile pentru a mă muta în închisoarea districtuală din Harrison, unde voi primi un pat într-o celulă mică, alături de vreo doi-trei punkișți, așa că n-am nici o șansă să supraviețuiesc.

– Dar de ce vor autoritățile să te mute de aici?

– Presiunile, domnule doctor. Trebuie să crească, treptat, presiunile asupra mea, pînă cînd le voi spune ce vor. Mă bagă într-o celulă nenorocită, cu violatori și traficanți de droguri, ca să înțeleg mesajul – mai bine vorbesc, căci asta mă așteaptă pentru tot restul vieții. Închisoarea, la Parchman, locul cel mai cumplit din lume. Ați fost vreodată la Parchman?

– Nu.

– Eu am fost. O dată am avut un client acolo. E un iad, la propriu. Și nici închisoarea districtuală nu e mult mai grozavă. Dar dumneavoastră mă puteți ține aici, domnule doctor. Tot ce trebuie să faceți este să-l convingeți pe judecător că e necesar să rămîn în grija dumneavoastră, și voi rămîne aici. Vă rog, domnule doctor!

– Bineînțeles, Patrick, răspunse acesta, și completă încă ceva în diagramă. Se lăsă din nou tăcerea. Patrick închise ochii și începu să respire mai rapid. Numai gîndul la o carceră de închisoare fusese suficient pentru a-i afecta grav moralul.

– Voi recomanda efectuarea unui examen psihiatric, spuse Hayani și Patrick își mușcă buza de jos, pentru a-și reprima un zîmbet.

– De ce? întrebă el, prefăcîndu-se alarmat.

– Pentru că sînt curios. Te deranjează?

– Cred că nu. Cînd?

– Poate peste vreo două zile.

– Nu sînt sigur că voi fi în stare de asta atît de curînd.

– Nu e nici o grabă.

– Aşa mai merge. N-ar trebui să grăbim nimic aici, domnule doctor.

– Înţeleg. Desigur. Poate săptămîna viitoare...

– Poate. Sau peste două săptămîni.

Mama băiatului se numea Neldene Crouch. Acum locuia într-o rulotă parcată într-un camping din apropiere de Hattiesburg dar, în momentul dispariţiei fiului ei locuia cu acesta, într-un camping de lîngă Lucedale, un orăşel aflat la patruzeci şi cinci de kilometri distanţă de Leaf. Din cîte îşi mai amintea, fiul ei dispăruse încă de duminică, 9 februarie 1992, exact în ziua în care Patrick Lanigan murise pe autostrada 15.

Dar, conform registrelor şerifului Sweeney, Neldene Prewitt (acesta fiind numele ei după căsătorie) sunase pentru prima dată la biroul lui pe 13 februarie 1992, pentru a anunţa dispariţia fiului ei. Anunţă toţi şerifii din vecinătate, CIA şi FBI. Era foarte îngrijorată şi avea chiar şi momente de isterie.

Numele fiului ei era Pepper Scarboro – Scarboro fiind numele primului ei soţ, presupusul tată al lui Pepper, deşi ea nu fusese niciodată prea sigură cine era tatăl. Cît despre numele mic, nimeni nu îşi mai amintea de unde venea acesta. La spital, maică-sa îi dăduse numele de LaVelle, pe care el nu putuse niciodată să-l sufere. Primise porecla de Pepper de mic copil şi, din acel moment, o preluase, impunînd-o categoric ca nume legal. Orice, numai LaVelle nu.

Pepper Scarboro avea şaptesprezece ani în momentul dispariţiei. După ce reuşise să absolve cu succes primul an de liceu, la a treia încercare, renunţase la şcoală pentru a se angaja la staţia de benzină din Lucedale. Copil ciudat şi cam bîlbîit, Pepper descoperi miracolul naturii în adolescenţă; nimic nu-i era mai drag decît să plece cu cortul la vînătoare, zile întregi, de obicei de unul singur.

Pepper avea puţini prieteni, iar maică-sa îi găsea mereu tot felul de defecte. Femeia avea încă doi copii mai mici, făcuţi cu alţi bărbaţi şi locuia cu restul familiei într-o rulotă murdară, fără aer condiţionat. Pepper prefera să doarmă în cort, în adîncul pădurii. Puse bani deoparte şi îşi cumpără o puşcă de vînătoare şi echipamentul complet pentru camping. Astfel, Pepper îşi

petrecea cît mai mult timp cu putinţă în rezervaţia naturală De Soto, la douăzeci de minute şi o lume depărtare de mama lui.

Nu exista nici o dovadă clară că Pepper şi Patrick se întîlniseră vreodată. Întîmplător, cabana lui Patrick se afla, cu aproximaţie, în apropierea pădurii unde lui Pepper îi plăcea să vîneze. Atît Patrick cît şi Pepper erau bărbaţi albi, cam de aceeaşi înălţime, deşi Patrick era mult mai gras. Mult mai interesant era faptul că puşca, cortul şi sacul de dormit aparţinînd lui Pepper fuseseră găsite în cabana lui Patrick la sfîrşitul lui februarie 1992.

Cei doi dispăruseră cam în acelaşi timp, aproximativ din aceeaşi zonă. În lunile care urmaseră după dispariţia lor, Sweeney şi Cutter stabiliseră că nici o altă persoană din statul Mississippi nu fusese dată dispărută în jur de 9 februarie şi să nu fie găsită, nici după mai mult de zece săptămîni. Cîteva persoane, majoritatea la vîrsta adolescenţei, dispăruseră în februarie 1992, dar tuturor li se dăduse de urmă pînă la sfîrşitul primăverii. În martie, o casnică din Corinth fugise, evident, de un soţ cu apucături violente şi nu mai fusese văzută de atunci.

Cu ajutorul computerelor FBI din Washington, Cutter stabilise că prima persoană dată dispărută la puţin timp după incendiul în care murise Patrick era un prăpădit de şofer de camion din Dothan, Alabama, aflat la şapte ore distanţă. Pur şi simplu dispăruse pe 8 februarie, lăsînd în urmă o familie nefericită şi o mulţime de datorii. După cercetarea cazului timp de trei luni, Cutter ajunsese la convingerea că nu exista nici o legătură între şoferul de camion şi Patrick.

Statistic, existau dovezi certe, conform cărora dispariţia lui Pepper şi cea a lui Patrick erau corelate între ele. Dacă, din întîmplare, Patrick nu pierise în Blazer, atît Cutter cît şi Sweeney erau acum convinşi că tocmai asta i se întîmplase lui Pepper. Proba era, desigur, mult prea speculativă pentru a fi admisă într-un tribunal. Patrick putea să fi luat un autostopist din Australia, un oarecare, venit cine ştie de unde, un întîrziat dintr-o staţie de autobuz.

Aveau o listă cu alte opt nume, de la un domn bătrîn din Mobile, care fusese văzut, pentru ultima dată, plecînd din oraş într-o direcţie necunoscută, pînă la o tînără prostituată din Houston, care le spusese prietenilor că se mută la Atlanta, ca să înceapă o viaţă nouă. Toţi cei opt fuseseră declaraţi dispăruţi cu luni, ba chiar cu ani înainte de februarie 1992. Cutter şi şeriful

ajunseseră de multă vreme la concluzia că lista nu le era de nici un folos.

Pepper rămăsese varianta cea mai probabilă; doar că nu puteau dovedi.

Totuşi, Neldene era convinsă că poate şi era gata să-şi împărtăşească părerile presei. La două zile după prinderea lui Patrick, ea luase legătura cu un avocat, un amărît care, pentru trei sute de dolari, se ocupase de ultimul ei divorţ, şi îl rugase să o ajute pentru a se descurca în păienjenişul presei. El se grăbise să accepte, de fapt, îi spusese că ia cazul pe gratis şi apoi făcuse ceea ce orice avocat prost face atunci cînd un client îi spune povestea sa – anunţase o conferinţă de presă la biroul său din Hattiesburg, la circa o sută treizeci de kilometri la nord de Biloxi.

O prezentase reporterilor pe clienta sa înlăcrimată şi spusese tot felul de răutăţi despre şeriful din Biloxi şi despre FBI şi jalnicele lor eforturi de a-l găsi pe Pepper. Ruşine lor, pentru că de mai bine de patru ani se tîrau ca melcul, în timp ce clienta sa trăia în durere şi nesiguranţă. Zbieră şi protestă şi reuşi să iasă din plin în evidenţă în cele cincisprezece minute de celebritate. Făcu aluzie la un proces ce urma să-i fie intentat lui Patrick Lanigan, omul considerat drept ucigaşul evident al lui Pepper, care arsese trupul acestuia pentru a ascunde probele şi pentru a se face nevăzut cu nouăzeci de milioane, dar nu dădu nici un fel de detalii.

Reporterii, ignorînd în bloc orice precauţie, înghiţiră găluşca. Primiră fotografii cu tînărul Pepper, un băiat obişnuit, cu spuză la gură şi părul neîngrijit. Victima anonimă primi astfel o identitate, devenind mai umană. Acesta era băiatul pe care îl ucisese Patrick.

Povestea lui Pepper avu mare efect în presă. Băiatul deveni „presupusa victimă", dar cuvîntul „presupusa" era, invariabil, pronunţat pe şoptite. Patrick, singur în camera lui întunecoasă, urmări ştirea la televizor.

Puţin după dispariţia lui, Patrick aflase că se vorbea despre moartea lui Pepper în incendiu. Pepper fusese partenerul lui de vînătoare în ianuarie 1992 şi mîncaseră împreună o tocană de vită, lîngă focul aprins în pădure, într-o după-amiază friguroasă. Fusese surprins cînd aflase că, de fapt, băiatul trăia în pădure, preferînd să stea acolo decît acasă – loc despre care vorbea foarte

rar. Ştia perfect să trăiască şi să supravieţuiască în pădure. Patrick se oferise să-l găzduiască în cabana lui în caz de ploaie sau de vreme rea dar, din cîte ştia, băiatul n-o folosise niciodată.

Se întîlniseră de mai multe ori în pădure. Pepper vedea cabana de pe culmea unui deal împădurit, aflat la mai puţin de doi kilometri distanţă şi, cînd maşina lui Patrick era acolo, se ascundea pe aproape. Îi plăcea să pornească în urma lui Patrick în lungile sale plimbări, sau cînd intra în pădure în căutarea vînatului. Arunca în el cu pietricele şi jir, pînă cînd Patrick începea să strige şi să înjure. Pe urmă, se aşezau să stea puţin de vorbă. Pepper nu se omora după conversaţie, dar părea să-i facă plăcere această întrerupere a singurătăţii sale. Patrick îi aducea gustări şi dulciuri.

Nu fusese surprins nici atunci, şi nu era nici acum, de presupunerea că îl ucisese pe băiat.

Doctorul Hayani urmări ştirile de seară cu mare interes. Citi ziarele şi îi povesti soţiei sale, în amănunt, despre celebrul său pacient. Se aşezară în pat şi urmăriră ştirea încă o dată, la buletinul de noapte.

Exact cînd închideau lumina, pregătindu-se de culcare, auzi telefonul. Era Patrick care, cu mii de scuze, dar speriat şi chinuit de dureri, avea nevoie să vorbească cu cineva. Din moment ce, practic, era prizonier, nu avea dreptul să telefoneze decît avocatului şi doctorului său – şi asta numai de două ori pe zi. Oare doctorul avea puţin timp pentru el?

Bineînţeles. Încă o scuză pentru că sunase atît de tîrziu, dar îi era imposibil să doarmă şi era foarte necăjit din cauza ştirilor şi mai ales a aluziei că îl ucisese pe băiat. Doctorul văzuse emisiunea la televizor?

Da, desigur. Patrick era în camera lui, cu luminile stinse, înfăşurat în cearşafuri. Noroc cu gărzile de pe hol, pentru că, trebuia să recunoască, era îngrozit. Auzea tot felul de voci şi zgomote fără sens. Vocile nu veneau dinspre hol, ci din cameră. Oare era din cauza drogurilor?

Explicaţiile puteau fi multe, Patrick. Medicamentele, oboseala, trauma celor prin care ai trecut, şocul fizic şi psihologic.

Vorbiră timp de o oră.

17

Nu se spălase pe cap de trei zile. Voia să pară unsuros. Nici nu se bărbierise. Ca îmbrăcăminte, schimbase cămaşa de spital, din bumbac uşor, în care dormea, cu aceiaşi pantaloni bleu de chirurg, foarte boţiţi. Hayani îi promisese o pereche de pantaloni noi. Dar pentru acea zi avea nevoie de ei, aşa cum erau. Îşi puse o şosetă albă în piciorul drept dar, chiar deasupra gleznei stîngi, avea o arsură oribilă şi dorea ca lumea să o vadă, aşa că pe stîngul îl lăsă gol. Doar un papuc de baie din cauciuc negru, potrivit pentru ocazie.

Ziua în care avea să fie arătat oamenilor. Întreaga lume era în aşteptare.

Sandy apăru la zece, cu două perechi de ochelari de soare ieftini, cumpăraţi de la farmacie, conform instrucţiunilor clientului său. Adusese şi o şapcă neagră, cu emblema echipei New Orleans Saints. Patrick îi mulţumi şi se opri în faţa oglinzii din baie, pentru a-şi admira ochelarii şi a-şi pregăti şapca.

Doctorul Hayani îşi făcu apariţia cîteva minute mai tîrziu şi Patrick făcu prezentările. Dintr-o dată, se simţea nervos şi năucit. Se aşeză pe marginea patului, îşi trecu degetele prin păr şi încercă să respire uşor.

– N-am crezut că voi apuca şi ziua asta, să ştiţi, mormăi el, cu privirea în pămînt. Niciodată.

Doctorul şi avocatul se priviră, neştiind ce să spună.

Hayani îi sugeră să ia un calmant puternic şi Patrick dădu pe gît amîndouă pastilele.

– Poate că am să dorm tot timpul, pînă se termină, spuse el.

– Vorbesc eu pentru tine, spuse Sandy. Tu încearcă doar să te calmezi.

– Se va liniști imediat, spuse Hayani.

O bătaie în ușă și șeriful Sweeney intră, însoțit de atîtea ajutoare, încît ai fi zis că se pregătește să prevină o revoltă. Schimbară cîteva amabilități. Patrick își puse pe cap șapca echipei Saints și alese perechea de ochelari mari, cu lentile întunecate, apoi întinse mîinile pentru a-i fi legate cu cătușe.

– Ce sînt astea? întrebă Sandy, arătînd spre lanțul pentru glezne pe care ajutorul de șerif îl ținea în mîini.

– Lanțuri pentru glezne.

– Nici să nu vă treacă prin gînd! se răsti Sandy. Omul ăsta are arsuri la una dn glezne.

– Într-adevăr, confirmă doctorul Hayani foarte categoric, pregătindu-se să intre în luptă. Uitați-vă, insistă el, arătînd spre glezna stîngă a lui Patrick.

Sweeney reflectă o clipă și această ezitare îl făcu să piardă teren. Sandy continuă:

– Zău așa, domnule șerif, ce șanse are să evadeze? E rănit, are cătușe la mîini și înconjurat de atîția oameni. Ce naiba să facă? Să-și rupă lanțurile și să fugă? Cum să se pună cu voi, băieți?

– Am să iau legătura cu domnul judecător, dacă este nevoie, spuse Hayani înfuriat.

– Păi, a sosit aici cu lanțuri la picioare, ripostă șeriful.

– E vina celor de la FBI, Raymond, spuse Patrick. Și erau lanțuri pentru picioare, nu pentru glezne. Oricum, dor teribil.

Fiarele au fost lăsate deoparte și Patrick a fost scos în hol, unde gardienii îmbrăcați în uniforme maro tăcură brusc la vederea lui. Îl înconjurară și întregul grup porni, încet, spre lift. Sandy rămase în stînga lui, ținîndu-l ușor de cot.

Liftul era prea mic pentru atîția oameni. Cei care nu reușiră să intre coborîră scările în grabă, reîntîlnindu-se cu ceilalți în holul de la intrare, unde se reorganizară și, trecînd pe lîngă recepție, ieșiră pe ușa de sticlă afară, în aerul cald de toamnă, unde erau așteptați, ca la paradă, de un întreg șir de mașini proaspăt lustruite. Patrick fu introdus într-un jeep Suburban nou, strălucind de curățenie și purtînd emblema districtului Harrison de la un capăt la altul al părților laterale; mașina porni, urmată

îndeaproape de un alt Suburban, alb, în care se înghesuiau protectorii lui înarmați. Acesta, la rîndul lui, era urmat de trei mașini-patrulă, proaspăt spălate. În față, încă două mașini-patrulă, cea mai recentă completare a flotei, deschideau drumul, primeau aprobarea de trecere de la posturile militare de control și asigurau intrarea în lumea civilă.

Prin ochelarii de soare ieftini, cu lentile groase, Patrick vedea tot ce se întîmpla afară. Străzi pe care le străbătuse de mii de ori. Casele îi păreau cunoscute. Intrară pe autostrada 90 și în fața ochilor lor apăru Golful, cu apele sale maronii, liniștite, ce păreau neschimbate de la plecarea lui. Se vedea și plaja, o fîșie strîmtă de nisip între autostradă și ape, prea departe de hotelurile și complexurile de apartamente de lux aflate de cealaltă parte a autostrăzii.

Coasta prosperase în timpul exilului său, în totalitate datorită apariției surprinzătoare a cazinourilor cu jocuri de noroc. Se vorbea despre apariția lor atunci cînd el părăsise orașul, iar acum trecea pe lîngă cazinourile masive, semănînd perfect cu cele din Las Vegas, șocante și strălucitoare cu luminile lor de neon.

– Cîte cazinouri sînt? îl întrebă el pe șerif, care stătea în dreapta sa.

– Erau treisprezece la ultima numărătoare. Mai sînt cîteva în plan.

– Nu-ți vine să crezi.

Calmantul își făcea efectul. Respira mai greu și avea mușchii relaxați. Simțea nevoia să ațipească, măcar cîteva clipe, dar mașina intră pe strada principală și vederea ei îi trezi din nou interesul. Mai erau numai vreo două rînduri de case. Doar cîteva minute și trecutul său avea să-l întîmpine din nou, copleșindu-l. În dreptul primăriei, în stînga, zări pentru o clipă strada Vieux Marche și, în mijlocul vechii străzi pline de magazine de tot felul, o clădire înaltă, albă, din care deținuse și el o parte, în alte timpuri, pe cînd era partener al firmei Bogan, Rapley, Vitrano, Havarac și Lanigan, Avocați și Consilieri Juridici.

Clădirea era încă în picioare, dar cei dinăuntru se prăbușeau.

În fața lor se zărea tribunalul districtual, aflat la numai trei străzi distanță de mers pe jos de la vechiul său birou. Era o clădire de cărămidă, anostă, cu două etaje și o mică pajiște la intrare, spre strada Howard. Pajiștea era plină de lume. Străzile erau înțesate de mașini. Trecătorii se grăbeau pe trotuare și, după

toate aparențele, se îndreptau cu toții spre tribunal. Mașinile aflate în față se dădură de o parte, lăsîndu-l pe Patrick să treacă, însoțit de caravana lui.

Hoarda din fața tribunalului se mișca în valuri, de ambele părți, forțînd cu disperare trecerea, dar baricadele poliției reușiră să-i oprească în spatele clădirii, unde o porțiune întreagă era blocată cu cordoane. Patrick văzuse cîțiva criminali notorii, aduși și scoși în grabă din tribunal, pe ușa din spate, așa că știa exact ce se întîmplă. Convoiul se opri. Portierele se deschiseră și o duzină de polițiști se repeziră afară, înconjurînd autovehiculul negru marca Suburban. Portiera acestuia se deschise încet. Patrick își făcu apariția în cele din urmă, pantalonii săi din pînză bleu ieșind în evidență printre uniformele maro închis care strîngeau rîndurile în jurul lui.

Un grup impresionant de reporteri, fotografi și cameramani se adună pe nerăsuflate în dreptul celei mai apropiate baricade. În spatele lor, alții veneau în fugă, pentru a prinde momentul. Patrick simți imediat bătaia reflectoarelor și se aplecă, ghemuindu-se printre polițiști. Ei îl purtară grăbiți spre intrarea din spate, în timp ce un potop de întrebări idioate se revărsa peste ei:

– Patrick, cum e să fii din nou acasă?

– Unde sînt banii, Patrick?

– Cine a fost ars în mașină, Patrick?!

Trecu de ușă și urcă scara din spate – un drum scurt, pe care Patrick îl mai făcuse cîteodată, cînd se grăbea să prindă un judecător pentru cîte o semnătură rapidă. Mirosul deveni deodată familiar. Treptele de beton nu mai fuseseră vopsite de patru ani. Trecură de încă o ușă, ajungînd într-un culoar scurt, la capătul căruia o mulțime de funcționari se înghesuiau să-l vadă. Polițiștii îl duseră apoi în camera juriului, aflată lîngă sala de ședințe și el se așeză pe un scaun tapisat, lîngă cafetieră.

Sandy se aplecă spre el, dorind să se asigure că se simțea bine. Șeriful Sweeney își trimise ajutoarele afară, pe hol, să aștepte următorul transfer.

– Vrei cafea? îl întrebă Sandy.

– Neagră, te rog, fără nimic în ea.

– Te simți bine, Patrick? îl întrebă Sweeney.

– Da, sigur că da, Raymond, mulțumesc. Avea vocea pierită și era speriat. Îi tremurau mîinile și picioarele și nu era în stare să le controleze. Nici nu se uită la ceașca de cafea și, deși avea

amîndouă mîinile prinse în cătuşe, îşi aşează ochelarii de soare mai bine şi trase şapca peste frunte. Stătea gîrbovit, cu umerii strînşi.

Se auzi o bătaie în uşă şi o fată frumoasă, pe nume Belinda, scose capul doar atît cît să anunţe că judecătorul Huskey doreşte să vorbească cu Patrick. Vocea părea foarte cunoscută. Patrick ridică puţin capul, se uită spre uşă şi şopti:

– Bună, Belinda.

– Bună, Patrick. Bine ai venit.

El întoarse capul într-o parte. Fata era secretară la notariat şi toţi avocaţii flirtau cu ea. O fată adorabilă. O voce blîndă. Chiar trecuseră patru ani?

– Unde? întrebă şeriful.

– Aici, răspunse fata. Vine peste cîteva minute.

– Vrei să vorbeşti cu judecătorul, Patrick? întrebă Sandy.

Nu era obligatoriu. Într-o situaţie normală, ar fi fost chiar ciudat.

– Sigur că da. Patrick era disperat să stea de vorbă cu Karl Huskey.

Fata plecă şi uşa se închise cu un declic în urma ei.

– Eu mă duc afară, spuse Sweeney. Trebuie să fumez o ţigară.

În sfîrşit, Patrick rămăsese singur cu avocatul său. Ridică brusc capul.

– Trebuie să vorbim cîteva lucruri. A sunat Leah Pires?

– Nu, răspunse Sandy.

– Va lua în curînd legătura cu tine, aşa că să fii pregătit. I-am scris o scrisoare lungă şi aş dori să i-o dai.

– În regulă.

– Al doilea lucru. Există un sistem de detectare a microfoanelor, numit DX-130, fabricat de LoKim, o uzină coreeană de produse electronice. Costă cam şase sute de dolari şi e cam cît un reportofon de mare. Cumpără unul şi adu-l cu tine ori de cîte ori ne întîlnim. Vom curăţa camera şi telefoanele înainte de fiecare discuţie. În plus, te rog să angajezi pe cineva de la o firmă serioasă de pază din New Orleans, care să-ţi verifice biroul de două ori pe săptămînă. E foarte costisitor, dar voi plăti eu. Ai întrebări?

– Nu.

O altă bătaie în uşă şi Patrick reveni la starea de dinainte. Judecătorul Karl Huskey intră în cameră, singur, fără robă, în cămaşă şi cravată şi cu ochelarii de citit lăsaţi la jumătatea nasului. Părul cărunt şi ridurile din jurul ochilor îl făceau să pară mai vîrstnic decît cei patruzeci şi opt de ani ai săi, dar exact asta dorea şi el.

Patrick ridicase privirea şi îi zîmbea deja în clipa în care Huskey îi întinse mîna.

– Mă bucur că te văd, Patrick, spuse el cu căldură, strîngîndu-i mîna şi făcînd astfel să zornăie cătuşele. Huskey ar fi vrut să se aplece şi să-l îmbrăţişeze, dar regulile juridice îi impuneau să limiteze contactul la o simplă strîngere de mînă.

– Ce mai faci, Karl? îl întrebă Patrick, rămînînd aşezat pe scaun.

– Mulţumesc, bine. Dar tu?

– Am avut eu parte şi de zile mai bune, dar mă bucur să te văd. Chiar şi în aceste condiţii.

– Mulţumesc. Nu-mi pot imagina...

– Cred că m-am schimbat, nu?

– Categoric. Nu sînt sigur că te-aş fi recunoscut pe stradă.

Patrick zîmbi fără să spună nimic.

Ca şi alţi cîţiva care încă simţeau o oarecare prietenie pentru Patrick, Huskey se simţea trădat dar, mai mult decît atît, era uşurat să ştie că prietenul său nu murise. Era foarte îngrijorat de acea decizie care îl condamna pentru omor. Divorţul şi procesele civile puteau fi rezolvate, dar nu şi crima.

Din cauza prieteniei lor, Huskey nu putea conduce procesul. Plănuise să conducă faza preliminară şi apoi să se dea de-o parte înainte de apariţia momentelor mai serioase. Apăruseră deja vorbe despre prietenia lor.

– Cred că îţi vei susţine nevinovăţia, spuse el.

– Da, într-adevăr.

– Atunci, prima înfăţişare va fi simplă rutină. Voi refuza cauţiunea, deoarece e vorba de omor deosebit de grav.

– Înţeleg, Karl.

– Toată treaba nu va lua mai mult de zece minute.

– Am mai fost pe aici. Doar că am stat pe alt scaun, atît.

În doisprezece ani de magistratură, judecătorul Huskey fusese adeseori mirat de înţelegerea pe care o simţea pentru majoritatea celor care comiseseră crime odioase. Vedea latura

suferinței lor. Îi vedea chinuiți de sentimentul de vinovăție. Trimisese la închisoare sute de oameni care, dacă li s-ar fi oferit această șansă, ar fi plecat din sala de tribunal și nu ar mai fi păcătuit niciodată. Dorea să ajute, să le întindă mîna, să ierte.

Dar aici era vorba despre Patrick. Onorabilul judecător era mișcat aproape pînă la lacrimi de acest moment. Vechiul său prieten – legat și îmbrăcat ca un clovn, cu ochii acoperiți, cu fața schimbată, nervos și speriat dincolo de cuvinte. I-ar fi plăcut să-l ia acasă, să-i dea niște mîncare bună, să-l lase să se odihnească și să-l ajute să-și pună ordine în viață.

Îngenunche lîngă el și îi spuse:

– Patrick, nu pot judeca acest caz, din motive evidente. Pentru moment mă voi ocupa de problemele preliminare, să fiu sigur că ești protejat. Sînt în continuare prietenul tău. Nu ezita să mă cauți.

Îl bătu ușor pe genunchi, sperînd că nu atinsese un loc dureros.

– Mulțumesc, Karl, spuse Patrick, mușcîndu-și buza.

Karl dorea să-l privească în ochi, dar cu ochelarii aceia de soare era imposibil. Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Azi vor fi numai probleme de rutină, domnule avocat, îi spuse el lui Sandy.

– Sînt mulți oameni afară? întrebă Patrick.

– Da, Patrick. Prieteni și dușmani la un loc. Toți sînt afară, mai spuse judecătorul și părăsi încăperea.

Coasta Golfului avea o îndelungată și bogată istorie, ce cuprindea crime senzaționale și criminali notorii, astfel că nu era o noutate faptul că sala de ședințe era plină pînă la refuz. Nimeni nu-și mai amintea, totuși, să fi fost vorba de o asemenea înghesuială pentru o primă înfățișare. Reprezentanții presei sosiseră devreme și ocupaseră locurile cele mai bune. Cum Mississippi era unul din ultimele state care încă mai dădeau dovadă de suficient realism pentru a interzice prezența camerelor de filmat în sala tribunalului, reporterii erau obligați să stea și să asculte, pentru ca apoi să redea, cu propriile lor cuvinte, ceea ce văzuseră. Erau forțați să devină reporteri adevărați, sarcină pentru care majoritatea dintre ei erau foarte prost pregătiți.

Fiecare mare proces atrăgea un anume gen de public – funcționari și secretare din birourile tribunalului, asistenți juridici

plictisiți, polițiști ieșiți la pensie, avocați locali care își pierdeau vremea pe acolo cam toată ziua, bînd cafea pe gratis în birourile grefierilor, bîrfind, studiind bursa achizițiilor imobiliare, așteptînd cîte un judecător care să semneze cîte un mandat, făcînd orice pentru a nu sta în birou; Patrick îi atrăgea pe toți aceștia și încă mulți alții pe deasupra.

În cazul de față, mulți avocați veniseră doar ca să-l vadă pe Patrick. Ziarele erau pline de povești despre el, dar, de patru zile, nimeni nu văzuse nici o fotografie recentă de-a sa. Se vorbeau multe despre noua lui înfățișare. Povestea despre torturarea sa nu făcuse decît să întețească și curiozitatea cititorilor.

Charles Bogan și Doug Vitrano stăteau unul lîngă celălalt, în mijlocul mulțimii, pe locurile cele mai apropiate pe care le putuseră găsi. Nemernicii de reporteri le-o luaseră înainte. Ar fi dorit să stea în primul rînd, lîngă masa unde stătea de obicei acuzatul. Doreau să-l vadă, să-l privească în ochi, să-i șoptească amenințări și cuvinte vulgare, dacă era posibil, să-și verse veninul asupra acestei ședințe civilizate. Dar se aflau cu cinci rînduri mai în spate, așteptînd răbdători un moment pe care nu mai speraseră să-l trăiască.

Al treilea partener, Jimmy Havarac, stătea în picioare, în spatele sălii, discutînd în șoaptă cu un polițist. Ignora privirile, fixe sau întîmplătoare, din partea cunoștințelor sale; majoritatea erau avocați, dintre aceia care se bucuraseră în secret de dispariția banilor, care dusese la falimentul firmei. La urma urmelor, ar fi fost cel mai mare onorariu cîștigat de orice firmă de avocatură, în întreaga istorie a statului Mississippi. Era normal să fie invidioși. Îi ura, așa cum, teoretic, îi ura pe toți cei prezenți în sală. Nu erau decît o grămadă de vulturi în așteptarea prăzii.

Havarac, fiul unui pescar de crevete, era îndesat și cam necioplit, gata oricînd să sară la ceartă la un pahar. Cinci minute de ar fi stat cu Patrick într-o cameră încuiată și ar fi aflat unde sînt banii.

Al patrulea partener, Ethan Rapley, se afla acasă, în pod, ca de obicei, lucrînd la prezentarea unei moțiuni oarecare. Avea să citească totul a doua zi, în ziare.

Cîțiva avocați, vechi colegi cu Patrick, veniseră să-l susțină. Deși nu vorbeau niciodată despre acest subiect, toți avocații mărunți dintr-un mic orășel visau să scape de blestemul unei

profesiuni supersolicitante, plicticoase, cu prea multe iluzii. Cel puţin Patrick avusese curajul să-şi urmeze visul. Exista o explicaţie şi pentru cadavru, erau siguri de asta.

Lance ajunse tîrziu şi fu împins într-un colţ al sălii. Rămăsese în spate, pe lîngă reporteri, pentru siguranţă. Era impresionat, cel puţin deocamdată. Dar oare poliţiştii erau în stare să păstreze ordinea zi de zi, pe parcursul unui lung proces? Asta era întrebarea.

Erau prezente multe cunoştinţe, oameni pe care Patrick îi cunoscuse doar în trecere, dar care acum, dintr-o dată, pretindeau că-i fuseseră cei mai buni prieteni. În realitate, unii din ei nici măcar nu se întîlniseră vreodată cu el, dar asta nu-i împiedica să vorbească despre Patrick. Tot aşa Trudy, se trezi din senin cu noi prieteni, dintre cei care veneau să-şi arate disprețul pentru omul care îi frînsese inima şi o abandonase pe nepreţuita, micuţa Ashley Nicole.

Citeau cărţi ieftine, răsfoiau ziare şi încercau să pară plictisiţi, ca şi cum nici n-ar fi vrut să se afle acolo. Brusc, grefierii şi aprozii se apropiară de masă şi în sală se făcu imediat linişte. Ziarele fură puse deoparte, la unison.

Uşa din dreptul băncii juraţilor se deschise şi o mulţime de soldaţi în uniforme maronii intrară în sală. Şeriful Sweeney îşi făcu şi el apariţia, ţinîndu-l pe Patrick de cot; după ei mai intrară doi poliţişti şi Sandy, care încheia grupul.

Iată-l! Gîturile se întorceau şi se întindeau şi capetele se înălţau şi se clătinau. Artiştii curţii se puseră pe treabă.

Patrick traversă încet sala, îndreptîndu-se spre masa apărării, cu capul plecat, deşi, din spatele ochelarilor de soare, cerceta spectatorii. Îl surprinse pe Havarac în spatele sălii, lîngă perete; privirea lui plină de ură lăsa să se vadă foarte clar ceea ce simţea. Chiar înainte de a lua loc îl zări pe părintele Phillip, preotul său, care părea mai bătrîn, dar la fel de blînd ca întotdeauna.

Se lăsă să alunece în scaun, cu umerii căzuţi şi bărbia în piept, fără urmă de mîndrie. Nu se uita în jurul său, pentru că simţea privirile aţintite asupra lui din toate direcţiile. Sandy îşi puse o mînă pe umărul lui şi îi şopti cuvinte fără înţeles.

Uşa se deschise din nou şi procurorul T.L. Parrish intră singur, îndreptîndu-se spre masa de lîngă Patrick. Parrish era tipul de intelectual cu orgolii ascunse. Nu îşi pusese în gînd să ajungă departe. Lucra metodic, fără spectacol, dar era în stare să dis-

trugă pe oricine. Parrish se mîndrea, în acel moment, că deţinea locul al doilea, ca număr de condamnări obţinute, din întregul stat. Luă loc lîngă şerif, care plecase de la masa lui Patrick, ajungînd acolo unde îi era locul. În spatele lui se aflau agenţii Joshua Cutter şi Brent Myers, alături de alţi doi tipi de la FBI pe care Parrish nici nu ştia cum îi cheamă.

Scena era pregătită pentru marele spectacol, dar mai erau cel puţin şase luni pînă la începerea lui. Un aprod le ceru să facă linişte şi să se ridice în picioare; judecătorul Huskey intră în sală şi îşi luă locul la masă.

– Vă rog să luaţi loc, fură primele sale cuvinte şi toţi făcură aşa cum li se ceruse.

– Statul împotriva lui Patrick S. Lanigan, procesul numărul 96-1140. Acuzatul este prezent?

– Da, domnule judecător, răspunse Sandy, ridicîndu-se pe jumătate.

– Vreţi să vă ridicaţi în picioare, domnule Lanigan? i se adresă Huskey. Patrick, cu cătuşele la mîini, îşi împinse încet scaunul spre spate şi se ridică. Stătea încovoiat de la mijloc, cu bărbia plecată şi umerii căzuţi. Nici măcar nu se prefăcea. Calmantul îi înmuiase trupul şi mintea.

Era puţin crispat.

– Domnule Lanigan, am aici o copie a acuzaţiei pronunţate împotriva dumneavoastră de către curtea de juri a districtului Harisson, în care se afirmă că l-aţi ucis pe un anume necunoscut, fapt pentru care sînteţi acuzat de omor deosebit de grav. Aţi citit acest act?

– Da, domnule judecător, răspunse el ridicînd bărbia, cu toată puterea de care mai era în stare.

– Aţi discutat cu avocatul dumneavoastră?

– Da, domnule judecător.

– Ce aveţi de declarat?

– Sînt nevinovat.

– Afirmaţia dumneavoastră se acceptă. Puteţi lua loc.

Huskey răsfoi nişte hîrtii, apoi continuă:

– Curtea, ca urmare a unei moţiuni emise chiar de ea, impune un ordin restrictiv asupra acuzatului, avocaţilor, poliţiei şi organelor de cercetare, asupra tuturor martorilor şi a fiecăruia în parte şi asupra întregului personal din tribunal. Tuturor acestora li se interzice să discute în public despre acest caz, din acest

moment şi pînă la încheierea procesului. Copiile acestui ordin vor fi înmînate tuturor celor în cauză. Orice violare a sa va însemna un act de sfidare a curţii şi cei vinovaţi vor fi aspru pedepsiţi. Nici un cuvînt pentru reporteri şi ziarişti, fără aprobarea mea. Avocaţii părţilor au comentarii?

Tonul său nu lăsa nici un dubiu asupra faptului că judecătorul vorbea cît se poate de serios, ba mai mult, că abia aştepta să prindă un vinovat. Avocaţii nu spuseră nici un cuvînt.

– Bine. Am pregătit un program de desfăşurare a procesului, cu prezentări, moţiuni, faza preliminară şi procesul în sine. Poate fi consultat în biroul grefierului. Altceva?

Parrish se ridică în picioare.

– Doar o mică problemă, domnule judecător, spuse el. Am dori ca prizonierul să fie închis cît mai curînd cu putinţă. După cum ştiţi, în prezent se află la baza militară, în spitalul de acolo şi... mă rog... noi...

– Tocmai am stat de vorbă cu doctorul său, domnule Parrish. Acuzatul se află sub tratament medical. Vă asigur că îndată ce doctorul va fi de acord, îl vom transfera la închisoarea districtuală.

– Vă mulţumim, domnule judecător.

– Dacă nu mai e nimic, şedinţa se suspendă.

Patrick fu scos în grabă din sala de şedinţe, pe scara din spate şi urcat în autovehiculul Suburban de culoare neagră, moment imortalizat de zeci de aparate de fotografiat şi camere de filmat. Patrick dădu din cap şi apoi aţipi pe drumul de întoarcere la spital.

18

Singurele delicte de care Stephano putea fi acuzat erau răpirea şi violenţele fizice asupra lui Patrick, iar o condamnare era puţin probabilă. Totul se petrecuse în America de Sud, departe de jurisdicţia Statelor Unite. Molestarea propriu-zisă fusese dusă la îndeplinire de alţii, inclusiv de nişte brazilieni. Avocatul lui Stephano era sigur că nu vor avea probleme, chiar dacă se făceau presiuni să fie trimis în justiţie.

Dar existau clienţi care erau implicaţi şi o reputaţie care trebuia apărată. Avocatul ştia prea bine cît de pricepuţi erau cei de la FBI să te hărţuiască, fără să ajungă propriu-zis la un proces. El a fost cel care l-a sfătuit pe Stephano să accepte aranjamentul – să fie de acord să spună ceea ce ştie, în schimbul promisiunii autorităţilor guvernamentale de a le asigura imunitatea, lui şi clienţilor săi. Cum nu existau şi alte delicte, ce avea de pierdut?

Avocatul insistă să fie prezent la semnarea declaraţiei. Discuţiile urmau să dureze multe ore, chiar cîteva zile, dar avocatul ţinea să fie prezent. Jaynes dorea ca totul să se întîmple în clădirea Hoover, sub coordonarea oamenilor săi. S-au servit fursecuri şi cafea. Camerele video erau îndreptate spre capătul camerei, acolo unde Stephano, numai în cămaşă, stătea pe scaun, calm, alături de avocatul său.

– Vreţi să vă spuneţi numele? îl întrebă Underhill, primul dintre agenţii participanţi la interogatoriu, toţi cunoscînd în amănunt dosarul Lanigan.

– Jonathan Edmund Stephano. Jack.

– Şi numele companiei dumneavoastră este...?

– Edmund Associates.

– Cu ce se ocupă această companie?

– Cu multe lucruri. Consultanță în probleme de securitate. Urmăriri. Studiu de personal. Căutarea unor persoane dispărute.

– Cine este proprietarul companiei?

– Eu. În întregime.

– Câți angajați aveți?

– Depinde. În acest moment, unsprezece cu normă întreagă. Treizeci cu normă redusă sau colaboratori.

– Ați fost angajați să-l găsiți pe Patrick Lanigan?

– Da.

– Când?

– În data de 28 martie 1992.

Stephano avea la el dosare pline de notițe, dar nu avea nevoie de ele.

– Cine v-a angajat?

– Benny Aricia, omul ai cărui bani au fost furați.

– Ce onorariu i-ați cerut?

– Un aconto inițial de două sute de mii.

– Cît v-a plătit pînă astăzi?

– Un milion și nouă sute de mii.

– Ce ați făcut după ce ați fost angajat de Benny Aricia?

– Mai multe lucruri. Am plecat imediat cu avionul la Nassau, în Bahamas, să mă întîlnesc cu reprezentanții băncii unde a avut loc furtul. Era o filială a băncii United Bank of Wales. Clientul meu, domnul Aricia și firma de avocați cu care lucra înainte au deschis acolo un cont pentru transferarea banilor și, așa cum se știe, mai era cineva care aștepta sosirea banilor.

– Domnul Aricia este cetățean al Statelor Unite?

– Da.

– De ce și-a deschis un cont în afara țării?

– Era vorba de nouăzeci de milioane de dolari, șaizeci pentru el și treizeci pentru avocați; nimeni nu dorea ca banii să-și facă apariția într-o bancă din Biloxi. Acolo locuia domnul Aricia pe atunci și toată lumea a fost de acord că nu ar fi prea bine ca lumea din oraș să afle despre bani.

– Domnul Aricia încerca să evite un control din partea fiscului?

– Nu știu. Va trebui să-l întrebați pe el. Asta nu era treaba mea.

– Cu cine ați vorbit la United Bank of Wales?

Avocatul pufni nemulţumit, dar nu spuse nimic.

– Cu Graham Dunlap, un britanic. Vice-preşedinte de nu-ştiu-care al băncii.

– Ce v-a spus el?

– Acelaşi lucru pe care l-a spus şi agenţilor FBI. Că banii dispăruseră.

– De unde veneau banii?

– De aici, din Washington. Transferul a început la nouă şi jumătate, în dimineaţa zilei de 26 martie 1992, de la Banca Naţională din Washington D.C. Era un transfer prioritar, asta însemnînd că dura mai puţin de o oră pentru ca banii să ajungă la Nassau. La zece fără un sfert, s-a făcut legătura cu United Bank, cererea rămînînd acolo timp de nouă minute, înainte ca banii să fie transferaţi într-o bancă din Malta. De acolo, au ajuns în Panama.

– Cum a fost posibil ca banii să fie scoşi din cont?

Avocatul devenise nervos.

– E o pierdere de vreme, îl întrerupse el. Dumneavoastră aveţi aceste informaţii de patru ani. V-aţi pierdut mai mult timp cu bancherii decît clientul meu.

– Cum au fost scoşi banii din cont? repetă Underhill, deloc impresionat. Avem dreptul să punem aceste întrebări. Pur şi simplu verificăm ceea ce ştim.

– Ceea ce clientul meu şi avocaţii săi nu ştiau a fost că o altă persoană, adică domnul Lanigan, după presupunerile noastre, reuşise să obţină accesul la noul nostru cont din afara ţării şi pregătise instrucţiunile de transfer pentru Malta înainte de sosirea banilor. Pregătise false instrucţiuni de transfer, ca şi cum acestea ar fi venit de la avocaţii clientului meu, adică firma la care lucra şi el, şi a schimbat destinaţia banilor la nouă minute după sosirea acestora. Avocaţii, bineînţeles, îl credeau mort şi nu aveau nici un motiv să creadă că banii erau pîndiţi de cineva. Aranjamentul care dusese la apariţia celor nouăzeci de milioane era secret şi nimeni, cu excepţia clientului meu, a avocaţilor săi şi a cîtorva persoane de la Departamentul de Justiţie nu ştia cu exactitate cînd sau unde vor fi viraţi banii.

– După cît înţeleg, cineva se afla chiar la bancă la sosirea banilor.

– Da. Sîntem aproape siguri că era Patrick Lanigan. În dimineaţa în care au fost transferaţi banii, el s-a prezentat în faţa lui Graham Dunlap sub numele de Dough Vitrano, unul din

partenerii firmei de avocatură. Toate actele sale erau în perfectă ordine – paşaport, carnet de şofer etc. – plus că era bine îmbrăcat şi ştia totul despre banii ce urmau să fie viraţi de la Washington. Avea o dovadă de parteneriat legalizată la notariat, care îl autoriza să accepte banii din partea firmei şi apoi să-i transfere în banca din Malta.

– Ştiu al naibii de bine că aveţi cópii după dovadă şi după autorizaţiile de transfer, spuse avocatul.

– Aşa este, spuse Underhill, răsfoindu-şi notiţele fără să dea prea multă atenţie avocatului. Specialiştii FBI urmăriseră drumul banilor spre Malta şi, de acolo, spre Panama, unde orice urmă dispăruse. Aveau o fotografie neclară, preluată după filmul video realizat prin sistemul de securitate al băncii, în care apare omul care s-a prezentat drept Dough Vitrano. Agenţii FBI şi avocaţii au fost siguri că era Patrick, deşi perfect deghizat. Era mult mai slab, cu părul tuns şi negru, îşi lăsase o mustaţă deasă şi purta o pereche de ochelari eleganţi, cu ramă de baga. L-a lămurit pe Graham Dunlap că venise pentru a coordona personal acţiunea de primire şi transferare a banilor, deoarece firma sa şi clientul erau îngrijoraţi. După părerea lui Dunlap, nu era ceva neobişnuit, aşa că a fost bucuros să-l poată ajuta. A fost dat afară o săptămînă mai tîrziu şi s-a întors la Londra.

– Aşa că ne-am dus la Biloxi şi am pierdut acolo o săptămînă, căutînd elemente care să ne fie de ajutor, contiună Stephano.

– Şi aţi descoperit că existau microfoane în birourile firmei?

– Exact. Din motive evidente, am avut imediat suspiciuni cu privire la domnul Lanigan şi ne-am îndreptat eforturile în două direcţii: mai întîi, să-l găsim, pe el şi banii şi, în al doilea rînd, să aflăm cum îi reuşise cacealmaua. Ceilalţi parteneri din firmă ne-au permis accesul în birourile lor la sfîrşit de săptămînă şi tehnicienii noştri au întors totul pe dos. Era, cum se zice, „infestat". Am găsit microfoane în fiecare telefon, în fiecare birou, sub fiecare masă, în holuri, ba chiar în toaleta pentru bărbaţi de la primul nivel. Exista o singură excepţie. Biroul lui Charles Bogan era perfect curat. Tipul era întotdeauna foarte atent şi îl închidea. Microfoanele erau de foarte bună calitate; în total, am găsit douăzeci şi două. Semnalele lor erau recepţionate de un sistem central, pe care l-am găsit ascuns într-o cutie pentru păstrarea dosarelor de arhivă, în pod, într-un loc unde nu se mai umblase de mai mulţi ani.

Underhill asculta, fără să fie atent. La urma urmelor, toată discuţia era înregistrată pe video şi superiorii lui o puteau studia mai tîrziu. Se pricepea destul de bine la desfăşurarea fazei preliminare a unui interogatoriu. Scoase la suprafaţă un sumar tehnic care analiza, în patru paragrafe dense, sistemul de urmărire instalat de Patrick. Microfoanele erau adevărate opere de artă – foarte mici, puternice, scumpe şi fabricate de o firmă renumită din Malaezia. Cumpărarea sau deţinerea lor în Statele Unite era ilegală, dar puteau fi cumpărate, destul de uşor, în orice oraş european. Patrick şi Trudy îşi petrecuseră Anul Nou la Roma, cu cinci săptămîni înainte de moartea sa.

Sistemul central, descoperit în camera de arhivă din pod, i-a impresionat chiar şi pe experţii FBI. Avea doar trei luni vechime atunci cînd a fost găsit de Stephano, iar specialiştii FBI au fost nevoiţi să recunoască faptul că era cu cel puţin un an înaintea celor mai recente sisteme realizate de ei. Fabricat în Ungaria, putea recepţiona semnale de la toate cele douăzeci şi două de microfoane instalate în birourile de jos, separînd informaţiile pentru a le retransmite, cîte unul sau concomitent, către un receptor de satelit aflat în apropiere.

– Aţi stabilit în ce direcţie plecau semnalele? întrebă Underhill. Era o întrebare firească, pentru că nici FBI-ul nu ştia acest lucru.

– Nu. Are o gamă de cinci kilometri, în toate direcţiile, aşa că ar fi imposibil de aflat.

– Aveţi vreo bănuială?

– Da, şi încă una foarte probabilă. Mă îndoiesc că Lanigan era aşa de prost, încît să monteze un receptor la cinci kilometri distanţă, în oraş. Trebuia să închirieze un apartament, să ascundă receptorul şi să-şi petreacă acolo multe ore, ascultînd conversaţiile purtate. Lanigan a dovedit că a pregătit totul foarte metodic. Eu am bănuit de la început că a folosit o ambarcaţiune. Ar fi fost mult mai simplu şi mai sigur. Biroul se află la numai şase sute de metri distanţă de mal. În Golf există multe ambarcaţiuni. Oricine poate arunca ancora la trei kilometri depărtare, fără să se întîlnească cu nimeni.

– Avea o ambarcaţiune?

– N-am reuşit să descoperim.

– Aveţi dovezi că a folosit una?

– Poate, ezită Stephano şi se opri, pentru că intra pe un teritoriu necunoscut celor de la FBI.

Întreruperea îl enervă pe Underhill.

– Nu sîntem la un interogatoriu încrucișat, domnule Stephano!

– Știu. Am discutat cu toți proprietarii birourilor de închiriere de pe Coastă, de la Destin la New Orleans și am găsit un singur suspect posibil. O firmă mică din Orange Beach, Alabama închiriase o ambarcațiune de zece metri lungime unui bărbat, în data de 11 februarie 1992, adică în ziua în care Lanigan fusese înmormîntat. Taxa era de o mie de dolari pe lună. Tipul îi oferise de două ori pe atît, dacă tranzacția se putea face fără documente scrise. Proprietarii s-au gîndit că e dubios și l-au refuzat. Atunci, tipul a oferit o garanție de cinci mii, plus cîte două mii pe lună, pentru următoarele două luni. Afacerile nu mergeau prea bine. Barca era asigurată în caz de furt. Proprietarii și-au asumat riscul.

Underhill asculta fără să clipească. Nu scrise nimic pe hîrtie.

– Le-ați arătat o fotografie?

– Da. Au spus că era posibil să fie Patrick. Dar nu mai avea barbă, părul lui era negru, purta o șapcă de baseball și ochelari și era gras. Asta se întîmpla înainte de a descoperi cura de slăbire cu Ultra Slim-Fast. În orice caz, tipul nu a reușit să facă o identificare certă.

– Ce nume folosise?

– Randy Austin. Avea un permis de conducere eliberat în statul Georgia, dar a refuzat să arate și alte acte. Nu uitați, oferea bani gheață, cinci mii de dolari. Dacă dorea, i-ar vîndut barca cu totul pentru douăzeci de mii.

– Ce s-a întîmplat cu barca?

– În cele din urmă au recuperat-o. Tipul zicea că a bănuit că era ceva necurat, pentru că Randy nu se prea pricepea la navigație. Punea întrebări, făcea cercetări. Randy zicea că se pregătește să pornească spre sud, după o căsnicie nereușită în Atlanta, obosit după ce lucrase atîta timp cu niște nemernici, dar avînd buzunarele doldora de bani. Cam așa ceva. Zicea că iese des pe mare și că acum dorea să se îndrepte spre Keys, verificîndu-și îndemînarea pe drum. Spunea că va rămîne tot timpul în apropiere de mal. Era o poveste frumoasă, iar proprietarul s-a mai liniștit, deși nu de tot. A doua zi, Randy și-a făcut apariția din senin, fără mașină sau taxi, ca și cum ar fi venit pe jos sau cu autostopul, pînă la docuri și, după multe discuții, a plecat cu barca. Ambarcațiunea avea un motor puternic, Diesel.

şi se gîndea să meargă cu opt noduri, indiferent de unde venea vîntul. A dispărut, plecînd spre est, iar proprietarul nu avea ce face, aşa că a pornit cu maşina de-a lungul Coastei, oprindu-se la cîteva din barurile lui favorite de pe drum şi reuşind să stea cu ochii pe Randy, aflat la un kilometru în larg şi reuşind destul de bine să stăpînească timona. A oprit la cheiul din Perdido Bay şi a plecat de acolo într-o maşină marca Taurus, înregistrată în statul Alabama. Aceeaşi rutină, timp de vreo două zile. Omul stătea cu ochii pe barca lui. Randy se cam juca cu ea, mai întîi la un kilometru distanţă, apoi aventurîndu-se mai departe. În a treia sau a patra zi, Randy a pornit spre vest, spre Mobile şi Biloxi şi a dispărut trei zile.

S-a întors, apoi a plecat din nou, tot spre vest. Niciodată spre est sau sud, în direcţia Keys. Omul a renunţat să-şi mai facă griji pentru barcă, deoarece Randy rămînea pe aproape. Pleca şi cîte o săptămînă o dată, dar se întorcea mereu.

– Şi credeţi că era Patrick?

– Categoric. Sînt convins. Mi se pare foarte logic. Era izolat pe barcă. Putea merge zile întregi fără să vorbească cu cineva. Îşi putea aduna informaţiile din zeci de puncte diferite, pe malul dintre Biloxi şi Gulfport. În plus, barca era locul perfect pentru a se înfometa.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– Randy a lăsat-o pe chei şi a dispărut, pur şi simplu, fără o vorbă. Proprietarul a primit-o înapoi, împreună cu cei cinci mii de dolari.

– Aţi examinat barca?

– La microscop. Nimic. Omul spunea că niciodată nu a fost aşa de curată.

– Cînd a dispărut suspectul?

– Omul nu era sigur, pentru că nu mai controla barca în fiecare zi. A găsit-o la chei pe 30 martie, la patru zile după ce fuseseră furaţi banii. Noi am stat de vorbă cu un băiat care fusese de serviciu la chei şi, din cîte îşi amintea, Randy adusese barca acolo pe 24 sau 25 martie, după care nu îl mai văzuse. Datele se potrivesc perfect.

– Ce s-a întîmplat cu maşina închiriată?

– Am descoperit-o mai tîrziu. Fusese închiriată de la biroul Avis din aeroportul regional Mobile luni dimineaţă, pe 10 februarie, cam după zece ore de la stingerea incendiului. Fusese închiriată de un bărbat fără barbă, proaspăt bărbierit, cu părul

negru, scurt, ochelari cu ramă de baga, îmbrăcat la costum şi cravată şi care pretindea că tocmai sosise cu o cursă aeriană de la Atlanta. I-am arătat funcţionarului de serviciu nişte poze şi el a făcut o identificare aproximativă a lui Patrick Lanigan. Evident, folosise acelaşi permis de conducere eliberat în Georgia. Folosea o carte de credit Visa falsă, pe numele Randy Austin, cu un număr furat de la un cont real din Decatur, Georgia. Spunea că este un agent independent de construcţii imobiliare şi că sosise în oraş pentru a căuta un teren pentru un cazino. Aşa că nu putea pune numele nici unei firme pe formular. Dorea maşina pentru o săptămînă. De atunci nu a mai fost văzut la Avis. Nici maşina n-a mai apărut decît după paisprezece luni.

– De ce nu a returnat maşina? întrebă Underhill, pe gînduri.

– Simplu. Cînd a închiriat-o, abia avusese loc moartea lui şi încă nu se ştia nimic despre asta. Dar a doua zi, poza lui apăruse pe prima pagină a ziarelor din Biloxi şi Mobile. Probabil că şi-a închipuit că era prea riscant să ducă maşina înapoi. Au găsit-o mai tîrziu, în Montgomery; fusese furată şi distrusă.

– Unde s-a dus Patrick?

– Eu bănuiesc că a părăsit zona Orange Beach pe 24 sau 25 martie. A devenit Dough Vitrano, luînd identitatea fostului său asociat. Am aflat că, pe 25, a zburat de la Montgomery la Atlanta, apoi, cu clasa întîi, la Miami şi, de acolo, tot cu clasa întîi, la Nassau. Toate biletele erau emise pe numele de Dough Vitrano şi a folosit paşaportul la plecarea din Miami şi, din nou, cînd a intrat în Bahamas. Cursa a aterizat la Nassau la ora opt şi jumătate, în dimineaţa zilei de 26 şi el s-a prezentat la bancă la ora nouă, chiar la deschidere. I-a prezentat paşaportul şi alte documente lui Graham Dunlap. A schimbat circuitul banilor, şi-a luat rămas bun, a prins o cursă de New York şi a aterizat la aeroportul La Guardia la 14.30, moment în care a renunţat la actele pe numele de Vitrano şi a găsit altele. Noi i-am pierdut urma.

Cînd oferta a ajuns la cincizeci de mii de dolari, Trudy a spus „da". Emisiunea se numea „Inside Journal", iar comentariile sale incendiare aduceau mulţi spectatori şi, după toate aparenţele, o grămadă de bani. Au fost aşezate reflectoarele, s-au tras draperiile şi camera s-a umplut de cabluri. „Ziarista" era Nancy de Angelo, venită direct de la Los Angeles cu trupa sa personală de coafeze şi machiori. Ca să nu se lase mai prejos, Trudy îşi petrecu două ore în faţa oglinzii, pentru ca, în momentul în care

îşi făcu apariţia, să arate splendid. Nancy îi spuse că arăta prea bine. Trebuia să pară rănită, şocată, disperată, copleşită şi neputincioasă în urma deciziei tribunalului, furioasă pentru ceea ce soţul îi făcuse, ei şi fetiţei sale. Trudy se retrase în lacrimi şi Lance fu nevoit să o consoleze timp de o jumătate de oră. Cînd se întoarse, îmbrăcată în jeans şi un tricou de bumbac, arăta aproape la fel de bine.

Ashley Nicole le servi drept decor. Stătea lîngă mama ei, pe canapea.

– Acum, prefă-te foarte tristă, îi spuse Nancy, în timp ce tehnicienii reglau lumina. Avem nevoie de lacrimi de la tine, îi spuse apoi lui Trudy. Lacrimi adevărate.

Timp de o oră vorbiră despre situaţia îngrozitoare în care se aflau din cauza lui Patrick. Trudy plînse cînd îşi aminti de înmormîntare. Aveau o fotografie cu pantoful găsit la locul accidentului. Suferise în lunile şi anii trecuţi de atunci. Nu, nu se recăsătorise. Nu, nu mai primise nici o veste de la soţul ei de la reîntoarcerea lui. Nici nu era prea sigură dacă îşi dorea aşa ceva. Nu, el nu făcuse nici un efort pentru a-şi vedea fiica, mai spuse ea şi izbucni din nou în lacrimi.

Ura ideea unui divorţ, dar ce era de făcut? Şi procesul împotriva ei, ce oribil! Nenorocita aceea de companie de asigurări o hăituia, ca pe o criminală.

Patrick era un tip îngrozitor. Dacă se găseau banii, oare Trudy se aştepta să primească ceva? Bineînţeles că nu! Era şocată de această aluzie.

Imaginile au fost transmise în douăzeci de minute şi Patrick a urmărit emisiunea din camera lui întunecată de spital.

Nu s-a putut abţine să nu zîmbească.

19

Secretara lui Sandy prindea cu agrafe fotografia lui şi articolul despre scurta apariţie în tribunal, tăiate din ziarul de New Orleans, cînd veni telefonul. Secretara îl găsi imediat, scoţîndu-l din sală în timpul unei depoziţii şi făcîndu-i imediat legătura.

Leah Pires revenise. Îl salută şi îl întrebă imediat dacă îşi verificase biroul, ca să scape de eventualele microfoane. Sandy îi răspunse că da, făcuse asta chiar cu o zi înainte. Ea se afla într-un apartament dintr-un hotel de pe Canal, la cîteva străzi depărtare şi îi propuse să se întîlnească acolo. O propunere din partea ei avea mai multă greutate decît indicaţiile unui judecător federal. Era gata să-i împlinească orice dorinţă. Palpita doar la auzul vocii ei.

Ea nu se grăbea, aşa că Sandy porni agale în josul străzii Poydras, intră pe Magazine şi apoi pe Canal. Hotărî să nu privească în urmă. Paranoia lui Patrick era de înţeles – sărmanul, trăise o viaţă de fugar pînă cînd umbrele din trecutul lui îl ajunseseră din urmă. Dar nimeni nu-l putea convinge pe Sandy că aceiaşi oameni îl urmăreau şi pe el. Era doar avocat, într-un caz important. Băieţii răi ar fi fost nebuni să-i intercepteze telefoanele şi să-l urmărească. O singură mişcare greşită şi acţiunea împotriva lui Patrick ar fi avut foarte mult de suferit.

Dar luase legătura cu o firmă locală de pază şi aranjase să-i fie verificate birourile firmei. Era dorinţa clientului său, nu a lui.

Leah îl întîmpină cu o strîngere de mînă fermă şi un zîmbet fugar, dar el simţi instinctiv că fata avea multe lucruri pe suflet. Era îmbrăcată în jeans şi un tricou din bumbac cu mîneci scurte, cu picioarele goale, foarte naturală, aşa cum sînt, probabil, majoritatea brazilienilor, se gîndi el. Nu fusese niciodată în Brazilia.

Dulapul din perete avea uşile deschise şi nu se zăreau prea multe haine. Fata se mişca rapid, trăind dintr-o singură valiză, o fugară, aşa cum şi Patrick fusese pînă în urmă cu o săptămînă. Leah turnă cafea pentru amîndoi şi îl invită să ia loc la masă.

– Cum se simte? îl întrebă.

– Se vindecă. Doctorul spune că se va însănătoşi.

– Cît de grav e rănit? întrebă ea, în şoaptă. Lui Sandy îi plăcea accentul ei, deşi abia se simţea.

– Destul de grav, răspunse el şi deschise servieta, scoţînd de acolo un dosar. Uite!

Ea se încruntă la vederea primei fotografii, apoi mormăi ceva în portugheză. La cea de a doua i se umeziră ochii.

– Săracul Patrick, spuse ea încet, ca pentru sine. Dragul de el...

Privi pe-ndelete fiecare fotografie, ştergîndu-şi încet lacrimile cu dosul palmei, pînă ce Sandy avu prezenţa de spirit să-i ofere un şerveţel. Leah nu se ruşina să plîngă la vederea fotografiilor şi, cînd termină, le puse cu grijă, în teanc, înapoi în dosar.

– Îmi pare rău, spuse Sandy. Nu-i venea în minte altceva. Am o scrisoare de la Patrick, spuse el în cele din urmă.

Ea se opri din plîns şi îi turnă o altă ceaşcă de cafea.

– Rănile vor avea, cumva, efecte permanente? îl întrebă ea.

– Doctorul crede că nu. Vor rămîne cicatrice, dar cu timpul se va vindeca complet.

– Psihic, în ce stare e?

– E bine. Doarme chiar mai puţin decît înainte. Are mereu coşmaruri, ziua şi noaptea. Dar tratamentul îl ajută. Îţi spun sincer, nici nu pot să-mi imaginez prin ce trece. Luă o gură de cafea şi continuă: Cred că a avut noroc să rămînă în viaţă.

– A spus întotdeauna că nu îl vor ucide.

Sandy avea multe lucruri de întrebat. Avocatul din el abia se abţinea să nu o bombardeze cu un şir nesfîrşit: Patrick ştia că urmăritorii lui sînt atît de aproape? Ştia că urmărirea se apropia de sfîrşit? Unde era ea atunci cînd l-au prins? Locuia cu el? Cum

ascunseseră banii? Unde sînt banii acum? În siguranţă? Te rog, spune-mi ceva. Sînt avocatul lui. Poţi avea încredere în mine.

– Să vorbim despre divorţul lui, spuse ea, schimbînd brusc subiectul. Îi intuia curiozitatea. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre un sertar, din care scoase un dosar gros, pe care îl puse în faţa lui. Ai văzut-o pe Trudy aseară? îl întrebă.

– Da. Patetică, nu?

– E foarte drăguţă, spuse Leah.

– Da, aşa este. Mă tem că Patrick a făcut greşeala să se căsătorească cu ea doar pentru felul cum arăta.

– N-ar fi primul care să greşească.

– Nu, într-adevăr.

– Patrick o disprețuieşte. E o femeie rea şi i-a fost necredincioasă pe toată durata căsătoriei.

– Necredincioasă?

– Da. Totul e scris acolo, în dosar. În ultimul an în care au fost împreună, Patrick a angajat un detectiv s-o urmărească. Iubitul ei era un bărbat pe nume Lance Maxa şi se întîlneau mereu. Sînt şi cîteva fotografii cu Lance intrînd şi ieşind din casa lui Patrick, pe cînd el era plecat. Fotografii cu Lance şi Trudy făcînd plajă, lîngă piscina lui Patrick – goi, bineînţeles.

Sandy luă dosarul şi îl răsfoi rapid, pînă cînd găsi fotografiile. Goi ca nişte nou-născuţi. Zîmbi răutăcios.

– Asta va condimenta puţin divorţul.

– Patrick vrea divorţul, cred că înţelegi. Nu va face contestaţie. Dar trebuie făcută să tacă. Se cam distrează spunînd tot felul de răutăţi despre Patrick.

– Asta ar trebui s-o reducă la tăcere. Dar copilul?

Leah se aşeză şi îl privi drept în ochi.

– Patrick o iubeşte pe Ashley Nicole, dar există o problemă. Nu el este tatăl.

Sandy ridică din umeri, ca şi cum ar fi auzit zilnic aşa ceva.

– Cine e tatăl?

– Patrick nu ştie. Probabil că Lance. Se pare că Lance şi Trudy sînt împreună de cîtăva vreme. Tocmai din vremea liceului.

– De unde ştie el că nu e tatăl?

– Cînd fetiţa avea paisprezece luni, Patrick a reuşit să-i ia puţin sînge, înţepînd-o în deget. L-a trimis, împreună cu un eşantion din sîngele lui, la un laborator unde se făceau teste

ADN. Bănuielile lui au fost corecte. Categoric, el nu este tatăl copilului. Raportul se află în dosar.

Sandy simți nevoia să facă vreo cîțiva pași prin cameră, pentru a-și clarifica lucrurile. Rămase lîngă fereastră, privind la circulația de pe Canal. Încă o piesă din acest puzzle fusese pusă la locul ei. De cînd își pregătise Patrick ruptura de vechea sa viață? O soție rea, un copil bastard, un accident oribil, fără cadavru, un furt complicat, după care pusese mîna pe bani și fugise. Planul era uimitor. Totul mersese perfect, pînă acum, bineînțeles.

– Atunci, de ce se luptă? întrebă el, continuînd să privească pe geam. Dacă nu vrea copilul, ce rost are să dezvăluie murdăriile astea?

Sandy știa răspunsul, dar dorea ca ea să i-l explice. În acest mod putea afla cîteva detalii despre restul marelui plan.

– I le vei dezvălui doar avocatului ei, spuse ea. Îi arăți dosarul, în întregime. În acel moment, vor fi bucuroși să facă o înțelegere.

– Înțelegere, adică bani.

– Corect.

– Ce fel de înțelegere?

– Ea nu primește nimic.

– Ce ar putea primi?

– Depinde. O mică avere, sau una foarte mare.

Sandy se întoarse și o privi cu răceală.

– Eu nu pot negocia o înțelegere de proprietate, dacă nu știu exact de cît dispune clientul meu. La un moment dat, va trebui ca voi doi să-mi spuneți absolut totul.

– Ai răbdare, îi răspunse ea, cît se poate de calmă. Cu timpul, vei afla mai mult.

– Chiar crede Patrick că își poate cumpăra libertatea?

– Cel puțin, e cert că va încerca.

– N-o să meargă.

– Ai o idee mai bună?

– Nu.

– Nici nu-mi imaginam. E singura noastră șansă.

Sandy se calmă și se sprijini de perete.

– Mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ați mai spune și mie cîte ceva.

– Aşa vom face, îţi promit. Dar, mai întîi, ne vom ocupa de divorţ. Trudy trebuie să renunţe la toate pretenţiile la bunurile care îi aparţin lui Patrick.

– Asta ar trebui să fie uşor. Şi amuzant.

– Rezolvăm problema, şi vom vorbi din nou, săptămîna viitoare.

Dintr-o dată, era timpul ca Sandy să plece. Ea se ridicase în picioare, adunînd documentele. El luă dosarele şi le puse în sevietă.

– Cît vei sta aici? o întrebă.

– Nu prea mult, îi răspunse Leah dîndu-i un plic. O scrisoare pentru Patrick. Spune-i că sînt bine, mă deplasez mereu şi, pînă acum, nu am zărit pe nimeni pe urmele mele.

Sandy luă plicul şi încercă să-i prindă privirea. Fata era nervoasă şi nerăbdătoare să-l vadă plecat. El dorea să o ajute, sau măcar să-şi ofere serviciile, dar ştia că, orice ar fi spus în acel moment, ar fi fost refuzat.

Ea făcu un efort să-i zîmbească şi îi spuse:

– Ai o treabă de rezolvat. Aşa că ocupă-te de asta. Patrick şi cu mine ne vom gîndi la restul.

Pe cînd Stephano îşi spunea povestea la Washington, Benny Aricia şi Guy îşi stabiliră cartierul general la Biloxi. Închiriară un apartament de lux, cu trei dormitoare, lîngă Black Bay şi instalară acolo telefoane şi un fax.

Teoretic, fata trebuia să-şi facă apariţia în Biloxi. Patrick era reţinut şi, în viitorul apropiat, viaţa lui era uşor de ghicit. Nu pleca nicăieri. Ea trebuia să vină la el. Iar ei aveau să o prindă imediat.

Aricia pusese la bătaie o sută de mii pentru această ultimă, scurtă campanie şi, după cum îşi jurase, asta va fi tot. Cheltuielile ajunseseră la aproape două milioane şi era timpul să se oprească, să nu-i mai arunce pe fereastră, cît timp mai avea ceva bani. Northern Case Mutual şi Monarch-Sierra, ceilalţi doi membri ai acelei combinaţii nesigure, renunţaseră. Stephano îi făcea fericiţi pe cei de la FBI cu poveştile lui, iar Aricia spera că, în acest timp,Guy şi restul membrilor organizaţiei să găsească fata. O acţiune cu bătaie lungă.

Osmar şi băieţii lui continuau să străbată străzile din Rio, pîndind zilnic în aceleaşi locuri. Dacă fata se întorcea acolo, o

vor vedea. Osmar avea multe ajutoare, dar acolo se lucra pe puțini bani.

Întoarcerea pe Coastă trezise sentimente amare în sufletul lui Benny Aricia. Se mutase aici în 1985, ca director executiv al companiei Platt & Rockland Industries, un conglomerat mamut care, timp de zece ani, îl trimisese în toată lumea, pentru rezolvarea oricăror conflicte. Una din filialele cele mai profitabile ale companiei era New Coastal Shipyards, șantierul naval din Pascagoula, aflat între Biloxi și Mobile. În 1985, New Coastal primise, de la Marina militară, un contract în valoare de douăsprezece miliarde de dolari, pentru construirea a patru submarine nucleare, iar cineva din conducere se gîndise că Benny avea nevoie de un sediu permanent.

Crescut în New Jersey, educat la Boston și soțul, în acea vreme, al unei socialiste reprimate, Benny ura viața pe Coasta Golfului din Mississippi. O considera drept o serioasă diversiune, o îndepărtare de ierarhia corporației la care visa. Soția îl părăsise după doi ani de trai în Biloxi.

Platt & Rockland era o companie publică, cu acționari ce totalizau douăzeci și unu de miliarde de dolari, opt mii de angajați în treizeci și șase de filiale din o sută trei țări. Asigura necesarul pentru birouri, cherestea, mii de produse de larg consum, vindea asigurări, făcea forări de gaze naturale, îmbarca produse transportate în containere, avea mine de cupru și, printre alte activități, construia submarine nucleare. Era constituită din nenumărate companii mai mici, descentralizate și, de regulă, mîna stîngă știa arareori ce făcea dreapta. Indiferent cum stăteau lucrurile, profiturile erau imense.

Benny visa să aducă această comapnie pe calea ce bună, să renunțe la prostii și să investească în domeniile potrivite, prospere. Nu își ascundea ambițiile și, printre oamenii din conducerea superioară a companiei, se știa prea bine că vrea să devină numărul unu.

Pentru el, viața în Biloxi era o glumă sinistră, o retrogradare orchestrată de inamicii săi din cadrul companiei. Detesta încheierea unor contracte cu guvernul, detesta rutina oficială, birocrația și aroganța Pentagonului. Ura ritmul lent în care se construiau submarinele.

În 1988, ceruse să fie transferat și fusese refuzat. Un an mai tîrziu, au apărut zvonuri cu privire la depășirea serioasă a buge-

tului pentru proiectul submarinelor. Construcţia lor a fost oprită şi şantierele navale New Coastal au fost invadate de echipe de control şi ofiţeri de la Pentagon. Benny era în pericol şi sfîrşitul său era aproape.

Ca antreprenor în industria de apărare, Platt & Rockland avea o istorie întreagă de bugete depăşite, supraîncărcare a costurilor şi acte false. Era un mod de a face afaceri şi, o dată descoperită, compania trecu, firesc, la concedierea tuturor celor aflaţi în centrul bănuielilor, negociind cu Pentagonul posibilitatea unei mici compensaţii.

Benny se adresă unui avocat local, Charles Bogan, principal partener al unei mici firme care includea un tînăr asociat, pe nume Patrick Lanigan. Vărul lui Bogan era senator de Mississippi. Senatorul era un vultur rapace care prezida subcomitetul ce aproba acordarea fondurilor pentru proiecte militare şi era foarte iubit în cercurile militare.

Mentorul avocatului Bogan era, la vremea respectivă, un judecător federal, astfel că mica firmă avea cele mai bune legături politice din Mississippi. Benny ştia acest lucru şi îl alesese pe Bogan cu multă grijă.

Actul de normalizare a falselor pretenţii, cunoscut şi drept „legea informatorului", a fost aprobat de Congres pentru a-i încuraja pe cei ce aveau cunoştinţă de situaţii de supraîncărcare a costurilor, în contracte guvernamentale, să vorbească. Benny studiase legea cu atenţie şi chiar ceruse unui avocat al companiei sale să o disece pentru el, înainte de a lua legătura cu Bogan.

Pretinsese că putea dovedi aranjamentul făcut de Platt & Rockland pentru a obţine de la guvern un plus de vreo şase sute de milioane de dolari, pentru proiectul submarinelor. Simţea sabia lui Damocles deasupra capului său şi refuza să fie ţapul ispăşitor. Vorbind, avea să piardă orice şansă de a mai fi angajat vreodată într-un asemenea post. Platt & Rockland ar fi umplut întreaga lume industrială cu zvonuri despre greşelile făcute de el. S-ar fi aflat pe lista neagră. Ar fi fost sfîrşitul omului de afaceri Benny Aricia. El înţelegea foarte bine regulile jocului.

Actul prevedea că informatorul putea primi cincisprezece procente din suma dată înapoi guvernului de către corporaţia vinovată. Benny avea la dispoziţie toată documentaţia care dovedea schema folosită de Platt & Rockland. Avea nevoie de talentul şi forţa lui Bogan pentru a primi cele cincisprezece procente.

Bogan a angajat ingineri şi consultanţi privaţi, pentru a studia şi a lămuri miile de documente trimise de Aricia de la şantierul naval New Coastal. Schema era bine închegată şi, pînă la urmă, se dovedi mai simplă decît părea. Compania făcea ceea ce făcuse întotdeauna – încasa de mai multe ori preţul pentru fiecare material şi falsifica actele. Sistemul era atît de bine acoperit, încît numai doi directori generali cunoşteau existenţa lui. Benny pretindea că aflase despre asta din pură întîmplare.

Avocaţii au pus la punct un caz clar şi convingător şi au acţionat în justiţie compania, la curtea federală, în septembrie 1990. Se afirma existenţa unor fraude de şase sute de milioane de dolari din partea companiei Platt & Rockland. Benny şi-a dat demisia în ziua depunerii acţiunii.

Procesul a fost pregătit şi documentat minuţios, iar Bogan a făcut multe presiuni. La fel şi vărul lui. Senatorul fusese pus la curent cu mult timp înainte de intentarea acţiunii şi o coordonase cu mare interes din momentul în care se aflase de ea şi la Washington. Bogan lucra pe bani mulţi; la fel şi senatorul. Onorariul firmei urma să fie de o treime, ca de obicei. O treime din cincisprezece procente din cele şase sute de milioane de dolari. Nu s-a aflat niciodată cît primea senatorul.

Bogan alimenta presa locală cu suficiente subiecte de scandal, pentru a menţine presiunea în Mississippi, iar senatorul făcea acelaşi lucru la Washington. Platt & Rockland s-a trezit peste noapte subiectul unei publicităţi odioase. Compania era pusă la zid, conturile sale erau blocate, acţionarii înfuriaţi. O duzină de directori de la şantierele navale New Coastal au fost concediaţi. S-au anunţat şi alte măsuri drastice.

Ca de obicei, Platt & Rockland a negociat dur cu Departamentul de Justiţie, dar de această dată nu a făcut nici un progres. Cum cele două submarine erau deja parţial construite, Pentagonul a fost de acord să nu rezilieze contractul. Astfel, Platt & Rockland putea încheia lucrările planificate într-un contract de douăsprezece miliarde, dar cheltuielile se apropiau vertiginos de douăzeci de miliarde.

Benny se încrîncena să-şi obţină drepturile, o avere. Bogan şi ceilalţi parteneri ai săi din firmă se chinuiau să-şi cheltuiască partea lor. Atunci a dispărut Patrick, urmat, foarte curînd, de banii lor.

20

Puşca de vînătoare a lui Pepper era un Remington de calibru 12, pe care o cumpărase de la o casă de amanet din Lucedale, pe cînd avea şaisprezece ani, prea tînăr ca să o poată cumpăra de la un magazin cu licenţă. Plătise două sute de dolari pe ea şi, după spusele mamei lui, Neldene, era obiectul la care ţinea cel mai mult. Şeriful Sweeney şi şeriful Tatum din Greene găsiseră arma, împreună cu un sac de dormit foarte uzat şi un mic cort, la o săptămînă după moartea lui Patrick, în timp ce efectuau un control de rutină la cabana lui. Chiar Trudy le permisese să cerceteze, ceea ce, în sine, constituia o problemă majoră, deoarece cabana nu era proprietatea ei. Orice efort de a folosi arma, sacul de dormit şi cortul ca probe în procesul de crimă în care era implicat Patrick ar fi fost categoric împiedicat, deoarece se constatase că nu aveau mandat. Un argument valid ar fi putut fi acela că şerifii nu căutau probe, deoarece, la vremea respectivă, nu exista nici o crimă. Pur şi simplu se adunau lucrurile personale ale lui Patrick pentru a le da familiei.

Trudy însă nu dorea să ia sacul de dormit şi cortul. Susţinea categoric că nu erau ale lui Patrick. Nu le mai văzuse niciodată. Erau obiecte ieftine, genul la care Patrick nici nu s-ar fi uitat. Şi, în plus, el nu mergea cu cortul. Avea o cabană unde să doarmă. Sweeney le-a etichetat şi le-a depus în camera unde erau adunate probele, neavînd unde să le ducă. Se gîndise să aştepte un an sau doi, după care să le vîndă, la talciocul anual organizat de şerif. Şase săptămîni mai tîrziu, Neldene Crouch izbucnise în lacrimi

cînd îi fuseseră arătate obiectele şi echipamentul de camping al fiului ei.

Cu puşca s-a procedat la fel. A fost găsită sub pat, împreună cu sacul de dormit şi cortul, în camera în care dormea Patrick. Cineva ascunsese în grabă obiectele sub pat, după părerea lui Sweeney. Curiozitatea lui a fost trezită imediat, din cauza prezenţei armei. Fiind el însuşi un vînător pasionat, ştia că nici un vînător cu mintea întreagă n-ar lăsa o puşcă sau orice altă armă de vînătoare într-o cabană părăsită, de unde orice hoţ le-ar fi putut lua după voie. Nimic de valoare nu se lăsa, prin acele părţi, într-o cabană de vînătoare. Studiase arma cu atenţie chiar acolo, pe loc, şi observase că numărul de serie fusese şters cu pila. Puşca fusese furată, cîndva, după fabricarea ei.

Discutase problema cu şeriful Tatum şi au luat împreună hotărîrea ca măcar să verifice amprentele. Erau siguri că nu vor obţine nici un rezultat, dar amîndoi erau poliţişti răbdători şi cu mare experienţă. Mai tîrziu, după promisiuni repetate de acordare a imunităţii, proprietarul casei de amanet din Lucedale recunoscuse că îi vînduse puşca lui Pepper.

Sweeney şi Ted Grimshaw, detectivul-şef al districtului Harrison, au bătut politicos la uşa camerei de spital unde se afla Patrick, intrînd doar după ce au fost poftiţi înăuntru. Sweeney sunase înainte la telefon, anunţîndu-l pe Patrick de această vizită şi explicîndu-i care era scopul ei. O procedură de rutină, nimic mai mult.

L-au fotografiat stînd pe scaun, îmbrăcat cu un tricou şi pantaloni scurţi, de sport, cu părul ciufulit şi o expresie acră pe figură. Ţinea în mîini numărul de înregistrare adus de poliţişti. I-au luat amprentele, Grimshaw ocupîndu-se de această acţiune, în timp ce Sweeney făcea conversaţie. Patrick insistă să rămînă în picioare deasupra mesei, în timp ce Grimshaw îi lua amprentele.

Sweeney îi puse cîteva întrebări în legătură cu Pepper Scarboro, dar Patrick le aminti imediat că avea avocat şi că avocatul său urma să fie prezent la toate interogatoriile. În plus, nu avea nimic de spus, în nici o privinţă, cu sau fără avocat.

I-au mulţumit şi au plecat. Cutter şi expertul în amprente de la FBI, sosit de la Jackson, aşteptau în „camera Lanigan" de la închisoare. În momentul în care fusese găsită, puşca de calibru

12, aparţinînd lui Pepper, oferise mai bine de o duzină de amprente complete, care puteau fi folosite. Ele fuseseră prelevate de Grimshaw după toate regulile şi arhivate, iar acum erau întinse pe masă. Puşca se afla pe un raft, lîngă cort şi sacul de dormit, lîngă pantoful de sport şi fotografii şi celelalte cîteva elemente disparate care constituiau probele împotriva lui Patrick.

Au băut cafea din pahare de plastic şi au vorbit despre pescuit, în timp ce expertul în amprente compara setul vechi cu cel nou, cu ajutorul unei lupe. Nu i-a trebuit mult timp să tragă concluziile.

– Mai multe dintre amprente se potrivesc perfect, spuse el, continuînd să lucreze. Patul armei era plin de amprentele lui Lanigan.

Cu siguranţă, era o veste bună. Acum, ce mai era de făcut?

Patrick insista să primească o altă cameră pentru toate următoarele întîlniri cu avocatul său şi doctorul Hayani se grăbi să facă toate aranjamentele necesare. Patrick ceru şi un scaun cu rotile, pentru a fi transportat în camera de la primul etaj. O soră îl împinse, trecînd pe lîngă cei doi poliţişti inofensivi, aflaţi pe hol, în faţa uşii, pe lîngă agentul Brent Myers şi apoi în lift, pentru scurtul drum pînă la primul etaj. Unul din poliţişti îi urmă.

Camera făcea parte dintre cele folosite de doctori pentru întîlniri de personal. Spitalul era mic şi camera părea să fie arareori folosită. Sandy comandase un sistem de detectare a microfoanelor, de tipul menţionat de Patrick, dar acesta urma să sosească abia peste cîteva zile.

– Te rog, grăbeşte-te, îi spuse Patrick.

– Zău, Patrick! Doar nu crezi cu adevărat că ar fi în stare să pună microfoane în această cameră. Nimeni nu ştia că o vom folosi, pînă acum o oră.

– Nu poţi fi niciodată destul de precaut, mai spuse Patrick şi, ridicîndu-se de pe scaun, trecu pe lîngă masa lungă de conferinţe. Mergea fără să şchiopăteze, constată Sandy.

– Uite ce e, Patrick, cred că ar trebui să încerci să te mai linişteşti puţin. Ştiu că ai fost multă vreme fugar. Ai trăit copleşit de frică, uitîndu-te mereu peste umăr, ştiu toate astea. Dar zilele acelea au trecut. Te-au prins. Relaxează-te!

– Ei stau în continuare la pîndă, pricepi? M-au prins, dar nu au pus mîna pe bani. Iar banii sînt mult mai importanţi. Nu uita

asta, Sandy. Nu vor avea pace pînă cînd nu vor pune mîna pe bani.

– Şi cine ar putea să ne înregistreze? Băieţii buni sau cei răi? Poliţiştii sau mafioţii?

– Tipii care au pierdut banii au cheltuit o avere frumuşică, încercînd să-i găsească.

– De unde ştii tu?

Patrick ridică din umeri, ca şi cum ar fi fost iarăşi timpul de glume.

– Cine sînt ei? întrebă Sandy, fără să primească un răspuns. Se lăsă o tăcere grea, ca atunci cînd Leah dorea să schimbe subiectul discuţiei.

– Stai jos, spuse Patrick, într-un tîrziu. Stăteau la cele două capete ale mesei. Sandy scoase din servietă dosarul gros pe care îl primise de la Leah cu patru ore mai înainte; dosarul cu detalii picante despre Trudy.

Patrick îl recunoscu imediat.

– Cînd ai văzut-o? întrebă el, nerăbdător.

– Azi dimineaţă. E sănătoasă, te sărută, spune că încă nu o urmăreşte nimeni şi mă roagă să-ţi dau acest plic.

Împinse plicul peste masă, pînă la Patrick, care îl apucă, îl rupse într-o parte şi scoase din el o scrisoare pe trei pagini. Apoi începu să o citească încet, uitînd cu totul de prezenţa avocatului său.

Sandy răsfoi dosarul şi se opri la imaginile sexy, cu Trudy care se apleca deasupra piscinei, în timp ce amantul ei stătea întins lîngă ea. Abia aştepta să i le arate avocatului ei din Mobile. Îşi fixaseră o întîlnire peste trei ore.

Patrick termină de citit scrisoarea, o împături la loc cu grijă şi o puse în plic.

– Am încă o scrisoare pentru ea, spuse el, apoi aruncă o privire peste masă şi zări fotografiile. Bine lucrat, nu?

– E uimitor. N-am văzut niciodată atîtea probe într-un proces de divorţ.

– Ei, am şi avut de unde alege... Eram deja căsătoriţi de doi ani cînd m-am întîlnit, din întîmplare, cu primul ei soţ. Eram la o petrecere, înaintea unui joc al echipei Saints în New Orleans. Am băut cîteva pahare împreună şi mi-a povestit despre Lance. El e motanul din fotografii.

– Leah mi-a explicat.

– La vremea respectivă, Trudy era însărcinată, aşa că nu am spus nimic. Căsătoria noastră se îndrepta, încet, spre eşec şi speram că un copil ar aranja lucrurile. Trudy are un talent formidabil de a păcăli pe oricine. Am hotărît să fac pe prostul, să joc rolul tatălui mîndru de odrasla lui dar, un an mai tîrziu, am început să adun probe. Nu era sigur cînd voi avea nevoie de ele, dar ştiam că mariajul nostru se terminase. Plecam din oraş ori de cîte ori aveam ocazia – pentru afaceri, vînătoare, la pescuit, în weekend cu băieţii, orice pretext era bun. Nu mi s-a părut că ei i-ar fi păsat vreodată.

– Mă întîlnesc cu avocatul ei la ora cinci după-amiază.

– Bine. Te vei distra grozav. Ăsta e visul oricărui avocat. Ameninţă-i cu ce vrei tu, dar fă în aşa fel încît să obţii o înţelegere semnată. Trudy trebuie să renunţe la toate drepturile, Sandy. Nu primeşte nimic din bunurile mele.

– Cînd vorbim despre bunurile tale?

– În curînd. Îţi promit. Dar e altceva mai presant.

Sandy scoase blocnotesul său avocăţesc de care nu se despărţea niciodată şi se pregăti să ia notiţe.

– Te ascult, spuse el.

– Lance e un nemernic. A crescut în barurile de prin Point Cadet, n-a terminat nici liceul şi a făcut trei ani de puşcărie pentru trafic de droguri. E sămînţă rea. Are prieteni în lumea interlopă. Cunoaşte oameni care ar face orice pentru bani. Mai am un dosar gros, de data asta în legătură cu el. Bănuiesc că Leah nu ţi l-a dat.

– Nu. Mi l-a dat numai pe acesta.

– Întreab-o de el, data viitoare cînd o vezi. Am adunat dovezi despre murdăriile făcute de Lance, timp de un an întreg, cu ajutorul aceluiaşi detectiv privat. Lance e un găinar, dar e periculos, pentru că are prieteni. Iar Trudy are bani. Nu ştim cîţi au mai rămas, dar nu cred că i-a cheltuit pe toţi.

– Şi crezi că ţi-a pus gînd rău?

– Probabil. Gîndeşte-te, Sandy. Trudy e singura persoană, în momentul de faţă, care ar avea în continuare nevoie ca eu să fiu mort. Dacă mă scot din joc, ea păstrează banii pe care îi mai are şi nu îşi mai face griji pentru compania de asigurări care ar putea să-i ia tot ce are. O cunosc. Banii şi viaţa de lux înseamnă totul pentru ea.

– Dar cum ar putea Lance să...

– Se poate face, Sandy. Crede-mă. Se poate face.

Rosti aceste cuvinte cu convingerea calmă a cuiva care comisese o crimă şi scăpase nepedepsit şi, preţ de o secundă, Sandy îngheţă.

– Se poate face foarte uşor, spuse el pentru a treia oară, cu ochii strălucitori, înconjuraţi de riduri adînci.

– În regulă, ce trebuie să fac eu? Să stau cu poliţiştii pe hol?

– Imaginează o poveste, Sandy.

– Te ascult.

– Întîi, spune-i avocatului ei că la biroul tău s-a primit o informaţie anonimă, conform căreia Lance caută un ucigaş plătit. Fă asta la sfîrşitul întîlnirii de astăzi. În acel moment, tipul va fi deja suficient de şocat şi va crede tot ce îi vei spune. Spune-i că te pregăteşti să te întîlneşti cu poliţia, pentru a discuta această problemă. Fără îndoială, avocatul îşi va suna clienta, care va nega totul vehement. Dar credibilitatea ei va fi deja afectată. Trudy va da înapoi numai la gîndul că altcineva îi bănuieşte, pe ea şi pe Lance, capabili de asemenea idei. Apoi, du-te la şerif şi la FBI şi spune-le aceeaşi poveste. Spune-le că eşti îngrijorat pentru siguranţa mea. Insistă să meargă şi să stea de vorbă cu Trudy şi Lance despre aceste zvonuri. O cunosc foarte bine, Sandy. Îl va sacrifica pe Lance pentru a păstra banii, nu însă şi dacă există riscul de a fi şi ea prinsă. Dacă poliţiştii au suspiciuni, va da înapoi.

– Se vede că te-ai gîndit la toate. Mai e ceva?

– Da. Ultimul lucru, să şopteşti cîte ceva presei. Trebuie să găseşti un reporter...

– Nici nu e prea greu.

– Unul în care să ai încredere.

– Mult mai dificil.

– Nu chiar. Am citit ziarele cu atenţie şi am vreo două nume pentru tine. Verifică-i. Găseşte unul pe placul tău. Spune-i să publice zvonurile şi, în schimb, îi vei oferi toate informaţiile reale în exclusivitate. Aşa lucrează tipii ăştia. Spune-i că şeriful investighează informaţiile conform cărora soţia încearcă să obţină serviciile unui ucigaş plătit, ca să poată păstra banii. Va înghiţi găluşca. Nu va avea nevoie să-şi susţină spusele. La naiba, se publică mereu tot felul de bîrfe.

Sandy termină de scris, uimit de felul în care clientul său pregătise totul. Închise dosarul şi, bătînd uşor cu pixul în copertă, îl întrebă:

– Cîte informaţii din astea ai strîns?

– Murdării?

– Mda.

– Cred că vreo douăzeci şi cinci de kilograme. Sînt ascunse într-un mic depozit din Mobile, de cînd am dispărut.

– Ce mai e acolo?

– Alte murdării.

– Despre cine?

– Despre foştii mei parteneri. Şi despre alţii. Vom ajunge la ele mai tîrziu.

– Cînd?

– Curînd, Sandy.

Avocatul lui Trudy, J. Murray Riddleton, era un tip jovial, cu gîtul gros, în vîrstă de şaizeci de ani, specialist în două tipuri de acţiuni: divorţuri dure, dificile şi consultanţă financiară pentru păcălirea statului. Era un om al contrastelor; avocat de succes, dar prost îmbrăcat, inteligent dar cu un fizic oarecare, zîmbitor dar plin de răutate, politicos dar cu limba ascuţită. Biroul său încăpător din centrul oraşului Mobile era plin de dosare neglijate şi cărţi de drept depăşite. Îl întîmpină pe Sandy politicos, îl invită să ia loc şi îi oferi ceva de băut. La urma urmelor, era ora cinci şi cîteva minute. Sandy refuză şi J. Murray nu-şi turnă nici lui nimic.

– Deci, ce face băiatul nostru? întrebă J. Murray, zîmbind cu toată gura.

– Adică?

– Ei, cum? Băiatul nostru, Patrick. Aţi găsit banii?

– Nu ştiam că trebuia să-i caut.

J. Murray găsi cuvintele sale ilare şi rîse timp de cîteva secunde. În mintea lui, nu era nici un dubiu că stăpîneşte perfect discuţia. Cărţile erau de partea lui.

– Ţi-am văzut clienta la televizor, aseară, spuse Sandy. În amărîta aia de emisiune de scandal, cum naiba îi spune?

– „Inside Journal". Nu-i aşa că a fost minunată? Iar fetiţa, ce dulceaţă! Săracele de ele...

– Clientul meu ar dori să solicite clientei tale să se abţină, pe viitor, de la orice comentarii publice în legătură cu căsătoria şi divorţul lor.

– Clientul tău poate să-l pupe pe al meu în fund. Iar tu, pe mine.

– Mă abţin, ca şi clientul meu, de altfel.

– Uite, băiete, eu sînt specialist în Amendamentul Numărul Unu. Nu spui nimic, faci orice. Publici orice. Totul e protejat prin Constituţie, comentă el şi arătă spre cărţile de drept acoperite de pînze de păianjen, aflate lîngă fereastra biroului său. Cererea este respinsă, reluă el. Clienta mea are dreptul să prezinte public tot ce vrea, oricînd vrea. A fost umilită de clientul tău, iar acum e confruntată cu un viitor nesigur.

– Mi se pare corect. Doream doar să clarific lucrurile.

– E destul de clar?

– Da. Acum, noi nu avem nici un fel de obiecţiuni faţă de dorinţa clientei tale de a obţine divorţul şi de-a primi şi custodia copilului.

– Vai, mulţumesc. Cîtă generozitate din partea voastră!

– De fapt, clientul meu nu are de gînd să ceară dreptul de a vedea copilul.

– Deştept băiat! După ce a abandonat fetiţa timp de patru ani, ar trebui să facă orice ca să o vadă.

– Există un alt motiv, spuse Sandy, deschizînd dosarul şi scoţînd de acolo testul ADN. Îi întinse domnului J. Murray o copie; acesta se oprise din zîmbit şi privea chiorîş spre foile de hîrtie.

– Ce e asta? întrebă el, suspicios.

– De ce nu o citeşti? ripostă Sandy.

J. Murray îşi scoase ochelarii de citit dintr-un buzunar al hainei şi îi aşeză pe capul lui cam mare. Trase raportul spre el, găsi informaţia şi apoi o citi pe îndelete. Ridică spre Sandy o privire total lipsită de expresie, după prima pagină, iar după a doua, se gîrbovi cu totul.

– Un dezastru, nu? comentă Sandy, după ce J. Murray termină de citit.

– Nu face pe deşteptul cu mine! Sînt sigur că există o explicaţie.

– Sînt sigur că nu. În conformitate cu legile din Alabama, testul ADN este o probă concludentă. Acum, nu ştiu exact cît de

specialist eşti în Amendamentul Numărul Unu, dar dacă treaba asta se publică, va fi foarte jenant pentru clienta ta. Imaginează-ţi, să faci un copil cu un bărbat şi să pretinzi că eşti fericita nevastă a altuia. N-ar da prea bine pe Coastă, nu?

– N-ai decît să o publici, spuse J. Murray, fără convingere. Nu-mi pasă.

– Mai bine întreabă-ţi clienta mai întîi.

– E nesemnificativ, după legile acestui stat. Chiar dacă ea a comis un adulter, el a continuat să trăiască cu ea şi după aceea. Aşadar, a acceptat. Nu are dreptul să folosească acest argument ca motiv pentru divorţ.

– Lasă divorţul. Îl va primi. Să lăsăm şi copilul.

– Ah, aşa deci. E vorba de un şantaj. Ea renunţă la pretenţiile faţă de bunuri, iar el nu dezvăluie nimic în public.

– Ceva în genul ăsta.

– Clientul tău e nebun de legat, şi tu la fel, sări J. Murray, roşu la faţă şi strîngînd pumnii pentru o clipă.

Calm, Sandy răsfoi dosarul şi scoase o altă probă distrugătoare. Aruncă raportul peste masă.

– Ce-i asta? se răsti J. Murray.

– Citeşte-o!

– M-am săturat de citit.

– În regulă. E un raport făcut de un detectiv privat, care ţi-a urmărit clienta şi pe iubitul ei, timp de un an înainte de dispariţia clientului meu. Cei doi au fost împreună, singuri, în diferite locuri, dar mai ales la clientul meu, în casă, în dormitor, după cum presupunem noi, în cel puţin şaisprezece ocazii.

– Mare lucru!

– Uită-te la astea! spuse Sandy şi aruncă peste raport două fotografii color, format opt pe zece, dintre cele în care Trudy şi Lance apăreau în pielea goală. J. Murray aruncă o privire şi apoi le luă mai aproape, să le studieze mai bine.

Sandy se hotărî să-l ajute puţin.

– Pozele acelea au fost făcute lîngă piscina de la domiciliul clientului meu, în timp ce el se afla în Dallas, pentru un seminar ştiinţific. Recunoşti pe cineva?

J. Murray reuşi să scoată un mîrîit.

– Sînt mai multe, îi garantă Sandy, aşteptînd ca J. Murray să nu se mai holbeze la fotografii. Şi mai am încă trei rapoarte, de

la alți detectivi privați. Se pare că clientul meu avea destule bănuieli.

În fața ochilor lui Sandy, J. Murray se transformă subit, din avocatul încrezut, într-un mediator generos, o schimbare de cameleon, a unui avocat care a pierdut bătălia. Expiră încet, greoi, învins și se lăsă pe spate în scaunul rotativ, din piele.

– Clienții ăștia nu ne spun niciodată nimic, nu-i așa? comentă el.

Brusc, erau „ei" contra „noastră". Avocații contra clienților. El și Sandy erau solidari, nu? Și ce puteau face?

Însă Sandy nu era pregătit să intre în echipă.

– Repet, eu nu sînt un specialist în Amendamentul Numărul Unu, ca tine, dar dacă astea ar ajunge la ziarele de scandal, ar fi, desigur, foarte jenant pentru Trudy.

J. Murray dădu din mînă, ca și cum ar fi vrut să alunge acest gînd, apoi își privi ceasul de la mînă.

– Sigur nu vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc.

– Cît are băiatul tău?

– Sincer, nu știu, deocamdată. Dar asta nu e problema cea mai importantă. Important este cu cît va rămîne după ce se vor liniști lucrurile, iar acum nimeni nu știe răspunsul la această întrebare.

– Cu siguranță că i-a rămas o bună parte din cele nouăzeci de milioane.

– Are procese pentru sume mai mari decît atît. Ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a primi o condamnare îndelungată și, poate, sentința cu moartea. Acest divorț, domnule Riddleton, este cea mai mică dintre problemele lui.

– Atunci, de ce ne amenințI?

– Patrick vrea ca ea să-și țină gura, să accepte divorțul și să plece, renunțînd la orice alte viitoare plîngeri împotriva lui. Vrea ca acest lucru să se hotărască imediat.

– Și, dacă nu...?

J. Murray își slăbi cravata și se lăsă și mai mult în scaun. Brusc se făcuse tîrziu; dorea să plece acasă. Reflectă cîteva clipe, apoi spuse:

– Trudy va pierde totul; clientul tău știe asta? Compania de asigurări o va strivi.

– Aici nu există învingători, domnule Riddleton.

– Să vorbesc cu ea.

Sandy își adună lucrurile și se retrase încet spre ușă. J. Murray reuși să-i zîmbească chinuit și, exact cînd își dădeau mîna pentru plecare, Sandy, ca și cum și-ar fi amintit brusc, menționă informația anonimă primită la biroul lui din New Orleans, despre faptul că Lance căuta un ucigaș. Nu știa ce să creadă, dar se simțea, oricum, obligat să discute problema cu șeriful și cu cei de la FBI.

Schimbară cîteva cuvinte pe această temă. Riddleton îi promise să-și informeze clienta imediat.

21

După ce îşi vizită ceilalţi bolnavi, doctorul Hayani trecu pe la Patrick. Era aproape întuneric, mult după ora la care pleca de obicei acasă şi îşi găsi celebrul pacient aşezat pe un scaun, în pantaloni scurţi, în faţa unei mese pliante aflate în singurul colţ gol din cameră. Era o masă mică, cu o lampă pe care Patrick o obţinuse de la unul dintre soldaţi. Într-un pahar de plastic îşi ţinea creioanele şi pixurile. Într-un alt pahar pusese cîteva agrafe pentru hîrtii, bucăţi de elastic, şi ace – toate donate de personalul auxiliar. Avea chiar şi trei blocnotesuri.

Patrick se apucase de treabă. O impresionantă colecţie de documente legale ocupa un colţ al mesei, iar el studia unul dintre numeroasele dosare depuse împotriva lui în momentul în care doctorul trecu pe acolo, pentru a treia oară în acea zi.

– Bine aţi venit în biroul meu, spuse Patrick. Un televizor masiv era aşezat puţin deasupra capului lui. Spătarul scaunului se afla la doar cîteva zeci de centimetri distanţă de capătul patului.

Într-un spital, zvonurile zboară mai repede decît într-un birou de avocatură şi, de două zile, lumea şoptea amuzată că, în camera 312, se deschisese o nouă firmă.

– Sper să nu-i dai pe doctori în judecată.

– Niciodată. În treisprezece ani de avocatură, nu am acuzat niciodată un doctor. Nici un spital, spuse Patrick ridicîndu-se în picioare şi întorcîndu-se cu faţa spre Hayani.

– Ştiam eu că am motive să-mi fii simpatic, spuse doctorul, examinînd cu grijă arsurile de pe pieptul lui Patrick. Cum te mai simţi? îl întrebă, pentru a treia oară în acea zi.

– Bine, repetă Patrick, pentru cine ştie a cîta oară în acea zi. Asistentele, uimite şi curioase, intrau în cameră cel puţin de două ori pe oră, cu tot felul de pretexte, întrebîndu-l de fiecare dată cum se simte. „Bine", răspundea el, de fiecare dată.

– Ai reuşit să dormi astăzi? întrebă Hayani, lăsîndu-se pe vine pentru a-i studia cu atenţie coapsa stîngă.

– Nu. E greu să dormi fără medicamente, iar eu nu pot să sufăr să iau ceva în timpul zilei, răspunse Patrick. În realitate, îi era imposibil să aţipească, cu toată fîţîiala surorilor şi soldaţilor.

Se aşeză pe marginea patului, privindu-şi doctorul cu sinceritate.

– Pot să vă spun ceva? îl întrebă el.

– Desigur, îi răspunse Hayani, oprindu-se din scris.

Patrick întoarse capul spre stînga, apoi spre dreapta, ca şi cum pereţii ar fi avut urechi.

– Cînd eram avocat, începu el încet, aveam un client bancher, care a fost prins după ce delapidase nişte bani. Avea patruzeci şi opt de ani, era căsătorit şi avea trei copii adolescenţi; un tip grozav, care a făcut o tîmpenie. L-au arestat acasă, seara tîrziu şi l-au dus la închisoarea districtuală. Acolo era aglomerat şi s-a trezit într-o celulă cu nişte tineri pungaşi negri, foarte răi. Mai întîi, i-au pus căluş, ca să nu ţipe. L-au bătut, apoi i-au făcut lucruri pe care mai bine să nu le ştiţi. Cu numai două ore înainte se afla acasă, privind un film la televizor, iar acum era pe jumătate mort, într-o celulă de închisoare aflată la cinci kilometri de casă.

Patrick lăsă bărbia în piept şi îşi ciupi vîrful nasului.

Doctorul Hayani îl bătu pe umăr.

– Să nu lăsaţi să mi se întîmple aşa ceva, domnule doctor, spuse Patrick, cu ochii umezi şi glasul pierit.

– Nu-ţi face griji, Patrick.

– Numai gîndul la asta mă îngrozeşte, domnule doctor. Am coşmaruri.

– Ai cuvîntul meu, Patrick.

– Numai Dumnezeu ştie prin cîte am trecut.
– Îţi promit, Patrick.

Următorul conducător de interogatoriu era un bărbat mic de statură, semănînd cu o veveriţă, pe nume Warren, care fuma ţigară după ţigară şi privea lumea prin ochelari cu lentile groase, întunecate. Avea ochii invizibili. În mîna stîngă ţinea ţigara, în dreapta stiloul şi, cu excepţia gurii, era imobil. Se ghemui în spatele teancului mic de hîrtii, aranjate cu grijă şi arunca întrebările spre celălalt capăt al mesei, unde Stephano se juca cu o agrafă de hîrtie, iar avocatul lui se chinuia cu un computer portabil.

– Cînd aţi format consorţiul? întrebă Warren.

– După ce i-am pierdut urma în New York, ne-am întors acasă şi am aşteptat. Am ascultat toate informaţiile apărute. Am revenit asupra vechilor urme. Nimic. Urmele se răceau foarte repede, aşa că am făcut planuri pe termen lung. Mă întîlneam cu Benny Aricia, iar el era gata să finanţeze cercetările. Apoi m-am întîlnit şi cu oamenii de la Monarch-Sierra şi Northern Case Mutual, iar eu şi-au dat, în principiu, consimţămîntul. Northern Case Mutual tocmai dăduse văduvei două milioane şi jumătate. Nu puteau cere instanţei să le restituie banii, pentru că nu existau dovezi concludente despre faptul că Patrick încă trăia. Ei au fost de acord să pună la bătaie o jumătate de milion. Cu Monarch-Sierra a fost mai complicat, pentru că ei nu plătiseră încă nimic, dar riscau să piardă patru milioane.

– Monarch încheiase poliţa de asigurare a firmei de avocatură pentru daune profesionale?

– Pe aproape. Era o poliţă separată, pentru delictele ce nu intrau sub incidenţa politicii obişnuite de erori şi omisiuni din culpă. Firma era protejată de fraudele şi furturile din partea angajaţilor şi partenerilor săi. Cum Lanigan a furat de la firmă, Monarch-Sierra a fost nevoită să plătească cele patru milioane de dolari.

– Dar clientul dumneavoastră, domnul Aricia, şi-a primit banii, nu-i aşa?

– Da. Mai întîi, a dat firma în judecată pentru cele şaizeci de milioane pe care le pierduse, dar firma avea fonduri reduse. Firma a fost de acord să plătească banii încasaţi din poliţa de asigurare. Ne-am aşezat cu toţii la masa tratativelor şi am ajuns

la o înţelegere. Monarch-Sierra a fost de acord să plătească banii fără luptă, cu condiţia ca domnul Aricia să folosească pînă la un milion de dolari pentru găsirea lui Lanigan. Domnul Aricia a fost de acord, dar numai dacă Monarch-Sierra punea încă un milion pentru finanţarea cercetărilor.

Aşa că Aricia a intrat cu un milion, Monarch-Sierra cu un milion şi Northern Case Mutual cu o jumătate de milion. În total, două şi jumătate.

– Da, acesta a fost contractul iniţial.

– Ce a făcut firma de avocatură?

– Ei au hotărît să nu participe. Sincer vorbind, nu aveau bani şi erau prea şocaţi ca să riposteze. La început, ne-au ajutat în alte feluri.

– Şi participanţii la căutarea lui Lanigan şi-au primit banii?

– Da. Banii au fost transferaţi în contul bancar al firmei mele.

– Acum, după închiderea acţiunii, cîţi bani au mai rămas?

– S-au terminat, aproape în întregime.

– Cît s-a cheltuit?

– Trei milioane şi jumătate, mai mult sau mai puţin. Cam cu un an în urmă, fondurile s-au terminat. Companiile de asigurare s-au retras. Domnul Aricia a mai pus la bătaie o jumătate de milion, apoi încă trei sute de mii. Pînă acum, el a contribuit cu un milion nouăsute de mii.

De fapt, erau exact două milioane, după ce, cu mare greutate, Benny se hotărîse să pornească pe urmele fetei. Dar FBI-ul nu trebuia, bineînţeles, să ştie nimic despre asta.

– Şi cum au fost cheltuiţi banii?

Stephano îşi consultă notiţele pentru o clipă.

– Aproape un milion pentru servicii, călătorii şi alte cheltuieli legate de căutare. Un milion şi jumătate recompense. Încă un milion, sumă fixă, ca onorariu pentru firma mea.

– Vi s-a plătit un milion de dolari? întrebă Warren fără ca măcar un singur muşchi să-i tresară, deşi vorbise pe un ton mai strident.

– Da. În patru ani.

– Vorbiţi-mi despre recompense.

– Păi, ar însemna să intrăm în detaliile acţiunii de căutare.

– Vă ascultăm.

– Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să stabilim suma oferită pentru orice informaţie despre dispariţia lui Patrick Lanigan. Dumneavoastră ştiaţi despre recompense, dar v-aţi imaginat că sînt oferite de către firma de avocatură. Noi am luat discret legătura cu firma şi l-am convins pe Charles Bogan să anunţe că se oferea o recompensă pentru informaţii. El a făcut anunţul şi, la început, a promis cincizeci de mii. Înţelegerea noastră cu Bogan prevedea ca el să ne anunţe, în secret, dacă primea un răspuns.

– FBI-ul nu ştia nimic despre asta.

– Nu. La FBI se ştia despre recompensă, ideea fiind aprobată. Dar înţelegerea noastră cu Bogan a rămas secretă. Nu că nu am fi avut încredre în FBI, dar doream pur şi simplu să-l găsim chiar noi pe Lanigan şi banii.

– Cîţi oameni lucrau în acel moment la cazul respectiv?

– Cam o duzină.

– Dumneavoastră unde vă aflaţi?

– Aici. Dar mergeam la Biloxi cel puţin o dată pe săptămînă.

– FBI-ul ştia ce faceţi?

– Nici vorbă! Din cîte ştiu, FBI-ul nu a ştiut că sîntem implicaţi, pînă săptămîna trecută.

Era evident că acest lucru era reflectat în dosarul aflat în faţa lui Warren.

– Continuaţi, vă rog.

– Nu am avut nici o veste timp de două luni, apoi trei, chiar patru. Am ridicat suma la şaptezeci şi cinci de mii, apoi la o sută. Bogan se chinuia cu toţi nebunii de acolo şi a informat FBI-ul despre asta. Apoi, în august 1992, el a primit un telefon de la un avocat din New Orleans, care pretindea că are un client care ştie cîte ceva despre dispariţie. Tipul părea serios, aşa că ne-am dus la New Orleans, ca să ne întîlnim cu el.

– Care este numele lui?

– Raul Lauziere, de pe strada Loyola.

– V-aţi întîlnit cu el?

– Chiar cu el, da.

– Cine altcineva de la firma dumneavoastră era de faţă?

Stephano aruncă o privire spre avocatul său, care nici nu clipea, căzut pe gînduri.

– E vorba despre o afacere secretă. Aş prefera să nu divulg numele colaboratorilor mei.

– Nu e obligat să o facă, anunţă avocatul răspicat, punînd punct oricărei discuţii pe această temă.

– Perfect. Continuaţi.

– Lauziere părea serios, corect şi credibil. Mai mult, era foarte bine pregătit. Părea să ştie totul despre dispariţia lui Patrick şi a banilor. Avea un dosar cu toate informaţiile din presă. Totul era îndosariat şi la îndemînă. Ne-a dat o relatare pe patru pagini, bătută la două rînduri, despre ceea ce ştia clientul său.

– Vă rog să faceţi un rezumat. Am s-o citesc mai tîrziu.

– Desigur, spuse Stephano şi cită din memorie: Clientul lui era o femeie tînără, pe nume Erin, care se chinuia să înveţe medicina la Tulane. Divorţase de curînd, era falită şi aşa mai departe şi, ca să se poată descurca, lucra în schimbul de noapte, în librăria unui mare magazin – unul din acele lanţuri comerciale. Cîndva, prin ianuarie 1992, a observat un client care se învîrtea prin secţia de călătorii şi limbi străine. Era un tip solid, îmbrăcat în costum elegant, negru, cu barbă, părînd destul de nervos. Era aproape nouă seara şi magazinul era, practic, pustiu. În cele din urmă, a ales un curs cu douăsprezece casete, caiete de teme şi tot restul, ambalat într-o cutie lucioasă şi se îndrepta spre casa unde lucra Erin, cînd un alt bărbat a intrat în magazin. Primul bărbat s-a retras imediat între şirurile de cărţi şi a pus cursul la loc pe raft. Apoi a ieşit pe cealaltă parte şi a încercat să treacă pe lîngă celălalt bărbat, pe care se vedea că îl cunoaşte şi cu care nu dorea să vorbească. Dar nu a reuşit. Al doilea bărbat a ridicat privirea şi i-a spus: „Patrick, nu ne-am văzut de mult." A urmat o scurtă conversaţie, în care cei doi au vorbit despre succesele lor ca avocaţi. Erin a rămas pe lîngă casă şi i-a ascultat, pentru că nu avea altceva de făcut. Evident, era foarte curioasă şi atentă la orice amănunt.

În orice caz, cel numit Patrick era grăbit să plece, aşa că, pînă la urmă, a găsit momentul propice şi şi-a luat zborul. După trei zile, cam la aceeaşi oră, s-a întors. Erin punea marfa pe rafturi, nu se afla la casă. L-a văzut intrînd, l-a recunoscut, şi-a amintit că se numea Patrick şi l-a urmărit cu privirea. El s-a uitat cu atenţie la fata de la casă şi, cînd a constatat că era alta, a rămas prin magazin mai multă vreme, oprindu-se, în cele din urmă, la raionul de călătorii şi limbi străine. A ales acelaşi curs, s-a strecurat spre casă, a plătit cu bani gheaţă şi a plecat în grabă. Erin

s-a uitat după el. El nu a văzut-o, bineînțeles, sau, dacă da, nu a recunoscut-o.

– Deci, despre ce limbă era vorba?

– Într-adevăr, asta era întrebarea cea mai importantă. Trei săptămîni mai tîrziu, Erin a citit în ziar că Patrick Lanigan a fost ucis într-un teribil accident de mașină și i-a recunoscut fotografia. Apoi, după alte șase săptămîni, a explodat știrea despre banii furați de la firma unde lucra, cu aceeași fotografie, iar Erin a văzut-o din nou.

– Librăria avea camere video pentru pază?

– Nu. Am verificat.

– Deci, despre ce limbă era vorba?

– Lauziere nu a vrut să ne spună, cel puțin pentru început. Noi ofeream o sută de mii pentru informații esențiale despre locul unde se afla Lanigan. Avocatul și clienta sa doreau toți banii pentru faptul că ne spuneau despre ce limbă era vorba. Am negociat trei zile. El ne-a permis să discutăm cu Erin. Am stat de vorbă cu ea șase ore și toate datele s-au verificat, așa că am fost de acord să-i plătim cei o sută de mii de dolari.

– Portugheza braziliană?

– Da. Dintr-o dată, lumea parcă a devenit mai mică.

Ca orice avocat, J. Murray Riddleton trecuse, din păcate, de nenumărate ori pînă atunci prin asemenea momente. Un caz perfect începe să se năruie. Jocurile se schimbă, cît ai clipi.

Doar pentru amuzament și amuzîndu-se din plin, în sinea lui, o lăsă pe Trudy să facă puțin pe nebuna, pentru ca apoi să-i dea lovitura de grație.

– Adulter! icni ea, cu întreaga siguranță de sine a unei virgine puritane. Chiar și Lance o privi uimit, întinzîndu-se să-i ia mîna într-a lui.

– Știu, știu, spuse J. Murray, cîntîndu-i în strună. Se întîmplă aproape la fiecare divorț. Lucrurile astea fac mult rău.

– Am să-l omor, mormăi Lance.

– Ajungem și la asta, mai tîrziu, spuse J. Murray.

– Cu cine? dori ea să afle.

– Cu Lance, aici de față. Ei spun că voi doi vă făceați de cap și înainte, în timpul și după căsătorie. De fapt, ei spun că totul a început încă din liceu. Mai exact, din clasa a noua.

– E un idiot, spuse Lance, fără convingere.

Trudy încuviinţă, fiind de aceeaşi părere cu Lance. Era absurd. Apoi, pe un ton nervos, întrebă:

– Ce probe pretinde că are?

– Negaţi acuzaţia? întrebă J. Murray, ca să-i prindă definitiv în cursă.

– Absolut, i-o trînti ea.

– Bineînţeles, adăugă Lance. Tipul minte cu neruşinare.

J. Murray căută într-un sertar şi scoase de acolo unul din rapoartele pe care i le dăduse Sandy.

– Se pare că Patrick a avut bănuieli în tot timpul căsătoriei. A angajat detectivi care să stea la pîndă. Acesta este raportul unuia dintre ei.

Trudy şi Lance se priviră preţ de o secundă, apoi înţeleseră că fuseseră prinşi cu mîţa în sac. Dintr-o dată, era dificil să mai nege o legătură care dura de mai bine de douăzeci de ani. Brusc, amîndoi arborară o atitudine de totală mulţumire. Şi ce dacă? Mare lucru!

– Să vă spun, pe scurt, despre ce este vorba, spuse J. Murray şi începu să-i bombardeze cu date, ore şi locuri. Cei doi nu se ruşinau de ceea ce făcuseră, dar era jenant să constate că lucrurile erau atît de bine documentate.

– Încă mai negaţi? întrebă J. Murray.

– Oricine poate scrie chestiile alea, spuse Lance. Trudy tăcea.

J. Murray scoase un alt raport, de data aceasta despre ultimele şapte luni dinainte de dispariţia lui. Date, ore, locuri. Patrick pleca din oraş, pac, Lance se muta în casă. De fiecare dată.

– Aceeaşi detectivi pot depune mărturie în tribunal? întrebă Lance cînd J. Murray termină de citit.

– Nu vom ajunge la tribunal, spuse J. Murray.

– De ce nu? întrebă Trudy.

– Iată de ce, răspunse J. Murray şi împinse peste birou pozele strălucitoare, de mărime opt pe zece. Trudy luă una dintre ele şi rămase fără grai la vederea propriei sale imagini, lîngă piscină, goală puşcă şi cu armăsarul ei lîngă ea. Lance era, la rîndul lui, şocat, dar reuşi să zîmbească crispat. Într-un fel, fotografiile îi plăceau.

Schimbară fotografiile între ei fără un cuvînt. J. Murray savură momentul, apoi le spuse:

– N-aţi fost prea atenţi.

– Ia termină cu morala, ripostă Lance.

După cum era de aşteptat, Trudy începu să plîngă. I se umeziră ochii, buzele îi tremurau, se smiorcăia şi, dintr-o dată, izbucni în plîns. J. Murray văzuse de mii de ori asemenea scene. Femeile plîngeau întotdeauna, nu pentru ceea ce făcuseră, ci pentru efectele păcatelor lor.

– Nu pune el mîna pe fata mea, se răsti Trudy, printre lacrimi.

Îşi pierdu firea cu totul şi cei doi bărbaţi trebuiră să-i asculte smiorcăiala cîtăva vreme. Lance, mereu atent, o bătea protector pe umăr şi încerca să o consoleze.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, ştergîndu-şi lacrimile.

– Linişteşte-te, spuse J. Murray, fără cea mai mică urmă de compasiune. El nu vrea copilul.

– De ce nu? întrebă ea, iar lacrimile dispărură instantaneu.

– Nu el este tatăl.

Cei doi mijiră ochii şi căzură pe gînduri, încercînd să pună lucrurile cap la cap.

J. Murray căută încă un raport.

– Patrick i-a luat fetiţei puţin sînge, pe cînd avea paisprezece luni, şi a cerut să i se facă un test ADN. În nici un caz, el nu poate fi tatăl ei.

– Atunci cine... începu Lance, dar nu îşi putu încheia gîndul.

– Depinde cine se mai afla prin preajmă, spuse J. Murray, încercînd să-l ajute.

– Nu mai era nimeni, sări ea, imitîndu-l furioasă.

– Cu excepţia mea, se oferi Lance, apoi închise încet ochii. Ideea de a fi tată era o greutate teribilă pe umerii lui. Lance dispreţuia copiii. O suporta pe Ashley Nicole, numai pentru că era a lui Trudy.

– Felicitări, spuse J. Murray. Caută într-un sertar, scoase de acolo un trabuc ieftin şi i-l aruncă lui Lance. E fată, adăugă el şi rîse zgomotos.

Trudy spumega de furie, iar Lance se juca cu trabucul. Cînd J. Murray se sătură să se mai distrze, Trudy îl întrebă:

– Deci, cum stăm?

– E simplu. Tu renunţi la toate drepturile faţă de bunurile lui, iar el îţi oferă divorţul, copilul şi orice altceva doreşti.

– Ce bunuri are? întrebă ea.

– Pentru moment, avocatul lui nu e sigur. S-ar putea să nu ştim niciodată. Tipul îşi aşteaptă condamnarea la moarte, iar banii ar putea rămîne ascunşi pentru totdeauna.

– Doar n-o să pierd totul! sări ea. Uite ce mi-a făcut! Am primit două milioane şi jumătate la moartea lui, iar acum, compania de asigurări e pe punctul de a mă reduce la zero.

– Are dreptul la o mulţime de bani, interveni, la ţanc, şi Lance.

– Pot să-l acuz de nebunie, sau fraudă, sau ceva de genul ăsta? se rugă ea.

– Nu. Uite, e foarte simplu. Tu obţii divorţul şi copilul, iar Patrick rămîne cu banii, oricîţi ar fi. Totul rămîne între noi. Altfel, va informa presa despre toate astea, îi explică J. Murray, bătînd rapoartele şi fotografiile cu degetul în timp ce vorbea. Iar tu vei fi umilită. Ţi-ai scos rufele murdare în public; el abia aşteaptă să facă la fel.

– Unde trebuie să semnez? îl întrebă ea.

J. Murray turnă cîte o porţie de votcă pentru fiecare şi, peste puţin timp, turnă încă una. În cele din urmă, aduse vorba despre acele zvonuri absurde, cum că Lance căuta un ucigaş plătit. Negarea veni repede, cu furie, iar J. Murray mărturisi că, oricum, el nu credea cu adevărat acele porcării. Erau foarte multe zvonuri care circulau de la un capăt la altul al Coastei.

22

Au început să-l urmărească pe Sandy McDermott în clipa în care, la ora opt dimineaţă, a părăsit New Orleansul şi, făcînd faţă traficului aglomerat de la acea oră, a intrat pe autostrada interstatală 10. L-au urmărit pînă cînd aglomeraţia s-a mai rărit, în apropiere de lacul Pontchartrain. Au anunţat echipa aflată în faţă, prin telefon, că Sandy se îndrepta spre Biloxi. Urmărirea lui era uşoară. Ascultarea telefoanelor era o altă problemă. Guy avea microfoane pregătite pentru biroul lui Sandy şi pentru telefoanele de acasă, ba chiar şi pentru maşină, dar decizia de a le monta nu fusese încă luată. Riscurile erau mari. În special Aricia era foarte precaut. Susţinu, în faţa lui Stephano şi a lui Guy, că era foarte probabil ca Sandy să se aştepte la interceptarea telefoanelor sale şi că ar putea să-i alimenteze cu tot felul de bîrfe inutile sau chiar distructive. Pînă în acel moment, clientul lui Sandy se dovedise expert în înţelegerea evenimentelor, cu o clipă mai devreme. Aşa că încă mai existau păreri diferite în această privinţă.

Sandy nu se uita peste umăr. Nici nu era prea atent la ceea ce se întîmpla în faţa lui. Pur şi simplu conducea maşina, evitînd contactul cu alte maşini şi cu gîndul, ca de obicei, departe.

Dintr-un punct de vedere strategic, diferitele bătălii duse de Lanigan mergeau, deocamdată, foarte bine. Procesele civile intentate de Monarch-Sierra, de firma de avocatură şi de Aricia fuseseră înregistrate pe liste deja foarte aglomerate. Răspunsul

oficial din partea lui Sandy era aşteptat abia peste o lună. Cercetarea urma să înceapă doar peste trei luni şi să dureze cel puţin un an. La fel şi în cazul acţiunii lui Patrick împotriva FBI-ului; într-o bună zi, va fi completată cu aducerea lui Stephano şi a consorţiului său în faţa justiţiei. Ar fi fost un proces grozav, dar Sandy se îndoia că va avea vreodată şansa de a-l începe.

Divorţul era sub control.

Acuzaţia de omor deosebit de grav, aflată, firesc, în centrul atenţiei, era o altă problemă. Fiind de departe cea mai gravă din cele cu care se confrunta Patrick, era în acelaşi timp şi cea mai rapidă. Prin lege, statul trebuia să înceapă procesul în cel mult două sute şapte zeci de zile de la luarea deciziei, aşa că timpul îi presa.

După părerea lui Sandy, o condamnare bazată pe probele existente era puţin probabilă. Pentru moment, dovezile cruciale lipseau – fapte semnificative despre identitatea necunoscutului, modul în care murise şi certitudinea faptului că fusese omorît de Patrick. În cel mai bun caz, se bazau pe dovezi de circumstanţă. Acuzarea era obligată să facă multe presupuneri.

Totuşi, era de prevăzut o condamnare bazată pe sentimentul public. În acel moment, toţi aceia care locuiau pînă la o sută de kilometri distanţă de Biloxi cunoşteau majoritatea detaliilor şi nu exista măcar un cititor care să nu fi crezut că Patrick omorîse pe cineva pentru a se pretinde mort, ca apoi să profite de zăpăceală şi să fure nouăzeci de milioane de dolari. Patrick avea cîţiva admiratori, din cei care visau să înceapă o viaţă nouă, cu un nume nou şi o mulţime de bani. Dar aceia nu făceau parte din juriu. Majoritatea oamenilor credeau că e vinovat şi că trebuie să ajungă la închisoare, aşa cum se putea constata din discuţiile neoficiale de prin cafenele şi bîrfele de tribunal. Puţini erau cei care susţineau pedeapsa cu moartea. Asta era pentru violatori şi ucigaşii de poliţişti.

Pentru moment, mai presantă era necesitatea de a-l ţine pe Patrick în viaţă. Dosarul despre Lance, primit cu o seară înainte din mîinile adorabilei Leah, într-o altă cameră de hotel, portretiza un om tăcut, cu un temperament impulsiv şi aplecare spre violenţă. Îi plăceau armele de foc şi, o dată, fusese acuzat de un juriu federal că se luase la bătaie cu nişte poliţişti într-o casă de amanet. Acuzaţiile fuseseră ulterior retrase. Pe lîngă cei trei ani

de puşcărie pentru trafic de droguri, fusese condamnat la şaizeci de zile de închisoare pentru rolul jucat într-o bătaie într-un bar din Gulfport, deşi perioada fusese redusă, din cauza supra-aglomerării închisorii. Mai avea la activ încă două arestări – una tot pentru bătaie şi alta pentru conducerea maşinii în stare de ebrietate.

Lance se putea aranja, astfel încît să pară respectabil. Era înalt, subţire şi frumos, mereu în graţiile femeilor. Ştia cum să se îmbrace şi să ofere o conversaţie amuzantă la un pahar. Dar intrările lui în societate erau sporadice. Inima lui rămînea în stradă, aproape de gunoaie, acolo unde îşi petrecea timpul cu cămătari şi pariori, cu trişori şi marii traficanţi de droguri – „intelectualii" delincvenţi. Aceştia erau prietenii lui, băieţii din cartierul lui. Patrick îi descoperise şi pe ei, iar dosarul cuprindea nu mai puţin de douăsprezece mici biografii ale tovarăşilor lui Lance, toţi cu cazier.

La început, Sandy fusese sceptic în legătură cu obsesiile lui Patrick. Acum îl credea. Deşi nu ştia prea multe despre lumea interlopă, natura profesiei sale îl aducea uneori în preajma delincvenţilor. Auzise adesea că, pentru cinci mii de dolari, puteai aranja uciderea oricui. De-a lungul Coastei, suma putea fi chiar mai mică.

Cu siguranţă că Lance avea mai mult de cinci mii de dolari. Şi avea un motiv minunat de a-l elimina pe Patrick: Poliţele de asigurare pe viaţă, care făcuseră din Trudy o femeie bogată, nu excludeau nici o cauză a morţii, în afară de sinucidere. Un glonţ în cap era pe acelaşi plan cu un accident de maşină, un atac de cord sau orice altceva. Moartea era moarte.

Sandy nu se simţea în largul lui pe Coastă. Nu-i cunoştea pe şerifi şi ajutoarele lor, nici pe judecători şi colaboratorii lor, ceilalţi membri ai baroului. Bănuia că acesta era exact motivul pentru care Patrick îl alesese tocmai pe el.

Sweeney fusese cît se poate de rece la telefon. Era foarte ocupat, spunea, şi, în afară de asta, întîlnirile cu avocaţii erau, de obicei, o pierdere de vreme. Putea să-i acorde cîteva minute, începînd de la 9.30 şi cu condiţia să nu apară nici o urgenţă. Sandy sosi devreme şi îşi turnă o ceaşcă de cafea din cafetiera pe care o găsi lîngă răcitor. În jurul lui roiau o mulţime de

polițiști. Închisoarea anexă se afla în spatele clădirii. Sweeney îl observă și îl conduse în biroul său, o cameră spartană, cu mobilă donată de stat și fotografii vechi, cu politicieni zîmbitori, pe pereți.

– Luați loc, îi spuse Sweeney, arătînd spre un scaun prăpădit și așezîndu-se în spatele biroului său. Sandy se conformă.

– Vă deranjează dacă înregistrez discuția noastră? întrebă Sweeney, apăsînd, fără să aștepte răspunsul, un buton al casetofonului masiv aflat pe birou. Înregistrez totul, explică el.

– Nici o problemă, spuse Sandy, ca și cum ar fi avut de ales. Vă mulțumesc că v-ați găsit timp să mă primiți.

– Cu plăcere, răspunse Sweeney. Nu schițase nici un zîmbet și nici nu dădea vreun semn că ar fi, cît de cît, interesat de întîlnire. Mai degrabă îl încurca. Își aprinse o țigară și sorbi puțină cafea aburindă dintr-un pahar de plastic.

– Voi trece direct la subiect, spuse Sandy, ca și cum ar fi avut și varianta de a sta mult la taclale. La biroul meu s-a primit o informație conform căreia viața lui Patrick ar putea fi în pericol.

Sandy ura să spună minciuni, dar în situația respectivă nu avea de ales. Asta dorea clientul său.

– De ce să vă anunțe cineva, la birou, despre pericolul în care se află clientul dumneavoastră? îl întrebă Sweeney.

– Am oameni care lucrează la acest caz. Ei cunosc multă lume. A apărut un zvon și unul din oamenii mei au ajuns la sursă. Așa se întîmplă lucrurile acestea.

Sweeney nu lăsa să i se citească nimic pe figură. Trăgea din țigară, reflectînd. În ultima săptămînă, auzise tot ce se poate imagina despre aventurile lui Patrick Lanigan. Lumea nu vorbea decît despre asta. Relatările despre omul care realizase marea lovitură intrau în mai multe categorii. Sweeney era convins că oamenii lui erau mai buni decît cei ai avocatului, mai ales că acesta venea de la New Orleans, așa că putea să-l lase să vorbească.

– Suspectați pe cineva?

– Da. Numele lui este Lance Maxa. Sînt sigur că îl cunoașteți.

– Așa este.

– I-a luat locul lui Patrick lîngă Trudy, la puţin timp după înmormîntare.

– Unii spun că Patrick i-a luat locul lui Lance, spuse Sweeney, zîmbind pentru prima dată. Într-adevăr, Sandy se afla pe un teren necunoscut. Şeriful ştia mai multe decît el.

– Atunci, presupun că ştiţi totul despre Lance şi Trudy, rosti Sandy răspicat.

– Într-adevăr. Noi, cei de aici, ne facem bine temele.

– Sînt convins. În orice caz, Lance, după cum ştiţi, e soi rău şi oamenii mei au auzit că e în căutarea unui ucigaş plătit.

– Cît dă pentru asta? întrebă Sweeney, sceptic.

– Nu ştiu. Dar are şi banii şi motivul.

– Am mai auzit asta.

– Bine. Ce veţi face?

– În legătură cu ce?

– Cu protejarea vieţii clientului meu.

Sweeney respiră adînc şi se hotărî să-şi ţină gura. Se chinuia să-şi păstreze calmul.

– Patrick se află într-o bază militară, într-o cameră de spital, iar holul din faţa uşii e plin de poliţişti şi agenţi FBI. Nu prea ştiu ce altceva mai vreţi.

– Nu vă supăraţi, domnule şerif, eu nu încerc să vă spun cum să vă faceţi treaba.

– Zău?

– Nu. Vă garantez. Vă rog să înţelegeţi că clientul meu este foarte înfricoşat în momentul de faţă. Am venit aici în numele lui. A fost urmărit timp de patru ani. A fost prins. Aude voci pe care noi nu le auzim. Vede umbre pe care noi nu le vedem. E convins că există oameni care vor încerca să-l ucidă şi aşteaptă protecţie din partea mea.

– E în siguranţă.

– Pentru moment. Ce-ar fi să vorbiţi cu Lance, să-l puneţi puţin pe jar şi să-i povestiţi despre aceste zvonuri? Dacă ştie că sînteţi în alertă, ar fi o prostie să încerce ceva.

– Lance e un prost.

– Poate, dar Trudy nu e proastă. Dacă simte că ar putea fi prinsă, îl va pune pe Lance la punct.

– L-a dominat toată viaţa.

– Exact. Nu va risca nici acum.

Sweeney își aprinse altă țigară și își privi ceasul de la mînă.

– Mai e ceva? întrebă el, brusc dornic să se ridice și să plece. În fond, era șerif, nu vreun șef de birou cu agenda pe masă.

– Un singur lucru. Și, repet, nu încerc să mă amestec în treburile dumneavoastră. Patrick vă respectă foarte mult. Dar, cum să spun, el crede că e mai în siguranță acolo unde se află.

– Ce surpriză!

– Închisoarea ar putea fi periculoasă pentru el.

– Trebuia să se gîndească la asta înainte să-l ucidă pe acel necunoscut.

Sandy se prefăcu că nu auzise nimic și îi spuse:

– Va fi mai ușor să-l protejați în spital.

– Ați fost în închisoarea mea?

– Nu.

– Atunci nu-mi spuneți mie cum e cu pericolele astea! E munca mea de atîția ani, ați înțeles?

– Nu vă dau lecții.

– Pe naiba! Aveți la dispoziție încă cinci minute. Mai e ceva?

– Nu.

– Bine, mai spuse Sweeney și, sărind în picioare, se îndreptă spre ieșire.

Onorabilul Karl Huskey ajunse la baza aeriană Kessler tîrziu în acea după amiază și, cu greu, își făcu drum printre ofițerii de pază, pînă la spital. Se afla în mijlocul unui proces legat de droguri, a cărui desfășurare urma să dureze o săptămînă întreagă și era obosit. Patrick îl sunase și îl rugase să treacă pe la el, dacă era posibil.

Karl fusese unul dintre cei care purtaseră coșciugul pe umeri, alături de Sandy McDermott, la funeraliile lui Patrick. Totuși, spre deosebire de Sandy, Huskey era prieten cu Patrick de mai puțină vreme. Cei doi se întîlniseră în timpul unui proces civil în care Patrick pledase la scurt timp după ce sosise în Biloxi. Deveniseră apropiați, așa cum se întîmplă adesea cu judecătorii și avocații, la mesele lunare oferite de barou și, o dată, se îmbătaseră împreună, la o petrecere de Crăciun. Jucau golf de două ori pe an.

Erau amici, dar nu prieteni apropiați, cel puțin nu în primii trei ani ai ședерii lui Patrick în Biloxi. Dar se apropiaseră din ce în ce mai mult, în lunile de dinaintea dispariției lui. Acum, când putea să reflecteze la cele întîmplate, își dădu seama că i-ar fi fost ușor să observe schimbarea lui Patrick.

În lunile ce au urmat dispariției sale, cei din lumea tribunalelor, care îl cunoșteau cel mai bine, printre care se număra și Karl, se întîlneau cu mare plăcere la un pahar, în barul de la parterul restaurantului Mary Mahoney, în serile de vineri, pentru a lămuri misterul lui Patrick.

În parte, o judecau pe Trudy, deși era o țintă prea ușoară, după părerea lui Karl. La suprafață, căsnicia lor nu părea așa de rea. Desigur, Patrick nu discuta acest lucru cu nimeni, cel puțin nu cu cei ce se întîlneau la Mary Mahoney. Purtarea lui Trudy de după înmormîntare, mai ales faptul că își cumpărase un Rolls roșu și că se afișa cu amantul după ea, arătînd că nu-i pasă de părerea nimănui – și asta, imediat după ce încasase banii pe asigurare – nemulțumise pe toată lumea și anulase orice urmă de obiectivitate față de ea. Nimeni nu era sigur că își făcea de cap cu alți bărbați și înainte de plecarea lui Patrick. De fapt, Buster Gillespie, funcționar al Curții de Apel și un obișnuit al acelor întruniri, își arăta deschis admirația față de Trudy. O dată, ea lucrase împreună cu soția lui pentru un bal de caritate și, de atunci, el se simțise mereu obligat să spună un cuvînt bun despre ea. Era unicul în această privință. Era simplu să o bîrfești pe Trudy sau să o critici.

Presiunea muncii sale era, cu siguranță, un factor de stress pentru Patrick. Firma o ducea foarte bine în acea vreme și Patrick dorea cu disperare să devină partener. Lucra multe ore suplimentare și lua cazurile cele mai grele, pe care asociații săi le refuzau. Nici chiar nașterea lui Ashley Nicole nu-l ținuse acasă. Reușise să devină partener al firmei la trei ani după ce se angajase ca asociat, dar puțini oameni din afara firmei știau acest lucru. Patrick îi șoptise lui Karl la ureche, într-o bună zi, după audieri, dar nici vorbă să se laude cu asta.

Era obosit și stresat, dar, în fond, așa erau majoritatea avocaților care intrau în sala de ședințe prezidată de Karl. Cele mai ciudate schimbări la Patrick erau de ordin fizic. Avea un metru optzeci și cinci și spunea că nu fusese niciodată slab.

Pretindea că, în vremea facultății, alerga în fiecare zi și ajunsese la șaizeci de kilometri pe săptămînă. Dar, cînd erai un avocat foarte ocupat, cum să-ți mai găsești timp pentru așa ceva? Începuse să se îngrașe, apoi, în ultimul an la Biloxi, devenise aproape obez. Karl îl tachinase de multe ori, dar el nu renunța la mîncare. O lună înainte de dispariția sa, îi spusese lui Karl, la masa de prînz, că ajunsese la o sută cincisprezece kilograme și că Trudy era foc și pară din cauza asta. Ea, normal, făcea gimnastică aerobică două ore pe zi, pe exercițiile lui Jane Fonda și era subțire ca un fotomodel.

Spunea că îi crescuse tensiunea și i-a promis să înceapă o cură de slăbire. Karl îl încurajase. Mai tîrziu, a descoperit că tensiunea lui Patrick era normală.

Creșterea în greutate și faptul că slăbise peste noapte aveau, acum, perfectă logică, dacă se gîndea bine.

Și barba, la fel. O lăsase să crească prin noiembrie 1990 și zicea că e barba lui de vînător de căprioare. Nu era ceva neobișnuit printre intelectualii și avocații din Mississippi. În sferele înalte, orgoliul masculin creștea. Copilării. Dar Patrick nu și-a ras barba și Trudy a mai găsit un motiv de scandal. Cu cît creștea mai mult, cu atît mai căruntă devenea barba lui Patrick. Prietenii s-au obișnuit. Ea, nu.

Și-a lăsat și părul să-i mai crească puțin, pînă îi acoperise fruntea și urechile. Karl îi spunea că arată ca Jimmy Carter în 1976. Patrick pretindea că și-a pierdut frizerul și că nu găsește pe cineva în care să aibă încredere.

Purta haine elegante și arăta bine, în ciuda greutății, dar era prea tînăr ca să fie așa de delăsător.

Cu trei luni înainte de plecarea din Biloxi, Patrick reușise să-și convingă partenerii că firma avea nevoie de propria ei broșură de reclamă. Era un proiect modest, dar el îl îmbrățișase cu toată seriozitatea. Deși Patrick nu trebuia să știe, firma se afla la un pas de încheierea acordului cu Aricia și se simțea deja mirosul banilor. Orgoliile creșteau. O firmă foarte serioasă era pe cale să devină foarte bogată, deci, de ce să nu facă impresie printr-o broșură publicitară? Era o modalitate de a-l satisface pe Patrick. Fiecare din cei cinci a pozat pentru un fotograf profesionist, apoi au pierdut o oră cu imaginile de grup. Patrick a făcut cinci mii de cópii și a primit multe laude din partea celorlalți parteneri. El se afla pe pagina a doua – gras, cu barbă, cu

părul vîlvoi şi foarte departe de imaginea acelui Patrick care fusese descoperit în Brazilia.

Fotografia a fost folosită de presă, la anunţarea morţii lui. Era de departe imaginea lui cea mai recentă şi, ca o coincidenţă, Patrick trimisese o broşură ziarului local, pentru cazul în care firma hotăra să-şi facă publicitate. Se făcuseră nenumărate glume pe această temă, la un pahar la Mary Mahoney. Parcă-l vedeau pe Patrick organizînd sesiunea de fotografi în camera de conferinţe a firmei. Parcă-i vedeau pe Bogan, Vitrano, Rapley şi Havarac în costumele lor bleumarin, arborînd cel mai serios zîmbet de care erau în stare, şi toate astea în timp ce Patrick îşi pregătea terenul pentru a ieşi din scenă.

În lunile de după plecarea lui, grupul de la Mary Mahoney închinase de mai multe ori cîte un pahar în amintirea lui Patrick şi se jucaseră de-a „unde poate să fie?" Îi uraseră numai bine şi se gîndiseră la banii lui. O dată cu trecerea timpului, şocul dispariţiei sale s-a mai atenuat. După ce i-au analizat viaţa în amănunt, întîlnirile au devenit mai rare şi, în cele din urmă, au încetat. Lunile au devenit ani. Patrick nu avea cum să mai fie găsit vreodată.

Lui Karl încă nu-i venea să creadă. Intră în liftul din holul principal şi urcă, singur, la etajul al treilea.

Se întrebă dacă renunţase, măcar o clipă, să creadă în Patrick. Misterul era prea adînc pentru a-l putea uita. După cîte o zi proastă la tribunal, se gîndea la Patrick, aflat, probabil, pe cine ştie ce plajă scăldată de soare, citind un roman, cu un pahar de băutură alături şi uitîndu-se după fete. Încă un an fără o mărire de salariu şi se întreba ce se alesese de cele nouăzeci de milioane de dolari. Cînd au apărut zvonuri despre desfiinţarea firmei lui Bogan, l-a învinuit pe Patrick pentru răul provocat. Nu, adevărul era că Karl se gîndise la Patrick, dintr-un motiv sau altul, cel puţin o dată pe zi, în fiecare zi, de la plecarea lui.

Nici surori, nici alţi pacienţi nu se mai aflau pe hol. Cei doi poliţişti luară poziţie de drepţi. Unul din ei îi spuse: „Bună seara, domnule judecător". El le răspunse la salut şi intră în camera întunecată.

23

Patrick stătea în pat fără cămaşă şi, cu jaluzelele trase, urmărea un serial la televizor. O lampă de birou arunca o lumină slabă.

– Ia loc aici, îi spuse el lui Karl, arătînd spre capătul patului.

Aşteptă exact atît cît îi trebui lui Karl să-i vadă arsurile de pe piept şi apoi îşi trase, repede, un tricou pe el. Cearşaful îi ajungea pînă la brîu.

– Mulţumesc că ai venit, spuse el, apoi stinse televizorul şi în cameră se făcu mai întuneric.

– Urîte mai sînt arsurile alea, Patrick, spuse Karl, aşezîndu-se la marginea patului, cît de departe putea, cu picioarele atîrnîndu-i în aer. Patrick îşi trase genunchii la piept. Chiar şi aşa, sub cearşaf, se vedea cît e de slab.

– A fost oribil, spuse Patrick, strîngîndu-şi genunchii cu braţele. Doctorul spune că vindecarea merge foarte bine. Dar va trebui să mai rămîn pe aici o vreme.

– Nu mă deranjează deloc, Patrick. Nimeni nu ţipă după tine să te duci la închisoare.

– Încă nu. Dar pun pariu că, în curînd, vor începe presiunile.

– Stai liniştit, Patrick. Eu voi lua această decizie.

– Mulţumesc, Karl, îi răspunse Patrick, părînd uşurat. Ştii că n-aş putea rezista în închisoare. Doar ai văzut cum e acolo.

– Dar ce zici de Parchman? E de o sută de ori mai rău.

Urmă o tăcere adîncă şi Karl îşi dori să-şi poată lua vorbele înapoi. Fusese o cruzime din partea lui, dar îl luase gura pe dinainte.

– Îmi pare rău, se scuză el. N-avea rost să spun aşa ceva.

– Mai bine mă sinucid, decît să ajung la Parchman.

– E normal să gîndeşti aşa. Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute.

– Îmi închipui că n-ai să poţi păstra cazul, nu-i aşa, Karl?

– Nu. Bineînţeles că nu. Va trebui să mă recuz.

– Cînd?

– Destul de curînd.

– Cine îl va prelua?

– Ori Trussel, ori Lanks, probabil Trussel, răspunse Karl, privindu-l insistent, drept în ochi. Patrick încerca să-şi ferească privirea. Karl aştepta să observe o tresărire elocventă, un zîmbet sau chiar un hohot de rîs din partea lui Patrick, gata să-şi povestească escapadele. „Haide, Patrick", ar fi vrut să-i spună. „Să auzim. Spune-mi toată povestea."

Dar Patrick privea în altă parte, era distant. Nu mai era acelaşi. Karl simţi că era obligaţia lui să încerce.

– Unde ţi-ai făcut bărbia asta?

– La Rio, pe bani grei.

– Şi nasul?

– În acelaşi loc, în acelaşi timp. Îţi place?

– E frumos.

– La Rio există centre de chirurgie plastică, unde poţi rămîne în maşină în timpul intervenţiei.

– Am auzit că sînt plaje frumoase pe acolo.

– Incredibil de frumoase.

– Ai întîlnit ceva fete pe acolo?

– Vreo două-trei.

Viaţa intimă nu fusese niciodată un subiect preferat pentru Patrick. Îi plăcea să privească lung, admirativ în urma cîte unei femei frumoase, dar, din cîte ştia Karl, îi rămăsese fidel lui Trudy tot timpul căsătoriei lor. O dată, plecînd la vînătoare de căprioare, vorbiseră despre neveste. Patrick recunoscuse că Trudy era destul de greu de satisfăcut.

Urmă o pauză lungă şi Karl înţelese că Patrick nu se grăbea să vorbească. Primul minut trecu în tăcere; la fel şi al doilea. Karl era bucuros de vizită, chiar fericit să-şi vadă prietenul, dar

era o limită pînă unde putea suporta şederea într-o cameră întunecoasă, unde nu făcea altceva, decît să se uite pe pereţi.

– Uite ce e, Patrick, nu eu voi lua decizia în cazul tău, aşa că nu am venit aici ca judecător. Nu sînt avocatul tău. Sînt prietenul tău. Poţi să vorbeşti cu mine.

Patrick întinse mîna după o cutie mică de suc de portocale, cu un pai în ea.

– Doreşti să bei ceva?

– Nu.

El sorbi o gură şi puse cutia înapoi pe masă.

– Cred că sună romantic, nu? Visul de a pleca, pur şi simplu, de a dispărea în noapte pentru ca, la răsăritul soarelui, să fii un alt om. Toate problemele tale rămîn în urmă – monotonia zilelor de lucru, durerea unei căsnicii nereuşite, presiunea psihică, datorată faptului că devii din ce în ce mai bogat. Visezi şi tu la asta, nu-i aşa?

– Cred că, într-un moment sau altul, oricine visează la aşa ceva. De cînd plănuiai să dispari?

– De multă vreme. Aveam dubii serioase în privinţa copilului. Am hotărît...

– Poftim?

– E adevărat, Karl. Nu eu sînt tatăl ei. Trudy m-a înşelat pe tot timpul căsătoriei noastre. Am iubit acel copil cît am putut, dar eram nefericit. Am adunat dovezi şi mi-am jurat că o voi pune pe Trudy în faţa evidenţei, dar a fost uşor să mă răzgîndesc. Ciudat, dar, într-un fel, m-am obişnuit cu ideea că are un iubit. Plănuiam să plec, dar nu ştiam cum. Aşa că am citit două cărţi despre cum să-ţi schimbi identitatea şi să obţii acte noi. Nu e complicat. Nu trebuie decît să te gîndeşti bine şi să-ţi faci un plan.

– Aşa că ţi-ai lăsat barbă şi te-ai îngrăşat cu douăzeci şi cinci de kilograme.

– Mda, am rămas uimit cît de diferit arătam cu barbă. Asta se întîmpla cam pe cînd am devenit partener al firmei şi eram deja terminat. Eram însurat cu o femeie infidelă, mă jucam cu un copil care nu era al meu şi lucram cu nişte oameni pe care nu-i puteam suporta. Ceva s-a întîmplat, Karl. Mergeam cu maşina, într-o zi, pe autostrada 90, aveam o întîlnire importantă dar rămăsesem blocat în trafic şi m-am uitat spre Golf. La orizont, o barcă micuţă abia se mişca. Şi mi-am dorit cu atîta

disperare să fiu la bordul ei, să navighez spre locuri unde să nu mă cunoască nimeni. Stăteam acolo, privind-o alunecînd pe valuri şi îmi doream cu disperare să înot pînă la ea. Am plîns, Karl. Poţi să crezi aşa ceva?

– Cu toţii avem şi zile mai proaste.

– Atunci s-a întîmplat acel ceva şi, de atunci, nu am mai fost acelaşi. Ştiam că voi dispărea.

– Cît a durat?

– Trebuia să am răbdare. Majoritatea oamenilor se grăbesc atunci cînd se hotărăsc să dispară şi fac greşeli. Eu aveam timp. Nu eram nici falit, nici nu mă ascundeam de creditori. Am cumpărat o poliţă de asigurare pe viaţă de două milioane de dolari, iar asta a durat trei luni. Ştiam că nu le puteam lăsa, pe Trudy şi pe fetiţă, fără nici un ban. Am început să mă îngraş, mîncînd ca un nebun. Mi-am schimbat testamentul. Am convins-o pe Trudy că ar trebui să prevedem aranjamentele necesare pentru funeralii şi înmormîntare – şi am reuşit să le fac pe toate, fără să trezesc suspiciuni.

– Ideea cu crematoriul a fost grozavă.

– Mulţumesc, ţi-o recomand şi ţie cu căldură.

– Face imposibilă determinarea cauzei morţii şi aflarea identităţii persoanei, lucruri mărunte, de genul ăsta...

– Să nu mai vorbim despre asta.

– Scuză-mă.

– Apoi am aflat despre domnul Benny Aricia şi micul său război cu Pentagonul şi compania Platt & Rockland Industries. Bogan îl ţinea ascuns. Am făcut săpături şi am descoperit că Vitrano, Rapley şi Havarac aveau partea lor în acea înţelegere. Toţi partenerii, în afară de mine. Se schimbaseră, Karl. Deveniseră ascunşi şi mincinoşi. Votaseră în unanimitate pentru ca eu să le devin partener în toate drepturile şi, două luni mai tîrziu, mă dădeau la o parte şi făceau tot felul de aranjamente cu Aricia. Dintr-o dată, eu eram trimis în toate călătoriile, ceea ce aranja de minune pe toată lumea. Trudy îşi aranja micile ei întîlniri. Partenerii mei se puteau întîlni cu Aricia fără să se ascundă. Mă trimiteau peste tot, ceea ce îmi convenea şi mie de minune, pentru că îmi făceam planuri. O dată, am plecat la Fort Lauderdale pentru trei zile de depoziţii şi, în timp ce mă aflam acolo, am găsit un tip, din Miami, care era specialist în acte false. Două mii de dolari şi am făcut rost de un permis nou de conducere, un car-

net de asistență socială și documente de înregistrare la vot de aici, din districtul Harrison. Numele meu era Carl Hildebrand, în onoarea ta.

– Sînt profund mișcat.

– În Boston, am dat de urma unui tip care se pricepea să facă dispărut pe oricine. Pentru o mie de dolari, m-a învățat, într-o singură zi, cum să dispar. În Dayton, am angajat un expert în pază și urmărire, care m-a învățat despre microfoane și alte astfel de drăcii mititele. Rămîneam la birou pînă seara tîrziu, adunînd cît de multe informații puteam despre povestea lui Aricia. Ascultam cu atenție, descoseam secretarele, scotoceam prin coșurile de gunoi. Apoi am început să pun microfoane prin birouri, la început numai vreo două, ca să văd cum se face. Am ascultat convorbirile lui Vitrano și nu mi-a venit să cred. Se pregăteau să-mi facă vînt din firmă, Karl. Îți vine să crezi? Știau că partea lor din înțelegerea cu Aricia va fi în jur de treizeci de milioane și plănuiau să-i împartă în patru. Dar părțile nu erau egale. Bogan, bineînțeles, primea mai mult, aproape zece milioane. Trebuia să aibă grijă de niște persoane de la Washington. Ceilalți trei primeau cîte cinci milioane, restul urmînd să rămînă firmei. Așa cum era plănuit, eu trebuia să fiu dat afară.

– Cînd se întîmpla asta?

– În cea mai mare parte a lui 1991. Cererea lui Aricia a primit aprobarea de principiu a Departamentului de Justiție în 14 decembrie 1991 și, din acel moment, dura cam nouăzeci de zile să primească banii. Nici măcar senatorul nu a putut grăbi lucrurile.

– Povestește-mi despre accident.

Patrick își schimbă poziția, apoi scoase picioarele de sub cearșaf și se dădu jos din pat. O crampă, mormăi el, și începu să-și întindă spatele și picioarele. Rămase lîngă ușa de la baie, lăsîndu-și greutatea cînd pe un picior, cînd pe celălalt și privindu-l fix pe Karl.

– S-a întîmplat într-o duminică.

– Pe 9 februarie.

– Exact. Pe 9 februarie. Mi-am petrecut sfîrșitul săptămînii la cabană și, pe cînd mă întorceam spre casă, am avut un accident, am murit și am ajuns în rai.

Karl îl privea fix, fără să clipească.

– Mai încearcă o dată, îi spuse el.

– De ce, Karl?

– Am o fascinație morbidă pentru asemenea lucruri.

– Asta e tot?

– Garantat. Păcăleala a fost o capodoperă, Patrick. Cum ai reușit?

– S-ar putea să fiu nevoit să sar peste unele detalii.

– Sînt sigur că așa vei face.

– Să facem o plimbare. Am obosit să stau aici.

Ieșiră pe hol și Patrick le explică gardienilor că el și judecătorul simțeau nevoia să facă o plimbare. Polițiștii porniră în urma lor, la o oarecare distanță. O soră le zîmbi și întrebă dacă poate să le aducă ceva. Două cutii de Coca-Cola dietetică, spuse Patrick, politicos. Mergea cu pas hotărît și nu scoase nici un cuvînt pînă cînd nu ajunseră la capătul holului, acolo unde ferestrele de sticlă placată dădeau spre zona de parcare. Se așezară pe o bancă de vinilin, uitîndu-se înapoi spre hol; polițiștii așteptau la vreo cincisprezece metri mai departe, întorși cu spatele la ei.

Patrick era îmbrăcat cu pantaloni bleu, ușori și sandale de piele, fără șosete.

– Ai văzut fotografiile de la locul accidentului? îl întrebă el, foarte încet.

– Da.

– Îl descoperisem cu o zi înainte. Acolo, panta e foarte abruptă și m-am gîndit că e locul potrivit pentru a avea un accident. Am așteptat pînă pe la ora zece, duminică seara, și am plecat de la cabană. M-am oprit la un mic magazin local, la intrarea în district.

– Verhall's.

– Exact, Verhall's. Am umplut rezervorul.

– Patruzeci de litri, adică paisprezece dolari și douăzeci și unu de cenți, plătiți cu cartea de credit.

– Cam așa ceva. Am stat de vorbă cu doamna Verhall, apoi am plecat. Nu erau prea multe mașini pe șosea. După trei kilometri, am intrat pe un drum de țară și am mai mers mai mult de un kilometru, pînă la locul pe care îl descoperisem. M-am oprit, am deschis portbagajul și am început să mă îmbrac. Aveam pregătit un echipament complet de ciclist montan – cască, apărătoare pentru umeri, genunchi și mîini, tot ce trebuie. Le-am pus repede peste hainele mele, cu excepția căștii și m-am întors

pe şosea, pornind spre sud. Prima dată am văzut o maşină în spatele meu. A doua oară, o altă maşină venea spre mine, din depărtare. Am frînat brusc, ca să las urme pe şosea. A treia oară nu mai era nimeni. Mi-am pus casca, am respirat adînc şi am ieşit de pe şosea. A fost cumplit, Karl.

Karl îşi aminti că, în acel moment, în maşină se mai afla un trup omenesc, viu sau mort, dar nu avea de gînd să întrebe nimic. Cel puţin, nu acum.

– Aveam doar vreo treizeci de kilometri la oră cînd am părăsit şoseaua, dar ai impresia că sînt nouăzeci, cînd zbori prin aer şi vezi copacii trecînd în goană pe lîngă tine. Maşina se zdruncina din toate încheieturile, rupînd în drum arbuştii mai mici. Parbrizul a crăpat. Eu trăgeam de volan, cînd la stînga, cînd la dreapta, ferindu-mă cît puteam, dar aripa din stînga s-a lovit de un pin masiv. Punga de aer a explodat şi, pentru o clipă, am rămas năucit. Simţeam că mă rostogolesc şi, la un moment dat, m-am oprit. Am deschis ochii şi am simţit o durere ascuţită în umărul stîng. Nu curgea sînge. Mi se părea că mă legăn şi am constatat că maşina rămăsese răsturnată pe partea dreaptă. M-am tîrît afară. După ce am ieşit din nenorocita aia de maşină, mi-am dat seama ce norocos fusesem. Umărul nu era fracturat ci doar dislocat. Am înconjurat maşina şi am rămas uimit cît de bine reuşisem să o distrug. Capota era curbată spre interiorul maşinii, chiar deasupra capului meu. Încă puţin şi nu sînt sigur că aş mai fi putut ieşi afară.

– Mi se pare un risc incredibil. Ai fi putut muri, sau te-ai fi putut răni grav. De ce n-ai împins, pur şi simplu, maşina în rîpă?

– Nu ţinea. Trebuia să pară real, Karl. Rîpa nu era suficient de abruptă. Nu uita, e o regiune de cîmpie.

– De ce nu ai blocat acceleratorul cu o cărămidă, pentru ca apoi să sari la o parte?

– Cărămizile nu ard. Dacă s-ar fi găsit o cărămidă în maşină, poate că lumea ar fi avut bănuieli. M-am gîndit la toate şi am hotărît că puteam să intru în copaci, să las maşina acolo şi să plec. Aveam centură de siguranţă, pungă de aer şi cască de protecţie.

– Un adevărat pilot de încercare.

Sora le aduse cutiile de Coca-Cola dietetică şi dori să stea de vorbă cu ei cîteva clipe. În cele din urmă, se hotărî să plece.

– Unde am rămas? întrebă Patrick.

– Cred că te pregăteai să-i dai foc.

– Da. Am stat cîteva clipe. Roata din spate, din stînga se rotea; era singurul zgomot care se auzea. De unde mă aflam, nu se vedea şoseaua, dar am privit în sus, în acea direcţie şi nu se auzea nimic. Absolut nimic. O ieşire perfectă din scenă. Casa cea mai apropiată se afla la un kilometru şi jumătate distanţă. Eram sigur că nimeni nu auzise bufnitura, dar tot mă grăbeam. Mi-am scos casca şi apărătoarele şi le-am aruncat în maşină, apoi am luat-o la fugă în jos, prin rîpă, căutînd locul unde ascunsesem benzina.

– Cînd?

– Mai devreme, în aceeaşi zi. Foarte devreme. În zori. Aveam patru bidoane de plastic de cîte douăzeci de litri şi le-am adus repede pînă la maşină. Era întuneric beznă şi nu puteam folosi o lanternă, dar marcasem o mică potecă. Am pus trei bidoane în maşină, m-am oprit, am tras cu urechea. Dinspre şosea nu se auzea nimic. Nici un sunet, de nicăieri. Adrenalina îmi urca în sînge şi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Am turnat benzina din ultimul bidon pe afară şi pe dinăuntrul maşinii, apoi am aruncat bidonul lîngă celelalte. M-am retras vreo treizeci de paşi şi am aprins o ţigară pe care o aveam în buzunar. Am aruncat-o, m-am dat şi mai mult înapoi şi m-am ascuns în spatele unui copac. Ţigara a căzut pe maşină şi, aproape imediat, benzina a explodat. Parcă era o bombă. Într-o clipă, a răbufnit afară, pe toate geamurile. Am urcat panta, prin porţiunea cea mai abruptă şi am găsit un loc potrivit aflat, probabil, cam la trei metri distanţă. Doream să privesc, fără să fiu prins. Maşina aprinsă scotea sunete înspăimîntătoare. N-am crezut că se aude chiar aşa. Nişte tufe au început să ardă şi ele şi m-am gîndit că s-ar putea să fi dat foc pădurii, fără să vreau. Din fericire, vineri plouase zdravăn, lăsînd pămîntul reavăn şi copacii umezi.

Sorbi o gură din Coca-Cola şi continuă:

– Acum îmi dau seama că am uitat să te întreb ce fac ai tăi. Îmi pare rău, Karl. Ce face Iris?

– Iris e bine. Putem vorbi mai tîrziu despre familie. Acum, aş dori să ascult povestea.

– Sigur. Unde am rămas? Sînt aşa de zăpăcit! Din cauza drogurilor.

– Te uitai cum arde maşina.

– Exact. Deci, focul s-a înteţit şi a explodat şi rezervorul de benzină; altă bombă. O clipă, am crezut că voi arde de viu. Bucăţi de metal zburau prin aer, zăngănind în cădere, cînd se loveau de crengile copacilor. În cele din urmă, am auzit ceva dinspre şosea. Sunet de voci. Ţipete. Eu nu vedeam pe nimeni, dar se întîmpla ceva. A trecut mai mult timp şi focul s-a întins în jurul maşinii. Venea spre mine, aşa că am plecat de acolo. Am auzit o sirenă. Am încercat să găsesc pîrîul peste care dădusem cu o zi mai înainte, aflat cam la o sută de metri mai departe, printre copaci. Aveam de gînd să merg pe cursul lui. Şi să-mi caut motocicleta de teren.

Karl sorbea fiecare cuvînt, era atent la fiecare detaliu, refăcea drumul împreună cu Patrick. Ruta de fugă fusese subiectul unor dezbateri aprinse, în lunile de după dispariţia lui şi nimeni nu găsise nici un indiciu.

– O motocicletă de teren?

– Mda. Una veche. Am cumpărat-o cu cinci sute de dolari, bani gheaţă, de la un comerciant de maşini de mîna a doua din Hattiesburg, cu şapte luni înainte. Exersasem puţin cu ea prin pădure. Nimeni nu ştia de existenţa ei.

– Nu avea acte, sau număr de înregistrare?

– Sigur că nu! Trebuie să-ţi spun, Karl, aşa cum alergam prin pădure, căutînd pîrîul acela, încă speriat dar întreg, cu vocile care se auzeau din ce în ce mai departe, în urma mea şi sirenele maşinilor de pompieri sunînd din ce în ce mai tare, ştiam că alerg spre libertate. Patrick murise, ducînd cu el o viaţă rea. Avea să primească onoruri şi o înmormîntare adecvată, iar lumea avea să vină să-şi ia rămas bun de la el. Dar eu, eu alergam nebuneşte spre o nouă viaţă. Simţeam că renasc.

Dar sărmanul om care ardea în maşină, Patrick? În timp ce tu alergai, vesel, prin pădure, altcineva murea în locu tău. Karl aproape că îi puse această întrebare. Patrick părea să ignore cu desăvîrşire faptul că săvîrşise o crimă.

– Apoi, dintr-o dată, m-am rătăcit. Pădurea e deasă şi, nu ştiu cum, am luat-o în direcţia greşită. Aveam o lanternă mică şi m-am gîndit că puteam s-o folosesc fără grijă. Am tot umblat, m-am întors pe acelaşi drum, pînă cînd nu am mai auzit sirenele. La un moment dat, m-am aşezat pe un ciot de copac şi am încercat să mă calmez. Eram total cuprins de panică. Grozavă treabă, nu? Să reuşeşti să ieşi viu dintr-un accident de maşină şi să mori de

foame şi fără adăpost. Am pornit din nou la drum, am avut noroc şi am găsit pîrîul. Peste puţin timp, am găsit şi motocicleta. Am împins-o cam o sută de metri în sus, pe un deal, pînă am ajuns pe o potecă veche, din acelea pe care se cară buştenii şi, bineînţeles, eram aproape mort de oboseală, din cauza celor o sută cincisprezece kilograme. Pe o distanţă de trei kilometri, nu exista nici o casă, aşa că am pornit motorul şi am urmat poteca. Făcusem acel drum de mai multe ori pe motocicletă, aşa că îl cunoşteam bine. Am ajuns pe un drum de pietriş şi am zărit prima casă. Motocicleta era prevăzută cu tuburi de aluminiu, pentru atenuarea zgomotului motorului, aşa că nu se auzea mai nimic. Puţin după aceea am ajuns pe o şosea pavată din Stone County. M-am ferit de autostrăzi, rămînînd pe drumurile laterale. După vreo două ore, am ajuns înapoi la cabană.

– De ce te-ai întors la cabană?

– Trebuia să mă reorganizez.

– Nu-ţi era frică să fii văzut de Pepper?

Patrick nici nu clipi la auzul întrebării. Karl planificase momentul perfect, aşteptînd o reacţie. Nimic. Patrick îşi privi picioarele cîteva clipe, apoi spuse:

– Pepper plecase de acolo.

24

Underhill se întorsese, după opt ore în care studiase casete video şi revăzuse notiţe în camera de alături. Intră în încăpere, adresă un salut spre locul unde se aflau Stephano şi avocatul său şi se apucă de treabă.

– Ce-ar fi să reluăm discuţia, de acolo de unde ne-am oprit ieri, domnule Stephano?

– Unde anume?

– La intrarea dumneavoastră în forţă în Brazilia.

– Exact. Ei, să vedem. E o ţară mare. O sută şaizeci de milioane de locuitori pe o suprafaţă uriaşă, plus faptul că e recunoscută drept o ţară unde e foarte uşor să te ascunzi, mai ales dacă eşti fugar. Naziştii au considerat-o multă vreme un rai. Am alcătuit un dosar despre Lanigan şi l-am tradus în portugheză. Am apelat la un artist care lucra pentru poliţie şi care, împreună cu nişte specialişti în computere, au realizat o serie de portrete robot, în culori, ale lui Lanigan, aşa cum arăta în acel moment. Am petrecut ore întregi alături de căpitanul din Orange Beach, cel care închiria ambarcaţiuni, şi alte ore cu bancherii din Nassau; toţi aceştia ne-au ajutat să realizăm o serie de portrete detaliate ale lui Lanigan. Ne-am întîlnit chiar şi cu partenerii lui de la firmă şi am studiat schiţele. Ei, la rîndul lor, le-au arătat secretarelor. Unul dintre parteneri, domnul Bogan, a dus chiar varianta cea mai reuşită văduvei Lanigan, cerîndu-i părerea.

– Acum, după ce l-aţi prins, credeţi că schiţele erau apropiate de realitate?

– Destul de apropiate. Bărbia şi nasul ne-au mai încurcat puţin.

– Vă rog să continuaţi.

– Ne-am grăbit să ajungem în Brazilia şi am găsit trei din cei mai buni detectivi privaţi din ţară. Unul din Rio, altul din São Paulo şi al treilea în Recife, spre nord-est. Plăteam bani buni, aşa că i-am angajat pe cei mai buni. I-am grupat într-o echipă şi i-am adus la São Paulo pentru o săptămînă. I-am ascultat. Ei au inventat o poveste, cum că Patrick era un fugar american, căutat pentru răpirea şi uciderea fiicei unei familii bogate, şi că familia oferea o recompensă pentru a afla locul unde se ascunde. Uciderea unui copil era, bineînţeles, menită să trezească mai multă înţelegere decît furtul unei sume de bani din buzunarele unor avocaţi.

Ne-am dus direct la şcolile unde se învăţau limbi străine, arătînd poze cu Lanigan şi oferindu-le bani. Şcolile cu reputaţie ne-au trîntit uşa în nas. În alte părţi, s-au uitat la poze dar nu au putut să ne ajute. Între timp, ajunsesem să-l respectăm pe Lanigan şi ne închipuiam că nu ar fi studiat într-un loc unde se puneau întrebări şi se păstrau dosare. Aşa că ne-am concentrat atenţia asupra şcolilor private şi a celor un milion de meditatori din Brazilia. A fost foarte greu.

– Ofereaţi bani gheaţă, de la început?

– Am făcut ceea ce doreau agenţii noştri brazilieni, adică am arătat pozele, am vorbit oamenilor despre uciderea fetiţei şi am aşteptat să vedem cum reacţionează. Dacă apărea vreun fir, aruncam şi aluzia despre recompensă.

– Aţi prins vreun fir?

– Cîteva, ici şi colo. Dar nu am plătit nici un ban, sau cel puţin nu meditatorilor particulari.

– Dar altora?

Stephano încuviinţă, cu un gest al capului, apoi aruncă o privire pe o foaie de hîrtie.

– În aprilie 1994, am găsit un chirurg plastic din Rio, care părea interesat de fotografiile lui Patrick. S-a jucat cu noi o lună întreagă şi, în cele din urmă, ne-a convins că îl operase pe Lanigan. Avea şi el cîteva poze, de dinainte şi după operaţie. Ne-a jucat perfect şi, pînă la urmă, am fost de acord să-i plătim un sfert de milion de dolari, în numerar, pentru tot dosarul.

– Ce se afla în dosar?

– Doar informaţii de bază. Poze clare, din faţă, ale omului nostru, înainte şi după operaţie. Era, într-adevăr, ciudat, pentru că Lanigan insistase să nu i se facă fotografii. Nu dorea să lase nici o urmă, ci doar bani pentru modificările feţei. N-a vrut să-şi dea numele adevărat, a spus că e un om de afaceri din Canada, care dorea, dintr-o dată, să pară mai tînăr. Chirurgul auzea lucrurile astea mereu şi a înţeles că tipul era fugar. Avea o cameră ascunsă în cabinet, de unde şi fotografiile.

– Putem să le vedem?

– Bineînţeles.

Avocatul reveni la viaţă pentru cîteva clipe şi scoase din servietă un plic mare, maroniu, pe care îl împinse peste masă, spre Underhill; acesta îl deschise şi aruncă o singură privire peste poze.

– Cum l-aţi găsit pe doctor?

– În aceeaşi perioadă în care am verificat şcolile de limbi străine şi meditatorii, ne-am orientat şi spre alte profesiuni. Falsificatori, chirurgi plastici, importatori.

– Importatori?

– Da, există un termen portughez pentru aceşti tipi, iar „importatori" este o traducere aproximativă. E vorba de mafia celor care te pot ajuta să intri în Brazilia şi să te faci pierdut – nume noi, acte noi, locurile cele mai bune pentru a locui şi a te ascunde. Am constatat că nu se poate pătrunde în lumea lor. Am avut cam acelaşi ghinion cu falsificatorii de acte. Nu îşi pot permite să vorbească despre clienţii lor. Strică afacerile.

– Dar cu doctorii a mers?

– Nu chiar. Ei nu vorbesc. Dar am angajat un chirurg plastic consultant, iar el ne-a dat numele cîtorva dintre colegii lor de breaslă unşi cu toate alifiile, din cei care lucrau fără să ceară acte. Aşa l-am găsit pe doctorul din Rio.

– Asta se întîmpla la doi ani după dispariţia lui Lanigan.

– Într-adevăr, aşa este.

– Aceasta era prima dovadă certă că el se afla, cu adevărat, în Brazilia?

– Prima, da.

– Ce aţi făcut în primii doi ani?

– Am cheltuit o mulţime de bani. Am bătut la multe uşi. Am urmărit tot felul de piste false. După cum spuneam, e o ţară mare.

– Cîţi oameni lucrau pentru dumneavoastră în Brazilia?

– La un moment dat, plăteam şaizeci de agenţi. Din fericire, cei de acolo nu sînt la fel de costisitori ca americanii.

Dacă judecătorul dorea o pizza, o primea imediat. I-au adus o porţie de la Hugo's, un vechi bistro familial de pe strada Division, aflat în apropiere de Point şi departe de şirul de localuri care serveau fast-food lîngă plajă. Un poliţist a adus comanda în camera 312. Patrick o mirosi încă de pe hol. Karl deschise cutia la capătul patului lui; el nu-şi putea lua ochii de la mîncare. Închise ochii, savurînd aroma dumnezeiască a măslinelor negre, ciupercilor, cîrnaţilor italieneşti, ardeiului verde şi a celor şase sortimente diferite de brînză. Mîncase de o sută de ori pizza de la Hugo's, mai ales în ultimii doi ani ai vieţii sale dinainte, şi visa acest moment de o săptămînă. Revenirea acasă avea şi ea unele avantaje.

– Văd că te-ai trezit la viaţă. Mănîncă, îi spuse Karl.

Patrick devoră prima felie de pizza fără un cuvînt, apoi luă încă o felie.

– Cum de ai ajuns aşa de slab? îl întrebă Karl, printre îmbucături.

– Nu putem face rost şi de nişte bere? îl întrebă Patrick.

– Nu. Îmi pare rău. Eşti la închisoare, nu uita.

– Slăbitul e o problemă mentală. Dacă te hotărăşti, e uşor. În cazul meu, aveam dintr-o dată o mulţime de motive pentru asta.

– Cît de gras ajunseseşi?

– În vinerea dinainte de dispariţia mea, cîntăream o sută optsprezece kilograme. Am slăbit douăzeci şi trei de kilograme şi jumătate în primele şase săptămîni. Azi dimineaţă cîntăream optzeci.

– Arăţi ca un refugiat. Mănîncă.

– Mulţumesc.

– Te aflai la cabană.

Patrick îşi şterse bărbia cu un şervetel de hîrtie şi puse felia la loc în cutie. Sorbi o gură de Coca-Cola dietetică.

– Mda, eram la cabană. Era pe la unsprezece şi jumătate. Am intrat pe uşa din faţă, fără să aprind lumina. Mai e încă o cabană, cam la un kilometru distanţă, pe o înălţime, care se vede foarte bine de la mine. E proprietatea unor tipi din Hattiesburg şi, deşi nu mă aşteptam să fie acolo în acel weekend, trebuia să

fiu atent. Am acoperit geamul mic de la baie cu un prosop închis la culoare, am aprins lumina şi m-am bărbierit în grabă. Apoi m-am tuns. Mi-am vopsit părul în castaniu închis, aproape negru.

– Regret că nu am fost de faţă.

– Îmi stătea destul de bine. Era ciudat. În timp ce mă priveam în oglindă, parcă mă şi simţeam un alt om. Am strîns murdăria, am măturat toate firele de păr de pe cap şi din barbă, pentru că ştiam că locul va fi cercetat cu microscopul, şi am împachetat cutia şi tuburile de vopsea. M-am schimbat cu haine groase. Mi-am făcut un ibric de cafea tare, din care am băut jumătate. Am pus cealaltă jumătate în termos, pentru drum. La unu dimineaţa am plecat din cabană în grabă. Nu mă aşteptam ca poliţiştii să-şi facă apariţia în noaptea aceea, dar riscul exista. Ştiam că va fi nevoie de timp pentru identificarea maşinii şi pentru a o anunţa pe Trudy; era posibil ca, dintr-un motiv sau altul, să le vină ideea de a trece pe la cabană. Nu mă aşteptam să se întîmple aşa, dar la unu dimineaţa eram nerăbdător să plec.

– Îţi făceai griji pentru Trudy?

– Nu în mod special. Ştiam că va suporta bine şocul şi că se va descurca de minune cu înmormîntarea. Avea să fie o văduvă model timp de o lună, după care şi-ar fi luat banii de pe asigurare. Momentul cel mai minunat din întreaga ei viaţă. Avea să se bucure de atenţia tuturor, avînd o grămadă de bani. Nu, Karl, nu o iubeam pe femeia aceea. Nici griji nu îmi făceam.

– Te-ai mai întors la cabană după aceea?

– Nu.

Karl nu putea, nu dorea să evite întrebarea care-i venea pe buze.

– Puşca şi echipamentul de camping al lui Pepper au fost găsite sub unul din paturi. Cum au ajuns acolo?

Patrick îşi ridică privirea preţ de o secundă, ca şi cum ar fi fost surprins, apoi se uită în altă parte. Karl era atent la orice reacţie din partea lui, pentru că avea timp, în zilele următoare, să reflecteze. O tresărire, apoi o privire şi, aflat în imposibilitatea de a răspunde sincer, se întorsese spre perete.

La televizor, un personaj din film spunea: „Cînd comiţi o crimă, faci douăzeci şi cinci de greşeli. Dacă te poţi gîndi la cincisprezece dintre ele, eşti un geniu." Poate că Patrick uitase,

în toată schema sa meticuloasă, de lucrurile lui Pepper. În graba momentului, se grăbise puţin prea mult.

– Nu ştiu, spuse el în cele din urmă, aproape forţat, continuînd să se uite spre perete.

Karl obţinuse ceea ce dorea, aşa că insistă mai departe.

– Unde te-ai dus?

– Am făcut o călătorie prin iad cu motocicleta, răspunse Patrick, revenindu-şi, gata să treacă mai departe. Afară erau două-trei grade, ceea ce, dacă te afli pe motocicletă, noaptea, pe şosea, arată ca minus douăzeci. Am rămas pe drumuri lăturalnice, departe de locurile circulate, mişcîndu-mă încet, pentru că vîntul era foarte tăios. Am trecut în statul Alabama şi, din nou, m-am ferit de drumurile principale. O motocicletă de teren pe autostradă, la ora trei dimineaţa, ar fi putut da de lucru vreunui poliţist plictisit, aşa că am evitat oraşele. În cele din urmă, am ajuns la periferia oraşului Mobile pe la ora patru. Cu o lună mai înainte, găsisem un mic motel unde se plătea cu bani gheaţă şi nu se puneau întrebări. M-am strecurat în parcare, am ascuns motocicleta în spatele motelului şi am intrat pe uşa principală, ca şi cum tocmai aş fi coborît din maşină. Treizeci de dolari camera, banii jos şi nimeni nu-ţi cerea actele. Mi-a trebuit o oră ca să-mi dezmorţesc oasele. Am dormit două ore şi, cînd m-am trezit, răsărise soarele. Tu cînd ai aflat, Karl?

– Dacă nu mă înşel, cam pe cînd tu străbăteai ţara în şaua motocicletei. Dough Vitrano m-a sunat, la trei şi cîteva minute. M-a trezit din somn, ceea ce mă deranjează foarte tare, în momentul de faţă. Eu mi-am pierdut somnul, în timp ce tu călăreai o motocicletă şi te îndreptai spre o viaţă fără griji.

– Nu eram liber ca pasărea cerului.

– Nu, dar sînt sigur că nu-ţi făceai griji pentru prietenii tăi.

– Îmi pare rău, Karl.

– Nu-i adevărat.

– Ai dreptate, nu-mi pare rău.

Patrick era relaxat, plin de viaţă, zîmbind la amintirea aventurilor sale.

– Te-ai trezit o dată cu soarele. Un om nou, într-o lume nouă. Toate problemele şi grijile tale rămăseseră în urmă.

– Majoritatea. Era teribil de incitant, dar şi înspăimîntător. Îmi era greu să dorm. M-am uitat la televizor pînă la opt şi

jumătate, n-am văzut nimic despre moartea mea, am făcut un duş, m-am schimbat...

– Stai puţin! Unde erau cutia şi tubul de vopsea?

– Le-am aruncat într-o groapă de gunoi, undeva în districtul Washington din Alabama. Am chemat un taxi, ceea ce, în Mobile, nu e prea uşor. Şoferul a parcat chiar în faţa camerei mele şi am plecat. Fără să anunţ. Am lăsat motocicleta de teren în spatele motelului şi m-am dus la un super-magazin despre care ştiam că se deschide la nouă. Am intrat în raionul de îmbrăcăminte şi mi-am cumpărat o jachetă din piele, model militar, nişte pantaloni şi o pereche de adidaşi.

– Cum ai plătit?

– În numerar.

– Nu aveai o carte de credit?

– Ba da, aveam o carte de credit Visa falsă, procurată de la cineva din Miami. Mai puteam lua puţine lucruri cu ea, apoi era bună de aruncat. Am păstrat-o ca să-mi închiriez o maşină.

– Cîţi bani aveai la tine?

– Cam douăzeci de mii.

– De unde?

– Făceam economii, de mai multă vreme. Cîştigam bine, deşi Trudy făcea tot posibilul să-i cheltuie mai repede decît îi obţineam eu. I-am spus contabilului de la firmă că am nevoie să pun deoparte nişte bani, fără ştirea soţiei mele. Mi-a răspuns că toţi avocaţii făceau la fel. Banii mergeau într-un alt cont. Îi încasam periodic şi îi puneam într-un sertar. Eşti mulţumit?

– Da. Tocmai îţi cumpăraseşi o pereche de adidaşi.

– Am fost la un alt magazin şi mi-am cumpărat o cămaşă albă şi o cravată. M-am schimbat la toaletă şi, imediat, am devenit unul din milioanele de comis-voiajori din ţară. Am mai cumpărat nişte haine şi accesorii, le-am pus într-o geantă nouă de pînză şi am chemat din nou un taxi. Acesta m-a dus la aeroportul din Mobile, unde am mîncat micul dejun şi am aşteptat sosirea unui zbor intern spre Northwest Airlink, de la Atlanta. Avionul a sosit. M-am amestecat printre ceilalţi navetişti, toţi preocupaţi şi gata de atac în marele oraş şi m-am oprit, împreună cu alţi doi bărbaţi, la ghişeul firmei Avis. Ei aveau maşini rezervate. Cu mine a fost ceva mai complicat. Aveam un permis de conducere perfect falsificat, din Georgia, împreună cu paşaportul, pentru orice eventualitate. Am folosit cartea de credit Visa

şi mi-a fost frică. Numărul cărţii de credit era real – aparţinea unui amărît din Decatur, Georgia, şi mă îngrozeam la gîndul că un computer m-ar putea descoperi, declanşînd alarma. Dar nu s-a întîmplat nimic. Am completat formularele şi am plecat cît am putut de repede.

– Ce nume foloseai?

– Randy Austin.

– Urmează o întrebare importantă, Randy, spuse Karl, luînd o bucată de pizza şi mestecînd pe îndelete. Erai la aeroport. De ce nu te-ai urcat, pur şi simplu, într-un avion, să pleci?

– Ah, m-am gîndit la asta. Pe cînd luam micul dejun, am urmărit două avioane decolînd şi mi-am dorit cu disperare să mă urc la bordul unuia şi să plec. Dar nu-mi terminasem treaba. A fost o decizie foarte dificilă.

– Ce treburi neterminate mai aveai?

– Cred că ştii. Am plecat cu maşina spre Golf, apoi de-a lungul Coastei, spre est, pînă la Orange Beach, unde am închiriat un mic apartament.

– Unul deja verificat.

– Bineînţeles. Ştiam că acceptă bani în numerar. Era februarie şi frig, afacerile mergeau prost. Am luat un calmant uşor şi am dormit şase ore. Am urmărit ştirile de seară şi am văzut locul unde murisem în condiţii cumplite. Prietenii mei erau distruşi.

– Măgarule!

– Am plecat cu maşina spre magazinul alimentar şi mi-am cumpărat o pungă de mere şi nişte pastile de slăbit. După lăsarea întunericului, m-am plimbat trei ore pe plajă, lucru pe care îl făceam în fiecare seară, cînd mă ascundeam în apropiere de Mobile. În dimineaţa următoare, m-am îndreptat, pe furiş, spre Pascagoula şi am cumpărat un ziar, mi-am văzut faţa grasă, zîmbitoare pe prima pagină, am citit relatarea despre tragedie, am observat emoţionanta prezentare făcută de tine şi am mai văzut că înmormîntarea urma să aibă loc după amiază, la ora trei. M-am întors în Orange Beach şi am închiriat o barcă. Apoi am plecat cu maşina spre Biloxi, unde am ajuns la timp pentru propriile mele funeralii.

– În ziare se spune că ţi-ai urmărit propria înmormîntare.

– E adevărat. M-am ascuns într-un copac din pădure, dincolo de cimitir şi am văzut totul cu binoclul.

– Mi se pare o prostie greu de crezut.

– Aşa a şi fost. O mare idioţenie. Dar locul mă atrăgea. Trebuia să fiu sigur, să văd cu ochii mei că păcăleala mea funcţionase. Şi cred că, în acel moment, eram convins că pot ieşi basma curată, orice aş face.

– Cred că ţi-ai ales şi copacul, în locul cel mai bun.

– Nu. De fapt, nu eram sigur că am s-o fac. Am plecat din Mobile şi am cotit spre vest, pe autostrada interstatală, spunîndu-mi mereu să n-o fac. Să nu mă apropii de Biloxi.

– Cum de ai putut urca în copac, cu fundul ăla al tău?

– Eram motivat. Era un stejar cu ramuri groase.

– Slavă Domnului. Păcat că nu s-a rupt o cracă, să cazi şi tu în cap.

– Nu vorbeşti serios.

– Ba da! Noi stăteam acolo, grupaţi în jurul mormîntului, abia ţinîndu-ne plînsul şi consolînd văduva, iar tu erai cocoţat pe cracă, un broscoi umflat care îşi rîdea de noi.

– Te montezi singur, Karl.

Avea dreptate. Cei patru ani şi jumătate risipiseră orice urmă de furie din partea lui Karl. Adevărul era că se bucura să se afle acolo, stînd la capătul patului de spital, mîncînd pizza cu Patrick şi storcînd de la el detaliile ascunse.

Totuşi, nu puteau merge mai departe de înmormîntare. Patrick vorbise destul şi acum se aflau din nou în camera lui, un loc în care nu avea destulă încredere.

– Spune-mi, ce fac Bogan şi Vitrano şi ceilalţi băieţi? întrebă el şi se întinse peste perne, savurînd deja ceea ce avea să audă.

25

Ultimul telefon primit de Paulo Miranda de la fiica sa fusese cu două zile mai înainte. Ea se afla într-un hotel din New Orleans, continua să călătorească pentru rezolvarea problemelor misteriosului ei client şi îl avertiza din nou să se ferească de cei care ar putea veni după ea, sau care l-ar putea urmări, pentru că clientul ei avea duşmani puternici în Brazilia. Ca şi pînă atunci, vorbise puţin şi păruse speriată, deşi încerca, cu disperare, să nu se observe. Paulo se înfuriase şi îi ceruse amănunte. Ea era mai îngrijorată de siguranţa lui. El dorea ca fiica să se întoarcă acasă. Îşi pierduse cumpătul şi, pentru prima dată, îi mărturisise că se întîlnise cu foştii ei perteneri şi ştia că nu mai lucra acolo. Ea îi explicase, cu calm, că acum lucra independent, ca avocat unic al unui client bogat din lumea comerţului internaţional şi că aceste călătorii prelungite aveau toate şansele să devină o obişnuinţă.

Paulo nu putea să sufere să se certe cu ea la telefon, cu atît mai mult cu cît era foarte îngrijorat.

În plus, se plictisise de prezenţa oamenilor din umbră, care se furişau pe strada lui şi îl urmăreau pînă la piaţă, sau cînd se ducea, cu maşina, la Universitatea Pontificală Catolică, unde lucra. Se uita după ei; erau întotdeauna prin preajmă. Le pusese porecle. Paulo vorbise de mai multe ori cu administratorul

clădirii unde locuia Eva şi aflase că aceleaşi persoane ciudate stăteau la pîndă şi acolo.

Ultimul său seminar, cel despre filozofia germană, se încheia la ora unu. Rămase în cabinetul său treizeci de minute, pentru a discuta cu un student mai slab, apoi plecă. Ploua şi îşi uitase umbrela. Maşina lui era parcată într-o mică parcare a facultăţii, aflată în spatele clădirii de curs.

Osmar îl aştepta. Paulo era cufundat în gînduri şi, la ieşirea din clădire, mergea cu ochii plecaţi, ţinîndu-şi un ziar deasupra capului; cu mintea aiurea, trecu neatent pe sub un copac ud şi călcă într-o băltoacă de lîngă maşină. Alături se afla o camionetă Fiat pentru livrări la domiciliu. Şoferul coborî din maşină, dar Paulo nici nu-l observă. Şoferul deschise uşile din spatele camionetei, dar Paulo nu văzu şi nu auzi nimic. Tocmai îşi căuta cheile, cînd Osmar îl trase brutal într-o parte şi îl aruncă în camionetă. Servieta lui Paulo căzu pe asfalt.

Uşa se trînti. Pe întuneric, cineva îi lipi ţeava unei arme de frunte şi o voce îi ceru să tacă.

Portiera maşinii sale era deschisă şi hîrtiile din servietă zburau în toate părţile.

Camioneta porni în goană.

Un telefon la poliţie îi informă pe cei de acolo despre răpire.

Într-o oră şi jumătate, îl scoaseră pe Paulo din oraş, ajungînd într-o zonă rurală, deşi el habar nu avea unde se află. În camionetă era foarte cald – nu avea ferestre, iar lumina era stinsă. Două siluete se aflau lîngă el, amîndouă cu cîte o armă. Se opriră în spatele unei ferme şi Paulo fu dus în casă. Locul pregătit pentru el se afla în spatele clădirii; un dormitor, o baie, o cameră de zi cu televizor. Hrană din belşug. I se spuse că nu i se va face nici un rău, decît, bineînţeles, dacă făcea greşeala să încerce să scape. Va fi ţinut acolo cam o săptămînă şi apoi i se va da drumul, dacă se purta frumos.

Paulo îşi încuie uşa şi se îndreptă spre fereastră, privind afară. Doi bărbaţi stăteau sub un copac, rîzînd şi bînd cîte o cană de ceai, cu puştile automate lîngă ei.

Cîteva telefoane anonime sosiră la fiul lui Paulo, aflat în Rio, la administratorul clădirii unde locuia Eva, la fosta ei firmă de

avocatură şi la unul din prietenii ei, care lucra într-o agenţie de turism. Mesajul era acelaşi: Paulo Miranda fusese răpit. Poliţia făcea cercetări.

Eva se afla la New York pentru cîteva zile, într-un apartament din hotelul Pierre şi făcea cumpărături sau pierdea ore întregi prin muzee. Conform instrucţiunilor, trebuia să se mişte mereu, să vină şi să plece din New Orleans. Primise trei scrisori de la Patrick şi îi scrisese de două ori, toată corespondenţa trecînd prin mîinile lui Sandy. Oricare ar fi fost efectele fizice ale tratamentului abuziv la care fusese supus, Patrick îşi păstrase aceeaşi atenţie faţă de detalii. Scrisorile lui erau foarte explicite – cu planuri şi liste de verificări sau informaţii despre ceea ce trebuia să facă ea în situaţiile de urgenţă.

Îşi sună tatăl şi nu primi nici un răspuns. Îşi sună fratele şi simţi cum se prăbuşeşte cerul deasupra ei. Trebuia să se întoarcă imediat acasă, insista fratele ei. Era un băiat delicat, deloc obişnuit să trăiască în tensiune şi duşmănie. Ceda psihic foarte uşor. Deciziile dificile de familie rămîneau întotdeauna în seama Evei.

Eva îl ţinu la telefon o jumătate de oră, încercînd să-l liniştească şi să se calmeze şi ea. Nu, nu se ceruse nici o răscumpărare. Nici un cuvînt din partea răpitorilor.

Contrar instrucţiunilor primite, îl sună pe Patrick. Abia reuşind să apese tastele unui telefon public de la aeroportul La Guardia, privind peste umăr prin ochelarii de soare cu lentile groase şi răsucindu-şi o şuviţă de păr, cu un gest nervos, formă numărul camerei şi îi vorbi în portugheză. Dacă îi asculta cineva, cel puţin erau nevoiţi să caute un translator.

– Patrick, sînt eu, Leah, începu ea, încercînd să-şi controleze emoţiile.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, tot în portugheză. Nu-i mai auzise vocea minunată de multă vreme, dar nu se bucura să i-o audă acum.

– Putem vorbi?

– Da. Ce s-a întîmplat?

Patrick verifica telefonul din cameră la trei sau patru ore o dată. Se plictisea. În plus, cerceta orice ascunziş posibil, cu aju-

torul aparatului găsit de Sandy pentru el. Fiind păzit permanent, învățase să se mai relaxeze. Dar tot îl mai îngrijorau telefoanele venite din afară.

– E vorba de tata, spuse ea, apoi, dintr-o suflare, îi povesti despre dispariția lui Paulo. Trebuie să mă duc acasă.

– Nu, Leah, îi răspunse el calm. E o capcană. Tatăl tău nu e bogat. Răpitorii nu cer bani. Te vor pe tine.

– Nu pot să-l abandonez pe tata.

– Dar nici nu-l poți găsi.

– E numai vina mea!

– Nu. Eu sînt de vină. Dar nu înrăutăți lucrurile și mai mult, grăbindu-te să cazi în capcana lor.

Ea își răsucea părul și se uita în urma trecătorilor.

– Atunci, ce să fac?

– Du-te la New Orleans. Cheamă-l pe Sandy cînd ajungi acolo. Lasă-mă să mă gîndesc.

Eva își cumpără un bilet, se îndreptă spre sala de așteptare și găsi un scaun liber într-un colț, unde își putea ascunde fața lîngă perete și în spatele unei reviste. Se gîndi la tatăl ei și la lucrurile cumplite ce i se puteau întîmpla. Singurii doi bărbați pe care îi iubea fuseseră răpiți de aceiași oameni, iar Patrick încă se mai afla în spital, din cauza rănilor. Tatăl ei era mai bătrîn și mai puțin puternic decît Patrick. Ei îl răneau din cauza ei. Și Eva nu putea face nimic.

După o zi de căutări, un polițist din Biloxi văzu mașina lui Lance părăsind Grand Casino la 10.20 seara. Îl opri pe Lance și îl reținu, fără nici un motiv clar, pînă la sosirea lui Sweeney. Discuția dintre cei doi avu loc pe bancheta din spate a mașinii de patrulă, în parcarea unui local Burger King.

Șeriful îl întrebă cum mai mergeau afacerile cu droguri și Lance îi răspunse că mergeau bine.

– Ce mai face Trudy? întrebă șeriful, cu o scobitoare între dinți.

Amîndoi se chinuiau, din răsputeri, să-și demonstreze sîngele rece. Lance îi adresă chiar un zîmbet larg, bun de reclamă.

– E bine. Ce mai face soția dumneavoastră?

– N-am aşa ceva. Uite ce e, Lance, am primit cîteva informaţii cît se poate de serioase, cum că eşti în căutarea unui ucigaş plătit.

– Minciuni, numai minciuni.

– Mda, mă rog, noi sîntem de altă părere. Vezi tu, Lance, toţi prietenii tăi sînt exact ca tine. Ori eliberaţi condiţionat, ori făcînd eforturi ca să ajungă înapoi la puşcărie. Drojdia societăţii, chiar aşa. Nimic mai mult. Din cei care sînt morţi să cîştige un ban murdar, abia reuşind să scape de belea. Cum aud un zvon, cum vin să-l şoptească agenţilor federali. Poate îi ajută să scape de perioada de condiţionare.

– Frumos, foarte frumos. Îmi place.

– Aşa că ştim că ai ceva bani, o ai pe femeia asta care e pe cale să piardă o avere şi totul ar fi minunat dacă domnul Lanigan ar rămîne mort, într-un fel sau altul.

– Cine?

– Mda. Deci, uite cum facem. Noi şi federalii. Te punem sub supraveghere, pe tine şi femeia; vom fi cu ochii şi urechile pe voi. Dacă faci vreo mişcare, al nostru eşti. Şi tu şi Trudy o s-o încurcaţi, mai ceva decît Lanigan.

– Ar trebui să fiu speriat?

– Dacă ai avea minte, aşa ar trebui.

– Acum pot pleca?

– Te rog.

Ambele uşi se deschiseră din afară şi Lance fu dus înapoi la maşina lui.

În acelaşi timp, agentul Cutter suna la uşa lui Trudy, sperînd s-o găsească dormind. Aşteptase într-o cafenea din Fairhope, pînă ce Lance fusese oprit.

Trudy era trează. Deschise uşa de la intrare şi îi vorbi peste lanţ.

– Ce doriţi? se răsti ea, iar Cutter îi arătă insigna, accentuînd cuvintele „FBI". Ea îl recunoscu.

– Pot să intru?

– Nu.

– Lance se află în custodia poliţiei. Cred că ar trebui să vorbim.

– Cee?

– A fost reţinut de poliţia din Biloxi.

Ea desprinse lanţul şi deschise uşa. Rămaseră în hol, faţă în faţă.

Cutter se distra copios.

– Ce-a făcut? întrebă ea.

– Cred că va fi eliberat în curînd.

– Îmi sun avocatul.

– Perfect, dar mai întîi trebuie să vă spun ceva. Ştim, dintr-o sursă de încredere că Lance încearcă să angajeze un ucigaş plătit pentru a-l ucide pe soţul dumneavoastră, Patrick Lanigan.

– Nu! şopti ea, acoperindu-şi gura cu mîna. Părea sincer surprinsă.

– Ba da. Şi aţi putea fi implicată şi dumneavoastră. Lance încearcă să vă protejeze banii şi sînt sigur că veţi fi considerată complice. Dacă i se întîmplă ceva lui Lanigan, aici vom veni mai întîi.

– Eu n-am făcut nimic!

– Încă nu. Vă urmărim îndeaproape, doamnă Lanigan.

– Nu-mi spuneţi aşa!

– Scuzaţi-mă.

Cutter plecă, lăsînd-o în hol.

Sandy opri maşina într-o parcare din apropiere de Canal, către miezul nopţii şi porni pe jos pe Decatur, pătrunzînd în inima Cartierului Francez. Clientul său îl dăscălise cu seriozitate în legătură cu măsurile de siguranţă pe care trebuia să le ia, mai ales atunci cînd se întîlnea cu Leah. Numai Sandy îi putea duce pe oamenii aceia pînă la ea, aşa că trebuia să fie extrem de atent. „E în mare pericol, Sandy", îi spusese Patrick, cu o oră mai devreme. „Fii foarte atent".

Ocoli un bloc de trei ori şi, cînd se asigură că nimeni nu se afla pe urmele lui, se strecură într-un bar deschis la acea oră, unde bău un pahar de sifon, urmărind eventualii trecători de pe trotuar. Apoi traversă spre Royal Sonesta. Rămase în holul hotelului, printre turişti, după care luă liftul pînă la etajul al treilea. Leah îi deschise uşa şi o încuie în urma lui.

Deloc surprinzător, părea obosită şi nervoasă.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, îi spuse Sandy. Ai mai aflat ceva?

– Nu. Am fost plecată.

Deasupra televizorului era aşezată o tavă cu serviciul de cafea. Sandy îşi turnă o cană şi amestecă puţin zahăr.

– Patrick mi-a povestit, spuse el. Cine sînt oamenii aceştia?

– Ai un dosar acolo, îi răspunse ea, arătînd spre o măsuţă mai mică. Te rog, ia loc, adăugă şi îi făcu semn spre capătul patului.

Sandy se aşeză şi aşteptă. Venise timpul să vorbească.

– Ne-am întîlnit acum doi ani, în 1994, după ce făcuse operaţia plastică la Rio. Patrick spunea că e un om de afaceri canadian, care are nevoie de un avocat cu experienţă în probleme de comerţ. De fapt, avea nevoie de un prieten. I-am fost prietenul de care avea nevoie, timp de două zile, apoi ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Mi-a povestit totul despre trecutul lui, absolut totul. Planul fugii îi reuşise perfect şi avea o mulţime de bani, dar Patrick nu-şi putea uita trecutul. Era hotărît să afle cine îl urmăreşte şi cît de aproape sînt urmăritorii lui. În august 1994, am venit în Statele Unite şi m-am adresat unei firme private de pază şi securitate din Atlanta. Are un nume ciudat, Pluto Group, şi e formată din foşti agenţi FBI. Patrick descoperise această firmă înainte de dispariţia lui. M-am recomandat cu un nume fals, le-am spus că sînt din Spania şi că am nevoie de informaţii despre cercetările în cazul Patrick Lanigan. Le-am dat cincizeci de mii de dolari. În schimbul acestora, ei şi-au trimis oamenii în Biloxi, unde au luat, la început, contact cu firma unde lucrase Patrick. Pretindeau că au nişte informaţii vagi despre locul unde se află şi avocaţii, foarte binevoitori, i-au trimis la un tip din Washington, pe nume Jack Stephano. Stephano e un copoi renumit, specializat în spionaj industrial şi descoperirea persoanelor dispărute. S-au întîlnit cu el la Washington. Tipul era foarte ascuns şi nu le-a spus prea multe, dar era evident că el conduce operaţiunile de căutare a lui Patrick. S-au întîlnit cu el de mai multe ori şi, la un moment dat, el le-a vorbit de existenţa unei recompense. Ei s-au oferit să vîndă informaţiile pe care le aveau, iar Stephano a fost de acord să le dea cincizeci de mii de dolari, dacă acestea duceau la Patrick. În cursul acelor întîlniri, detectivii au aflat că Stephano avea motive puternice să creadă că Patrick se află în Brazilia. Acest lucru ne-a îngrozit, bineînţeles, pe amîndoi.

– Aceasta a fost prima indicaţie obţinută de Patrick, în legătură cu faptul că urmăritorii ştiau că se află în Brazilia?

– Absolut. Se afla acolo de peste doi ani. Cînd mi-a spus adevărul despre trecutul lui, nu avea habar dacă urmăritorii lui

ştiau pe ce continent se află. Faptul că a aflat de cercetările lor din Brazilia a fost teribil.

– De ce nu a fugit din nou?

– Din multe motive. S-a gîndit bine. Am vorbit ore întregi despre asta. Eu eram gata să plec cu el. Dar, pînă la urmă, el a rămas convins că se poate ascunde mai spre centrul ţării. O cunoştea bine – cunoştea limba, oamenii, nenumărate ascunzişuri. În plus, nu dorea ca eu să-mi părăsesc casa. Cred că ar fi trebuit să fugim în China, sau cine ştie unde.

– Poate că nu puteaţi fugi.

– Poate. Am păstrat legătura cu Pluto Group. I-am angajat să urmărească, cît de bine se putea, investigaţiile făcute de Stephano. Ei l-au contactat pe clientul acestuia, domnul Benny Aricia, povestindu-i acelaşi lucru despre informaţiile pe care le-ar putea avea. Au luat legătura şi cu companiile de asigurări. Toată lumea i-a îndreptat spre Jack Stephano. Eu veneam cu avionul, o dată la trei sau patru luni, mereu din acelaşi loc din Europa, iar ei îmi spuneau ce descoperiseră.

– Cum l-a găsit Stephano?

– Nu-ţi pot spune asta acum. Va trebui s-o facă Patrick.

Încă o gaură neagră, şi încă una importantă. Sandy puse ceaşca de cafea pe podea şi încercă să-şi clarifice lucrurile. Categoric, ar fi mai uşor dacă Patrick şi Leah i-ar spune totul. Să înceapă cu începutul şi să ajungă la prezent, astfel încît el, avocatul, să-i poată ajuta în viitorul imediat. Dar poate că ei nu aveau nevoie de ajutor.

Deci, Patrick ştia cum fuseseră găsiţi.

Fata îi dădu dosarul gros aflat pe masă.

– Aceştia sînt cei care îl ţin prizonier pe tatăl meu, îi spuse ea.

– Stephano?

– Da. Eu sînt singura persoană care ştie unde sînt banii, Sandy. Răpirea este o cursă.

– De unde ştie Stephano de tine?

– Patrick le-a spus.

– Patrick?

– Da. I-ai văzut arsurile, nu?

Sandy se ridică în picioare, încercînd să-şi pună gîndurile în ordine.

– Atunci, de ce nu le-a spus unde sînt banii?

– Pentru că nu ştia.

– Ţi i-a dat ţie pe toţi?

– Cam aşa ceva. Am controlul asupra lor. Acum sînt şi eu urmărită şi tata a fost prins la mijloc.

– Eu ce trebuie să fac?

Leah deschise un sertar şi scoase de acolo un dosar asemănător cu primul, dar mai subţire.

– Aici găseşti informaţii despre investigaţiile făcute de FBI în legătură cu Patrick. Nu am aflat prea multe, din motive evidente. Agentul care se ocupă de caz este un bărbat pe nume Cutter, din Biloxi. Îndată ce am aflat că Patrick fusese capturat, l-am sunat pe Cutter. Probabil că, în acest mod, i-am salvat viaţa.

– Ia-mă mai uşor! Nu reuşesc să ţin pasul cu tine.

– I-am spus lui Cutter că Patrick Lanigan a fost găsit şi că se află în mîinile unor oameni care lucrează pentru Jack Stephano. Noi credem că agenţii FBI s-au dus direct la Stephano şi l-au ameninţat. Agenţii lui operativi din Brazilia l-au torturat pe Patrick cîteva ore, fiind la un pas de a-l ucide, apoi l-au dat celor de la FBI.

Sandy îi sorbea fiecare cuvînt, stînd cu ochii închişi.

– Continuă, spuse el.

– Două zile mai tîrziu, Stephano a fost arestat la Washington şi birourile lui au fost închise.

– De unde ştii?

– Continuu să plătesc o mulţime de bani celor din Pluto Group. Sînt foarte buni. Bănuim că Stephano este interogat de FBI şi, în acelaşi timp, mă caută pe mine în secret. Şi pe tata.

– Ce trebuie să-i spun lui Cutter?

– În primul rînd, spune-i de mine. Spune-i că sînt avocat, foarte apropiată de Patrick, că iau decizii în numele lui şi că ştiu totul... Apoi, spune-i de tata.

– Şi crezi că agenţii FBI vor face presiuni asupra lui Stephano?

– Poate că da, poate că nu. Dar nu avem nimic de pierdut.

Se apropia ora unu şi fata era foarte obosită. Sandy luă dosarele şi se îndreptă spre uşă.

– Avem multe de vorbit, îi spuse ea.

– Ar fi minunat să ştiu totul.

– Lasă-ne puţin timp.

– Ai face bine să te grăbeşti.

26

Doctorul Hayani îşi începu rondul de dimineaţă exact la ora şapte. Cum Patrick se chinuia atît de mult cu somnul, doctorul intra la el, în camera întunecată, în fiecare dimineaţă. De obicei, pacientul dormea, deşi, mai tîrziu, în cursul zilei, îi povestea despre chinurile nopţii. În acea dimineaţă, Patrick era treaz şi stătea pe un scaun, în faţa ferestrei. Era îmbrăcat doar cu şortul său larg, din bumbac alb. Fixa jaluzelele trase din faţa lui, privind fără să vadă, pentru că nu era nimic de văzut. O rază de lumină venea dinspre lampa aşezată pe masa de lîngă pat.

– Patrick, te simţi bine? îl întrebă Hayani, rămînînd în picioare lîngă el.

Patrick nu-i răspunse. Hayani aruncă o privire spre masa din colţ, acolo unde pacientul său îşi desfăşura munca de avocat. Totul era ordonat, fără cărţi deschise sau dosare răvăşite.

În cele din urmă, Patrick îi răspunse.

– Mă simt bine, domnule doctor.

– Ai dormit?

– Nu. Deloc.

– Eşti în siguranţă, Patrick. A răsărit soarele.

Tînărul nu-i răspunse; nu făcu nici o mişcare şi nu rosti nici un cuvînt. Hayani îl lăsă aşa cum îl găsise, strîngînd în palmă braţele scaunului şi privind fix jaluzelele.

Patrick auzi voci amabile pe hol, îl auzi pe doctor, adresîndu-se din nou poliţiştilor plictisiţi, auzi surorile medicale

care se grăbeau spre celelalte camere. Mai era puţin timp pînă la micul dejun, deşi nu se poate spune că lui îi păsa prea mult de mîncare. După patru ani şi jumătate trăiţi la limita înfometării, reuşise să-şi controleze dorinţa de a mînca. Cîteva îmbucături, cînd şi cînd, sau felii de mere şi morcovi cînd îl lovea foamea. La început, surorile fuseseră tentate să-l pună la îngrăşat, dar doctorul Hayani intervenise şi impusese o dietă cu conţinut scăzut de grăsimi, fără zahăr şi bogată în legume fierte şi pîine.

Patrick se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi, abia şoptit, le dădu bună dimineaţa celor doi poliţişti, Pete şi Eddie, doi dintre obişnuiţii locului.

– Ai dormit bine? îl întrebă Eddie, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă.

– Minunat, Eddie, mulţumesc, îi răspunse Patrick, aşa cum era ritualul.

La capătul holului, pe o bancă, stătea Brent Myers, inutilul agent FBI care îl escortase din Puerto Rico. Îi făcu un semn din cap, dar Brent era ocupat cu ziarul de dimineaţă.

Patrick se întoarse în camera lui şi începu o serie de genuflexiuni uşoare. Muşchii i se vindecaseră, dar arsurile erau încă deschise şi rigide. Flotările şi ridicarea trunchiului erau excluse.

O soră îi bătu la uşă şi o deschise.

– Bună dimineaţa, Patrick, ciripi ea fericită. A sosit ora micului dejun, adăugă ea şi puse tava pe masă. Cum ai dormit?

– Foarte bine. Dar dumneata?

– Foarte bine. Pot să-ţi aduc ceva?

– Nu, mulţumesc.

– Sună, dacă ai nevoie de ceva, spuse ea şi plecă.

Rutina diferea puţin în fiecare zi. Deşi se plictisea teribil, Patrick nu uita că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. La închisoarea districtuală Harrison, micul dejun se servea pe tăvi de metal, strecurate pe oblonul strîmt dintre gratii şi se mînca în prezenţa tovarăşilor de celulă, care se schimbau în fiecare zi.

Îşi luă cafeaua şi pătrunse în micul său „birou" din colţul camerei, sub televizor. Aprinse lampa şi îşi privi dosarele.

Se afla în Biloxi de o săptămînă. Cealaltă viaţă se încheiase cu treisprezece zile în urmă, pe un drum strîmt, prăfuit, aflat acum la un milion de kilometri depărtare. Dorea să fie din nou Danilo, senhor Silva, cu viaţa lui liniştită în casa aceea modestă, unde menajera îi vorbea într-o portugheză melodioasă, lăsînd să

se ghicească rădăcinile ei indiene. Îi era dor de lungile plimbări de-a lungul străzilor încinse din Ponta Porã şi de lungile alergări pe drumuri de ţară. Dorea să vorbească din nou cu bătrînii care stăteau, fără treabă, la umbra copacilor răcoroşi, sorbind ceai verde şi gata să stea la taclale cu oricine îşi găsea timp. Îi lipsea freamătul pieţei din centrul oraşului.

Îi era dor de Brazilia, cu vastitatea şi frumuseţea ei, cu uimitoarele sale contraste, oraşele aglomerate şi satele ascunse şi oamenii aceia minunaţi. Trupul său simţea, dureros, lipsa Evei adorate, cu atingerea ei delicată, cu frumuseţea zîmbetului ei, cu pielea ei miraculoasă şi căldura sufletului ei. Nu putea trăi fără ea.

De ce nu poate cineva să aibă mai mult decît o singură viaţă? Unde era scris că nu poţi lua totul de la capăt? Iar şi iar? Patrick murise, iar Danilo fusese prins.

Supravieţuise atît morţii primului cît şi prinderii celui de al doilea. De ce nu putea scăpa din nou? Îl chema o nouă viaţă, de data aceasta fără durerea primei sau umbrele din cea de a doua. Alături de Eva, viaţa ar fi fost perfectă. Puteau trăi undeva, oriunde, cît timp erau împreună şi trecutul nu-i mai chinuia. Puteau locui într-o casă mare, înmulţindu-se ca iepurii.

Ea era puternică, dar avea limite, ca oricine. Îşi iubea tatăl şi locul unde se născuse o atrăgea ca un magnet. Toţi adevăraţii cariocas îşi iubesc oraşul şi cred că a fost creat de Dumnezeu special pentru ei.

El o pusese în pericol, iar acum trebuia s-o protejeze.

Putea să facă asta din nou? Sau îl părăsise norocul?

Cutter acceptă o întîlnire la ora opt, numai pentru că domnul McDermott insistase că e vorba despre o urgenţă. Clădirea Biroului Federal abia se trezea la viaţă, căci numai o mînă de birocraţi soseau la o oră atît de matinală. Cei mai mulţi ajungeau acolo la nouă.

Cutter nu era un dur, dar nici ospitalier. Discuţiile cu avocaţii băgăreţi nu se aflau pe lista sa de priorităţi. Turnă nişte cafea fierbinte în două pahare de plastic şi făcu puţină ordine pe biroul său micuţ.

Sandy îi mulţumi pentru că fusese de acord să se întîlnească cu el şi Cutter se mai înmuie.

– Vă aduceţi aminte de telefonul pe care l-aţi primit acum treisprezece zile? îl întrebă Sandy. De la fata din Brazilia?

– Sigur că da.

– M-am întîlnit cu ea de cîteva ori. E avocat şi lucrează pentru Patrick.

– E aici?

– Pe-aproape.

Sandy suflă cu putere în pahar, apoi riscă să bea o înghiţitură. Îi explică rapid aproape tot ce ştia despre Leah, deşi nu îi spuse nici măcar o dată pe nume. Apoi îl întrebă cum mergea interogarea lui Stephano.

Cutter deveni mai precaut. Îşi notă ceva cu un pix ieftin şi încercă să afle mai mult despre poziţia celor implicaţi.

– Cum de ştii despre Stephano?

– Colaboratoarea mea, doamna din Brazilia, ştie totul despre Stephano. Adu-ţi aminte că ea ţi-a spus numele lui.

– De unde l-a aflat?

– E o poveste foarte lungă şi foarte complicată, iar eu nu ştiu prea multe detalii.

– Atunci, de ce ai deschis discuţia?

– Pentru că Stephano continuă să-mi urmărească clientul şi aş dori să-l opresc.

Cutter începu iarăşi să ia notiţe şi îşi turnă încă un pahar de cafea aburindă. Alcătuia o schemă, încercînd să reţină cine spusese ceva şi cui anume. Ştia tot ce se întîmpla la Washington cu Stephano vorbăreţul, dar existau încă multe puncte neclare. În orice caz, se stabilise ca Stephano să înceteze orice urmărire.

– Şi de unde ştii asta?

– Pentru că oamenii lui din Brazilia l-au răpit pe tatăl colaboratoarei mele.

Cutter rămase cu gura căscată şi lăsă capul într-o parte. Îşi ridică ochii în tavan, năucit de cele auzite. Apoi începu să înţeleagă.

– E cumva posibil ca acest avocat brazilian să ştie unde sînt banii?

– E o posibilitate.

Acum devenise limpede.

– Răpirea, continuă Sandy, este o încercare de a o atrage înapoi în Brazilia, unde le-ar plăcea să pună mîna pe ea şi să-i

ofere o parte din tratamentul la care l-au supus pe Patrick. E vorba numai de bani.

Cutter vorbi din nou, apăsînd pe fiecare cuvînt fără să-şi dea seama.

– Cînd a avut loc răpirea?

– Ieri.

Un asistent din biroul lui Sandy scosese un articol de pe Internet cu două ore mai înainte. Era un scurt reportaj, pe pagina a şasea a unui cotidian foarte popular la Rio, numit O Globo.

Numele victimei era Paulo Miranda.

Sandy încă nu ştia numele adevărat al lui Leah şi îşi închipuia, pe bună dreptate, că FBI-ul nu o putea identifica decît dacă, şi atunci cînd afla această informaţie. La drept vorbind, nu vedea nici un rău în a le spune agenţilor FBI numele ei. Problema era că nu-l cunoştea.

– Nu prea avem ce face.

– Pe naiba! Stephano a organizat totul. Faceţi presiuni asupra lui. Spuneţi-i că ea nu va cădea în cursă şi că e pregătită să se adreseze autorităţilor braziliene cu o plîngere împotriva lui Jack Stephano.

– Am să văd ce se poate face.

Carter nu uitase faptul că Sandy Mc Dermott înaintase o acţiune de mai multe milioane de dolari împotriva Biroului, pentru delicte pe care acesta nu le comisese. Nu cîştiga nimic dacă discuta despre acel proces tocmai acum. Poate altădată.

– Lui Stephano nu îi pasă de nimic altceva decît de bani, spuse Sandy. Dacă bătrînul păţeşte ceva, n-o să vadă o para chioară!

– Vrei să spui că s-ar putea negocia ceva?

– Ce crezi? În faţa perspectivei unei condamnări la moarte sau la închisoare pe viaţă, tu nu ai fi gata să negociezi?

– Deci, ce să-i spunem lui Stephano?

– Spuneţi-i să-i dea drumul bătrînului şi apoi vom vorbi despre bani.

Ziua lui Stephano începu foarte devreme. Întîlnirea, cea de a patra, era programată pentru toată ziua, pentru ca el să-şi încheie povestea despre aventurile lui Patrick. Avocatul său lipsea, fiind la tribunal, pentru rezolvarea unui conflict inevitabil. Stephano nu avea nevoie de un avocat care să-i dea curaj şi, ca

să fie sincer, se cam săturase să plătească patru sute cincizeci de dolari pe oră. Agentul care îi lua interogatoriul era nou venit. Îl chema Oliver, sau cam așa ceva. Nu conta. Toți aveau aceeași școală.

– Vorbeați despre chirurgul plastic, spuse Oliver, ca și cum discuția lor ar fi fost întreruptă de un telefon. Cei doi nu se mai întîlniseră niciodată și trecuseră treisprezece ore de cînd Jack nu mai vorbise cu nimeni despre Patrick.

– Da.

– Și asta se întîmpla în aprilie 1994?

– Exact.

– Deci, continuați.

Stephano se așeză mai bine în scaun, încercînd să găsească o poziție mai confortabilă.

– O vreme, urma s-a răcit. De fapt, pentru mai multă vreme. Am lucrat din greu, dar au trecut cîteva luni fără să descoperim nimic, absolut nimic. Nici un indiciu. Apoi, către sfîrșitul lui 1994, am fost contactați de o firmă de detectivi din Atlanta, pe nume Pluto Group.

– Pluto?

– Da, Pluto Group. Noi le spuneam „băieții de pe planeta Pluto". Băieți buni. Unii sînt foști agenți de-ai dumneavoastră. Ne-au pus întrebări despre căutarea lui Patrick Lanigan, au spus că s-ar putea să aibă unele informații. M-am întîlnit cu ei de vreo două ori, aici, la Washington. Aveau un client misterios, care pretindea că știe ceva despre Lanigan. Evident, m-am arătat interesat. Ei nu se grăbeau, pentru că și clientul lor părea să aibă răbdare. Deloc surprinzător, clientul dorea bani. Ciudat, dar asta ne-a încurajat.

– Cum așa?

– Dacă acest client știa destule pentru a se aștepta la o recompensă serioasă, atunci știa precis că Lanigan are o mulțime de bani. În iulie 1995, băieții de pe Pluto mi-au propus o schemă. Dar dacă, mi-au spus ei, clientul lor ne poate duce într-un loc din Brazilia, unde Lanigan locuise de curînd? Sigur că da, am răspuns eu. Cît? m-au întrebat ei. Și am căzut de acord la cincizeci de mii de dolari. Eram disperat. Banii au fost transferați telefonic către o bancă din Panama. Atunci, mi s-a spus să mă îndrept spre orășelul Itajaí, din statul Santa Catarina, spre sudul Braziliei. Adresa ne-a adus în fața unei mici clădiri de aparta-

mente, aflate într-o zonă frumoasă a oraşului. Administratorul a fost amabil, mai ales după ce l-am mituit. I-am arătat fotografii cu Patrick după operaţie şi ne-a zis că s-ar putea să-l cunoască. Alţi bani, şi l-a identificat categoric. Numele lui era Jan Horst, neamţ, credea administratorul, dar vorbea bine portugheza. Închiriase un apartament de trei camere pentru două luni, plătise cu bani gheaţă şi îşi petrecuse puţin timp acolo. Era prietenos şi îi plăcea să stea la o cafea cu administratorul şi soţia acestuia. Şi aceasta îl recunoscuse. Horst spunea că scrie cărţi de călătorie şi că acum lucrează la o carte despre imigranţii germani şi italieni în Brazilia. Cînd a plecat, le-a spus că se îndreaptă spre Blumenau, pentru a studia arhitectura bavareză de acolo.

– Aţi fost la Blumeau?

– Bineînţeles, şi încă repede. Am trecut oraşul prin sită, dar după două luni am renunţat. După entuziasmul iniţial, a început plictiseala orelor petrecute pe lîngă hoteluri şi pieţe, arătînd oamenilor fotografii şi oferindu-le mici sume de bani.

– Dar băieţii de pe Pluto, aşa cum le spuneaţi?

– Au răcit considerabil relaţiile. Eu eram nerăbdător să vorbesc cu ei, dar ei nu aveau prea multe să-mi spună. Cred că s-au speriat, sau poate că s-au mulţumit cu cei cincizeci de mii. În orice caz, au trecut şase luni fără să mai avem veşti de la Pluto. Apoi, la sfîrşitul lui ianuarie, în acest an, au dat buzna peste noi. Ne-am luptat cu ei vreo două zile şi, pe urmă, ei au aruncat bomba: pentru un milion de dolari erau gata să ne spună locul exact unde se găsea băiatul nostru. Eu am spus nu. Nu era vorba de bani, ci de riscurile prea mari. Clientul lor nu dorea să vorbească înainte de a primi banii, iar eu nu eram de acord să plătesc pînă ce clientul nu vorbea. Nu ne puteam convinge în nici un fel dacă acel client ştia sau nu ceva. De fapt, după părerea mea, nici nu exista un client. Spiritele s-au încins şi discuţiile s-au întrerupt.

– Dar aţi continuat să vorbiţi cu ei?

– În cele din urmă, da. Trebuia s-o facem. Trebuia să-i dăm banii acelui client. Trebuia să-l prindem pe Lanigan. S-a propus o nouă înţelegere, pentru alte cincizeci de mii, pentru numele şi locul unde Lanigan locuise după plecarea din Itajaí. Noi am fost de acord, pentru că, din punctul nostru de vedere, cincizeci de mii era puţin şi exista oricînd şansa de a avea noroc şi de a prinde un alt fir. Din punctul lor de vedere, era o şmecherie

reuşită, pentru că astfel, credibilitatea clientului lor era confirmată. Şi, bineînţeles, era încă un pas spre milionul de dolari. Exista un creier în spatele lui Pluto şi eu eram disperat să-mi duc treaba la bun sfîrşit. Aş fi fost bucuros să plătesc milionul de dolari. Aveam nevoie de o asigurare.

– Care era al doilea oraş?

– São Mateus, în statul Espírito Santo, la nord de Rio, pe coastă. E un oraş mic, cu şaizeci de mii de locuitori, un loc drăguţ, cu oameni prietenoşi şi ne-am petrecut mult timp acolo, printre ei, arătîndu-le fotografiile noastre. Aranjamentul pentru apartament era similar cu acela din Itajaí – bani gheaţă pentru două luni, plătiţi de un om pe nume Dertick Boone, un britanic. Fără să fie nevoie să-l „ungem", proprietarul l-a identificat categoric pe Boone drept omul nostru. Se pare că Boone a mai stat o săptămînă fără să plătească, aşa că s-au cam luat la harţă. Totuşi, spre deosebire de Itajaí, aici Boone a fost mai retras şi nimeni nu ştia ce face. Nu am mai aflat nimic, aşa că am părăsit São Mateus la începutul lui martie. Ne-am regrupat în São Paulo şi Rio şi ne-am făcut planuri noi.

– Care erau acele planuri noi?

– Ne-am retras din nord şi ne-am concentrat asupra oraşelor mici din statele de lîngă Rio şi São Paulo. Aici, la Washington, am devenit mai agresiv cu băieţii de pe Plauto. Clientul lor insista să primească milionul. Clientul meu refuza să plătească fără o verificare. Eram într-un punct mort şi ambele părţi menţineau o poziţie dură, dorind totuşi să vorbească.

– Aţi aflat vreodată cum putea clientul lor să ştie atît de multe lucruri despre Lanigan?

– Nu. Am făcut speculaţii, ore întregi. Una din teorii era că acel client îl urmărea, la rîndul lui, pe Lanigan, dintr-un motiv necunoscut. Putea fi cineva de la FBI, care avea nevoie de bani. Asta, bineînţeles, era o posibilitate cu bătaie lungă. A doua teorie, cea mai probabilă, era că acel client era un cunoscut de-al lui Lanigan, în care acesta avea încredere, dar care era gata să-l vîndă. Indiferent care era adevărul, clientul meu şi cu mine am decis că nu ne puteam permite să pierdem această şansă. Căutarea dura deja de aproape patru ani şi nu ajunsesem nicăieri. Aşa cum aflasem, sînt un milion de locuri minunate pentru a te ascunde în Brazilia, iar Lanigan părea să ştie ce face.

– Aţi calmat spiritele?

– Ei au făcut-o. În august, în acest an, au tăbărît pe noi cu o altă ofertă: fotografii recente cu Lanigan, în schimbul altor cincizeci de mii. Noi am fost de acord. Banii au fost viraţi în afara ţării. Ei mi-au adus fotografiile aici, în biroul meu de la Washington. Erau trei fotografii alb-negru, format opt pe zece.

– Aş putea să le văd şi eu, vă rog?

– Sigur că da.

Stephano le scoase din servieta sa perfect organizată şi le împinse de cealaltă parte a mesei. Una îl arăta pe Lanigan într-o piaţă aglomerată şi fusese, evident, făcută de la mare distanţă. Purta ochelari de soare şi ţinea în mînă ceva ce semăna cu o roşie. A doua fusese luată chiar înainte sau chiar după prima, în timp ce el mergea pe trotuar, cu o pungă în mînă. Purta jeans şi nu se deosebea în nici un fel de alţi brazilieni. A treia era mai elocventă; Patrick, în şort şi un tricou, îşi spăla maşina, un Volkswagen Broască. Plăcile de înregistrare nu se vedeau, la fel şi casa. Îşi scosese ochelarii de soare şi figura i se vedea cu claritate.

– Nici nume de străzi, nici plăci de înregistrare a maşinii, spuse Oliver.

– Nimic. Le-am studiat ore întregi, dar nu am descoperit nimic. După cum am mai spus, din nou se dovedea prezenţa „creierului".

– Deci, ce aţi făcut?

– Am fost de acord să plătim milionul de dolari.

– Cînd?

– În septembrie. Banii au fost plasaţi într-un fond coordonat de un agent din Geneva, urmînd să rămînă acolo pînă cînd ambele părţi aprobau virarea lor. Conform înţelegerii, clientul lor dispunea de cincisprezece zile pentru a ne spune numele oraşului şi strada pe care locuia Lanigan. Oraşul era Ponta Porã, strada se numea Rua Tiradentes. Ne-am grăbit să ajungem în acel oraş, dar am intrat discret. Pînă în acel moment, respectul nostru pentru Lanigan crescuse şi ne-am imaginat că era un specialist; se pricepea de minune să plece înainte, fiind atent la ceea ce se întîmpla în urmă. L-am găsit şi l-am urmărit o săptămînă, ca să fim siguri. Numele lui era Danilo Silva.

– O săptămînă?

– Mda, trebuia să avem răbdare. El a ales Ponta Porã dintr-un motiv evident. E un loc minunat pentru cine vrea să se ascundă.

Oficialităţile locale te sprijină, dacă le dai destui bani. Nemţii au descoperit acest loc, după război. O singură mişcare greşită, sînt anunţaţi poliţiştii şi aceştia îşi fac imediat apariţia, ca să-l protejeze. Aşa că am aşteptat şi ne-am făcut planuri şi, în cele din urmă, am pus mîna pe el în afara oraşului, pe un drum de ţară, fără martori. O operaţiune curată. L-am scos pe furiş din ţară, în Paraguay, unde aveam o casă conspirativă.

– Şi acolo l-aţi torturat?

Stephano tăcu, luă o gură de cafea şi îl privi pe Oliver drept în ochi.

– Cam aşa ceva, spuse el.

27

Patrick măsura camera în lung şi în lat şi se întindea, din cînd în cînd; se aflau în camera de conferinţe a personalului medical şi Sandy stătea pe un scaun, ascultînd şi scriind de zor în blocnotesul său. O soră medicală le adusese o tavă de prăjituri, de care încă nu se atinseseră. Sandy admira prăjiturile şi se întreba cîţi prizonieri, acuzaţi de omor, primeau aşa ceva? Cîţi aveau parte de bodyguarzi care să le stea mereu prin preajmă? La cîţi dintre ei venea în vizită judecătorul, ca să mănînce o pizza împreună?

– Lucrurile se schimbă, Sandy, spuse Patrick, fără să-l privească. Trebuie să ne mişcăm rapid.

– Unde să ne mişcăm?

– Ea nu va rămîne aici, atît timp cît tatăl ei e dat dispărut.

– Ca de obicei, eu nu înţeleg nimic. Punctele albe sînt din ce în ce mai mari, iar voi doi vorbiţi în dodii. Dar, în fond, nu sînt decît avocatul tău. De ce ar trebui să ştiu ceva?

– Ea are dosarele şi înregistrările şi ştie toată povestea. Trebuie să vorbeşti cu ea.

– Abia am văzut-o aseară.

– Te aşteaptă.

– Zău? Unde anume?

– E o casă la malul mării, în Perdido. Ea e acolo.

– Stai să ghicesc. Mi se cere să las totul baltă şi să mă reped într-acolo chiar acum.

– E important, Sandy.

– Aşa sînt şi ceilalţi clienţi ai mei, ripostă el, furios. De ce nu-mi laşi şi mie puţin timp, ca să pot aranja lucrurile?

– Îmi pare rău.

– Trebuie să fiu la tribunal în această după-amiază. Fiica mea are meci de fotbal. Crezi că îţi cer prea mult, dacă te rog să mă anunţi din timp?

– N-am avut cum să bănuiesc că va fi răpit, Sandy. Trebuie să recunoşti că situaţia e mai puţin obişnuită. Încearcă să înţelegi.

Sandy respiră adînc şi îşi notă ceva. Patrick se aşeză pe marginea mesei, foarte aproape de el.

– Îmi pare rău, Sandy.

– Şi cam despre ce vom vorbi în casa de pe plajă?

– Despre Aricia.

– Aricia, repetă Sandy, apoi privi într-o parte. Ştia cîte ceva despre el, cel puţin ce se scria în ziare.

– Va dura ceva timp, aşa că ar fi bine să-ţi iei haine de schimb.

– Te aştepţi să rămîn peste noapte în casa de pe plajă?

– Da.

– Cu Leah?

– Da. Casa e mare.

– Şi cam ce ar trebui să-i spun nevesti-mii? Că sînt prins într-o casă, de pe malul oceanului, împreună cu o frumoasă braziliancă?

– În locul tău, n-aş face aşa ceva. Spune-i doar că te întîlneşti cu restul echipei de apărare.

– Drăguţ!

– Mulţumesc, Sandy.

Underhill i se alătură lui Oliver după pauza de cafea. Stăteau unul lîngă celălalt, cu camera video în spate şi privirile îndreptate de cealaltă parte a mesei, spre Stephano.

– Cine l-a interogat pe Patrick? îl întrebă Underhill pe Stephano.

– Nu sînt obligat să dau numele asociaţilor mei.

– Acea persoană avea experienţă în interogatoriile dure?

– Limitată.

– Descrieţi mijloacele pe care le-a folosit.

– Nu ştiu dacă...

– Am văzut fotografiile cu arsurile, domnule Stephano. Şi noi, cei de la FBI, am fost acuzaţi că rănile au fost produse de oamenii noştri. Acum vă rog să ne spuneţi cum aţi procedat.

– Eu nu mă aflam acolo. Nu eu am planificat interogatoriul, pentru că nu prea am experienţă în acest domeniu. Ştiam, în termeni generali, că urma să se aplice o serie de şocuri electrice în diferite puncte de pe trupul domnului Lanigan. Asta s-a întîmplat. N-am ştiut că ar putea avea drept efect arsuri atît de serioase.

Se lăsă tăcerea; Underhill şi Oliver schimbară o privire între ei. Aproape că nu le venea să creadă. Stephano îşi bătea joc de ei.

– Cît a durat asta?

– Cinci, şase ore.

Cei doi se uitară într-un dosar şi îşi şoptiră ceva. Underhill îi puse nişte întrebări despre procesul de identificare, iar Stephano îi descrise modul în care făcuseră verificarea amprentelor. Oliver se chinuia cu desfăşurarea evenimentelor şi îşi pierdu aproape o oră ca să se lămurească exact cînd anume îl prinseseră pe Patrick, cît de departe îl duseseră şi cît timp îl interogaseră. Îl ţinură pe Stephano pe jar în legătură cu plecarea lor din junglă, pînă la baza aeriană de la Concepción. Au scormonit şi au insistat, pînă cînd au lămurit tot restul, apoi au schimbat cîteva cuvinte şi s-au întors la întrebarea cea mai importantă.

– În timpul interogatoriului domnului Lanigan, ce aţi aflat despre bani?

– Nu prea multe. Ne-a spus unde fuseseră banii, dar între timp fuseseră transferaţi.

– Să ne închipuim că v-a spus acest lucru în condiţii extrem de dure?

– E foarte probabil.

– Sînteţi convins că nu ştia unde erau banii în acel moment?

– Nu erau acolo. Iar cel care a condus interogatoriul mi-a spus că, fără nici un dubiu, domnul Lanigan nu cunoştea locul exact unde se aflau banii.

– Interogatoriul a fost înregistrat pe bandă audio sau video?

– Bineînţeles că nu, spuse Jack, ca şi cum nu s-ar fi gîndit nici o clipă la aşa ceva.

– Domnul Lanigan a vorbit despre un complice?

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu ştiu.

– Dar cel care a condus interogatoriul? L-a auzit pe domnul Lanigan vorbind despre un complice.

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Deci, din cîte ştiţi dumneavoastră, domnul Lanigan nu a rostit niciodată numele unui complice?

– Este exact.

Ei răsfoiră din nou dosarele, schimbară cîteva cuvinte în şoaptă şi apoi luară o pauză lungă, extrem de neplăcută pentru Stephano. Era nervos. Spusese două minciuni la rînd – că nu existau înregistrări şi că Lanigan nu avea un complice – şi totuşi continua să se simtă în siguranţă. Cum ar putea şti băieţii ăştia ce se spusese în jungla din Paraguay? Dar erau de la FBI. Aşa că pe bună dreptate era nervos, dar aştepta.

Uşa se deschise brusc şi Hamilton Jaynes intră în încăpere, urmat de Warren, al treilea participant la interogatoriu.

– Bună, Jack, tună el, luînd loc de o parte a mesei. Warren se aşeză lîngă colegii săi.

– Bună, Hamilton, răspunse Stephano, devenind dintr-o dată mai nervos.

– Te-am ascultat, din camera de alături, îi spuse Jaynes zîmbind. Şi m-am întrebat, dintr-o dată, dacă eşti sincer.

– Sigur că sînt.

– Bineînţeles. Ascultă, ai auzit vreodată numele de Eva Miranda?

Stephano repetă numele încet, ca şi cum l-ar fi nedumerit.

– Nu cred.

– E avocat la Rio. O prietenă de-a lui Patrick.

– Nu.

– Ei, vezi, asta mă necăjeşte, Jack, pentru că eu cred că ştii exact cine este.

– N-am auzit niciodată de ea.

– Atunci, de ce încercaţi s-o găsiţi?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Stephano, abia auzit.

Underhill vorbi primul. Îl privea pe Stephano drept în ochi, dar vorbea cu Jaynes.

– Minte.

– Categoric, spuse şi Oliver.

– Fără îndoială, adăugă Warren.

Stephano tresări la auzul fiecărei voci. Încercă să spună ceva, dar Jaynes ridică palmele în aer, oprindu-l. Uşa se deschise şi încă un camarad de arme din aceeaşi şcoală cu Underhill, Oliver şi Warren intră numai atît cît să spună:

– Analiza de voce este o dovadă suficientă a faptului că minte.

O dată anunţul încheiat, omul se retrase imediat.

Jaynes ridică în aer o foaie de hîrtie, rezumînd cele scrise acolo.

– Iată aici o relatare apărută azi dimineaţă, într-un ziar din Rio. Vorbeşte despre răpirea unui anume Paulo Miranda. Fiica lui e prietena lui Patrick, Jack. Am verificat informaţiile cu poliţia din Rio. Nu s-a cerut răscumpărare. Răpitorii nu au luat legătura cu nimeni.

Împinse foaia de hîrtie spre Stephano, dar ea ajunse prea departe pentru ca Stephano să o poată vedea.

– Deci, unde se află domnul Miranda?

– Nu ştiu. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Jaynes se întoarse spre celălalt capăt al mesei.

– Continuă să mintă, spuse Underhill, iar Oliver şi Warren confirmară cu un gest al capului.

– Am avut o înţelegere, Jack. Tu ne spui adevărul, iar noi retragem acuzaţiile la adresa ta. Şi, din cîte îmi amintesc, am căzut de acord să nu îţi arestez clienţii. Acum, ce ar trebui să fac, Jack?

Stephano se uita la Underhill şi Oliver, care păreau gata să-i cîntărească fiecare cuvînt. Ei, la rîndul lor, îl fixau cu răceală, fără să le scape nimic.

– Ea ştie unde sînt banii, spuse în cele din urmă Stephano, resemnat.

– Ştii unde e ea acum?

– Nu. A fugit din Rio cînd l-am găsit pe Patrick.

– Fără urmă?

– Da.

Haynes se întoarse spre echipa de evaluare. Da, renunţase la minciuni.

– Eu am fost de acord să vă spun totul, se plînse Jack. Nu am acceptat nimic altceva. Putem să continuăm să o căutăm.

– Noi nu ştim nimic despre ea.

– Ghinion! Dacă e necesar, putem schimba înțelegerea. Aș fi fericit să-mi chem avocatul.

– Da, numai că deja te-am prins mințind.

– Îmi pare rău. N-o să se mai întîmple.

– Las-o pe fată în pace, Jack. Și dați-i drumul tatălui ei.

– Am să mă gîndesc.

– Nu. Acum.

Casa de pe plajă era o clădire modernă, pe trei niveluri, printre altele identice cu ea, ridicate într-o zonă construită de curînd, de-a lungul Coastei. Luna octombrie nu era în sezon. Majoritatea caselor păreau pustii. Sandy parcă în spatele unei mașini lucioase, cu patru uși, înregistrată în Louisiana – o mașină închiriată, probabil. Soarele cobora spre orizont, aproape să atingă apele oceanului. Golful era pustiu; nu se vedea nici o barcă cu pînze sau vapor. Sandy urcă treptele și înconjură platforma, pînă cînd găsi o ușă.

Leah îi răspunse zîmbind, deși cu efort, pentru că, în sufletul ei, era o persoană plină de căldură și nu una capricioasă și nervoasă, așa cum era obligată să pară acum. Îl invită să intre și încuie ușa în urma lui. Camera de zi era mare, boltită, cu ferestre pe trei laturi și un cămin în centru.

– E frumos aici, spuse el și, imediat, simți aromele îmbietoare ce veneau dinspre bucătărie. Sărise peste prînz, mulțumită lui Patrick.

– Ți-e foame? îl întrebă ea.

– Sînt lihnit.

– Pregăteam ceva.

– Minunat.

Podeaua din parchet adevărat începu să scîrțîie cînd el o urmă în sufragerie. Pe masă era așezată o cutie de carton și, lîngă ea, teancuri de documente așezate cu grijă. Fata lucrase. Se opri lîngă masă și îi spuse:

– Acesta este dosarul Aricia.

– Pregătit de cine?

– De Patrick, bineînțeles.

– Unde a stat în ultimii patru ani?

– Într-un depozit. În Mobile.

Răspunsurile ei erau scurte şi fiecare din ele dădea naştere altor zeci de întrebări pe care Sandy tare ar fi vrut să i le pună una după alta, chiar atunci.

– Vom vorbi despre asta mai tîrziu, îi spuse ea, alungînd acel dosar din minte, cu un gest al mîinii.

În bucătărie, un pui prăjit aştepta să fie tăiat, pe suportul de lemn de lîngă chiuvetă. O cratiţă de orez cu legume fierbea pe foc.

– Nu e mare lucru, îi spuse ea. Mi-e greu să gătesc în bucătăria altcuiva.

– Arată grozav. A cui e bucătăria?

– E închiriată. Am luat casa numai pentru o lună.

Leah tăie puiul în bucăţi şi îl rugă pe Sandy să toarne vinul în pahare; era un minunat Pinot Noir din California. S-au aşezat la masa micuţă din nişa pentru micul dejun, de unde aveau o vedere splendidă asupra oceanului şi ultimelor raze ale soarelui.

– Noroc! îi ură ea, ridicînd paharul.

– Pentru Patrick, adăugă Sandy.

– Da, pentru Patrick.

Fata nu părea dornică să mănînce. Sandy băgă în gură o bucată mare de piept de pui.

– Ce mai face?

El mestecă repede, ca să nu trezească dezgustul acelei adorabile femei dacă vorbea în timp ce mînca. O gură de vin. Şervetelul la gură.

– Patrick e bine. Arsurile se vindecă deja. Un chirurg plastic l-a examinat ieri şi i-a spus că nu va avea nevoie de inserţii de piele. Cicatricele se vor mai vedea vreo cîţiva ani, dar în cele din urmă se vor atenua. Surorile medicale îi aduc prăjituri. Judecătorul îi aduce pizza. Nu mai puţin de şase oameni înarmaţi îl păzesc zi şi noapte, aşa că aş zice că Patrick o duce mai bine decît majoritatea celor care au de răspuns unei acuzaţii de omor.

– E vorba de judecătorul Huskey?

– Da, Karl Huskey. Îl cunoşti?

– Nu. Dar Patrick vorbea adesea de el. Erau buni prieteni. O dată, Patrick mi-a spus că, dacă va fi prins, spera că se va întîmpla cît timp Karl Huskey este încă judecător.

– Va părăsi scaunul de judecător în curînd, spuse Sandy.

Îşi alesese bine momentul, se gîndi el.

– Nu poate judeca procesul lui Patrick, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– Nu. Se va recuza el însuşi, foarte curînd.

Sandy luă o bucăţică mult mai mică de pui; continua să mănînce singur, pentru că ea nici nu se atinsese de furculiţă şi cuţit. Fata ţinea paharul de vin lîngă gură şi privea norii portocalii şi violeţi de la orizont.

– Îmi pare rău. Am uitat să te întreb de tatăl tău.

– Nici un cuvînt. Am vorbit cu fratele meu acum trei ore şi încă nu se ştie nimic.

– Îmi pare foarte rău, Leah. Ce n-aş da să pot face ceva!

– Şi eu la fel. E un chin. Nu pot pleca acasă şi nu pot sta nici aici.

– Îmi pare rău, repetă Sandy, pentru că nu-i venea în minte nimic mai bun decît atît.

Continuă să mănînce în tăcere. Ea se juca cu orezul din farfurie şi privea oceanul.

– E delicios, spuse el, de două ori.

– Mulţumesc, răspunse ea, zîmbind cu tristeţe.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– E profesor universitar.

– Unde?

– În Rio. La Universitatea Catolică.

– Unde locuieşte?

– În Ipanema, în apartamentul în care am crescut eu.

Subiectul era delicat, dar, cel puţin, Sandy primea răspuns la întrebări. Poate că o ajuta, dacă vorbea despre el. O întrebă şi alte lucruri, toate foarte generale şi neavînd nici o legătură cu răpirea.

Ea nu se atinse de mîncare.

După ce Sandy termină de mîncat, ea îl întrebă:

– Doreşti cafea?

– Probabil că vom avea nevoie, nu?

– Aşa este. Strînseră farfuriile de unică folosinţă, din plastic, de pe masă şi le lăsară în bucătărie. Leah pregăti cafeaua, în timp ce Sandy vizită casa. Se întîlniră în sufragerie, unde luară cafeaua şi unde conversaţia politicoasă, atîta cît fusese, luă sfîrşit. Stăteau faţă în faţă, de o parte şi de alta a mesei cu tăblie de sticlă.

– Cît de mult ştii despre problema Aricia? îl întrebă ea.

– El a fost clientul ai cărui nouăzeci de milioane au fost furate de Patrick, dacă e să ne luăm după ce scriu ziarele. Era director executiv la Platt & Rockland şi denunţase compania pentru supraîncărcarea costurilor. Acuzaţia lui intra sub incidenţa Actului cu privire la pretenţii false. Platt & Rockland făcuse fraude ce ajungeau cam la şase sute de milioane. Prin prevederile Actului, recompensa lui era de cincisprezece la sută din acea sumă. Avocaţii lui erau Bogan şi compania, unde lucra prietenul nostru, Patrick. Cam asta e. Informaţiile primare.

– E destul de bine. Ceea ce îţi voi spune poate fi verificat în întregime pe baza documentelor şi înregistrărilor de aici. Le vom revizui împreună, pentru că trebuie să cunoşti în amănunţime toate materialele.

– Ştii, am mai făcut şi altădată aşa ceva, spuse el, zîmbind, dar figura ei rămase imobilă. Sandy se hotărî să renunţe la orice încercare de a mai face glume.

– Cererea lui Aricia a fost frauduloasă de la bun început, începu ea fără grabă. Nu avea de ce să se grăbească. Aşteptă pînă cînd cuvintele sale îşi făcură efectul, ceea ce dură cîteva secunde. Benny Aricia e un om foarte corupt, continuă ea. A pus la punct o schemă prin care să ia bani şi de la compania sa, şi de la guvern. A fost ajutat de nişte avocaţi capabili, de la firma unde lucra Patrick şi de cîteva persoane foarte importante de la Washington.

– De exemplu, senatorul Nye, văr bun cu Bogan.

– În principal, da. Dar, după cum ştii, senatorul Nye are o influenţă considerabilă la Washington.

– Am auzit.

– Aricia şi-a conceput planul cu grijă, apoi i l-a dus lui Charles Bogan. Pe atunci, Patrick abia devenise partener, dar nu ştia nimic despre Aricia. Ceilalţi parteneri au fost informaţi despre conspiraţie, numai Patrick nu. Atitudinea lor s-a schimbat şi Patrick a simţit că se întîmplase ceva. A început să facă unele cercetări şi să tragă cu urechea şi, în cele din urmă, a descoperit că acest nou client, pe nume Aricia, era cauza pentru care se ascundeau de el. A avut răbdare. S-a prefăcut că nu observă nimic, adunînd, tot timpul, dovezi. O mare parte din ele se află aici, adăugă ea şi atinse cutia cu mîna.

– Să începem cu începutul, spuse Sandy. Explică-mi de ce această cerere era frauduloasă.

– Aricia conducea şantierele navale New Coastal din Pascagoula. E o filială a lui Platt & Rockland.

– Asta ştiu. Un important antreprenor în domeniul apărării, cu un trecut neclar şi proasta reputaţie de a mai fi încercat şi altă dată să păcălească statul.

– Exact. Aricia a profitat de importanţa companiei, pentru a-şi pune planul în aplicare. New Coastal construia submarinele nucleare Expedition şi costurile depăşiseră deja bugetul alocat. Aricia a hotărît să încurce şi mai mult lucrurile. New Coastal trimitea state de plată false, cu mii de ore de lucru care nu fuseseră niciodată făcute, pentru angajaţi care nici nu existau. Procura materiale la preţuri foarte umflate – becuri la şaisprezece dolari bucata, pahare cu treizeci de dolari şi aşa mai departe, la nesfîrşit. Lista e imensă.

– Lista se află în cutie?

– Numai obiectele importante. Sisteme radar, focoase, arme, lucruri de care eu nu am auzit niciodată. Becurile sînt nesemnificative. Aricia lucrase la acea companie suficient de mult timp pentru a şti exact cum trebuie să evite să fie prins. Erau tone de hîrtii, dar foarte puţine dintre ele purtau semnătura lui. Platt & Rockland avea şase filiale, fiecare dintre acestea ocupîndu-se cu un alt contract pentru industria de apărare, aşa că biroul lui arăta ca o grădină zoologică. Aricia a profitat de asta. Pentru fiecare cerere falsă adresată Marinei Militare, avea o autorizaţie scrisă, semnată de cîte un director executiv al filialei sale. Aricia subcontracta materialele cărora le umflase preţul şi apoi cerea aprobarea unui superior. Era un sistem simplu, mai ales pentru un om viclean ca Aricia care, oricum, îşi propusese să fure banii companiei. A ţinut registre minuţioase şi, mai tîrziu, le-a dat avocaţilor lui.

– Iar Patrick a pus mîna pe ele?

– În parte.

Sandy se uită spre cutie. Capacul era închis.

– Şi toate astea au stat ascunse de la dispariţia lui?

– Da.

– S-a mai întors între timp, să le verifice?

– Nu.

– Dar tu?

– Am venit acum doi ani, ca să reînnoiesc contractul de închiriere al locului de depozitare. M-am uitat în cutie, dar nu am avut timp să studiez conținutul. Eram speriată și nervoasă și n-aș fi vrut să vin. Eram convinsă că aceste materiale nu ne vor trebui niciodată, pentru că el nu va fi prins. Dar Patrick a știut de la început.

Instinctul de interogator făcea ca Sandy să fie gata de o nouă rundă de întrebări fără legătură cu Aricia, dar lăsă momentul să treacă. Relaxează-te, își spuse în sinea lui, nu arăta cît ești de nerăbdător și poate că întrebările vor primi, pînă la urmă un răspuns.

– Deci, schema lui Aricia a funcționat și, la un moment dat, a luat legătura cu Charles Bogan, al cărui văr face pe durul la Washington și al cărui fost șef este judecător federal. Bogan știa că tocmai Aricia este autorul supraevaluării?

Ea se ridică în picioare, căută în cutie și scoase de acolo un casetofon acționat de baterii și un suport plin cu mini-casete etichetate, aranjate în ordine. Verifică fiecare casetă, cu ajutorul unui pix, pînă cînd o găsi pe cea pe care o căuta. O scoase și o puse în casetofon. Sandy înțelese că făcuse acest lucru de multe ori.

– Ascultă, spuse ea. A fost înregistrată în 11 aprilie 1991. Prima voce îi aparține lui Bogan, a doua lui Aricia. Aricia a telefonat, iar Bogan a răspuns din camera de conferințe de la etajul al doilea al firmei sale. Sandy se aplecă puțin, sprijinindu-se în coate. Banda începu să se desfășoare.

BOGAN – Chiar azi am primit un telefon de la unul din avocații companiei Platt de la New York. Un tip pe nume Krasny.

ARICIA – Îl cunosc. Tipic imbecil de New York.

BOGAN – Da, n-a fost prea prietenos. A spus că e posibil să aibă dovezi că știai despre dubla încărcare a prețurilor pentru ecranele Stalker pe care New Coastal le-a cumpărat de la RamTec. I-am cerut să-mi arate dovada. A spus că va dura cam o săptămînă.

ARICIA – Stai liniștit, Charlie. N-au cum să dovedească, pentru că eu n-am semnat nimic.

BOGAN – Dar știai?

ARICIA – Bineînțeles că știam. Era planul meu. Eu l-am pus în mișcare. Altă idee minunată de-a mea. Problema lor,

Charlie, este că nu au cum să dovedească. Nu există nici documente, nici martori.

Pe casetă se făcu liniște și Leah spuse:

– Urmează aceeași conversație, cam la zece minute mai tîrziu.

ARICIA – Ce mai face domnul senator?

BOGAN – Foarte bine. Ieri s-a întîlnit cu secretarul de stat de la Marină.

ARICIA – Cum a mers?

BOGAN – Excelent. Știi, sînt vechi prieteni. Senatorul și-a exprimat dorința fermă de a pedepsi compania Platt & Rockland pentru lăcomie, fără să afecteze proiectul submarinelor. Secretarul e de aceeași părere și a spus că va face presiuni pentru ca Platt & Rockland să fie penalizată cu o sumă foarte mare.

ARICIA – Poate să grăbească lucrurile?

BOGAN – De ce?

ARICIA – Vreau banii ăia nenorociți, Charlie. Deja le simt gustul. Aproape că pot să-i pipăi.

Leah apăsă pe un buton și înregistrarea se întrerupse. Scoase caseta și o puse la loc în suport.

– Patrick a început să înregistreze în primele luni ale lui 1991. Planurile lor erau să-l concedieze la sfîrșitul lui februarie, pe motiv că nu aducea destui clienți.

– Cutia aceea e plină cu casete?

– Sînt vreo șaizeci, toate pregătite cu grijă de Patrick, ca să poți asculta totul în trei ore.

Sandy își privi ceasul de la mînă.

– Avem mult de lucru, spuse ea.

28

Solicitarea lui Paulo de a primi un radio a fost refuzată, dar cînd răpitorii şi-au dat seama că el nu dorea altceva decît muzică, i-au adus un casetofon foarte uzat şi două casete cu Orchestra filarmonică din Rio. Paulo prefera stilul clasic. Reduse volumul şi începu să răsfoiască nişte reviste vechi. Ceruse cărţi şi răpitorii îi promiseseră că se vor gîndi la asta. Pînă în acel moment, hrana fusese mai mult decît corespunzătoare şi toţi păreau doritori să-i facă pe plac. Răpitorii săi erau nişte tineri care lucrau pentru altcineva, o persoană pe care Paulo ştia că nu o va vedea niciodată. De fapt, dacă îi dădeau drumul, tinerii ar fi dispărut, făcînd imposibilă o acuzare.

A doua zi de captivitate trecu greu. Eva era prea înţeleaptă ca să le cadă direct în plasă. Curînd, toate astea se vor lămuri. Paulo putea să aştepte la fel de mult ca şi ei.

Domnul judecător aduse chiar el pizza în seara următoare. Prima întîlnire îi plăcuse atît de mult, încît îl sunase pe Patrick în cursul după-amiezii, să vadă dacă putea să-l viziteze din nou. Patrick abia aştepta să primească vizite.

Huskey deschise servieta micuţă şi scoase de acolo un teanc de plicuri pe care le puse pe masa de lucru a lui Lanigan.

– Multă lume vrea să te salute, majoritatea de la tribunal. Le-am spus că îţi pot scrie.

– N-am ştiut că am atîţia prieteni.

– Nici nu ai. Ăştia sînt nişte funcţionari plictisiţi, care au timp berechet să scrie scrisori. Aşa ştiu eu să se apropie de centrul acţiunii.

– Ooo, mulţumesc!

Huskey îşi trase un scaun lîngă patul lui Patrick şi îşi sprijini picioarele de un sertar deschis de la noptieră. Patrick mîncase aproape două felii de pizza şi se săturase.

– Va trebui să mă recuz în curînd, spuse Huskey, aproape scuzîndu-se.

– Ştiu.

– Am vorbit cu Trussel, azi dimineaţă, pe îndelete. Ştiu că ţie nu prea îţi place, dar e un judecător bun. E gata să ia el cazul.

– Îl prefer pe judecătorul Lanks.

– Da, numai că, din nefericire, nu ai de ales. Lanks are probleme cu tensiunea arterială şi noi încercăm, de la o vreme, să-l ferim de procesele dificile. După cum ştii, Trussel are mai multă experienţă decît Lanks şi cu mine la un loc, mai ales în cazurile la care se cere pedeapsa cu moartea.

Patrick tresări abia vizibil, mijind ochii şi lăsînd să-i cadă umerii pentru o clipă, după ce prietenul său termină de vorbit. Un caz la care se cere pedeapsa cu moartea. Îl şocase, aşa cum i se întîmpla adesea, atunci cînd se tîra pînă la oglindă şi se privea îndelung. Huskey îi urmărea fiecare mişcare, cît de mică.

– De ce renunţi la magistratură? îl întrebă Patrick.

– Din motivele obişnuite. M-am săturat şi, dacă nu o fac acum, n-am să fiu în stare niciodată. Copiii mai au puţin şi intră la colegiu, iar eu voi avea nevoie de mai mulţi bani. Huskey se opri o clipă, apoi îl întrebă: Din simplă curiozitate, de unde ai ştiut că renunţ la magistratură? N-am bătut toba despre asta.

– Zvonurile circulă repede.

– Pînă în Brazilia?

– Am avut un spion, Karl.

– Cineva de pe aici?

– Nu. Bineînţeles că nu. Nu puteam risca să iau legătura cu cineva de aici.

– Deci a fost cineva de acolo?

– Da, un avocat cu care m-am întîlnit la un moment dat.

– Şi i-ai spus totul tipului?

– Era o femeie. Da, i-am spus totul.

Huskey îsi lipi degetele celor două mîini şi îi spuse:

– Presupun că era normal s-o faci.

– Îţi recomand s-o faci şi tu, dacă îţi trece prin minte să dispari.

– Am să ţin minte. Şi fata, unde e acum?

– Pe aproape, cel puţin aşa cred.

– Acum înţeleg. Ea trebuie să fie cea la care sînt banii.

Patrick zîmbi, apoi chicoti de-a binelea. Gheaţa se spărsese, în sfîrşit.

– Ce doreşti să ştii despre bani, Karl?

– Totul. Cum i-ai furat? Unde sînt? Cîţi au mai rămas?

– Care e zvonul cel mai tare care circulă prin tribunal despre bani?

– Ah, sînt cu sutele. Preferatul meu spune că ţi-ai dublat banii şi că i-ai „îngropat" în băncile din Elveţia şi că în Brazilia doar îţi treceai timpul, pentru ca, peste cîţiva ani, să pleci de acolo şi să începi să te distrezi cu banii.

– Nu e rău.

– Îţi aminteşti de Bobby Doak, şmecherul ăla mititel, cu faţa plină de bube, care preia procese de divorţ pentru nouăzeci şi nouă de dolari şi urăşte orice avocat care ia onorariu mai mare decît atît?

– Sigur, îşi face reclamă prin biserici.

– El este. Ieri venise cu cafeaua în biroul grefierului şi spunea cum aflase el, dintr-o sursă sigură, că ai risipit banii pe droguri şi prostituate adolescente şi că de asta trăiai în Brazilia ca un sărăntoc.

– De la Doak, mă aşteptam la aşa ceva.

Veselia se risipi treptat, pînă cînd Patrick rămase tăcut. Huskey nu avea însă de gînd să piardă momentul.

– Deci, unde sînt banii?

– Nu pot să-ţi spun, Karl.

– Cîţi au mai rămas?

– O mulţime.

– Mai mulţi decît ai furat?

– Mai mulţi decît am luat, într-adevăr.

– Cum ai reuşit?

Patrick se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă. Era încuiată. Îşi dezmorţi spatele şi picioarele şi îşi turnă puţină apă din sticlă. Apoi, se aşeză pe marginea patului, uitîndu-se de sus la Karl.

– Am avut noroc, spuse el, aproape în şoaptă.

Dar Karl auzea fiecare silabă.

– Eram pregătit să plec, Karl, cu sau fără bani. Ştiam că banii urmează să ajungă la firmă, aşa că aveam un plan pentru a-i lua. Dar dacă eşuam, tot aş fi plecat. Nu mai suportam să trăiesc nici o zi lîngă Trudy. Îmi uram slujba şi, oricum, eram pe cale să mă aleg cu beregata tăiată. Bogan şi băieţii lui puneau la cale o fraudă monstruoasă, iar eu eram singurul din afara firmei care ştia despre asta.

– Ce fraudă?

– Cererea lui Aricia. Vom vorbi mai tîrziu despre asta. Aşa că mi-am plănuit fuga pe îndelete, am avut noroc şi am scăpat cu bine. Norocul nu m-a părăsit pînă acum două săptămîni. Un noroc incredibil.

– Rămăsesem la înmormîntare.

– Aşa este. M-am întors la micul apartament pe care îl închiriasem în Orange Beach. Am stat acolo vreo două zile, închis în casă, ascultînd casete de învăţare a limbii portugheze şi memorînd vocabularul. În afară de asta, mi-am pierdut ore întregi editînd conversaţiile pe care le înregistrasem de la firmă. Multe documente trebuiau puse în ordine. Am lucrat din greu, să ştii. Noaptea, mă plimbam pe plajă ore întregi, pînă transpiram tot, încercînd să dau jos kilogramele cît mai repede. Am renunţat la mîncare.

– Ce fel de documente?

– Dosarul Aricia. Ieşeam în larg cu barca şi, dintr-o dată, aveam toate motivele pentru a dori să devin un bun marinar. Barca era suficient de mare pentru a putea locui acolo mai multe zile la rînd şi, curînd după aceea, am început să mă ascund pe apă.

– Pe aici?

– Da. Aruncam ancora în apropiere de Ship Island şi vedeam plaja de la Biloxi.

– La ce-ţi folosea?

– Pusesem microfoane în birouri. Fiecare telefon, fiecare birou avea unul, mai puţin al lui Bogan. Pusesem un microfon chiar şi în toaleta pentru bărbaţi, de la primul etaj, aflată între birourile lui Bogan şi Vitrano. Semnalele erau captate într-un sistem central pe care îl ascunsesem în pod. E o firmă veche, într-o clădire veche şi sînt milioane de dosare vechi depozitate

în pod. Nimeni nu urca niciodată pînă acolo. O fostă antenă TV era legată de hornul de pe acoperiş şi prin ea receptam informaţiile. Apoi, receptorul le transmitea către antena parabolică cu raza de douăzeci şi cinci cm pe care o montasem pe vas. E vorba de înaltă tehnologie, ultimul răcnet în materie, Karl. Cumpărată pe piaţa neagră, în Roma, aşa că m-a costat o grămadă de bani. Cu binoclul, vedeam hornul clădirii şi semnalele erau uşor de captat. Le-am înregistrat pe toate; orice conversaţie care avea loc în raza de acţiune a microfonului ajungea la mine, pe barcă. Noaptea prelucram înregistrările. Ştiam unde îşi iau dejunul şi cum se simt nevestele lor. Ştiam tot.

– E de necrezut!

– Trebuia să-i auzi, cum încercau să pară serioşi, după înmormîntarea mea. La telefon, primeau toate apelurile, toate condoleanţele şi păreau serioşi şi sobri. Dar, între ei, făceau glume pe seama morţii mele. Bogan era cel care trebuia să-mi dea vestea că sînt concediat de la firmă. A doua zi după înmormîntare, Bogan şi Havarac s-au cinstit cu cîte un pahar de Scotch, în camera de conferinţe, rîzînd şi spunînd ce noroc avusesem eu, să mor într-un moment atît de oportun!

– Ai înregistrările astea?

– Bineînţeles. Fii atent! Am înregistrarea discuţiei dintre Trudy şi Dough Vitrano, în fostul meu birou, cu numai cîteva ore înainte de înmormîntare, cînd au deschis seiful meu şi au descoperit, cu uimire, poliţa de asigurare pentru două milioane de dolari. Te-apucă rîsul! Lui Trudy i-au trebuit vreo douăzeci de secunde, pînă să întrebe „De unde îmi iau banii?"

– Cînd pot să le ascult şi eu?

– Nu ştiu. În curînd. Erau sute de casete. Prelucrarea a durat douăsprezece ore, pentru înregistrările din cîteva săptămîni. Îţi imaginezi că am fost obligat să selectez din mii de apeluri telefonice.

– Ei au avut cumva vreo bănuială?

– Nu chiar. O dată, Rapley i-a spus lui Vitrano că totul fusese cronometrat perfect, din moment ce cumpărasem poliţa de două milioane cu numai opt luni înainte de accident. Au mai fost vreo două, trei comentarii despre felul ciudat în care mă purtam, dar nu au mers mai departe de atît. Erau prea încîntaţi de faptul că dispărusem şi nu le mai stăteam în cale.

– Ai pus microfoane şi în telefoanele lui Trudy?

– M-am gîndit s-o fac, dar ce rost avea? Comportamentul ei era previzibil. Nu m-ar fi putut ajuta.

– Spre deosebire de Aricia.

– Într-adevăr. Ştiam tot ceea e făcuseră ei pentru Aricia. Ştiam că banii vor fi viraţi în afara ţării. Ştiam în ce bancă şi cînd anume.

– Deci, cum i-ai furat?

– Din nou, am avut mare noroc. Deşi Bogan dădea ordinele, Vitrano era cel care discuta, de cele mai multe ori, cu bancherii. Am plecat la Miami cu un set complet nou de acte, care mă recomandau drept Dough Vitrano. Aveam numărul lui de asigurare şi alte acte importante. Tipul din Miami, care m-a ajutat, are un catalog computerizat cu milioane de feţe, aşa că nu trebuie decît să i-o arăţi pe aceea care îţi place şi, cît ai zice peşte, faţa respectivă apare pe permisul tău de conducere. Am ales o poză care semăna, oarecum, şi cu mine şi cu Vitrano. De la Miami am luat o cursă spre Nassau şi acolo a început greul. M-am prezentat la bancă, la United Bank of Wales. Cel mai important dintre cei cu care vorbise Vitrano era un tip pe nume Graham Dunlap. I-am arătat toate actele mele false, inclusiv o rezoluţie falsificată, scrisă, bineînţeles, pe hîrtie cu antetul firmei, prin care eram împuternicit să transfer banii imediat după sosirea lor. Dunlap nu se aştepta la sosirea lui Vitrano şi a fost destul de surprins, ba chiar flatat că un reprezentant de la firmă venise pînă acolo, pentru o problemă de simplă rutină. Mi-a oferit o cafea şi a trimis o secretară să aducă nişte comuri. Tocmai mîncam unul în biroul lui, cînd au sosit banii.

– Nu s-a gîndit nici o clipă să sune firma?

– Nu. Şi ţine cont, Karl, eu eram pregătit să-mi iau zborul. Dacă Dunlap ar fi fost cît de cît suspicios, l-aş fi pocnit cu ceva în cap, aş fi fugit din clădire şi m-aş fi îndreptat direct spre aeroport. Aveam trei bilete diferite, pentru trei curse.

– Unde te-ai fi dus?

– Păi, adu-ţi aminte, eram încă mort. Probabil că aş fi ajuns în Brazilia. Mi-aş fi găsit o slujbă de barman şi mi-aş fi petrecut tot restul vieţii pe plajă. Acum, cînd mă gîndesc mai bine, ajung la concluzia că mi-ar fi fost mult mai bine fără bani. Fiindcă i-am luat, ei au venit după mine. De asta sînt acum aici. În orice caz, Dunlap mi-a pus întrebările la care mă aşteptam şi i-am dat nişte răspunsuri pe măsură. Mi-a confirmat că banii fuseseră viraţi

telegrafic şi eu am autorizat imediat plecarea lor mai departe, către o bancă din Malta.

– I-ai luat pe toţi?

– Aproape. Dunlap a ezitat o clipă atunci cînd şi-a dat seama că toţi banii plecau din banca lui. Îmi venea să-mi înghit limba. Mi-a vorbit ceva despre un comision pentru serviciile sale şi l-am întrebat cît cerea de obicei. Dintr-o dată, a devenit un mic pungaş, mi-a spus că îi ajung cincizeci de mii şi eu am fost de acord. Cincizeci de mii au rămas în cont şi au fost ulterior transferaţi pe numele lui Dunlap. Banca se află în centrul oraşului Nassau...

– Acolo era. A fost închisă la şase luni după ce le-ai luat tu banii.

– Mda, am auzit. Am ieşit pe uşa principală, am simţit asfaltul străzii sub tălpi şi mi-a fost foarte greu să n-o iau la fugă ca un nebun, printre maşini. Îmi venea să urlu şi să ţopăi din stradă în stradă, dar m-am abţinut. Am sărit în primul taxi liber pe care l-am găsit, i-am spus şoferului că eram în întîrziere şi că trebuia să prind un avion şi dus am fost. Avionul spre Atlanta pleca peste o oră. Pînă la cel de Miami mai era o oră şi jumătate. Cursa spre La Guardia anunţase îmbarcarea, aşa că am plecat spre New York.

– Cu nouăzeci de milioane de dolari.

– Minus cincizeci de mii pentru bătrînul Dunlap. A fost cel mai lung zbor din viaţa mea, Karl. Închideam ochii şi parcă vedeam vameşii aşteptîndu-mă la ieşire, cu puştile automate pregătite. Eram convins că Dunlap devenise bănuitor şi că sunase la firmă şi că, numai ei ştiau cum, descoperiseră că ajunsesem la aeroport şi luasem acel avion. Niciodată nu mi-am dorit să cobor dintr-un avion mai mult decît atunci. Am aterizat, avionul a rulat pînă la punctul terminus şi am coborît. Un aparat de fotografiat s-a declanşat în clipa în care ne îndreptam spre ieşire şi m-am gîndit, asta e! M-au prins! Era un puşti cu un Kodak. Aproape am alergat pînă la toaleta bărbaţilor şi am stat acolo, aşezat pe bazin, vreo douăzeci de minute. Lîngă picioarele mele se afla o geantă de pînză cu tot ce aveam pe această lume.

– Nu uita cele nouăzeci de milioane.

– Ah, da...

– Cum au ajuns banii în Panama?

– De unde ştii că au ajuns în Panama?

– Sînt judecătorul procesului, Patrick. Poliţiştii stau de vorbă cu mine. E un oraş mic.

– Aşa era scris în instrucţiunile lăsate la Nassau. Banii intrau într-un cont nou în Malta, apoi plecau imediat spre Panama.

– Cum de ai ajuns un asemenea magician al transferurilor de bani?

– A fost suficient să studiez puţin problema. M-am pregătit un an. Spune-mi, Karl, cînd ai aflat de lipsa banilor?

Karl începu să rîdă şi se lăsă mai mult pe spate. Îşi împreună mîinile la ceafă.

– Ei bine, prietenii tăi de la firmă n-au fost în stare să ţină secret micul lor aranjament.

– Ce surpriză!

– De fapt, tot oraşul ştia că sînt pe punctul de a deveni putrezi de bogaţi. Păstrau secretul cu străşnicie, dar cheltuiau ca nebunii. Havarac şi-a cumpărat cel mai mare, cel mai negru Mercedes fabricat vreodată. Arhitectul lui Vitrano era pe punctul de a termina proiectul noii locuinţe a familiei – patru mii de metri pătraţi. Rapley a semnat un contract de cumpărare pentru o barcă cu pînze de douăzeci şi cinci de metri lungime; spunea că se gîndeşte la pensie. Treizeci de milioane onorariu erau greu de ascuns pe aici, dar nici nu se poate spune că au încercat. Doreau ca lumea să ştie.

– Ceva normal pentru avocaţi.

– Tu ai dat lovitura într-o joi, nu?

– Exact. Pe 26 martie.

– A doua zi, mă pregăteam să încep un proces civil cînd unul din avocaţi a primit un telefon de la firmă, cu ştirea că apăruseră probleme în legătură cu marele aranjament de la „Bogan, Rapley, Vitrano, Havarac & Lanigan". Banii dispăruseră. În totalitate. Furaţi de cineva în străinătate.

– S-a menţionat numele meu?

– Nu din prima zi. Totuşi, n-a durat prea mult. S-a zvonit că pe sistemul video de securitate al băncii a apărut imaginea cuiva care semăna, întrucîtva, cu tine. Au apărut şi alte elemente, iar zvonul s-a întins în tot oraşul.

– Tu ai crezut că fusesem eu?

– La început am fost prea şocat să mai cred ceva. Ca noi toţi. Erai îngropat, îţi găsiseşi liniştea iar noi rostiserăm o rugăciune pentru tine. Dar, o dată cu trecerea zilelor, şocul s-a mai atenuat

şi lucrurile s-au mai lămurit. Noul testament, asigurarea pe viaţă, arderea trupului la crematoriu – am început să avem bănuieli. Apoi, asociaţii tăi au descoperit că birourile erau înţesate de microfoane. Au apărut agenţi FBI, care interogau pe toată lumea. La o săptămînă după furt, cam toată lumea căzuse de acord că tu te aflai în spatele loviturii.

– Ai fost mîndru de mine?

– N-aş zice că am fost mîndru. Surprins, poate. Chiar uluit. În fond, exista un cadavru. Apoi, am fost intrigat.

– Nici măcar o urmă de admiraţie?

– Nu-mi amintesc să te fi admirat, Patrick. Nu, un om nevinovat fusese ucis pentru ca tu să poţi fura banii. În plus, ai lăsat în urmă o soţie şi un copil.

– Soţia a primit destul. Copilul nu e al meu.

– La vremea aceea nu ştiam acest lucru. Nimeni nu ştia. Nu, nu cred că te-a admirat cineva de pe aici.

– Dar amicii mei de la firmă?

– Nimeni nu i-a mai văzut, luni întregi. Aricia le-a intentat proces. Au urmat şi alte acţiuni civile. Făcuseră cheltuieli exagerate, aşa că, pînă la urmă, au dat faliment. Divorţuri, băutură – a fost groaznic. Şi-au distrus viaţa ca la carte, cu mîna lor.

Patrick se cocoţă pe pat şi îşi îndoi picioarele cu grijă. Savura povestea, zîmbind răutăcios. Huskey se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră.

– Cît ai stat la New York? întrebă el, privind afară printre jaluzele.

– Cam o săptămînă. Nu doream să aduc banii înapoi în State, aşa că am aranjat să fie viraţi într-o bancă din Toronto. Banca din Panama era o filială a băncii din Ontario, aşa că a fost simplu să transfer, prin telegraf, cît doream.

– Ai început să-i cheltuieşti?

– Nu prea mulţi. Devenisem canadian, cu acte în regulă, venit de la Vancouver, iar banii mi-au permis să-mi cumpăr un mic apartament şi să obţin cărţi de credit. Mi-am găsit un meditator de portugheză şi am început să studiez această limbă, cîte şase ore pe zi. Am călătorit în Europa de mai multe ori, pentru ca paşaportul să fie folosit şi verificat. Totul a mers ca pe roate. După trei luni, am dat un anunţ de vînzare a apartamen-

tului şi am plecat la Lisabona, unde am studiat limba vreo două luni. Apoi, pe 5 august 1992, am luat avionul spre São Paulo.

– Ziua în care ţi-ai cucerit independenţa.

– Libertatea absolută, Karl. Am aterizat în acel oraş cu două bagaje mici. Am luat un taxi şi, curînd, m-am pierdut printre alte douăzeci de milioane de oameni. Era întuneric şi ploua, maşinile abia se mişcau şi eu mă aflam pe bancheta din spate a unui taxi, spunîndu-mi că nimeni în lumea asta nu ştie unde mă aflu. Şi că nu voi fi găsit niciodată. Aproape am plîns, Karl. Simţeam ce înseamnă libertatea adevărată, neîngrădită. Priveam oamenii care treceau, grăbiţi, pe trotuar şi îmi spuneam: acum sînt unul dintre ei. Sînt brazilian, mă numesc Danilo şi nu voi mai fi niciodată altcineva.

29

Sandy dormi trei ore, pe o saltea tare, într-o cămăruţă aflată deasupra sufrageriei, departe de Leah şi se trezi mîngîiat de primele raze ale soarelui, care pătrundeau în cameră prin jaluzele. Era şase şi treizeci de minute. Îşi uraseră noapte bună la trei, după şapte ore de cercetare atentă a documentelor şi ascultarea zecilor de discuţii secrete pe care, oricît de incredibil ar fi părut, Patrick reuşise să le surprindă.

Făcu un duş şi se bărbieri, apoi coborî în bucătărie, unde o găsi pe Leah, aşezată la masa pentru micul dejun, cu o cană de cafea şi părînd plină de energie. Fata îi pregăti o felie de pîine prăjită cu gem, în timp ce el răsfoi ziarele. Sandy era gata de plecare, gata să se întoarcă la biroul său cu teancurile de documente despre Aricia, ca să le pună în ordine pe propriul său teren.

– Ceva nou despre tatăl tău? întrebă el.

Dimineaţa, vocile nu mai aveau aceeşi forţă şi cuvintele erau puţine.

– Nu. Dar pot suna de aici. Mai tîrziu, am să mă duc la piaţă şi am să caut un telefon public.

– Voi rosti o rugăciune pentru el.

– Mulţumesc.

Au încărcat toate documentele din dosarul Aricia în portbagajul maşinii lui şi şi-au luat rămas bun. Fata i-a promis să-l sune

în cel mult douăzeci şi patru de ore. Nu avea de gînd să plece de acolo prea repede. Problemele clientului lor erau foarte serioase, dar deveniseră şi mai urgente.

Aerul dimineţii era răcoros. La urma urmelor, era octombrie şi chiar şi aici, pe Coastă, se simţea mirosul toamnei. Leah îşi puse pe ea o canadiană şi plecă la plimbare pe plajă, cu picioarele goale, cu o mînă în buzunar şi ţinînd cana de cafea în cealaltă. Îşi ascunse faţa sub ochelarii de soare, ceea ce o nemulţumea. Plaja era pustie. De ce trebuia să-şi ascundă figura?

Ca orice brazilian, îşi petrecuse o mare parte din viaţă pe plajă, un adevărat centru de cultură. Crescuse în apartamentul tatălui ei din Ipanema, cartierul cel mai elegant din Rio, unde toţi copiii creşteau pe plajă.

Nu era obişnuită să se plimbe îndelung pe o plajă lipsită de miile de oameni fericiţi, veniţi să stea la soare şi să se distreze. Tatăl ei fusese unul dintre primii care organizaseră opoziţia împotriva dezvoltării necontrolate a cartierului Ipanema. El dispreţuia creşterea populaţiei şi construcţiile făcute la întîmplare şi lucra fără odihnă, cu grupurile din vecinătate. Astfel de acţiuni erau contrare stilului brazilian obişnuit – ce-o fi, o fi – dar, cu timpul, lumea a început să-l admire şi chiar să-l susţină. Ca avocat, Eva acorda destul timp, şi acum, grupurilor ecologiste din Ipanema şi Leblon.

Soarele îşi făcu apariţia de după nori şi briza se înteţi. Eva se întoarse acasă însoţită de un stol de pescăruşi care ţipau pe deasupra capului ei. Închise toate uşile şi ferestrele şi plecă, la volanul maşinii sale, spre magazinul general aflat la trei kilometri distanţă, de unde îşi propusese să cumpere şampon şi fructe şi să găsească un telefon public.

La început, nu-l observă pe bărbatul acela şi, cînd îl văzu, în sfîrşit, avu impresia că o urmărea de la început. Eva ţinea în mînă o sticlă de balsam pentru păr cînd el strănutase, ca şi cum ar fi răcit. Ea se întoarse şi îl privi de după lentilele ochelarilor de soare, uimită de felul direct în care el îi suţinu privirea. Avea treizeci, poate patruzeci de ani, era alb, neras dar nu avu timp să observe şi altceva.

O privea fix, cu ochii lui verzi, fanatici ce străluceau pe fondul pielii foarte bronzate de soare. Ea se îndepărtă, calmă, îndreptîndu-se spre casierie, cu sticla de balsam în mînă. Poate că era doar vreun tip de prin partea locului, un pervers inofensiv, care îşi făcea veacul prin magazin şi speria turistele drăguţe. Poate că toţi angajaţii magazinului îi cunoşteau numele şi îi găseau scuze, pentru că nu era în stare să facă rău nici unei muşte.

Cîteva minute mai tîrziu, îl revăzu, de data aceasta ascunzîndu-se lîngă brutărie, în spatele unei porţii de pizza, dar ochii lui cu sclipiri metalice îi urmăreau fiecare mişcare. De ce se ferea, ascunzîndu-şi faţa? Eva observă că bărbatul purta pantaloni scurţi şi sandale.

Se simţi cuprinsă de panică şi începură să-i tremure picioarele. Primul ei gînd a fost să fugă, dar reuşi să-şi păstreze controlul pînă cînd îşi luă un coş pentru cumpărături. Fusese observată, cine ştie de cine şi era în avantajul ei să-l urmărească pe acel tip, în aceeaşi măsură în care el o urmărea pe ea. Cine ştie cînd îl va mai revedea? Zăbovi la raionul cu produse preambalate, apoi trecu printre rafturile cu brînzeturi, pierzîndu-l din vedere. Dar îl zări din nou, stînd cu spatele la ea şi ţinînd în mînă un bidon de lapte.

Cîteva minute mai tîrziu, îl observă din nou, prin ferestrele mari ale magazinului; traversa parcarea, cu capul lăsat într-o parte, vorbind la un telefon celular; nu avea nimic în mîini. Ce se întîmplase cu laptele? Eva ar fi fugit pe uşa din spate, dar maşina ei era parcată în faţa magazinului. Păstrîndu-şi calmul, plăti ceea ce cumpărase, dar îi tremurau mîinile cînd îşi luă restul.

În parcare erau treizeci de maşini, inclusiv cea pe care o închiriase chiar ea şi ştia că nu le poate verifica pe toate. Nici nu dorea să facă aşa ceva. Tipul se afla acolo, într-una din ele. Eva dorea să plece fără să fie urmărită. Urcă repede în maşină, ieşi din parcare şi întoarse în direcţia casei de pe plajă, deşi ştia că nu mai poate reveni acolo. Merse înainte cam un kilometru şi schimbă direcţia brusc, la timp pentru a-l vedea pe tip cu trei

maşini mai departe, la bordul unei Toyota foarte noi. Îşi feri privirea verzuie în ultimul moment. Ciudat, gîndi ea; ciudat că nu şi-i ascunde.

Totul părea ciudat, pentru moment. Ciudat era că mergea cu maşina pe o şosea necunoscută, într-o ţară străină, cu un paşaport fals, pretinzînd a fi ceea ce nu dorea să fie şi îndreptîndu-se într-o direcţie necunoscută. Da, totul era ciudat şi neclar şi înspăimîntător, iar Eva dorea, cu disperare, să se întîlnească cu Patrick şi să ţipe la el, în voie, o oră întreagă şi să arunce cu pietre în el. Asta nu făcea parte din înţelegere. Una era ca Patrick să fie urmărit pentru trecutul lui şi alta era să i se întîmple şi ei la fel, deşi ea nu făcuse nimic rău. Ca să nu mai vorbească de Paulo.

Fiind braziliancă, obişnuia să conducă ţinînd un picior pe acceleraţie şi unul pe frînă, iar circulaţia de-a lungul plajei îi punea, din plin, la încercare talentul înnăscut de a şofa. Dar trebuia să rămînă calmă. Nu intri în panică atunci cînd eşti fugar, spusese Patrick de multe ori. Reflectezi, stai la pîndă, îţi faci un plan.

Privea maşinile aflate în urma ei. Respecta toate regulile de circulaţie.

„Trebuie să ştii întotdeauna unde te afli", îi spusese Patrick. Studiase harta drumurilor ore întregi. Coti spre nord şi se opri în dreptul unei benzinării, să vadă ce se întîmplă. Nimic. Omul cu ochii verzi nu se afla în spatele ei, dar asta nu o încălzea cu nimic. Îşi dăduse seama că fusese observat. Fusese prins. Nu trebuia decît să anunţe pe cineva, aflat mai în faţă, astfel încît, în acel moment, toată lumea era la pîndă.

O oră mai tîrziu, Eva intră în aeroportul din Pensacola şi aşteptă optzeci de minute pînă la plecarea cursei spre Miami. S-ar fi dus bucuroasă oriunde. Întîmplător, cursa de Miami era cea mai apropiată. Avea să se dovedească un dezastru.

Aşteptă într-o cafenea, ascunsă în spatele unei reviste şi urmărind fiecare mişcare. Un gardian se distra privind-o, dar ei îi fu greu să-l ignore. În rest, în aeroport nu se afla aproape nimeni.

Zborul spre Miami se făcea cu un turbopropulsor de capacitate mică şi dura o veşnicie. Optsprezece din cele douăzeci şi patru de scaune erau neocupate, iar ceilalţi cinci pasageri păreau inofensivi. Reuşi chiar să aţipească puţin.

Ajunsă la Miami, se ascunse în aerogară timp de o oră, sorbind un pahar de apă la un preţ exorbitant şi privind mulţimea care venea şi pleca. De la ghişeul agenţiei Varig îşi cumpără un bilet clasa întîi pînă la São Paulo, numai dus. Nu ştia exact de ce. São Paulo nu însemna „acasă", dar era, totuşi, în direcţia potrivită. Va fi mai aproape de tatăl ei, oriunde se afla el. Găseai avioane care să plece în toate direcţiile. De ce să nu-şi viziteze ţara?

Conform procedurii obişnuite, agenţii FBI puseră în alertă toate oficiile vamale, birourile de imigrări şi liniile aeriene. Persoana căutată era o femeie tînără, în vîrstă de treizeci şi unu de ani, cu numele real de Eva Miranda, dar care, probabil, folosea un nume fals. După ce aflaseră identitatea tatălui ei, aflarea numelui ei real fusese un fleac. Cînd Leah Pires a ajuns la punctul de verificare a paşapoartelor din aeroportul internaţional Miami, nu se aştepta la probleme în faţa ei. Încă se mai uita în spate, după urmăritori.

Paşaportul pe numele de Leah Pires se dovedise de mare încredere în ultimele două săptămîni.

Dar vameşul fusese alertat cu o oră mai devreme, în timpul pauzei de cafea. Apăsă pe butonul de alarmă în timp ce studia, cu atenţie, fiecare filă din paşaport. La început, ezitarea îi trezi nemulţumirea, dar, după cîteva momente, Leah şimţi că era ceva în neregulă. Călătorii de la celelalte ghişee treceau ca vîntul, abia arătîndu-şi paşapoartele şi primind o simplă încuviinţare cu un gest al capului. Un controlor cu jachetă albastră îşi făcu apariţia ca din pămînt şi discută ceva cu vameşul.

– Vreţi să treceţi aici, domnişoară Pires? îi ceru el, politicos dar ferm, arătînd spre un şir de uşi aflate de-a lungul coridorului larg.

– E vreo problemă? insistă ea.

– Nu chiar. Doar cîteva întrebări, îi răspunse bărbatul, aşteptînd-o. Un soldat cu puşca în mînă şi un pistol la brîu o aştepta şi el. Controlorul îi ţinea paşaportul. Zeci de pasageri aflaţi în spatele ei urmăreau scena.

– Întrebări despre ce? ceru ea să ştie, îndreptîndu-se, însoţită de controlor şi gardian, spre cea de a doua uşă.

– Doar cîteva întrebări, repetă el, deschizînd uşa şi escortînd-o într-o cameră pătrată, fără ferestre. O cameră de arest. Eva observă numele de Rivera scris pe pieptul lui. Bărbatul nu părea hispanic.

– Daţi-mi paşaportul, îi ceru ea, îndată ce rămaseră singuri şi uşa se închise.

– Nu aşa de repede, domnişoară Pires. Trebuie să vă pun cîteva întrebări.

– Iar eu nu sînt obligată să răspund la ele.

– Vă rog, liniştiţi-vă. Luaţi loc. Doriţi cafea sau apă?

– Nu.

– Adresa din Rio e exactă?

– Categoric.

– De unde veniţi?

– Din Pensacola.

– Cu ce zbor?

– Cursa internă 855.

– Destinaţia dumneavoastră?

– São Paulo.

– Unde anume, în São Paulo?

– E treaba mea!

– Afaceri sau distracţie?

– Ce importanţă are?

– Are. Paşaportul dumneavoastră arată că locuiţi la Rio. Deci, unde veţi sta la São Paulo?

– La hotel.

– Care este numele hotelului?

Ea ezită şi se chinui să-şi amintească numele unui hotel, dar mica şovăială se dovedi fatală.

– Aăă... păi... la... Inter-Continental, rosti ea în cele din urmă, fără să reuşească să fie convingătoare.

El notă numele hotelului, apoi îi spuse:

– Şi bănuiesc că aţi rezervat o cameră pe numele de Leah Pires?

– Bineînţeles, i-o trînti ea, pe un ton categoric. Dar un simplu telefon putea dovedi contrariul.

– Unde sînt bagajele dumneavoastră? o întrebă el.

Încă o fisură, mult mai elocventă, în imaginea lui Leah Pires. Fata ezită, îşi feri privirea şi spuse:

– De obicei călătoresc fără bagaje.

Se auzi o bătaie în uşă. Rivera o deschise uşor, luă o foaie de hîrtie şi şopti ceva unui coleg invizibil. Leah se aşeză pe scaun, încercînd să se liniştească. Uşa se închise şi Rivera începu să studieze atent proba primită.

– Conform datelor înregistrate la noi, aţi intrat în ţară acum opt zile, pe aici, prin Miami, cu o cursă de la Londra, venind de la Zürich. Opt zile fără bagaj. Cam ciudat, nu vi se pare?

– E o crimă să călătoreşti fără bagaje?

– Nu, dar e un delict să foloseşti un paşaport fals. Cel puţin aici, în Statele Unite.

Ea privi paşaportul aflat pe masă, lîngă el, ştiind că era cît se poate de fals.

– Nu e fals! ripostă ea, cu indignare.

– Cunoaşteţi o persoană pe numele de Eva Miranda? întrebă Rivera şi Leah nu mai reuşi să se abţină. Inima îi bătu mai tare şi păli, ştiind că urmărirea luase sfîrşit.

Rivera înţelese că prinsese o pradă serioasă.

– Trebuie să iau legătura cu FBI-ul, o informă el. Va dura ceva timp.

– Sînt arestată? întrebă ea.

– Încă nu.

– Sînt avocat. Eu...

– Ştim. Şi avem dreptul să vă reţinem pentru interogatoriu. Birourile noastre se află cu un etaj mai jos. Să mergem.

Strîngîndu-şi poşeta în braţe, Eva a fost condusă acolo în grabă, cu ochii încă ascunşi în spatele ochelarilor de soare.

Masa lungă era plină de hîrtii şi dosare, foi de blocnotes făcute ghem, şerveţele de hîrtie şi pahare goale şi chiar sandvişuri pe jumătate mîncate, aduse de la bufetul spitalului. Prînzul trecuse cu cinci ore mai devreme, dar nici unul din cei doi avocaţi nu se gîndise la masă. Timpul trecea altfel în acea cameră. Nu conta deloc.

Amîndoi erau în picioarele goale. Patrick purta un tricou şi un şort de gimnastică. Sandy era îmbrăcat cu o bluză de bumbac, foarte şifonată, cu nasturi de sus pînă jos, nişte pantaloni kaki, fără şosete – aceeaşi ţinută în care se aflase în casa de pe plajă, cu multe ore mai înainte.

Cutia cu dosarul Aricia era aruncată într-un colţ, goală, tot conţinutul aflîndu-se pe masă.

Cineva ciocăni în uşă şi intră fără să mai aştepte răspuns; era agentul Joshua Cutter. Rămase în picioare, lîngă uşă.

– Avem o discuţie privată, spuse Sandy, apropiindu-se la numai cîţiva centimetri de faţa lui Cutter.

Documentele de pe masă nu puteau fi văzute de nimeni. Patrick se îndreptă şi el spre uşă, mascînd şi mai mult vederea.

– De ce nu baţi înainte să intri? se răsti el, furios.

– Îmi cer scuze, răspunse Cutter, calm. Durează numai un minut. M-am gîndit că vreţi să ştiţi că Eva Miranda se află în custodia noastră. Am prins-o pe cînd încerca să se strecoare în aeroportul Miami, în drum spre Brazilia, cu un paşaport fals şi tot restul.

Patrick încremeni şi încercă să găsească cuvintele potrivite.

– Eva? întrebă Sandy.

– Mda, este cunoscută şi sub numele de Leah Pires. Aşa scria în paşaportul fals, îi răspunse Cutter lui Sandy, fără să-l slăbească din ochi pe Patrick.

– Unde se află? întrebă Patrick, stupefiat.

– În închisoare, la Miami.

Patrick se răsuci pe călcîie şi începu să umble în lungul mesei. Închisoarea era oribilă oriunde, dar să te afli la Miami şi să ajungi la închisoare, era îngrozitor.

– Aveţi un număr de telefon unde să o sunăm? întrebă Sandy.

– Nu.

– Are dreptul la un telefon.

– Reflectăm la asta.

– Dă-mi numărul, ai înţeles?

– Vom vedea, răspunse Cutter, continuînd să-l privească pe Patrick şi să-l ignore pe Sandy. Se grăbea. Nu avea bagaje, nici măcar o valiză. Încerca să fugă înapoi în Brazilia, lăsîndu-vă pe voi aici.

– Taci din gură! spuse Patrick.

– Acum poţi pleca, îi spuse Sandy.

– M-am gîndit că poate vreţi să ştiţi, spuse Cutter, zîmbind apoi plecă.

Patrick se aşeză, masîndu-şi tîmplele încet. Îl durea capul încă dinainte de sosirea lui Cutter, dar acum durerea devenise insuportabilă. Împreună cu Eva repetase trei variante posibile, în cazul în care el era arestat. Prima, conform planului, era ca ea să rămînă în umbră, ajutîndu-l pe Sandy şi mişcîndu-se din loc în loc, cînd dorea. A doua, dacă era prinsă de Stephano şi Aricia – de departe, cea mai înfricoşătoare. A treia, dacă era prinsă de FBI, ceea ce nu era la fel de rău ca în al doilea caz, dar le punea anumite probleme. Măcar era la adăpost!

Nu discutaseră despre această variantă, a patra, în care ea se întorcea în Brazilia fără el. Refuza să creadă că fusese abandonat.

Sandy îşi adună dosarele în linişte şi strînse totul pe masă.

– La ce oră v-aţi despărţit? întrebă Patrick.

– Pe la opt. Totul era în ordine, Patrick. Ţi-am spus.

– N-a zis nimic de Miami sau Brazilia?

– Nu. Nici vorbă de aşa ceva. Am plecat cu convingerea că va rămîne o vreme în casa de pe plajă.

– Atunci înseamnă că s-a speriat. Ce alt motiv ar fi avut să fugă?

– Nu ştiu.

– Găseşte un avocat în Miami, Sandy. Repede.

– Ştiu vreo doi.

– Cred că e speriată de moarte.

30

Era trecut de ora şase, aşa că Havarac se afla, probabil, la cazino, la masa de blackjack, sorbind un pahar de whisky primit pe gratis şi uitîndu-se după femei. Se vorbea că are datorii imense. Desigur, Rapley stătea încuiat în podul casei sale, acolo unde toată lumea prefera, de altfel, să-l ştie. Secretarele şi asistenţii plecaseră acasă. Dough Vitrano încuie uşa de la intrarea în clădire şi se îndreptă spre biroul din spate, cel mai mare şi cel mai frumos, unde îl aştepta Charlie Bogan, aşezat la biroul său, cu mînecile cămăşii suflecate.

Patrick reuşise să pună microfoane în toate camerele, cu excepţia biroului partenerului principal al firmei, lucru pe care Bogan se bazase din plin în perioada teribilelor certuri care urmaseră pierderii banilor. Dacă Bogan nu se afla în biroul său, ori undeva pe aproape, îl încuia cu lacătul. Partenerii lui fuseseră mult prea neglijenţi şi nu înceta să le repete acest lucru. Se referea mai ales la Vitrano, al cărui telefon fusese folosit pentru acele ultime, fatale discuţii cu Graham Dunlap, prin care Patrick aflase încotro plecau banii. În această privinţă, aproape ajunseseră la bătaie.

Sincer, Bogan nu putea afirma că bănuise acţiuni de spionaj în propria lui firmă. În acest caz, de ce să-şi fi avertizat colegii,

care se dovediseră mult mai indiferenți? Bogan nu făcuse decît să fie precaut – și norocos. În biroul lui aveau loc discuții importante. Nu avea nevoie decît de cîteva secunde pentru a închide zăvorul. Singura cheie existentă se afla la el. Nici măcar femeia de serviciu nu putea intra în lipsa lui Bogan.

Vitrano închise ușa cu zgomot și se lăsă în fotoliul moale de piele din fața biroului.

– Azi dimineață m-am întîlnit cu senatorul, spuse Bogan. M-a chemat la el acasă.

Mama lui Bogan și tatăl senatorului erau frați. Senatorul era cu zece ani mai mare decît Bogan.

– E într-o pasă bună? întrebă Vitrano.

– N-aș zice. Dorea să afle ultimele noutăți despre Lanigan și i-am spus tot ce știam. De bani, nici urmă, deocamdată. E foarte speriat de ceea ce ar putea ști Lanigan. L-am asigurat, așa cum am mai făcut-o și altă dată, că toate discuțiile cu el au avut loc în acest birou și că aici n-a existat nici un microfon. Deci, că nu trebuie să-și facă griji pentru ce știe Lanigan.

– Dar el e îngrijorat?

– Bineînțeles că e îngrijorat. M-a întrebat din nou dacă există vreun document care să facă legătura între el și Aricia și, din nou, i-am spus că nu există.

– Ceea ce, bineînțeles, e adevărat.

– Da. Nu există nici un document în care să apară numele senatorului. Tot ce am stabilit cu el a fost verbal. Majoritatea întîlnirilor au avut loc pe terenul de golf. I-am repetat asta de o mie de ori, dar voia încă o confirmare, după întoarcerea lui Patrick.

– I-ai spus ceva despre debara?

– Nu.

Amîndoi fixară cu privirea praful de pe birou, retrăind ceea ce se întîmplase în debara. În ianuarie 1992, la o lună după ce Departamentul de Justiție aprobase aranjamentul cu Aricia și cam cu două luni înainte de ziua în care trebuia să primească

banii, Aricia trecuse pe la ei fără să fie programat sau anunțat. Era furios. Patrick era încă acolo, deși înmormîntarea lui urma să aibă loc peste trei săptămîni. Firma începuse deja o renovare masivă a birourilor și, din acest motiv, Bogan nu putea discuta cu Aricia în biroul său. Zugravii erau acolo, cocoțați pe scări. Mobilele erau acoperite cu prelate. L-au băgat pe bătăiosul Aricia într-o mică sală de ședințe, pe care ei o numeau „debara" din cauza dimensiunilor ei reduse. Acolo se afla o masă, cu cîte un scaun pe fiecare latură. Nu existau ferestre. Tavanul era înclinat, pentru că deasupra se afla o scară.

Vitrano a fost chemat pentru că era al doilea ca importanță în cadrul firmei și, împreună, au început un fel de ședință. Nu a durat mult. Aricia era înfuriat, pentru că avocații erau pe punctul de a cîștiga treizeci de milioane de dolari. După aprobarea aranjamentului, se trezise la realitate și se gîndise că un onorariu de treizeci de milioane era de-a dreptul absurd. Lucrurile se încurcaseră și mai mult, atunci cînd Bogan și Vitrano rămăseseră fermi pe poziții. Îi propuseseră să caute contractul semnat, dar lui Aricia nici nu-i păsa.

În furia momentului, Aricia îi întrebase cît primea senatorul din cele treizeci de milioane de dolari. Bogan devenise ostil și îi spusese că nu era treaba lui. Aricia pretindea că e treaba lui, pentru că, la urma urmelor, el dădea banii, și s-a lansat într-un atac foarte dur la adresa senatorului și a tuturor politicienilor, în general. Insistase mai ales asupra faptului că senatorul muncise din greu, făcînd presiuni la Washington, asupra celor de la Marină, de la Pentagon și Departamentul de Justiție. „Cît primește?" insistase el să afle.

Bogan evitase să-i răspundă direct. Îi spusese doar faptul că vor avea grijă de senator. Îi amintise lui Aricia că alesese firma lor cu grijă, datorită legăturilor ei politice. Se aprinsese și adăugase că acele șaizeci de milioane ce urmau să intre în buzunarul lui Aricia nu erau o bagatelă, ținînd cont de faptul că pretențiile lui erau false de la bun început.

Se vorbise prea mult.

Aricia le-a propus un onorariu de numai zece milioane. Bogan şi Vitrano l-au refuzat categoric. Aricia a ieşit din „debara" ca o furtună, înjurînd la fiecare pas.

În „debara" nu existau telefoane, dar se găsiseră două microfoane. Unul se afla sub masă, ascuns într-un colţ, acolo unde se îmbucau două corniere, fixat cu un chit. Al doilea se afla între două cărţi vechi de drept, pline de praf, aşezate pe singurul raft din încăpere. Cărţile aveau un rol decorativ..

După şocul pierderii unei averi şi descoperirea ulterioară, de către Stephano, a tuturor microfoanelor şi firelor de ascultare, Bogan şi Vitrano nu mai discutaseră multă vreme despre întîlnirea din „debara". Poate că înregistrarea dispăruse. Nu vorbiseră niciodată cu Aricia despre asta, în primul rînd pentru că el îi acuzase oficial foarte repede, iar acum ura să-şi amintească chiar şi de numele lor. Incidentul fusese uitat. Poate că, de fapt, nici nu se întîmplase.

Acum, după întoarcerea lui Patrick, fuseseră forţaţi să se confrunte, timid, cu realitatea. Exista şi şansa ca microfoanele să nu fi funcţionat sau ca, din grabă, Patrick să fi sărit peste acea discuţie. Cu siguranţă că avea destul de ascultat şi de aflat de la celelalte microfoane. De fapt, stabiliseră că existau toate şansele ca întîlnirea din „debara" să nu fi fost captată de către Patrick.

– Doar n-o să păstreze înregistrările patru ani, nu? întrebă Vitrano.

Dar Bogan nu îi răspunse. Stătea cu mîinile împreunate peste burtă şi fixa firele de praf de pe biroul său. Ah, ce frumos ar fi fost! El ar fi luat cinci milioane, senatorul la fel. Nu tu faliment, nu tu divorţ. Ar avea şi acum lîngă el nevasta şi restul familiei, casa şi poziţia socială de odinioară. Putea să aibă cinci milioane, care între timp ar fi devenit zece, cu şanse să ajungă, în timp, la douăzeci, bani serioşi care i-ar fi dat libertatea de a face orice. Totul era pregătit, pe tavă, şi apoi Patrick venise şi le suflase banii de sub nas.

Entuziasmul descoperirii lui Patrick durase vreo două zile, dar se risipise treptat, atunci cînd devenise evident că Patrick nu sosea cu bani cu tot la Biloxi. Cu fiecare zi care trecea, banii păreau să se îndepărteze tot mai mult.

– Crezi că vom pune mîna pe bani, Charlie? întrebă Vitrano, abia auzit, cu ochii în podea. Nu-i mai spusese Charlie de mulţi ani. Astfel de familiarităţi erau excluse într-o firmă unde exista atîta ură.

– Nu, răspunse Bogan şi rămase tăcut. Ne putem considera norocoşi dacă nu ne arestează.

Prevăzînd că va trebui să-şi petreacă o oră întreagă la telefon, Sandy începu cu apelul cel mai dificil. Stînd în maşina parcată în faţa spitalului, îşi sună soţia şi îi spuse că va întîrzia foarte mult, atît de mult, încît era posibil să fie nevoit să rămînă în Biloxi. Fiul său avea meci, în campionatul de fotbal al liceului. Îşi ceru scuze, dădu toată vina pe Patrick şi îi promise că îi va explica mai tîrziu. Ea luă lucrurile mult mai uşor decît se aşteptase.

Găsi o secretară care lucra mai tîrziu la birou şi luă de la ea nişte numere de telefon. Cunoştea doi avocaţi în Miami, dar nici unul din ei nu se mai afla la serviciu, la şapte şi un sfert. La numărul de acasă al unuia nu răspundea nimeni. Celălalt nu îşi făcuse public numărul particular. Dădu o serie de telefoane unor avocaţi din New Orleans pe care îi cunoştea şi, în cele din urmă, obţinu numărul lui Mark Birck, un specialist în drept civil foarte bine cotat la Miami. Birck nu a fost deloc încîntat să primească acel telefon în timpul cinei, totuşi l-a ascultat. Sandy îi prezentă o versiune în zece minute a întîmplărilor prin care trecuse Patrick, inclusiv a ultimelor noutăţi, conform cărora Eva se afla la închisoare, undeva în Miami. Acesta era şi motivul acelui telefon. Birck se arătă interesat şi îi spuse că ştia foarte bine atît legile de imigrare, cît şi procedurile în cazurile civile. Promise să dea două telefoane, după cină. Sandy acceptă să revină cu un telefon, peste o oră.

Avu nevoie de trei apeluri pentru a-l găsi pe Cutter şi de douăzeci de minute de parlamentări ca acesta să fie de acord să

se întîlnească la o cafea, într-o gogoşerie. Sandy se îndreptă într-acolo şi, în timp ce aştepta, îl sună din nou pe Birck.

Birck îl anunţă că Eva Miranda se afla, într-adevăr, în detenţie într-un centru federal din Miami. Încă nu fusese acuzată oficial de nici un delict, dar era încă prea devreme. Era imposibil să o vadă în seara aceea şi avea să fie dificil şi a doua zi. Conform legii, FBI-ul şi organele vamale pot reţine un străin prins cu un paşaport fals pînă la două zile şi abia după aceea se poate solicita eliberarea persoanei respective. E normal, explică Birck, în situaţia dată. Oamenii aceştia dispar imediat.

Birck fusese de cîteva ori în centrul de detenţie, pentru a-şi vizita alţi clienţi. Faţă de alte locuri, acolo nu era chiar aşa de rău. Fata stătea singură într-o celulă şi, în general, era în siguranţă. Cu puţin noroc, avea şanse să poată telefona a doua zi dimineaţă.

Fără să-i ofere prea multe detalii, Sandy insistă asupra faptului că nu era cazul să se grăbească cu eliberarea ei. Existau oameni care o căutau. Birck îi promise să tragă sforile încă de dimineaţă şi să încerce să o vadă.

Onorariul lui era de zece mii de dolari, pe care Sandy acceptă să-i plătească.

Închise, căci Cutter tocmai intra în gogoşerie, aşezîndu-se la una din mesele de lîngă fereastră, aşa cum îi promisese. Sandy închise portiera maşinii şi îl urmă înăuntru.

Cina era formată din mîncare la pachet, gătită la microunde şi servită pe o tavă de plastic, foarte uzată. Deşi îi era foame, abia dacă îi trecu prin minte să se atingă de mîncare. I-o aduseră în celulă două femei zdravene, în uniformă, cu cîte un mănunchi de chei zăngănindu-le pe lanţul de la brîu. Una o întrebă cum se simte. Ea mormăi ceva în portugheză şi femeile o lăsară în pace. Uşa groasă de metal avea o deschizătură mică, pătrată. Cîteodată, auzea vocile altor deţinute dar, în cea mai mare parte a timpului, era linişte.

Nu mai fusese niciodată în închisoare, nici măcar în calitate de avocat. În afară de Patrick, nu îşi amintea să fi avut vreodată

un prieten în închisoare. Şocul iniţial se transformase în frică, apoi în sentimentul umilinţei de a fi tratată ca un delincvent oarecare. Numai gîndul la tatăl ei, săracul, reuşi s-o ajute să-şi ţină firea în primele ore. Categoric, situaţia lui era mai gravă decît a ei. Eva se rugă să nu i se întîmple ceva.

Era uşor să te rogi în închisoare. Se rugă pentru tatăl ei şi se rugă pentru Patrick. Rezistă tentaţiei de a da vina pe el pentru necazurile ei, deşi ar fi fost foarte uşor. În cea mai mare parte, vina era a ei. Intrase prea repede în panică. Patrick o învăţase să schimbe locul fără să lase urme, o învăţase să dispară. Greşeala fusese a ei, nu a lui.

Acuzaţia de deţinere a unui paşaport fals era minoră, hotărî ea; putea fi rezolvată foarte uşor. Într-o ţară obişnuită cu violenţa, în care nu existau destule celule în închisori, cu siguranţă că un delict minor, săvîrşit de cineva care nu avusese antecedente, putea fi rezolvat rapid, printr-o mică amendă, urmată de eliberare.

Se linişti, gîndindu-se că avea bani. Mîine va solicita un avocat, unul foarte bun, cu influenţă. Va da cîteva telefoane în Brazilia, unor oficialităţi; le cunoştea numele. Dacă era necesar, putea să se folosească de bani pentru a se lupta cu oricine. Avea toate şansele să iasă de acolo foarte repede, pentru a se întoarce acasă, la tatăl ei. Se va ascunde undeva în Rio; era cît se poate de uşor.

În celulă era cald; uşa era încuiată şi păzită de gardieni înarmaţi. Categoric, era în siguranţă. Cei care îl chinuiseră pe Patrick şi care, acum, îl ţineau prizonier pe tatăl ei, nu aveau cum să se atingă de ea.

Stinse becul din tavan şi se întinse pe patul strîmt, tare. Agenţii FBI se vor grăbi să-i spună lui Patrick că fusese prinsă, aşa că era foarte posibil ca el să fi aflat deja. Parcă îl şi vedea, cu blocnotesul în mînă, trăgînd linii în toate direcţiile, analizînd ultimele informaţii dintr-un număr impresionant de puncte de vedere. Pînă în acel moment, probabil că Patrick găsise cel puţin zece modalităţi de a o salva. Şi nu îşi va găsi somnul pînă cînd lista nu avea să se reducă la cele mai bune trei variante.

După cum spunea el mereu, cel mai amuzant era să-ţi faci planuri.

Cutter ceru o băutură fără cafeină şi o gogoaşă cu ciocolată. Era în timpul său liber, aşa că îmbrăcămintea standard – costum închis la culoare şi cămaşă albă – fuseseră înlocuite de o pereche de jeans şi o bluză cu mîneci scurte. Nu se putu abţine să nu zîmbească. Acum, după ce o găsiseră pe fată şi o închiseseră, se simţea foarte mîndru de sine.

Sandy termină un sandviş cu şuncă din patru înghiţituri. Era aproape ora nouă seara. La prînz mîncase cu Patrick, la spital, cu mult timp în urmă.

– Trebuie să avem o discuţie foarte serioasă, spuse el, în şoaptă; localul era plin.

– Te ascult, răspunse Cutter.

Sandy înghiţi ultima îmbucătură, se şterse la gură, se aplecă mai mult spre agent şi îi spuse:

– Să nu mă înţelegeţi greşit, dar trebuie să afle şi alţii.

– Cine anume?

– De exemplu, şefii dumneavoastră. De la Washington.

Cutter reflectă cîteva clipe, privind afară, spre maşinile care treceau pe autostrada 90. Golful se afla la o sută de metri distanţă.

– Sigur, răspunse el. Dar trebuie să le spun ceva.

Sandy aruncă o privire împrejur. Nimeni nu se uita la ei, nici măcar din întîmplare.

– Dar dacă pot dovedi că acţiunea lui Aricia împotriva companiei Platt & Rockland a fost total frauduloasă; că el a conspirat, împreună cu firma lui Bogan, împotriva statului şi că vărul lui Bogdan, senatorul, făcea parte din conspiraţie şi urma să primească nişte milioane de dolari pe sub masă?

– O poveste minunată.

– Pot s-o dovedesc.

– Şi dacă ne convingi, ar trebui să-i permitem domnului Lanigan să restituie cumva banii şi să scape de acuzare.

– Poate că da.

– Nu te grăbi! Mai e şi problema cadavrului.

Cutter muşcă o bucată de gogoaşă şi o mestecă gînditor.

– Ce fel de dovadă? reîncepu el.

– Documente, discuţii înregistrate, tot felul de lucruri.

– Acceptate de tribunal?

– Majoritatea, da.

– Suficient pentru condamnări?

– Pentru toată lumea. Am o cutie întreagă.

– Unde e cutia?

– În portbagajul maşinii mele.

Instinctiv, Cutter privi peste umăr, spre parcare, apoi îl fixă pe Sandy.

– Astea sînt materialele strînse de Patrick înainte de dispariţie?

– Exact. A aflat despre afacerea lui Aricia. Firma plănuia să-l concedieze, aşa că, răbdător, a adunat toate murdăriile.

– Şi, fiindcă avea o căsnicie ratată, etc., etc., a umflat banii şi a întins-o.

– Nu. A întins-o şi abia apoi a umflat banii.

– Mă rog. Deci, vrea o înţelegere, nu?

– Bineînţeles. Dumneavoastră nu aţi face la fel?

– Dar crima?

– Decizia va fi luată de autorităţile statale, nu e problema dumneavoastră. Vom studia problema mai tîrziu.

– Putem face să devină problema noastră.

– Mă tem că nu. Dumneavoastră vă ocupaţi de condamnarea pentru furtul celor nouăzeci de milioane. Statul Mississippi se ocupă de condamnarea pentru omor. Din nefericire pentru dumneavoastră, Biroul Federal nu mai poate interveni, cu acuzaţia de omor.

De asta îi ura Cutter pe avocaţi. Nu se lăsau prea uşor păcăliţi.

– Zău, întîlnirea asta e o formalitate, continuă Sandy. Eu urmez căile normale, nu vreau să sar nici o etapă. Dar sînt perfect pregătit să încep să stăm de vorbă şi am sperat că vă veţi

convinge că noi sîntem gata să ne înțelegem. Altfel, încep să dau telefoane.

– Cu cine vreți să vorbiți?

– Cu cineva care să aibă deplină autoritate, de la FBI și Departamentul de Justiție. Putem să ne întîlnim undeva, într-o încăpere suficient de mare, iar eu le voi expune cazul.

– Lăsați-mă să vorbesc cu cei de la Washington. Dar ar fi bine să aveți dovezi serioase.

Își strînseră mîinile cu răceală și Sandy plecă.

31

Doamna Stephano dormea din nou. Tinerii aceia plicticoşi, în costume negre, identice, plecaseră din faţa casei şi vecinii nu le mai dădeau telefoane, ca să le pună întrebări penibile. Discuţiile de la partidele de bridge reveniseră la subiectele obişnuite. Soţul ei se liniştise.

Dormea tun la ora 5.30 dimineaţa, când începu să sune telefonul. Smulse receptorul aparatului aflat pe noptieră.

– Alo!

– Cu Jack Stephano, vă rog, spuse o voce groasă, fermă.

– Cine întreabă? vru ea să ştie. Jack se întorcea sub cearşaf.

– Hamilton Jaynes, FBI, veni răspunsul.

– Ah, Dumnezeule! rosti ea şi, acoperind receptorul cu palma, îşi anunţă soţul: Jack, iarăşi e FBI-ul!

Jack aprinse lampa, se uită la ceas şi luă telefonul lîngă el.

– Cine e?

– Bună dimineaţa, Jack. Sînt Hamilton Jaynes. Scuză-mă pentru acest telefon matinal.

– Atunci, nu mă mai suna.

– Doream doar să ştii că am pus mîna pe fată, Eva Miranda, e în custodia noastră. E sănătoasă şi în siguranţă, aşa că poţi să-ţi chemi oamenii înapoi.

Stephano sări din pat şi rămase în picioare, lîngă masă. Ultima lor speranţă se risipise. Căutarea banilor se terminase.

– Unde e? întrebă el, fără să spere un răspuns clar.

– E la noi, Jack. E la noi.

– Felicitări.

– Uite ce este, Jack. Am trimis niște oameni la Rio, ca să rezolve situația tatălui ei. Ai la dispoziție douăzeci și patru de ore, Jack. Dacă nu e eliberat cel tîrziu la cinci și jumătate, mîine dimineață, voi semna un mandat de arestare pe numele tău și un altul pe numele lui Aricia. La naiba, probabil că îl voi aresta și pe domnul Atterson de la Monarch-Sierra și pe domnul Jill de la Northern Case Mutual, știi, numai așa, de distracție. Zău că doream să stau de vorbă cu ei și cu Aricia.

– Îți place să hărțuiești lumea, nu?

– La nebunie. Îi vom ajuta pe brazilieni să vă extrădăm pe toți în Brazilia – știi, nu poate să dureze mai mult de două luni. La extrădări nu se acceptă cauțiune, așa că vă veți petrece cu toții Crăciunul la pușcărie. Cine știe, poate că ține și ajungeți la Rio. Am auzit că plajele sînt superbe pe acolo. Mai ești pe fir, Jack?

– Te ascult.

– Douăzeci și patru de ore.

Se auzi un declic și legătura se întrerupse. Doamna Stephano se afla în baie, cu ușa închisă, prea speriată ca să mai dea ochii cu el.

Jack coborî la parter și își făcu o cafea. Se așeză la masa din bucătărie, așteptînd răsăritul soarelui. Se săturase de Benny Aricia.

Fusese angajat ca să-l găsească pe Patrick și banii, nu ca să pună întrebări despre cum apăruseră banii. Știa datele generale despre legătura lui Benny Aricia cu Platt & Rockland și avusese, de la bun început, bănuieli că povestea avea mai multe ascunzișuri. Încercase să testeze terenul de vreo două, trei ori, dar Aricia nu părea dornic să vorbească despre evenimentele care precedaseră dispariția lui Patrick.

De la început, Jack bănuise că birourile firmei fuseseră puse sub urmărire din două motive. Primul era aflarea murdăriilor despre ceilalți parteneri și clienții lor, în special Aricia. Al doilea era de a-l ajuta pe Patrick să ajungă la bani, după înmormîntarea

sa. Ceea ce nu ştia nimeni, poate cu excepţia lui Aricia şi a partenerilor lui, era modul în care acele dovezi distrugătoare fuseseră înregistrate şi ascunse de Patrick. Stephano bănuia că adunase multe informaţii incriminatoare.

La dispariţia banilor, cînd Stephano îşi începuse cercetările, firma de avocatură hotărîse să nu participe în consorţiu. Erau în joc treizeci de milioane de dolari şi totuşi ei preferaseră să-şi plîngă amarul şi să-şi vadă de drum. Era vorba de mulţi bani. Practic, cei patru parteneri erau faliţi şi aveau să ajungă şi mai rău, aşa că nu îşi puteau permite să participe. La vremea respectivă, lucrul păruse logic, dar Stephano intuise şi reticenţa lor de a-l găsi pe Patrick.

Ceva fusese înregistrat pe benzi. Patrick îi prinsese cu mîţa în sac. Oricît de tragică devenise viaţa lor, prinderea lui Patrick putea deveni cel mai cumplit coşmar al lor.

La şase şi jumătate, biroul lui Hamilton Jaynes era plin de lume. Doi agenţi stăteau pe canapea şi studiau ultimul raport primit de la oamenii lor de legătură din Rio. Un altul stătea în picioare, lîngă biroul lui Jaynes, aşteptînd să-i dea acestuia ultimele informaţii despre Aricia: se afla tot în apartamentul închiriat din Biloxi.

Joshua Cutter îşi făcu şi el apariţia, obosit şi şifonat. Dormise două ore în aeroportul din Atlanta, în aşteptarea cursei spre Washington D.C., unde un agent îl aşteptase pentru a-l conduce, cu maşina, pînă la clădirea Hoover.

Un alt agent stătea în apropiere, pregătit să furnizeze ultimele informaţii despre Eva Miranda. O secretară aduse o cutie plină cu dosare. Jaynes stătea în fotoliul său, vorbind la telefon; era frînt de oboseală şi rămăsese numai în cămaşă. Văzîndu-l pe Cutter, Jaynes închise telefonul şi îi dădu afară pe toţi ceilalţi.

– Adu-ne cafea, multă cafea! urlă el la secretară.

Încăperea se goli şi Cutter rămase în picioare, crispat, în faţa biroului imens. Deşi era foarte obosit, încerca să pară în formă.

Era prima dată cînd se afla faţă în faţă cu directorul adjunct, chiar în biroul acestuia.

– Să auzim, mormăi Jaynes.

– Lanigan vrea să ajungem la o înţelegere. Pretinde că are suficiente dovezi pentru condamnarea lui Aricia, a avocaţilor şi a unui senator american, al cărui nume nu a fost menţionat.

– Ce fel de dovezi?

– O cutie plină cu documente şi benzi înregistrate, materiale strînse de Lanigan înainte de dispariţia sa.

– Ai văzut cutia?

– Nu. Domnul McDermott mi-a spus că se găseşte în portbagajul maşinii sale.

– Dar banii?

– Nu am ajuns atît de departe. Vrea să se întîlnească cu dumneavoastră şi cu cineva de la Departemtnul de Justiţie, pentru a discuta un eventual aranjament. Am avut impresia că e convins că poate să obţină ceea ce doreşte, în schimbul banilor.

– Întotdeauna e posibil, cînd banii furaţi sînt murdari. Unde vrea să ne întîlnim?

– Acolo, undeva în Biloxi.

– Să-l sun mai întîi pe Sprawling, de la Justiţie, spuse Jaynes, aproape pentru sine, întinzîndu-se după telefon.

Sosi şi cafeaua.

Mark Birck bătea cu pixul în masă, aşteptînd, în camera pentru vizitatori de la centrul federal de detenţie. Nu era nici măcar ora nouă, mult prea devreme pentru ca un avocat să-şi poată vedea clientul, dar avea un prieten în conducerea centrului. Birck îi explicase că era vorba de o urgenţă. Masa era prevăzută cu panouri izolante pe ambele părţi şi sticlă groasă la mijloc. Putea vorbi cu fata prin deschizătura mică, protejată de o reţea metalică.

O jumătate de oră bătu în masă, fără să-şi găsească locul. În cele din urmă, un paznic aduse fata de după colţul încăperii; era îmbrăcată într-o salopetă galbenă, cu numărul imprimat pe piept

cu vopsea neagră, aproape ştearsă. Paznicul îi scoase cătuşele de la mîini şi fata îşi frecă încheieturile.

Cînd rămaseră singuri, fata se aşeză pe scaun şi îl privi. El îi strecură o carte de vizită printr-o mică fantă din geam. Ea o luă şi o studie, literă cu literă.

– M-a trimis Patrick, spuse el şi fata închise ochii. Cum te simţi?

Ea se aplecă puţin, sprijinindu-se în coate şi vorbi prin deschizătura acoperită de reţea.

– Sînt bine. Mulţumesc că aţi venit. Cînd ies de aici?

– Veţi rămîne aici cîteva zile. Agenţii federali au două variante. Prima – şi cea mai serioasă – ar fi să vă condamne pentru că aţi călătorit cu un paşaport fals. E cam complicat, pentru că sînteţi străină şi nu aveţi cazier. A doua, cea mai probabilă, este să fiţi expulzată, cu promisiunea de a nu vă mai întoarce aici niciodată. În orice caz, vor avea nevoie de cîteva zile pentru a lua o hotărîre. Între timp, trebuie să rămîneţi aici, pentru că nu putem obţine dreptul la eliberare pe cauţiune.

– Înţeleg.

– Patrick e foarte îngrijorat de situaţia dumneavoastră.

– Ştiu. Să-i spuneţi că sînt bine. Şi că sînt îngrijorată pentru el.

Birck îşi pregăti blocnotesul şi spuse:

– Acum, Patrick ar dori să ştie în amănunt cum aţi fost prinsă.

Ea zîmbi şi păru să se mai liniştească. Era normal ca Patrick să vrea să afle amănuntele. Eva începu cu bărbatul cu ochii verzi şi, fără grabă, îi spuse toată povestea.

Benny făcuse întotdeauna glume pe seama plajei din Biloxi. Nu era decît o fîşie strîmtă de nisip, mărginită pe o latură de o şosea prea aglomerată pentru a fi traversată pe jos şi, pe cealaltă latură, de apa urîtă, maronie, prea murdară pentru a putea înota în ea. Vara, atrăgea excursionişti cu mijloace financiare modeste şi, la sfîrşit de săptămînă, soseau aici studenţi care jucau Frisbee şi închiriau echipament de schi nautic. Atracţia cazinourilor

adusese mai mulţi turişti pe plajă, dar rareori zăboveau pe acolo mai mult, preferînd să se întoarcă la jocurile de noroc.

Îşi parcă maşina pe dig, îşi aprinse un trabuc lung, îşi scoase pantofii şi porni, totuşi, la plimbare pe plajă. Acum era mult mai curată, în mare parte datorită cazinourilor. Cîteva bărci de pescuit se îndreptau spre larg.

Telefonul de la Stephano, primit cu o oră mai înainte, îi stricase toată dimineaţa şi, în bună parte, îi stricase tot restul vieţii. Dacă fata era închisă, nu mai avea nici o şansă să găsească banii. Ea nu îl mai putea ajuta să dea de urma lor şi nici nu mai putea fi folosită ca monedă de schimb pentru Lanigan.

Federalii îi pregăteau lui Patrick o condamnare. El, la rîndul lui, avea banii şi probele. Dacă se făceau presiuni asupra celorlalţi participanţi la conspiraţie – Bogan şi ceilalţi avocaţi slabi de înger – era de aşteptat să cedeze imediat. Benny era punctul slab şi el ştia acest lucru foarte bine. De fapt, îl ştia de multă vreme. Visul său fusese să găsească, într-un fel, banii şi să dispară cu tot cu ei, exact cum făcuse şi Patrick.

Dar visul se risipise. Mai avea un milion de dolari. Avea prieteni în străinătate şi legături în toată lumea. Era timpul să-şi ia zborul ca Patrick.

Sandy ajunse la timp la întîlnirea cu T. L. Parrish, programată la ora zece în biroul procurorului general, deşi fusese tentat să o amîne şi să-şi petreacă dimineaţa studiind documentele. Cînd plecase de la biroul său, la 8.30, tot personalul şi amîndoi partenerii săi făceau cópii şi măreau paginile cele mai importante.

Parrish îi solicitase această întîlnire. Sandy era convins că ştie motivul. Acţiunea intentată de autorităţi avea multe hibe şi, după ce entuziasmul iniţial se risipise, era timpul să înceapă discuţiile. Procurorii preferă cazurile sigure, fără emoţii – şi există destule de acest gen. Dar un caz important, cu puncte slabe, e un dezastru.

Parrish dorea să afle în ce ape se scaldă, dar, pentru început, îşi dădu importanţă, încercînd să-l impresioneze şi discutînd

despre locul unde avea să aibă loc procesul. Nici un juriu, de nicăieri, nu s-ar fi arătat înţelegător faţă de un avocat care făcuse o crimă pentru bani. O vreme, Sandy îl ascultă. Parrish recita statisticile sale preferate, despre numărul de acuzaţi condamnaţi şi despre faptul că nu pierduse niciodată un caz de omor. Am opt care îşi aşteaptă execuţia, spuse el, fără să se laude.

Sandy avea şi alte treburi, mult mai importante. Trebuia să discute serios cu Parrish, dar într-o altă zi. Îl întrebă cum putea dovedi că omorul se petrecuse în districtul Harrison. Continuă cu cauza morţii – cum putea fi dovedită? Patrick nu intenţiona să depună mărturie pentru a-i ajuta. Şi, cel mai important, cine era victima? După cercetările făcute de Sandy, nu exista nici o acuzaţie, în nici un stat, pentru uciderea unei victime neidentificate.

Parrish anticipase acele întrebări îngrijorătoare şi reuşi să evite nişte răspunsuri concrete.

– Clientul tău s-a gîndit la un posibil acord? întrebă el, în cele din urmă, profund chinuit.

– Nu.

– N-ar vrea să se gîndească?

– Nu.

– De ce nu?

– Te-ai repezit să te adresezi juriului districtual, ai primit acuzaţia pentru omor, te-ai grăbit să o fluturi în faţa presei, iar acum va trebui să aduci dovezi. Nu te-ai obosit să aştepţi şi să-ţi verifici probele. Nu-ţi face iluzii!

– Pot să obţin o condamnare pentru omucidere, spuse Parrish furios. Se pedepseşte cu douăzeci de ani.

– Poate, răspunse Sandy, nonşalant. Dar clientul meu nu a fost acuzat de omucidere.

– Pot face asta chiar mîine.

– Perfect. Aşa să faci. Renunţă la acuzaţiile de crimă cu premeditare, fă o nouă acuzaţie, pentru omucidere şi pe urmă vom mai sta de vorbă.

32

Se numea Apartamentul Camille şi ocupa o treime din ultimul etaj al cazinoului Biloxi Nugget, cel mai nou, mai strălucitor, mai mare şi mai cunoscut dintre toate cazinourile în stil Las Vegas apărute peste noapte pe Coastă. Băieţii de la Vegas s-au gîndit că era o idee grozavă să pună numele apartamentelor şi sălilor de banchet de la Nugget după cele ale uraganelor cele mai devastatoare de pe Coastă. Pentru omul obişnuit, de pe stradă, care venea acolo şi solicita un apartament spaţios, se găsea unul imediat, pentru şapte sute cincizeci de dolari pe zi. Aceasta era suma pe care Sandy acceptase să o plătească. Pentru jucătorii grei veniţi de aiurea, apartamentul era gratuit. Dar jocurile de noroc erau ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte lui Sandy. Clientul său, aflat la mai puţin de trei kilometri distanţă, aprobase aceste cheltuieli. Apartamentul Camille avea două dormitoare, o bucătărie, cameră de zi şi două săli de primire – spaţiu suficient pentru a te întîlni cu grupuri diferite de oameni. Mai avea patru linii telefonice, un fax şi un aparat video. Asistentul lui Sandy aduse de la New Orleans computerul şi aparatura tehnică necesară, împreună cu primul lot din documentele Aricia. Primul vizitator în biroul temporar al domnului McDermott a fost J. Murray Riddleton, avocatul învins care se ocupa de divorţul lui Trudy. Timid, îi înmînă o propunere de

rezolvare a drepturilor de proprietate şi vizitare a copilului. Discutară în timpul prînzului. Termenii capitulării fuseseră dictaţi de către Patrick. Şi, cum el era acum cel care stabilea regulile jocului, Sandy găsi destule detalii pe care să le purice. E un proiect bun, repeta el, făcînd tot felul de adnotări cu cerneală roşie. Riddleton suportă atacurile ca un adevărat profesionist. Argumentă fiecare punct, protestă la toate modificările, dar ambii avocaţi ştiau că aranjamentul va fi schimbat după dorinţele lui Patrick. Testul ADN şi pozele în pielea goală hotărau totul.

Al doilea vizitator a fost Talbot Mims, consilierul din Biloxi al companiei de asigurări Northern Case Mutual, un tip expansiv şi jovial care călătorea cu un microbuz confortabil cu şofer, tapiserie interioară de piele, o mică masă de lucru, două telefoane, un fax, un pager, televizor şi video, pentru ca Mims să poată studia înregistrările video ale depoziţiilor, un computer portabil şi unul obişnuit, plus o canapea pentru a se putea odihni cîteva clipe, deşi cădea lat numai după cîte o zi foarte dificilă în tribunal. Anturajul lui includea o secretară şi un asistent, amîndoi cu telefoane celulare şi un asociat obligatoriu, pe care îl purta cu el numai pentru că acela contribuia la reducerea impozitelor.

Cei patru se prezentară grăbiţi în Apartamentul Camille, unde Sandy îi primi în jeans şi le oferi băuturi răcoritoare din mini-bar. Toţi refuzară. Secretara şi asistentul îşi găsiră imediat ceva de discutat la telefoanele lor celulare. Sandy îi conduse pe Mims şi pe asociatul lui fără nume într-una din sălile de întrunire şi se aşezară toţi trei în faţa imensei ferestre de unde se vedea parcarea acoperită a cazinoului Nugget şi, dincolo de ea, primii piloni de oţel ai încă unui superb cazino în curs de construcţie.

– Voi trece direct la subiect, spuse Sandy. Cunoaşteţi un bărbat pe nume Jack Stephano?

Mims reflectă rapid.

– Nu, răspunse el.

– Nici nu-mi imaginam. E un superdetectiv de la Washington. A fost angajat de Aricia, Northern Case Mutual şi Monarch-Sierra pentru a-l găsi pe Patrick.

– Şi?

– Şi aş vrea să vă uitaţi la aceste fotografii, răspunse Sandy, zîmbind şi întinzîndu-le un set de fotografii lucioase, color, scoase dintr-un dosar. Mims le întinse pe masă – erau rănile lui Patrick, în toată splendoarea lor.

– Au fost şi în ziare, nu? întrebă el.

– Unele din ele.

– Mda, mi se pare că le-aţi făcut publice cînd aţi dat FBI-ul în judecată.

– Nu FBI-ul i-a făcut asta clientului meu, domnule Mims.

– Ei, nu mai spuneţi! comentă Mims, lăsînd pozele şi aşteptînd să afle mai multe de la Sandy.

– Nu FBI-ul l-a găsit pe Patrick.

– Atunci, de ce i-aţi acuzat?

– Pentru reclamă şi ca să trezim oarecare simpatie pentru clientul meu.

– Nu ţine.

– Poate nu cu dumneavoastră, dar nu veţi fi printre juraţi, nu? În orice caz, aceste răni au fost rezultatul unor torturi prelungite, provocate de oamenii lui Jack Stephano, care lucra pentru mai mulţi clienţi, dintre care, întîmplător, unul este şi Northern Case Mutual, o mîndră companie pe acţiuni, cu o reputaţie solidă de responsabilitate corporativă şi şase milioane fonduri deţinute de acţionari.

Talbot Mims era un om foarte practic. Trebuia să fie aşa. Cu trei sute de dosare în lucru şi optsprezece companii mari de asigurări drept clienţi, nu avea timp de joacă.

– Am două întrebări, spuse el. Prima: puteţi dovedi?

– Da. FBI-ul poate confirma.

– A doua. Ce doriţi dumneavoastră?

– Doresc ca unul dintre directorii executivi de prim rang de la Northern Case Mutual să vină mîine chiar aici, în această cameră; vreau să fie o persoană cu autoritate indiscutabilă.

– Aceia sînt oameni ocupaţi.

– Toţi sîntem ocupaţi. Nu vă ameninţ cu acţionarea în justiţie, dar gîndiţi-vă cît de penibil ar fi...

– Mie îmi sună a ameninţare.

– Spuneţi-i cum vreţi.

– La ce oră?

– Patru după-amiază.

– Vom fi aici, spuse Mims, strîngîndu-i mîna şi plecînd grăbit, urmat de mica lui echipă.

Echipa lui Sandy sosi şi ea, în aceeaşi după-amiază. O secretară răspunse la telefonul care suna din zece în zece minute. Sandy vorbise cu Cutter, T.L. Parrish, şeriful Sweeney, Mark Birck din Miami, judecătorul Huskey, cîţiva avocaţi din Biloxi şi Maurice Mast, procurorul federal pentru districtul din Mississippi. Pe plan personal, îşi sunase soţia de două ori, pentru a afla ce face familia şi mai sunase şi la directoarea şcolii unde învăţa fetiţa lui, în clasa a treia.

Vorbise la telefon de două ori cu Hal Ladd, dar se întîlni pentru prima dată faţă în faţă cu acesta în Apartamentul Camille. Ladd reprezenta comapnia Monarch-Sierra. Sosi singur, lucru uimitor pentru Sandy, pentru că avocaţii de la companiile de asigurare umblau întotdeauna cîte doi. Oricare ar fi fost problema, trebuia să vină cîte doi la orice întîlnire. Amîndoi ascultau, amîndoi te priveau, luau notiţe şi, cel mai important, amîndoi îşi prezentau notele de plată clientului.

Sandy cunoştea două firme mari, bogate din New Orleans care, deloc surprinzător, adoptaseră chiar varianta cu trei avocaţi în practica de apărare a asigurărilor.

Ladd era un tip serios, de aproape cincizeci de ani şi, cu reputaţia lui, nu mai avea nevoie de prezenţa unui alt avocat. Acceptă, politicos, o Coca-Cola dietetică şi se aşeză pe acelaşi fotoliu pe care stătuse şi domnul Mims.

Sandy îi puse aceeaşi întrebare.

– Cunoaşteţi un bărbat pe nume Jack Stephano?

Nu îl cunoştea, aşa că Sandy îi prezentă faptele pe scurt. Apoi îi puse în faţă, pe masă, fotografiile cu rănile lui Patrick şi

le comentară împreună, în cîteva cuvinte. Rănile nu erau produse de agenţii FBI, îi explică Sandy. Ladd citi printre rînduri. Cum reprezentase mulţi ani la rînd interesele companiilor de asigurări, renunţase să se mai lase surprins de murdăriile la care acestea se pretau cîteodată.

Chiar şi aşa, informaţiile erau şocante.

– Presupunînd că puteţi dovedi aceste lucruri, spuse Ladd, sînt sigur că clientul meu ar prefera să ţină lucrurile sub tăcere.

– Sîntem pregătiţi să modificăm acuzaţiile, scoţînd FBI-ul din cauză şi înlocuindu-l cu clientul dumneavoastră, Northern Case Mutual, Aricia, Stephano şi toţi ceilalţi responsabili pentru tortură. E vorba de un cetăţean american, torturat cu bună ştiinţă şi însemnat pe viaţă de către alţi americani. Putem scoate milioane. Vom intenta procesul aici, în Biloxi.

Nu şi dacă Ladd avea vreun cuvînt de spus. Acceptă să sune imediat la Monarch-Sierra, cerînd ca avocatul principal al firmei să lase orice altceva şi să vină cu avionul la Biloxi. Părea furios pe clientul său care iniţiase cercetările fără să-l informeze.

– Dacă este adevărat, spuse el, nu îi voi mai reprezenta niciodată.

– Vă rog să mă credeţi, e adevărat.

Aproape se lăsase întunericul cînd Paulo se trezi legat la ochi şi cu cătuşe la mîini, fiind apoi scos din casă. Nimeni nu îl ameninţa cu pistolul, nimeni nu îi adresa cuvinte grele. Nu auzea nici o voce. Călători singur, pe bancheta din spatele unei maşini micuţe, timp de aproape o oră. La radio se difuza muzică clasică.

Cînd maşina se opri, cele două uşi din faţă se deschiseră şi cineva îl ajută pe Paulo să coboare. „Veniţi cu mine", auzi o voce în dreptul umărului şi o mînă zdravănă îl prinse de cot. Mergeau pe un drum pietruit. După circa o sută de metri se opriră. Vocea i se adresă din nou.

– Vă aflaţi pe un drum de ţară, la douăzeci de kilometri de Rio. La stînga, la trei sute de metri mai încolo, se află o fermă cu un telefon. Mergeţi acolo şi cereţi ajutor. Eu am o puşcă.

Dacă vă întoarceți spre mine, nu voi avea altă soluție decît să vă ucid.

– N-am să mă întorc, spuse Paulo, tremurînd din tot trupul.

– Bine. Vă voi scoate mai întîi cătușele, apoi și eșarfa de la ochi.

– Nu mă întorc, spuse Paulo.

Îi desfăcură cătușele.

– Acum, voi desface eșarfa. Plecați imediat.

Eșarfa îi fu trasă de pe ochi și, lăsînd capul în jos, Paulo porni în fugă pe acel drum. În urmă nu se auzea nici un zgomot. Nu avea curajul să întoarcă privirea. Ajuns la fermă, sună la poliție și apoi își sună fiul.

33

Stenografele curții, punctuale, au sosit la ora opt. Pe amîndouă le chema Linda – una își scria numele cu „i", iar cealaltă cu „y". Și-au prezentat cărțile de vizită și l-au urmat pe Sandy spre centrul apartamentului, unde mobila fusese dată de perete și fuseseră aduse niște scaune. Sandy o așeză pe Lynda la un capăt al camerei, cu spatele la fereastra cu jaluzelele trase și pe Linda la celălalt capăt, într-o nișă de lîngă bar, de unde putea să vadă pe toată lumea. Amîndouă își doreau cu disperare să fumeze o ultimă țigară, așa că Sandy le trimise în dormitorul de la capătul holului.

Următorul sosit era Jaynes, cu grupul său. Avea un șofer – un agent federal mai vîrstnic care îi servea și de gardă de corp, paznic și curier; avea un avocat de la FBI; se mai aflau lîngă el Cutter și șeful ierarhic al acestuia. De la biroul procurorului general sosise și Sprawling, un veteran cu ochi negri ca smoala, care vorbea puțin dar prindea orice sunet. Toți șase erau îmbrăcați în costume negre sau bleumarin; toți își oferiră cărțile de vizită, pe care asistentul lui Sandy le puse deoparte. Secretara lui Sandy primi rugămintea de a le face cîte o cafea, în timp ce întregul grup străbătu holul mic de trecere și intră în camera de zi.

Următorul sosit fu Maurice Mast, procuror federal pentru districtul de vest în Mississippi, acompaniat doar de un singur

asistent. A fost urmat, la rîndul său, de T.L. Parrish, singur; întrunirea putea începe.

Cei de față se grupară în mod firesc, pe ierarhii. Șoferul lui Jaynes și asistentul lui Mast rămaseră în hol, lîngă o tavă cu gogoși și ziarele de dimineață.

Sandy închise ușa, le adresă tuturor un salut vesel și le mulțumi pentru prezență. Se așezară. Nimeni nu zîmbea, totuși nu erau nemulțumiți că se aflau acolo. Abia așteptau să afle ce li se va spune.

Sandy le prezentă pe cele două stenografe ale curții și le explică faptul că dubla înregistrare a discuției va rămîne la el, fiind considerată extrem de confidențială. Toată lumea păru satisfăcută. În acel moment, nimeni nu avea întrebări de pus sau alte comentarii de făcut, pentru că nu erau încă siguri care era motivul întîlnirii.

Sandy ținea în mînă o agendă, cu toate notele sale puse în ordine – o prezentare a cazului, care ocupa cam douăsprezece pagini. Avea impresia că se află în fața unui juriu. Le transmise salutări de la clientul său, Patrick Lanigan, și le mai spuse că rănile sale erau în curs de vindecare. Apoi recapitulă acuzațiile aduse lui Patrick: omor cu premeditare, susținut de stat; furt, fraudă fiscală și fugă, susținute de autoritățile federale. Pentru omor putea primi pedeapsa cu moartea. Pentru celelalte, cel mult treizeci de ani.

– Acuzațiile federale sînt foarte grave, spuse el, pe un ton grav. Dar ele pălesc în comparație cu aceea de omor cu premeditare. Ca să fiu sincer, am dori să scăpăm de autoritățile federale, pentru a ne concentra asupra acuzației de omor.

– Aveți un plan pentru a scăpa de noi? îl întrebă Jaynes.

– Avem o ofertă.

– În ea sînt incluși și banii?

– Categoric.

– Noi nu avem pretenții la bani. Aceștia nu au fost furați de la guvernul federal.

– Aici vă înșelați.

Sprawling simțea nevoia să intervină în discuție.

– Chiar credeți că în felul acesta puteți scăpa neatinși?

Era mai mult decît o provocare. Rostea cuvintele plat, pe un ton categoric, mergînd direct la țintă.

Juraților se răsteau la el, dar Sandy era hotărît să-și urmeze scenariul.

– Așteptați puțin, spuse el. Dacă îmi permiteți să prezint mai întîi faptele, vom putea discuta opțiunile. Acum presupun că sîntem cu toții la curent cu cererea depusă de domnul Aricia în 1991, prin care solicita daune din partea firmei pentru care lucrase, conform prevederilor Actului pentru false pretenții. Acțiunea a fost pregătită și înaintată de firma lui Bogan de aici, din Biloxi; la vremea respectivă, firma avea un nou partener, pe nume Patrick Lanigan. Cererea era frauduloasă. Clientul meu a descoperit acest lucru și apoi a aflat că firma plănuia să-l concedieze după aprobarea cererii lui Aricia de către Departamentul de Justiție, dar înainte de sosirea banilor. De-a lungul mai multor luni, clientul meu a adunat, pe ascuns, probe care demonstrează, clar și convingător, că domnul Aricia și avocații săi au conspirat pentru a obține, fraudulos, de la guvern, nouăzeci de milioane de dolari. Probele se constituie din documente și conversații înregistrate.

– Unde sînt probele? întrebă Jaynes.

– Sînt la dispoziția clientului meu.

– Le putem obține cu forța, să știi. Putem face rost de un mandat de percheziție și le putem lua cînd vrem noi.

– Dar dacă clientul meu refuză să se supună percheziției? Dar dacă distruge probele, sau, pur și simplu, le ascunde din nou? Ce veți face în acest caz? Îl veți închide? Îl veți acuza de altceva? Ca să fiu sincer, el nu se teme de dumneavoastră și de mandatele astea de percheziție.

– Dar dumneata? îl întrebă Jaynes. Dacă le ai dumneata, putem face o percheziție aici.

– Nu le dau. Tot ceea ce primesc de la clientul meu constituie secret profesional și este confidențial. Este dreptul oricărui avocat. Nu uitați că domnul Aricia a intentat o acțiune împotriva clientului meu. Toate documentele aflate în posesia mea sînt

privilegiate. În nici un caz, indiferent de situație, nu voi renunța la documente, decît cu aprobarea clientului meu.

– Dar dacă obținem un ordin judecătoresc?

– Îl voi ignora și voi face apel. Nu puteți cîștiga de data asta, domnilor.

În acel moment, ei părură să-și accepte înfrîngerea. Nimeni nu era surprins.

– Cîte persoane sînt implicate? întrebă Jaynes.

– Cei patru parteneri de la firmă și domnul Aricia.

Se lăsă o tăcere grea, în care toți cei prezenți așteptară ca Sandy să anunțe numele senatorului, dar el nu spuse nimic despre asta. Aruncă o privire asupra notițelor sale și continuă:

– Propunerea noastră e foarte simplă. Noi vă dăm documentele și înregistrările. Patrick restituie banii, în totalitate. În schimb, acuzațiile federale vor fi retrase, pentru ca noi să ne putem concentra asupra celor înaintate de stat. Fiscul îl lasă în pace. Avocatul său brazilian, Eva Miranda, e eliberată imediat.

Sandy le prezentă termenii săi dintr-o suflare, pentru că repetase totul foarte bine; juriul său îi sorbea fiecare cuvînt. Sprawling lua notițe. Jaynes privea în pămînt, serios dar nu încruntat. Ceilalți păstrau o atitudine neutră, deși ar fi avut multe întrebări de pus.

– Toate astea trebuie rezolvate chiar astăzi, adăugă Sandy. Este foarte urgent.

– De ce? îl întrebă Jaynes.

– Pentru că fata este închisă. Pentru că sînteți toți aici și aveți autoritatea de a lua o hotărîre. Pentru că clientul meu a stabilit termenul limită pentru astăzi, la ora 17.00. Dacă nu ajungem la o înțelegere pînă atunci, el va păstra banii, va distruge probele și își va ispăși pedeapsa, sperînd că într-o zi va fi eliberat.

Patrick era în stare de orice. Pînă în acel moment, reușise să-și petreacă detenția într-o cameră confortabilă, privată, cu tot personalul spitalului la dispoziția sa.

– Să vorbim despre senator, spuse Sprawling.

– Grozavă idee, îi răspunse Sandy. Deschise ușa și îi șopti ceva asistentului său. O masă pe care se aflau boxe și un caseto-

fon fu adusă pînă în centrul încăperii, apoi Sandy închise din nou uşa. Îşi privi notiţele, apoi reluă: Data era 14 ianuarie 1992, cam cu trei săptămîni înainte de dispariţia lui Patrick. Conversaţia a avut loc în incinta firmei, la primul etaj, într-o cameră cunoscută sub numele de „debara", un fel de încăpere bună la toate, folosită uneori pentru întruniri restrînse. Prima voce pe care o veţi auzi îi aparţine lui Charlie Bogan, apoi urmează Benny Aricia şi Dough Vitrano. Aricia a sosit la firmă neanunţat şi, după cum veţi vedea, nu era într-o dispoziţie prea bună.

Sandy se îndreptă spre masă şi cercetă butoanele aparatului. Casetofonul era nou şi legat la două boxe foarte scumpe. Ceilalţi îl priveau cu atenţie, unii chiar aplecîndu-se puţin spre el.

– Deci, repetă Sandy, întîi Bogan, apoi Aricia şi Vitrano.

Apăsă un buton. Urmară zece secunde de linişte deplină, apoi vocile se auziră dintr-o dată, prin boxe. Voci furioase.

BOGAN – Ne-am înţeles pentru un onorariu de o treime, aşa cum cerem de obicei. Ai semnat contractul. Ştii de un an şi jumătate că noi cerem o treime.

ARICIA – Nu meritaţi treizeci de milioane de dolari!

VITRANO – Nici tu nu meriţi şaizeci!

ARICIA – Vreau să ştiu cum veţi împărţi banii!

BOGAN – Două treimi la o treime. Şaizeci la treizeci.

ARICIA – Nu, nu. Cele treizeci de milioane care ajung aici: cine şi cît primeşte?

VITRANO – Asta nu e treaba ta.

ARICIA – Pe naiba! Sînt banii pe care eu îi plătesc drept onorariu. Am dreptul să ştiu cine şi cît primeşte!

BOGAN – Nu-i adevărat!

ARICIA – Cît primeşte senatorul?

BOGAN – Nu e treaba ta.

ARICIA (urlînd) – Ba e treaba mea! Tipul şi-a petrecut ultimul an la Washington făcînd presiuni, obţinînd ajutorul unor oameni de la Marină, Pentagon şi Departamentul de Justiţie. La naiba, a lucrat mai mult timp la dosarul meu decît la problemele contribuabililor!

VITRANO – Nu mai ţipa, Benny, te rog!
ARICIA – Vreau să ştiu cît primeşte nemernicul ăla prăpădit. Am dreptul să ştiu cît îi daţi pe sub mînă, pentru că sînt banii mei!
VITRANO – Totul e pe sub mînă, Benny.
ARICIA – Cît?
BOGAN – Vom avea grijă noi de el, Benny, de acord? De ce insişti atît de mult? Nu e nimic nou în asta.
VITRANO – Eu cred că ai ales firma asta tocmai pentru că avem legături la Washington.
ARICIA – Cinci milioane, zece milioane? Cît mă costă?
BOGAN – N-ai să ştii niciodată.
ARICIA – Pe naiba! Am să-l sun pe nemernic şi am să-l întreb chiar eu!
BOGAN – N-ai decît!
VITRANO – Ce-i cu tine, Benny? Eşti pe punctul de a cîştiga şaizeci de milioane de dolari şi, deodată, ai devenit mai lacom.
ARICIA – Nu-mi ţine mie predici, mai ales despre lăcomie! Cînd am venit aici, voi, băieţi, cîştigaţi două sute de dolari pe oră. Acum, uitaţi-vă la voi, cum încercaţi să justificaţi un onorariu de treizeci de milioane. Aţi început să vă renovaţi birourile. V-aţi comandat deja maşini noi. Mîine, poimîine o să treceţi la iahturi şi avioane şi toate celelalte jucării ale oamenilor bogaţi. Şi toate astea, cu banii mei.
BOGAN – Banii tăi? N-am prea înţeles, Benny, ce părere ai? Lămureşte-mă. Cererea ta a fost la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari.
ARICIA – Da, dar totul s-a întîmplat datorită mie. Eu, nu voi, eu am prins în cursă compania Platt & Rockland.
BOGAN – Atunci, de ce ne-ai angajat?
ARICIA – Grozavă întrebare!
VITRANO – Nu stai prea bine cu memoria, Benny. Ai venit aici pentru că avem relaţii. Aveai nevoie de ajutor. Am conceput cererea împreună, am cheltuit patru mii de ore de

muncă pentru asta şi am tras sforile potrivite la Washington. Toate cu acordul tău, să nu uităm.

ARICIA – Să tăiem partea senatorului. În felul ăsta economisim zece milioane. Mai tăiem încă zece şi voi, băieţi, rămîneţi cu zece milioane, numai ale voastre. Ar fi un onorariu mult mai potrivit, după părerea mea.

VITRANO (rîzînd) – Grozavă afacere, Benny! Uiţi un lucru foarte important. Dacă nu eram noi şi politicienii, n-ai fi primit nici un ban.

Sandy apăsă pe buton. Banda se opri, dar vocile continuară, parcă, să răsune în încăpere, mai bine de un minut. Cei prezenţi se uitau în podea, în tavan, pe pereţi, fiecare încercînd să savureze şi să memoreze, pentru mai tîrziu, cît mai mult din cele auzite.

Zîmbind cu gura pînă la urechi, Sandy le spuse:

– Domnilor, acesta este doar un fragment.

– Cînd primim restul?

– E posibil chiar în cîteva ore.

– Clientul dumitale e gata să depună mărturie în faţa unui juriu federal? întrebă Sprawling.

– Da, bineînţeles. Dar nu promite să depună mărturie în proces.

– De ce nu?

– Nu trebuie să dea explicaţii. Aceasta e poziţia lui, nimic mai mult. Cu aceste cuvinte, Sandy împinse masa pînă la uşă, bătu şi o lăsă din nou în grija asistentului său. Se adresă încă o dată celor prezenţi:

– Domnilor, ar trebui să staţi de vorbă. Eu ies afară. Simţiţi-vă ca acasă.

– N-o să vorbim aici, spuse Jaynes, sărind în picioare. Se înregistrează prea multe lucruri şi, date fiind obiceiurile lui Patrick, nu sîntem în siguranţă în nici una din camere. Ne ducem în camera noastră, conchise el.

– Cum doriţi, răspunse Sandy.

Toţi cei prezenţi se ridicară în picioare şî îşi luară servietele. Ieşiră în hol, unul după altul şi părăsiră, în cele din urmă, apartamentul. Lynda şi Linda plecară grăbite spre dormitorul de la capătul culoarului, spre toaletă şi traseră cîteva fumuri de ţigară.

Se reîntîlniră cu două etaje mai jos, într-o cameră care, curînd, deveni neîncăpătoare. Îşi scoaseră jachetele, aruncîndu-le peste pernele de pe amîndouă paturile. Jaynes îi ceru şoferului său să-l aştepte în hol, împreună cu asistentul lui Mast. Aveau de discutat probleme mult prea delicate pentru urechile lor.

Cel care pierdea cel mai mult în cazul unei înţelegeri, era Maurice Mast. Dacă se retrăgeau acuzaţiile federale, nu mai avea pe cine acuza. Era gata să rateze un proces important şi simţea nevoia ca măcar să-şi exprime obiecţiile, înainte de începerea altor discuţii.

– O să apărem ca nişte caraghioşi, dacă îi permitem să-şi cumpere libertatea, spuse el, adresîndu-se în primul rînd lui Sprawling, care încerca, în zadar, să-şi găsească o poziţie mai comodă pe scaunul tare, de lemn.

Sprawling era omul cu cea mai mare autoritate, cu excepţia procurorului general însuşi, asta însemnînd că se afla cu cîteva niveluri ierarhice deasupra lui Mast. Timp de cîteva minute, avea să asculte, politicos, părerile subalternilor, pentru ca apoi să ia o decizie, împreună cu Jaynes.

Hamilton Jaynes se întoarse spre T.L. Parrish şi îl întrebă:

– Eşti suficient de convins că îl poţi condamna pe Lanigan pentru omor?

T.L. era genul precaut şi ştia perfect că orice promisiuni ar face vor fi ţinute bine minte de către cei prezenţi.

– S-ar putea să apară cîteva probleme dacă insistăm pe omor din culpă. Avem şanse cu varianta de omucidere.

– Cît ar lua pentru omucidere?

– Douăzeci de ani.

– Cît ar sta în închisoare?

– Cinci ani, cu aproximaţie.

Ciudat, dar informaţia păru să fie pe placul lui Jaynes, ofiţer de carieră, care era de părere că aceia care încălcau legea meritau să ajungă la închisoare.

– De acord, Cutter? întrebă el, păşind, în sus şi-n jos, pe lîngă pat.

– Nu avem prea multe dovezi, spuse Cutter. Nu putem dovedi cine, cum, ce a făcut, cînd şi unde anume s-a petrecut crima. Credem că ştim motivul, dar procesul ar putea deveni un coşmar. Cu omuciderea ar fi mult mai simplu.

– Dar judecătorul ce va face? îl întrebă Jaynes pe Parrish. Îi va da sentinţa maximă?

– Dacă e condamnat pentru omucidere, presupun că judecătorul îi va da douăzeci de ani. Eliberarea condiţionată e hotărîtă de către conducerea penitenciarului.

– Putem fi siguri că Lanigan îşi va petrece următorii cinci ani în spatele gratiilor? întrebă Jaynes, privindu-i pe rînd pe toţi cei din jurul său.

– Da, bineînţeles, răspunse Parrish, parcă scuzîndu-se. Şi nu renunţăm la pedeapsa cu moartea. Dorim să insistăm pe ideea că Lanigan a omorît pe cineva ca să poată fura banii. E greu de crezut că vom obţine pedeapsa capitală, dar, dacă e condamnat pentru omor simplu, riscă să-şi petreacă tot restul vieţii în puşcărie.

– Chiar are vreo importanţă pentru noi dacă îşi ispăşeşte pedeapsa la Parchman sau într-o închisoare federală? întrebă Jaynes. Era evident că, pentru el, nu conta.

– Sînt sigur că Patrick are părerea lui în această privinţă, spuse Parrish, stîrnind cîteva zîmbete.

T.L. era în mod special mulţumit de felul cum decurgeau lucrurile, pentru că avea toate şansele să rămînă singurul procuror implicat. Mast şi FBI-ul îşi pregăteau ieşirea rapidă din scenă. Fisura se produsese şi el se hotărî să-l împingă pe Mast mai aproape de marginea prăpastiei.

– Nici nu mă îndoiesc că Patrick va ajunge la Parchman, îi spuse acestuia, cu amabilitate.

Mast nu renunţa prea uşor. Clătină din cap şi se încruntă.

– Nu ştiu, răspunse el. Cred că ne facem de rîs dacă acceptăm aşa ceva. Nu poţi prăda o bancă, pentru ca apoi să fii prins şi să oferi banii înapoi, dacă se retrag acuzaţiile. Justiţia nu e de vînzare.

– E ceva mai complicat decît atît, spuse Sprawling. Dintr-o dată, avem şansa să prindem un peşte mai mare, iar Lanigan e cheia. Banii pe care i-a furat erau murdari. Pur şi simplu îi recuperăm şi îi dăm înapoi contribuabililor.

Mast nu îndrăzni să se pună cu Sprawling.

Jaynes se întoarse spre T.L. Parrish şi spuse:

– Cu tot respectul, domnule Parrish, v-aş ruga să ieşiţi o clipă afară. Trebuie să discutăm ceva între noi, reprezentanţii federali.

– Sigur că da, acceptă Parrish, îndreptîndu-se spre uşă şi ieşind pe hol.

Vorbiseră destul. Era momentul ca Sprawling să încheie înţelegerea.

– Domnilor, este foarte simplu. Sînt cîţiva oameni foarte importanţi la Washington care urmăresc îndeaproape ce se întîmplă. Senatorul Nye nu a fost niciodată prieten cu Preşedintele şi, ca să fiu sincer, un scandal zdravăn din partea aceea ar mulţumi administraţia. Nye candidează din nou, peste doi ani. Aceste acuzaţii îi vor da de lucru. Iar dacă sînt adevărate, atunci e terminat.

– Noi vom face cercetările, îi spuse Jaynes lui Mast. Iar voi îl veţi pune sub acuzaţie.

Brusc, Mast simţi că această întrunire era în beneficiul său. Decizia de a face o înţelegere cu Patrick fusese luată de oameni cu mult mai multă putere decît Sprawling şi Jaynes. Aceştia încercau doar să-l mulţumească, pentru că el, Mast, era, la urma urmelor, procuror districtual.

Ideea cercetării şi punerii sub acuzare a unui senator al Statelor Unite implica o mulţime de posibilităţi şi Mast se entuziasmă imediat. Parcă se şi vedea în sala de tribunal, dînd drumul înregistrărilor lui Patrick, în faţa juraţilor şi a spectatorilor care sorbeau fiecare cuvînt.

– Deci, acceptăm înţelegerea? spuse el, ridicînd din umeri, ca şi cum nici nu i-ar fi păsat.

– Da, îi răspunse Sprawling. N-are sens să ne mai gîndim. Vom apărea într-o lumină favorabilă, dacă obţinem banii înapoi. Patrick rămîne la închisoare pentru multă vreme. Noi prindem nişte escroci şi mai mari.

– Plus că şi Preşedintele doreşte să se rezolve situaţia, spuse Mast zîmbind, deşi nu-l încuraja nimeni.

– N-am spus aşa ceva, ripostă Sprawling. N-am vorbit cu Preşedintele despre asta. Şefii mei au vorbit cu consilierii lui. Asta e tot ce ştiu.

Jaynes îl rechemă pe T.L. Parrish de pe hol şi îşi petrecură aproape încă o oră discutînd oferta lui Patrick şi examinînd fiecare element al acesteia. Fata putea fi eliberată în cel mult o oră. Patrick mai trebuia să plătească şi o dobîndă la suma de bani iniţială, stabilită ei. Dar procesul intentat de el împotriva FBI-ului? Jaynes îşi notă o listă de probleme pe care să le discute cu Sandy.

La Miami, Mark Birck, îi aduse personal Evei vestea că tatăl ei fusese eliberat. Nu păţise nimic; de fapt, fusese tratat destul de bine.

Îi mai spuse că, doar cu puţin noroc, putea fi eliberată şi ea într-o zi sau două.

34

Cu fețe solemne și impenetrabile, se întoarseră în Apartamentul Camille și luară loc pe aceleași scaune ca mai înainte. Majoritatea își lăsaseră jachetele în cealaltă cameră, își suflecaseră mînecile cămășilor și își slăbiseră nodul cravatelor, de parcă se pregăteau pentru o muncă grea. După ceasul lui Sandy, fuseseră plecați aproape o oră și jumătate. Sprawling era acum purtătorul lor de cuvînt.

– În legătură cu banii, începu el, și Sandy înțelese imediat că vor încheia înțelegerea. Rămîneau doar detaliile. În legătură cu banii, cît este de acord să returneze clientul dumitale?

– Toată suma.

– Adică?

– Toate cele nouăzeci de milioane.

– Dar dobînda?

– Cui îi pasă de dobîndă?

– Nouă ne pasă.

– De ce?

– Păi, așa ar fi corect.

– Corect față de cine?

– Păi, față de contribuabili. Sandy aproape că îi rîse în nas.

– Nu zău? Voi, băieți, lucrați pentru guvernul federal. De cînd vă faceți griji pentru protecția contribuabililor?

– Așa se procedează în cazurile de furt și fraudă, adăugă Maurice Mast.

– Cît? întrebă Sandy. Ce rată a dobînzii?

– Dobînda de bază este de nouă la sută, spuse Sprawling. După părerea mea, așa e corect.

– Ah, zău? Te pomenești că așa procedează și fiscul cînd plătesc prea mult și e obligat să-mi trimită niște bani înapoi?

Nimeni nu-i putea da un răspuns la această întrebare.

– Șase procente, spuse Sandy. Șase nenorocite de procente, atîta plătește guvemul.

Șansa lui Sandy era că își pregătise minuțios rolul. Anticipase întrebările și formulase cu măiestrie răspunsurile. Acum, era o distracție întreagă să-i vadă dînd din colț în colț, în încercarea de a egaliza situația.

– Deci, ne oferiți șase procente? întrebă Sprawling. Vorbea rar, alegîndu-și cuvintele cu grijă.

– Bineînțeles că nu. Noi avem banii; noi vom hotărî cît plătim. Același principiu este folosit și de guvem. Ne imaginăm că banii vor reintra, pur și simplu, în sacul fără fund al Pentagonului.

– Nu depinde de noi, spuse Jaynes. Era deja obosit și nu avea chef de predici.

– Iată cum vedem noi problema banilor, spuse Sandy. Ar fi fost în întregime pierduți, plătiți unor escroci șmecheri care i-ar fi făcut dispăruți pe vecie. Clientul meu a împiedicat acest lucru, a păstrat banii și acum este gata să-i dea înapoi.

– Poate că dorește o recompensă, nu? întrebă Jaynes.

– Nu. Dar renunțați la dobîndă.

– Trebuie să convingem niște persoane de la Washington, spuse Sprawling; nu era o rugăminte, dar avea nevoie de ajutor. Dați-ne niște date pe care să ne putem baza.

– Vom plăti jumătate din rata dobînzii fiscului, nici un ban mai mult.

Arborînd o expresie gravă, Sprawling spuse:

– Voi cere aprobarea procurorului general. Sper din suflet să fie bine dispus.

– Transmiteți-i salutări din partea mea, spuse Sandy.

Jaynes își ridică privirea de pe carnețelul în care își notase cîte ceva și întrebă:

– Trei procente, corect?

– Corect. Din 26 martie 1992 și pînă la 1 noiembrie 1996. În total, o sută treisprezece milioane și niște mărunțiș, de care nu vom ține seamă. O sută treisprezece milioane, sumă rotundă.

Cifrele sunau foarte plăcut la ureche, în special pentru reprezentanții guvernului aflați acolo. Fiecare își scrise suma în carnețel. Părea imensă. Cine să protesteze împotriva unui aranjament care aducea atît de mult înapoi în mîinile contribuabililor?

Faptul că li se oferea atît de mult însemna un singur lucru: Patrick luase banii și îi investise inteligent. Echipa lui Sprawling făcuse, mai devreme, niște calcule. Presupunînd că Patrick plasase toți banii în investiții cu dobînda de opt procente pe an, totalul s-ar fi ridicat, în acel moment, la o sută treizeci și unu de milioane. Cu zece procente, suma ar fi fost de o sută patruzeci și patru de milioane. Neimpozabili, bineînțeles. Aparent, Patrick nu cheltuise prea mult din ei, așa că tot rămînea un om foarte bogat.

– Sîntem, de asemenea, îngrijorați de acțiunea intentată de dumneavoastră în numele domnului Lanigan, spuse Sprawling.

– Vom scoate FBI-ul de sub acuzare, dar vreau să vă cer o favoare, domnule Jaynes. Putem discuta mai tîrziu despre asta. E un punct minor.

– În regulă. Sînt de acord. Cînd va fi pregătit clientul dumneavoastră să compară în fața juriului federal?

– Oricînd aveți nevoie de el. Din punct de vedere fizic, e apt în orice moment.

– Dorim să acționăm foarte repede.

– Din punctul de vedere al clientului meu, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Sprawling sublinie cîteva elemente de pe lista sa.

– Insistăm pe confidențialitate. Nu trebuie să existe nici un fel de presiuni. Înțelegerea va fi puternic criticată.

– Noi nu vom spune nimic, îi promise Sandy.

– Cînd doriţi ca domnişoara Miranda să fie eliberată?

– Mîine. Va avea nevoie de escortă, de la închisoare pînă la Miami, la punctul de îmbarcare pentru avioane private. Dorim să beneficieze de protecţia FBI pînă cînd va urca în avion.

Jaynes ridică din umeri, de parcă n-ar fi fost lămurit.

– Nici o problemă, răspunse el.

– Mai e ceva? întrebă Sandy, frecîndu-şi mîinile, ca şi cum abia acum începea distracţia.

– Nimic din partea guvernului, îi răspunse Sprawling.

– Bun. Iată ce propun eu, spuse Sandy, de parcă ei ar fu avut de ales. Se află aici două secretare, cu calculatoarele lor. Am pregătit deja un prim proiect de înţelegere şi un ordin de retragere a acuzaţiilor. Nu cred că va dura prea mult să clarificăm detaliile şi, pe urmă, le puteţi semna. Apoi voi pleca spre clientul meu cu maşina şi sper să terminăm totul în două ore. Domnule Mast, vă propun să luaţi legătura cu judecătorul federal şi să stabiliţi o întîlnire, cît mai curînd posibil. Îi vom transmite prin fax cererea de retragere a acuzaţiilor.

– Cînd primim documentele şi înregistrările? întrebă Jaynes.

– Dacă semnăm toate actele şi primim toate aprobările în următoarele ore, le puteţi primi astăzi, la ora 17.00.

– Unde e telefonul? întrebă Sprawling.

Mast şi Jaynes îi puseră aceeaşi întrebare. Primind răspunsul, se risipiră în întreg apartamentul.

Deţinuţii obişnuiţi aveau dreptul la o oră în aer liber, în fiecare zi. Era sfîrşitul lui octombrie, o zi răcoroasă şi înnorată, şi Patrick decise să-şi ceară drepturile constituţionale. Poliţiştii din hol îl refuzară; ieşirea lui afară nu era autorizată.

Patrick îl sună pe Karl Huskey şi primi aprobarea. Îl mai rugă pe Karl să se oprească la barul Rosetti de pe strada Division, în apropiere de Point şi să ia de acolo două porţii de Vancleave special – sandvişuri cu carne şi brînză –, să mănînce împreună la prînz, afară. Karl îi răspunse că ar fi încîntat. Mîncară pe o bancă de lemn, în apropierea unei fîntîni, la umbra unui arţar micuţ şi trist. De jur împrejur, se zăreau toate aripile

spitalului. Karl adusese cîte un sandviş şi pentru poliţişti şi aceştia luară loc destul de departe pentru a nu le putea asculta conversaţia.

Karl nu ştia nimic despre întîlnirea din apartamentul din hotel şi nici Patrick nu îi vorbi despre asta. Parrish era la întîlnire şi, nu peste mult timp, avea să-l anunţe pe onorabilul judecător.

– Ce vorbeşte lumea despre mine? îl întrebă Patrick, după ce termină o treime din sandviş şi îl puse deoparte.

– Bîrfele s-au liniştit. Lucrurile au revenit la normal. Prietenii ţi-au rămas prieteni.

– Le scriu scrisori cîtorva dintre ei. Vrei să le duci tu?

– Sigur că da.

– Mulţumesc.

– Am auzit că au prins-o pe prietena ta la Miami.

– Mda. Dar va ieşi în curînd. N-a fost decît o mică problemă cu paşaportul.

Huskey luă o îmbucătură zdravănă din sandviş şi o mestecă în tăcere. Începuse să se obişnuiască cu lungile intervale de linişte din discuţiile lor. El se întreba ce să mai spună. Patrick, deloc.

– E plăcut aerul proaspăt, spuse el, în cele din urmă. Mulţumesc.

– Ai dreptul constituţional să te bucuri de aer proaspăt.

– Ai fost vreodată în Brazilia?

– Nu.

– Ar trebui să te duci.

– Ca şi tine, sau cu familia?

– Nu, nu. Du-te în vizită, într-o bună zi.

– La plajă?

– Nu. Lasă plaja şi lasă oraşele. Du-te în inima ţării, în spaţiile deschise unde cerul e albastru şi senin, aerul pur, natura minunată, oamenii blînzi şi nesofisticaţi. Acolo mă simt acasă, Karl. Abia aştept să mă întorc acolo.

– S-ar putea să treacă destulă vreme pînă atunci.

– Poate, dar sînt capabil să aştept. Nu mai sînt Patrick, Karl. Patrick a murit. Era captiv şi nefericit. Era gras şi nemulţumit şi,

din fericire, s-a terminat cu el. Acum sînt Danilo, Danilo Silva, un om mult mai fericit, cu o viaţă liniştită într-o altă ţară. Danilo poate să aştepte.

Mai ales cu o femeie frumoasă şi o imensă avere, vru să spună Karl, dar se lăsă păgubaş.

– Cum se va întoarce Danilo în Brazilia? întrebă el.

– Trebuie să mă mai gîndesc la asta.

– Uite, Patrick – cred că nu te superi dacă îţi spun Patrick şi nu Danilo.

– Sigur că nu.

– Cred că a venit timpul să mă dau la o parte şi să-i dau cazul judecătorului Trussel. Se apropie timpul pentru discutarea unor moţiuni şi pentru luarea unor hotărîri. Eu am făcut tot ce am putut ca să te ajut.

– Se fac presiuni asupra ta?

– Oarecum, dar nu-mi fac griji. Nu vreau să-ţi fac rău şi mă tem că, dacă păstrez procesul tău prea mult, ar putea să-mi iasă vorbe. Ştie toată lumea că sîntem prieteni. La naiba, ai vrut chiar să fiu unul din cei care ţi-au dus coşciugul pe umăr!

– Nu mai ştiu dacă ţi-am mulţumit pentru acest serviciu.

– Nu. Erai mort la vremea respectivă, aşa că nu mai vorbi despre asta. A fost amuzant.

– Da, ştiu.

– În orice caz, am vorbit cu Trussel şi e gata să preia cazul. I-am vorbit şi despre rănile oribile pe care le-ai suferit şi cît de important este pentru tine să rămîi aici cît mai mult timp. Înţelege şi el situaţia.

– Mulţumesc.

– Dar trebuie să înţelegi. La un moment dat, vei ajunge la închisoare. S-ar putea să fie pentru multă vreme.

– Karl, tu crezi că l-am ucis pe băiatul acela?

Karl aruncă resturile sandvişului său într-o pungă şi îşi bău ceaiul cu gheaţă. Nu avea de gînd să mintă.

– Situaţia trezeşte bănuieli. În primul rînd, în maşină s-au descoperit rămăşiţe umane, deci a fost ucis cineva. În al doilea rînd, Biroul federal a analizat în detaliu, pe computer, lista

tuturor persoanelor dispărute pe 9 februarie 1992 sau cu puțin timp înainte. Pepper este singurul, pe o rază de trei sute de kilometri, despre care nu se știe nimic.

– Dar asta nu e suficient ca să fiu condamnat.

– Întrebarea ta nu se referea la o condamnare.

– Bine. Crezi că eu l-am omorît.

– Nu știu ce să cred, Patrick. Sînt judecător de doisprezece ani și am văzut oameni care apăreau în fața mea și mărturiseau crime pe care tot nu le venea să creadă că le comiseseră. În situații favorabile, omul e în stare de aproape orice.

– Așadar, crezi?

– Nu vreau să cred. Nu știu exact ce să cred.

– Crezi că aș fi în stare să omor pe cineva?

– Nu. Dar n-am crezut nici că te vei preface mort și că vei umfla nouăzeci de milioane de dolari. În ultima vreme, viața ta a fost plină de surprize.

Urmă o altă pauză îndelungă. Karl își privi ceasul de la mînă. Patrick îl lăsă pe bancă și porni, încet, la plimbare, de jur împrejurul curții.

În Apartamentul Camille, prînzul se compunea din mai multe feluri de sandvișuri moi, servite pe farfurii de plastic; fu însă întrerupt de un telefon de răspuns de la judecătorul federal care condusese procesul intentat împotriva lui Patrick, cu patru ani în urmă. Judecătorul era în plin proces, la Jackson, și nu putea rămîne la telefon decît un minut. Mast îi vorbi despre cei prezenți lîngă el și judecătorul acceptă legătura directă. Apoi, Mast îi făcu un rezumat rapid al propunerii de înțelegere. Judecătorul dorea să audă și versiunea lui Sandy, așa că și aceasta i-a fost prezentată. Sprawling trebui să răspundă la cîteva întrebări și scurta conferință telefonică se prelungi. La un moment dat, Sprawling ieși din cameră, pentru a discuta cu judecătorul în secret. Îl informă despre dorința mai marilor de la Washington de a realiza rapid înțelegerea cu domnul Lanigan, pentru ca peștele cel mare să poată fi prins. Judecătorul vorbi separat cu T.L. Parrish, care îi dădu aceleași asigurări că Lanigan

nu va scăpa, că va avea de înfruntat acuzații mai grave și că, după toate probabilitățile, deși nu existau garanții, avea să-și petreacă mulți ani în închisoare.

Judecătorul nu era încîntat să acționeze în grabă, dar din cauza presiunilor făcute de cei legați atît de strîns de caz și dată fiind importanța persoanelor prezente la Biloxi, se muie și acceptă să semneze ordinul judecătoresc prin care toate acuzațiile împotriva lui Patrick erau retrase. Imediat i se transmise ordinul prin fax, el îl semnă și îl trimise înapoi, tot prin fax.

După ce terminară de mîncat, Sandy îi părăsi pentru scurt timp, pentru a se îndrepta, în grabă, spre spital, la volanul mașinii sale. Patrick se afla în camera lui, scriindu-i mamei sale o scrisoare, cînd Sandy dădu buzna pe ușă.

– Am reușit! strigă el și aruncă un exemplar al înțelegerii pe masa pliantă la care lucra Patrick. Am obținut tot ce am cerut.

– Retragerea completă a acuzațiilor?

– Exact. Tocmai a fost semnată de către judecător.

– Cîți bani le dăm?

– Nouăzeci, plus trei la sută.

Patrick închise ochii și strînse pumnii. Norocul său primise o mare lovitură, dar tot îi mai rămînea destul; destul pentru ca, împreună cu Eva, să se stabilească, într-o bună zi, într-un loc sigur și să aibă o casă plină de copii. O casă mare. Și mulți copii.

Recitiră înțelegerea. Patrick o semnă și Sandy porni, cu cea mai mare viteză, înapoi spre hotel.

Mulțimea se mai rărise către ora două, cînd începu cea de a doua întrunire. Sandy îl salută pe Talbot Mims și pe clientul său, prim-vicepreședinte la Northern Case Mutual, pe nume Shenault, care venise însoțit de doi avocați ai firmei, cărora Sandy nu reuși să le rețină numele. Pentru mai multă siguranță, Mims adusese cu el și un partener al firmei, însoțit de un asociat, fără nume și ei. Sandy le adună cărțile de vizită și îi însoți pînă în salonul unde avusese loc și prima întîlnire. Stenogreafele își reluară locurile.

Jaynes şi Sprawling se aflau alături, în sufragerie, vorbind la telefon cu cineva de la Washington. Îşi trimiseseră restul echipei la cazino, ca să se relaxeze o oră, fără alcool.

Grupul de la Monarch-Sierra era mult mai mic, fiind format numai din Hal Ladd, unul din asociaţii săi şi principalul avocat al firmei, un bărbat slab şi nervos, pe nume Cohen. Se făcură prezentările şi, foarte protocolari, cei prezenţi se aşezară, pentru a-l asculta pe Sandy. Acesta avea pentru fiecare cîte un pachet, un dosar subţire pe care îl distribui, rugîndu-i să-l răsfoiască. În fiecare se afla cîte o copie a acţiunii intentate de Patrick împotriva FBI-ului pentru rănile cauzate şi fiecare conţinea cîte un set de fotografii color ale acestora. Reprezentanţii companiilor de asigurări fuseseră avertizaţi de avocaţii lor, aşa că dosarele nu mai constituiau pentru ei o surpriză.

Sandy rezumă ceea ce afirmase cu o zi mai devreme – că rănile clientului său nu fuseseră produse de agenţii FBI, pentru că nu ei îl găsiseră pe Patrick. Stephano fusese cel care reuşise acest lucru. Iar Stephano lucra pentru trei clienţi: Aricia, Northern Case Mutual şi Monarch-Sierra. Toţi aceştia puteau avea mult de suferit de pe urma unei acţiuni civile intentate de Patrick.

– Cum credeţi că veţi dovedi implicarea noastră alături de acest Stephano? întrebă Talbot Mims.

– O secundă, vă rog, spuse Sandy.

Deschise uşa care dădea în sufragerie şi îl întrebă pe Jaynes dacă le putea acorda un minut. Jaynes intră în cameră şi se prezentă. Cu o imensă plăcere, descrise în detaliu ceea ce Stephano le spusese despre acţiunea de căutare a lui Patrick: finanţarea consorţiului, recompensele, informaţiile aflate, vînătoarea din Brazilia, chirurgul plastic, „băieţii de pe Pluto", capturarea şi torturarea lui Patrick. Totul. Şi întreaga acţiune fusese finanţată cu banii oferiţi de Aricia, Monarch-Sierra şi Northern Case Mutual. Totul, în propriul lor beneficiu.

O interpretare impresionantă, de care pînă şi Jaynes era mîndru.

– Aveţi întrebări pentru domnul Jaynes? se interesă Sandy fericit, cînd povestirea ajunse la sfîrşit.

Nu aveau. În ultimele optsprezece ore, nici Shenault de la Northern Case Mutual, nici Cohen de la Monarch-Sierra nu reuşiseră să afle cine anume, din companiile lor, autorizase angajarea lui Jack Stephano. Era puţin probabil să afle vreodată, din moment ce urmele fuseseră şterse.

Amîndouă companiile erau bogate şi importante, cu mulţi acţionari şi bugete masive alocate pentru publicitate, tocmai pentru a-şi proteja bunul renume. Nici una nu avea nevoie de această bătaie de cap.

– Mulţumesc, domnule Jaynes, spuse Sandy.

– Sînt alături, dacă aveţi nevoie de mine, spuse Jaynes, ca şi cum abia aştepta să se întoarcă şi să le mai bată nişte cuie în sicriu.

Prezenţa lui era copleşitoare şi ameninţătoare. De ce se afla directorul adjunct al FBI în Biloxi şi de ce părea atît de dornic să dea vina pe ei?

– Iată ce propun eu, spuse Sandy, după ce uşa se închise. E simplu, rapid şi fără posibilitate de negociere. În primul rînd, domnule Shenault, cît priveşte Northern Case Mutual, ultimul asalt al clientului dumneavoastră în acest război este încercarea de a-şi recupera cele două milioane şi jumătate plătite lui Trudy Lanigan. Am prefera să renunţaţi. Anulaţi acţiunea judecătorească, uitaţi de Trudy şi lăsaţi-o să trăiască în pace. Are un copil de crescut şi, pe lîngă asta, cea mai mare parte din bani au fost, oricum cheltuiţi. Renunţaţi şi clientul meu va retrage acuzaţia de rănire intenţionată, faţă de compania dumneavoastră.

– Asta e tot? întrebă Talbot Mims, nevenindu-i să creadă.

– Da. Asta e tot.

– S-a făcut.

– Am dori să ne lăsaţi cîteva clipe pentru consultare, spuse Shenault, păstrîndu-şi aceeaşi expresie inflexibilă a feţei.

– Nu, nici vorbă, îi spuse Mims clientului său. E un aranjament excelent. Deschis. Îl acceptăm. Pur şi simplu.

– Aş dori să analizez... începu Shenault.

– Nu, îl întrerupse Mims, bătăios. Acceptăm oferta. Acum, dacă doriţi să vă reprezinte altcineva, n-aveţi decît. Dar, atîta timp cît eu sînt avocatul dumneavoastră, acceptăm oferta, chiar acum.

Shenault rămase fără grai.

– Acceptăm, spuse Mims.

– Domnule Shenault? i se adresă Sandy.

– Ah, sigur că da. Cred că vom accepta.

– Minunat. Am pregătit o propunere scrisă, care vă aşteaptă în camera de alături. Acum, dacă sînteţi de acord să ne lăsaţi singuri cîteva minute, aş dori să discut cu domnul Ladd şi clientul său.

Mims ieşi primul, urmat de întregul său grup. Sandy încuie uşa în urma lor şi se întoarse spre domnul Cohen, Hal Ladd şi asociatul acestuia.

– Mă tem că înţelegerea cu dumneavoastră este puţin diferită. Ei au scăpat mai uşor, pentru că era vorba de un divorţ. Problema e dificilă şi penibilă, iar clientul meu poate folosi acuzaţiile sale la adresa companiei Northern Case Mutual, în avantajul său, în cursul acţiunii de divorţ. Dumneavoastră, din nefericire, nu vă aflaţi în aceeaşi situaţie. Ei au pus la bătaie un milion pentru Stephano, dumneavoastră aţi dat de două ori mai mult. Riscaţi mai mult, sînteţi mai expuşi şi, din cîte ştim cu toţii, aveţi cu mult mai mulţi bani decît Northern Case Mutual.

– Cît doriţi? întrebă Cohen.

– Nimic pentru Patrick. Totuşi, el este foarte îngrijorat de situaţia copilului. Are şase ani şi maică-sa cheltuie banii cu nemiluita. Acesta este motivul pentru care Northern Case Mutual a renunţat atît de rapid – ar fi foarte dificil să-şi recapete banii de la doamna Lanigan. Patrick ar dori ca o sumă moderată să constituie un fond de încredere pe numele copilului – bani la care mama să nu poată ajunge.

– Cît anume?

– Un sfert de milion. Plus încă pe atît pentru acoperirea cheltuielilor de judecată. În total, o jumătate de milion, plătiţi cu dis-

creție, pentru ca nici clientul dumneavoastră să nu aibă probleme cu fotografiile acelea.

Pe Coastă se cunoșteau destule cazuri în care se dăduseră verdicte generoase pentru rănire de persoană și deces în urma rănilor provocate. Hal Ladd îl avertizase pe Cohen că riscau un verdict de mai multe milioane de dolari, care ar fi trebuit să fie plătiți de Aricia și de companiile de asigurări, pentru ceea ce se întîmplase cu Patrick. Cohen, venit din California, înțelegea foarte bine aceste lucruri. Compania era cît se poate de doritoare să bată palma și să se retragă.

– Nu mai avem motiv de litigiu, spuse Cohen. În afară de asta, trebuie să plătim jumătate de milion?

– Exact.

– Sîntem de acord.

Sandy scoase niște hîrtii dintr-un dosar.

– Am formulat o propunere de înțelegere, pe care puteți să o studiați.

Le lăsă cîte o copie și părăsi încăperea.

35

Psihiatrul era prieten cu doctorul Hayani. A doua şedinţă a lui Patrick cu acesta dură două ore şi se dovedi la fel de neproductivă ca şi prima. Avea să fie şi ultima.

Patrick îşi ceru scuze şi se întoarse în camera lui, la timp pentru masă. Abia dacă ciuguli cîte ceva, mai atent la emisiunea de ştiri. Nu se vorbea despre el. Măsură nervos camera, în lung şi în lat şi vorbi cu poliţiştii de pază. Sandy îl sunase după-amiază, să-i spună ultimele noutăţi, dar el dorea să vadă documentele. Urmări un serial de televiziune şi încercă să citească un roman în ediţie ieftină.

Se făcuse aproape opt cînd îl auzi pe Sandy discutînd cu paznicii şi întrebîndu-i ce mai face prizonierul. Lui Sandy îi plăcea să-l numească „prizonier".

Patrick îl întîmpină la uşă. Avocatul său era epuizat, dar zîmbea.

– Am rezolvat tot, îi spuse lui Patrick şi îi dădu un teanc de acte.

– Ce ai făcut cu documentele şi înregistrările mele?

– Toate au ajuns în posesia lor de mai bine de o oră. Cred că erau vreo şase agenţi pe acolo. Jaynes spunea că vor să lucreze toată noaptea.

Patrick luă toate actele de înțelegere și se așeză la masa lui de lucru din colțul camerei, sub televizor. Cu mare atenție, citi fiecare cuvînt. Sandy își adusese ceva de mîncare la pachet și începu să înfulece chiar acolo, lîngă pat, atent la meciul de rugby fără sonor, transmis de ESPN din Australia.

– Au avut obiecții la acea jumătate de milion? întrebă Patrick, fără să-și ridice privirea.

– Nici o clipă. Nimeni nu a avut nimic de obiectat.

– Cred că ar fi trebuit să le cerem mai mult.

– Cred că ai și-așa destul.

Patrick dădu o pagină la o parte și se semnă.

– Bună treabă, Sandy. O capodoperă.

– Am avut o zi bună. Acuzațiile federale au fost retrase, litigiul a fost rezolvat. S-au stabilit și onorariile avocaților. Viitorul fetiței este asigurat. Mîine terminăm cu Trudy. Merge ca pe bandă, Patrick. Păcat că ai cadavrul acela pe cap.

Patrick lăsă documentele pe masă și se îndreptă spre fereastră, cu spatele spre cameră. Jaluzelele erau ridicate și fereastra era întredeschisă.

Sandy continua să mănînce și îi urmărea fiecare mișcare.

– La un moment dat, va trebui să-mi povestești, Patrick.

– Ce să-ți povestesc?

– Păi, să vedem. Ce-ar fi să începem cu Pepper?

– În regulă. Nu l-am ucis pe Pepper.

– L-a ucis altcineva?

– Din cîte știu eu, nu.

– Era viu cînd ai dispărut tu?

– Cred că da.

– La naiba, Patrick! Am avut o zi foarte grea! N-am chef de glume.

Patrick se întoarse spre el și îi spuse pe un ton politicos:

– Te rog, nu țipa. Afară sînt polițiștii care fac eforturi să asculte fiecare cuvînt. Stai jos.

– Nu vreau să stau jos.

– Te rog.

– Aud mai bine dacă stau în picioare. Te ascult.

Patrick închise fereastra, trase jaluzelele, verifică dacă uşa era încuiată şi stinse televizorul. Îşi reluă poziţia obişnuită, aşezîndu-se pe pat, cu cearşaful tras pînă la talie. Odată aşezat comod, îşi începu, cu o voce scăzută, povestea:

– Îl cunoşteam pe Pepper. A venit într-o zi la cabană, cerîndu-mi de mîncare. Era chiar înainte de Crăciunul din 1991. Mi-a spus că stă mai mult în pădure. I-am pregătit nişte ouă cu şuncă şi le-a mîncat cu disperarea unui refugiat. Se bîlbîia şi era foarte timid şi neîndemînatic. Normal, mă intriga. Era un copil, spunea că are şaptesprezece ani, dar arăta mai tînăr, era destul de bine îmbrăcat şi curat şi familia lui locuia la treizeci de kilometri depărtare – şi totuşi locuia în pădure. L-am convins să vorbească. L-am întrebat despre familia lui şi am aflat trista poveste. Cînd a terminat de mîncat, s-a pregătit de plecare. I-am oferit un loc unde să doarmă, dar el a dorit să se întoarcă în pădure.

A doua zi, vînam căprioare; eram singur şi Pepper a venit după mine. Mi-a arătat cortul mic în care stătea şi sacul de dormit. Avea tot ce trebuie pentru a-şi pregăti mîncarea, avea un răcitor, o lanternă şi o puşcă. Spunea că nu mai fusese acasă de două săptămîni. Mama lui avea un nou iubit, cel mai groaznic din ultimii ani. L-am urmat în adîncul pădurii, spre sălaşul căprioarei descoperite de el. O oră mai tîrziu, am reuşit să vînez un cerb de toată frumuseţea, cel mai mare trofeu din viaţa mea. Pepper mi-a spus că el cunoaşte pădurea cu ochii închişi şi s-a oferit să-mi arate cele mai bune locuri de vînătoare.

După vreo două săptămîni, mă aflam din nou la cabană. Viaţa cu Trudy era insuportabilă şi amîndoi abia aşteptam sfîrşitul fiecărei săptămîni, ca eu să pot pleca. Pepper şi-a făcut apariţia la puţin timp după sosirea mea. Am pregătit o friptură şi am mîncat amîndoi pe săturate – pe atunci încă mai aveam poftă de mîncare. Pepper mi-a spus că se întorsese acasă trei zile şi plecase din nou, după o ceartă cu mama lui. Cu cît vorbea mai mult, cu atît se bîlbîia mai puţin. I-am spus că sînt avocat şi n-a trecut mult pînă cînd mi-a vorbit despre necazurile lui. Ultima dată lucrase la o staţie de benzină din Lucedale. Dispăruseră nişte bani. Cum toată lumea credea că e înapoiat mintal, l-au

acuzat pe el. El, bineînțeles, nu avea nimic de-a face cu furtul. Fusese încă un motiv foarte bun pentru a rămîne în pădure. Eu i-am promis să aflu ce s-a întîmplat.

– Și așa a început înscenarea, spuse Sandy.

– Cam așa ceva. Ne-am mai văzut de cîteva ori, în pădure. Se apropia data de 9 februarie.

– Da, într-adevăr. I-am spus lui Pepper că poliția era pe urmele lui. Era o minciună. Nu dădusem nici măcar un telefon. Nu îmi puteam permite. Dar, cu cît îl ascultam mai mult, cu atît mă convingeam că el știa ceva despre bani. Era speriat și se baza mult pe mine. Am discutat soluțiile posibile, dintre care una era să dispară, pur și simplu.

– Oho, mi se pare cunoscut!

– Își ura mama. Poliția era pe urmele lui. Era doar un tînăr speriat și nu putea să-și petreacă tot restul vieții în pădure. Îi plăcea ideea de a pleca spre vest și de a lucra ca ghid de vînătoare, în munți. Am pus la punct un plan. Am urmărit ziarele, pînă cînd am dat peste povestea tragică a unui tînăr, în al doilea an de liceu, care murise într-un accident feroviar petrecut în apropiere de New Orleans. Numele lui era Joey Palmer; suna foarte bine. Am luat legătura cu un falsificator din Miami, care a obținut numărul asigurării lui Joey și, cît ai bate din palme, peste patru zile aveam un rînd de acte pentru Pepper. Permis de conducere eliberat în Louisiana, cu o poză foarte asemănătoare, număr de asigurare, certificat de naștere, ba chiar și un pașaport.

– La tine, totul pare ușor.

– Nu, e mai ușor decît pare. Nu e nevoie decît de niște bani și puțină imaginație. Lui Pepper i-au plăcut actele noi și s-a lăsat cucerit de ideea de a pleca în munți, cu autobuzul. Zău așa, Sandy, băiatul n-a ezitat nici o clipă să-și părăsească mama, fără să-i spună nimic. N-a fost deloc îngrijorat.

– Stilul tău.

– Mda, mă rog; în orice caz, duminică, pe 9 februarie...

– Data morții tale.

– Da, din cîte îmi amintesc. L-am dus cu maşina la staţia de autobuz Greyhound din Jackson. I-am oferit posibilitatea de a se întoarce, dar era hotărît. Ba nu, era entuziasmat. Săracul copil nu mai ieşise niciodată din statul Mississippi. Chiar şi numai călătoria pînă la Jackson îi dădea fiori. I-am explicat foarte clar că nu mai putea reveni niciodată, indiferent de situaţie. N-a rostit nici un cuvînt despre maică-sa. Trei ore petrecute în maşină şi nici nu i-a rostit numele.

– Încotro a plecat?

– Descoperisem o tabără a tăietorilor de lemne, la nord de Eugene, în Oregon şi îmi notasem traseul şi orele de plecare a autobuzelor. I-am scris totul pe hîrtie şi apoi am repetat traseul de vreo zece ori, pe drum spre staţie. I-am dat două mii de dolari, bani gheaţă şi l-am lăsat la două străzi depărtare de staţie. Era aproape unu după-masă şi nu puteam risca să fiu văzut. Ultima dată cînd l-am văzut pe Pepper alerga, cu zîmbetul pe faţă şi un rucsac plin pe umăr, spre staţia de autobuz.

– Puşca şi echipamentul lui de camping au fost găsite în cabană.

– Unde să le fi pus?

– Încă o piesă în jocul de puzzle.

– Bineînţeles. Am vrut să-i fac să creadă că Pepper a ars în maşină.

– Unde e el acum?

– Nu ştiu şi nu are nici o importanţă.

– Nu asta te-am întrebat, Patrick.

– Zău că nu e important.

– Nu te mai juca cu mine, fir-ar să fie! Dacă te întreb ceva, merit un răspuns.

– Am să-ţi răspund cînd am să am chef.

– De ce îmi vorbeşti atît de evaziv?

Sandy ridicase glasul şi se enervase, aşa că Patrick se opri o clipă, lăsîndu-l să se liniştească. Amîndoi respirau greu, amîndoi încercau să-şi păstreze calmul.

– Nu sînt evaziv, Sandy, rosti Patrick pe un ton neutru.

– Pe naiba nu eşti! Eu mă lupt ca un leu să rezolv o şaradă şi mă lovesc de alte zece mistere. De ce nu-mi poţi spune totul?

– Pentru că e mai bine să nu ştii totul.

– Totuşi, ar fi minunat.

– Zău? Cînd a fost ultima dată cînd un criminal ţi-a spus totul?

– Ciudat, dar nu te pot vedea ca pe un criminal.

– Atunci, ce sînt?

– Un prieten, poate.

– Munca ta va fi mai uşoară dacă mă consideri un criminal.

Sandy luă actele de înţelegere de pe masă şi se îndreptă spre uşă.

– Sînt obosit şi mă duc să mă culc. Mă întorc mîine şi atunci îmi vei spune totul.

Deschise uşa şi ieşi.

Urmăritorii fuseseră observaţi pentru prima dată de către Guy, cu două zile mai devreme, pe cînd plecau de la cazino. O figură cunoscută se întorsese puţin prea repede într-o parte. Apoi, o maşină îi urmărise mult prea agresiv. Guy avea experienţă în asemenea lucruri şi vorbise despre asta cu Benny care, din întîmplare, se afla la volan. Precis că sînt agenţi federali, spusese Guy. Cine alţii s-ar interesa de ei?

Au hotărît să plece din Biloxi. Au decuplat telefoanele din apartamentul închiriat. I-au trimis acasă pe ceilalţi băieţi.

Au aşteptat pînă la lăsarea întunericului. Guy a pornit cu o maşină spre est, spre Mobile, unde avea să-şi petreacă noaptea uitîndu-se în urmă, pentru ca apoi, de dimineaţă, să ia un avion. Benny a plecat spre vest, de-a lungul Coastei, pe autostrada 90, a traversat lacul Ponchartrain şi a intrat în New Orleans, oraş pe care îl cunoştea foarte bine. A fost foarte atent, dar nu a văzut pe nimeni în spatele lui. A mîncat o porţie de moluşte în Cartierul Francez, apoi a luat un taxi spre aeroport. A luat avionul spre Memphis, apoi spre O'Hare unde a stat ascuns, cea mai mare parte a nopţii, în sala de aşteptare a aeroportului. Dimineaţa, a plecat mai departe, spre New York.

Agenţii FBI se aflau în Boca Raton, pîndind în faţa casei lui. Iubita lui suedeză era încă acolo. Îşi imaginau că va pleca foarte curînd – şi femeia era mult mai uşor de urmărit.

36

Nici o eliberare nu fusese vreodată mai simplă. Eva părăsi centrul de detenție, în deplină libertate, la 8.30 dimineața, îmbrăcată cu aceeași pereche de jeans și aceeași bluză încheiată cu nasturi, pe care le purtase cînd sosise acolo. Paznicii erau cumsecade; funcționarii – surprinzător de eficienți, mai mult chiar, supraveghetorul îi ură drum bun. Mark Birck o conduse pînă la mașina lui, un Jaguar frumos, model mai vechi, pe care îl curățase lună pentru această ocazie. Avocatul făcu un semn cu capul în direcția celor două persoane care îi escortau. Sînt agenți FBI, îi explică el, arătînd spre cei doi bărbați care așteptau într-o mașină, în apropiere.

– Am crezut că am scăpat de ei, spuse fata.

– Încă nu.

– Trebuie cumva să le fac cu mîna, în semn de salut?

– Nu. Trebuie să urci în mașină, nimic mai mult.

Mark îi deschise portiera, apoi o închise cu grijă după ea, admirînd, pentru o clipă, strălucirea capotei proaspăt date cu ceară și îndreptîndu-se spre scaunul șoferului.

– Am o scrisoare trimisă de Sandy McDermott prin fax, îi spuse el, pornind motorul și plecînd în marșarier. Poți s-o deschizi.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La aeroport. Acolo te așteaptă un mic avion privat.

– Ca să mă ducă, unde?

– La New York.

– Şi de acolo, unde?

– La Londra, cu un Concorde.

Se aflau pe o stradă aglomerată, cu agenţii FBI în urma lor.

– De ce ne urmăresc? se interesă ea.

– Pentru protecţie.

Eva închise ochii şi îşi frecă fruntea, gîndindu-se la Patrick, aflat în acea cameră mică de spital, plictisit, cumpănind în ce direcţie să o trimită. Apoi observă telefonul din maşină.

– Se poate? întrebă ea, ridicînd receptorul.

– Bineînţeles.

Birck conducea prudent, cu ochii pe oglinda retrovizoare, de parcă în maşină s-ar fi aflat însuşi preşedintele.

Eva dădu un telefon în Brazilia şi, vorbind în limba ei maternă, schimbă cîteva cuvinte, printre lacrimi, cu tatăl ei, graţie legăturilor prin satelit. Paulo era sănătos, ca şi ea, de altfel. Amîndoi fuseseră eliberaţi, deşi ea nu îi spuse unde îşi petrecuse ultimele trei zile. Răpirea nu fusese atît de cumplită, glumi el. Fusese foarte bine tratat; nici nu se atinseseră de el. Ea îi promise să se întoarcă acasă în curînd. Treburile din Statele Unite erau aproape încheiate şi îi era foarte dor de casă.

Birck asculta fără să vrea, deşi nu înţelegea nici o iotă. Cînd fata închise şi îşi termină de şters lacrimile, el îi spuse:

– Ai cîteva numere de telefon în scrisoare, în caz că te opreşte din nou cineva la vamă. Alerta FBI a fost ridicată şi ei au fost de acord să-ţi permită să călătoreşti cu acelaşi paşaport în următoarele şapte zile.

Ea îl ascultă, dar nu rosti nici un cuvînt.

– Mai ai şi un număr de la Lomdra, dacă se întîmplă ceva la aeroportul Heathrow.

Pînă la urmă, Eva deschise scrisoarea. Era de la Sandy, pe o foaie cu antetul avocatului. La Biloxi, lucrurile se desfăşurau rapid şi bine. O ruga să-l sune cînd ajunge la aeroportul Kennedy. Avea alte instrucţiuni pentru ea.

Cu alte cuvinte, dorea să-i spună lucruri pe care domnul Birck, pe moment de faţă, nu trebuia să le audă.

Maşina opri în faţa intrării în aeroportul privat, aflat la nord de aeroportul internaţional Miami. Agenţii FBI rămaseră în maşina lor, iar Birck o conduse în clădire. Piloţii o aşteptau. Îi arătară un elegant avion cu reacţie aflat chiar la ieşirea pe pistă, gata să o ducă oriunde dorea. Duceţi-mă la Rio, îi venea să le spună. Vă rog, la Rio!

Îi strînse mîna lui Birck, îi mulţumi pentru că fusese atît de amabil cu ea şi urcă în avion. Nu avea bagaje. Nimic altceva, în afară de ce avea pe ea. Patrick va plăti scump pentru asta. Lasă să meargă la Londra; numai să-şi petreacă o zi prin magazinele de pe străzile Bond sau Oxford. Va avea mai multe haine decît putea duce acest avion.

La o oră atît de matinală, J. Murray părea extrem de obosit şi răvăşit. Reuşi să adreseze un salut secretarei care îi deschise uşa şi acceptă oferta de a bea o cafea, neagră şi tare. Sandy îl întîmpină imediat, îi luă jacheta şifonată şi îl conduse într-o cameră de primire unde luară loc şi începură să discute contractul de partaj.

– E mult mai bine aşa, spuse Sandy, cînd termină de citit proiectul.

Trudy semnase deja angajamentul. J. Murray nu mai suporta ideea de a o revedea, pe ea şi pe amantul ei subţirel. Trudy şi Lance se luaseră la harţă cu o zi înainte, în biroul lui. J. Murray avusese de-a face cu divorţuri murdare mulţi ani pînă atunci şi putea pune pariu că zilele lui Lance lîngă Trudy erau numărate. Presiunea financiară o distrugea.

– Îl vom semna, spuse Sandy.

– Sigur, de ce nu? Doar primiţi tot ce aţi dorit.

– E o înţelegere corectă, în situaţia dată.

– Da, mă rog, mă rog...

– Uite ce, Murray, au apărut lucruri noi în legătură cu clienta dumitale şi procesul intentat împotriva ei de Northern Case Mutual.

– Abia aştept să le aud.

– Da, sînt multe detalii fără nici un fel de relevanţă pentru clienta dumitale, dar esenţialul este că Northern Case Mutual a fost de acord să-şi retragă acţiunea împotriva lui Trudy.

J. Murray rămase nemişcat cîteva clipe, cu gura căscată. Era cumva vorba de o glumă?

Sandy întinse mîna după nişte acte – un exemplar al acordului cu Northern Case Mutual. Anumite paragrafe mai delicate erau deja înnegrite, dar J. Murray avea, oricum, destul de citit.

– Glumeşti, murmură el, luînd documentul. Trecu rapid peste pasajele înnegrite, fără urmă de curiozitate şi ajunse în punctul cel mai important – două paragrafe, lăsate neatinse de către cenzor. Citi exprimarea limpede şi precisă care solicita retragerea imediată a acţiunii judiciare împotriva clientei sale.

Puţin îi păsa ce se întîmplase. Patrick era înconjurat de un mister impenetrabil, iar J. Murray nu avea de gînd să înceapă să pună întrebări.

– Ce surpriză plăcută, spuse el.

– M-am gîndit eu că o să-ţi placă.

– Ea păstrează totul?

– Tot ce i-a mai rămas.

J. Murray reciti documentul pe îndelete.

– Pot să-l păstrez? întrebă el.

– Nu. Este confidenţial. Dar astăzi va fi introdusă o moţiune pentru retragerea acţiunii şi îţi voi transmite o copie prin fax.

– Mulţumesc.

– Mai e încă o problemă, spuse Sandy, dîndu-i lui J. Murray un exemplar al acordului cu Monarch-Sierra, de asemenea cenzurată. Uită-te la pagina patru, al treilea paragraf.

J. Murray citi frazele în care se stabilea deschiderea unui fond tutelar, în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari, în beneficiul micuţei Ashley Nicole Lanigan. Sandy McDermott era numit tutore. Banii urmau să fie folosiţi pentru sănătatea şi educaţia fetiţei şi sumele folosite urmau să-i fie predate la împlinirea vîrstei de treizeci de ani.

– Nu mai ştiu ce să spun, şopti J. Murray, dar se gîndea deja ce impresie va face această informaţie şi cum ar putea s-o folosească mai bine, la el, la birou.

Sandy făcu un gest cu mîna, ca şi cum nu merita atîtea laude.

– Mai e ceva? întrebă J. Murray, zîmbind cu toată gura. Alte bunătăţi?

– Asta e tot. Divorţul e încheiat. A fost o plăcere să lucrăm împreună.

Îşi strînseră mîinile şi J. Murray plecă, cu sufletul mai uşor. Singur, în lift, mintea îi lucra febril. Îi va spune lui Trudy cît de dur fusese cu nemernicii, cum se săturase de pretenţiile lor revoltătoare, cum se impusese în discuţie şi îi ameninţase cu procese distrugătoare, pînă cînd ei cedaseră şi le făcuseră concesii. Avusese multe cazuri de genul ăsta şi, de fapt, era recunoscut pentru bravadele sale la curte.

La naiba cu acuzaţiile de adulter! La naiba cu fotografiile în pielea goală! Clienta lui greşise, dar avea totuşi dreptul să fie tratată corect. Era vorba, la urma urmelor, de un copil nevinovat, care trebuia protejat!

Îi va spune cum oponenţii cedaseră şi bătuseră în retragere. El le ceruse instituirea unui fond tutelar pentru copil, iar Patrick se frînsese sub greutatea propriei sale vinovăţii. Poftim, insistaseră ei, luaţi un sfert de milion de dolari.

Iar el se va lupta ca un leu, se va lupta cu ei pînă la ultima suflare, pentru a proteja bunurile clientei sale, care nu făcuse nici un rău cînd luase cele două milioane şi jumătate. De frică, ceilalţi cedaseră şi nu ştiuseră cum să salveze banii lui Trudy mai repede. Aceste detalii erau neclare pentru moment, dar avea de mers o oră cu maşina, timp destul pentru a lucra la povestea lui.

Pînă la birou, avea să devină o victorie magnifică.

La ghişeul Concorde de la aeroportul Kennedy, funcţionarul ridică din sprîncene, văzînd că fata nu avea bagaje. Chemă un supraveghetor şi începură să discute în şoaptă, în timp ce Eva se chinuia să-şi controleze nervii. N-ar mai fi rezistat încă unei

arestări. Îl iubea pe Patrick, dar momentele prin care trecuse depășeau, cu mult, limitele oricărei istorii romanțate. Nu era mult de cînd începuse o carieră promițătoare, într-un oraș pe care îl iubea. Apoi, apăruse Patrick.

Dintr-o dată, se văzu înconjurată de zîmbete britanice. I se indică drumul spre sala de așteptare Concorde, unde luă o cafea și sună la numărul lui Sandy din Biloxi.

– Toate bune? o întrebă el, auzindu-i glasul.

– Da, Sandy. Sînt la aeroportul Kennedy, în drum spre Londra. Ce mai face Patrick?

– Foarte bine. Am ajuns la o înțelegere cu agenții federali.

– Cît trebuie să plătim?

– O sută treisprezece milioane, răspunse el și așteptă reacția ei. Patrick nu ripostase în nici un fel la aflarea sumei ce trebuia returnată. Ea făcu la fel.

– Cînd? a fost ce îi spuse.

– Voi avea instrucțiunile cînd vei ajunge la Londra. Ți-am rezervat o cameră la Four Seasons, pe numele de Leah Pires.

– Eu însămi!

– Mă suni cînd ajungi acolo?

– Spune-i lui Patrick că încă îl mai iubesc, chiar și după ce am stat la închisoare.

– Mă văd cu el în seara asta. Ai grijă ce faci.

– Ciao.

Cum orașul era plin de personalități, Mast nu putu rezista ispitei de a-i impresiona. Cu o seară mai înainte, după ce primiseră documentele și înregistrările, aranjase ca oamenii săi să vorbească la telefon cu fiecare din membrii marelui juriu federal, anunțîndu-i despre o întîlnire de urgență. Împreună cu cinci dintre asistenții săi de la Procuratură, lucrase cu FBI-ul la sortarea și indexarea documentelor. Plecase de la birou la trei dimineața și se întorsese acolo cinci ore mai tîrziu.

Întîlnirea cu membrii juriului federal era programată pentru ora douăsprezece, cînd urmau să ia masa împreună. Hamilton Jaynes hotărî să rămînă pe acolo, să vadă ce se întîmplă, la fel

ca şi Sprawling, reprezentantul procurorului general. Patrick era singurul martor care urma să fie audiat.

Conform înţelegerii, nu-i puseseră cătuşe la mîini. L-au ascuns în spatele unei maşini a Biroului, fără însemnele acestuia, şi l-au strecurat în clădirea Curţii federale din Biloxi pe o uşă laterală. Era însoţit de Sandy. Patrick purta o pereche de pantaloni kaki largi, tenişi şi un tricou, toate cumpărate de Sandy pentru el. Era palid şi slab, dar mergea fără vreo dificultate evidentă. De fapt, Patrick se simţea minunat.

Cei şaisprezece juraţi se aşezară de jur împrejurul unei mese mari, pătrate, astfel că măcar jumătate dintre ei stăteau cu spatele spre uşa pe care Patrick intră zîmbind. Cei aflaţi cu spatele se întoarseră repede. Jaynes şi Sprawling stăteau într-un colţ, intrigaţi de prima apariţie a domnului Lanigan.

Patrick se aşează la capătul mesei, în scaunul martorului şi profită de acel moment. A fost nevoie ca Mast să insiste puţin ca el să-şi spună povestea, sau măcar o parte din ea. Era relaxat şi vioi, în parte pentru că juriul nu se mai putea atinge de el. Reuşise să se elibereze de tentaculele oricărei legi federale.

Începu să vorbească despre firma de avocatură, despre partenerii săi şi felul lor de a fi, despre clienţi, obiceiuri de muncă şi, puţin cîte puţin, ajunse la Aricia.

Mast îl opri şi îi înmînă un document pe care Patrick îl identifică drept un contract între firmă şi Aricia. Avea patru pagini, dar se reducea la acordul firmei de a primi o treime din orice sumă obţinută de Aricia ca urmare a acţiunii sale împotriva companiei Platt & Rockland.

– Cum aţi obţinut acest document? îl întrebă Mast.

– A fost tipărit de secretara domnului Bogan. Computerele noastre erau legate, aşa că l-am scos de acolo, pur şi simplu.

– Acesta este motivul pentru care această copie nu este semnată?

– Exact. Originalul se află, probabil, în dosarul domnului Bogan.

– Aveaţi acces la biroul domnului Bogan?

– Limitat, răspunse Patrick şi explică zelul lui Bogan pentru păstrarea secretelor sale. Discuţia alunecă spre problema accesului în celelalte birouri, apoi spre fascinanta poveste a aventurilor lui Patrick în lumea înaltei tehnologii a sistemelor de urmărire. Cum avea bănuieli în legătură cu Aricia, se hotărîse să adune cît mai multe informaţii. Învăţase totul despre urmărirea cu mijloace electronice. Intrase în memoria celorlalte computere ale firmei. Ascultase bîrfele. Trăsese de limbă secretarele şi asistenţii. Verificase hîrtiile aruncate la coş în camera unde se afla computerul. Lucrase multe ore suplimentare, în speranţa de a găsi uşi deschise.

După două ore, Patrick ceru o băutură răcoritoare. Mast anunţă o pauză de cincisprezece minute. Timpul trecuse foarte repede, pentru că participanţii erau captivaţi.

Cînd martorul se întoarse de la toaletă, toţi cei prezenţi îşi reluară repede locurile, nerăbdători să asculte urmarea. Mast îi puse întrebări despre acuzaţia împotriva firmei Platt & Rockland, iar Patrick o prezentă în linii mari.

– Domnul Aricia s-a dovedit un maestru. A pus la punct un plan de dublă încărcare a preţurilor, reuşind totuşi să arunce vina asupra echipei cu care lucra. El a fost omul din umbră, care a determinat depăşirea costurilor.

Mast aşează un teanc de documente în dreapta lui Patrick. Acesta luă unul din ele şi, dintr-o singură privire, îşi dădu seama despre ce era vorba.

– Acesta este un exemplu al orelor de lucru false pentru care primea bani şantierul naval New Coastal. E un rezumat pe computer al lucrărilor efectuate într-o săptămînă din iunie 1988. Cuprinde o listă de optzeci şi patru de angajaţi, toţi cu nume false şi arată sumele primite de ei pentru acea săptămînă. Totalul este de şaptezeci şi unu de mii de dolari.

– Cum au fost alese aceste nume? întrebă Mast.

– La acea vreme, New Coastal avea opt mii de angajaţi. Au fost alese numele de familie cele mai comune – Jones, Johnson, Miller, Green, Young – şi li s-a schimbat prima iniţială.

– Cîte ore de muncă au fost falsificate?

– Conform datelor lui Aricia, suma s-a ridicat la nouăsprezece milioane de dolari, într-o perioadă de patru ani.

– Domnul Aricia ştia că se făcuse un fals?

– Da, el a introdus acel plan.

– Şi de unde ştiţi acest lucru?

– Unde sînt înregistrările?

Mast îi dădu o foaie de hîrtie pe care se afla lista înregistrărilor, care cuprindeau mai mult de şaizeci de discuţii. Patrick o studie cam un minut.

– Cred că e înregistrarea cu numărul 17, spuse el.

Asistentul procurorului federal care primise în grijă casetele o aduse pe aceea cu numărul 17 şi o introduse în casetofonul aşezat în centrul mesei.

– Este vorba de o discuţie între Dough Vitrano şi Jimmy Havarac, doi dintre parteneri, spuse Patrick. Discuţia a avut loc în biroul lui Vitrano în 3 mai 1991.

Apăsă pe buton şi toţi cei prezenţi rămaseră nemişcaţi, aşteptînd derularea discuţiei.

PRIMA VOCE – Cum se pot strînge nouăspreze milioane de dolari din salarii false?

– Acesta este Jimmy Havarac, spuse repede Patrick.

A DOUA VOCE - N-a fost greu.

– Iar acesta e Dough Vitrano, explică Patrick.

VITRANO – Salariile acopereau cincizeci de milioane pe an. În patru ani înseamnă peste două sute de milioane. Aşa că au aplicat o creştere de zece procente. S-a pierdut în hîrţoage.

HAVARAC – Şi Aricia ştia?

VITRANO – Ştia?! La naiba, el a aranjat treaba.

HAVARAC – Nu-mi vine să cred, Dough.

VITRANO – Totul e fals, Jimmy. Cererea lui e un fals, din toate punctele de vedere. Orele de muncă, facturile umflate, dubla şi tripla încărcare a costurilor pentru piese scumpe. Totul. Aricia şi-a făcut planul de la bun început şi a avut norocul să lucreze pentru o companie care păcălea guvernul de mult timp. Ştia cum se lucrează acolo. Ştia cum lucrează

Pentagonul. Şi a fost suficient de viclean să pună la punct această schemă.

HAVARAC – Ţie cine ţi-a spus?

VITRANO – Bogan. Aricia i-a spus totul lui Bogan. Bogan i-a spus totul senatorului. Dacă ne ţinem gura şi îi facem jocul, vom ajunge toţi milionari.

Conversaţia încetă şi caseta, pregătită de Patrick cu ani în urmă, ajunse la sfîrşit.

Juraţii se holbau la casetofon.

– Putem să auzim mai mult? întrebă unul dintre ei.

Mast ridică din umeri şi se întoarse spre Patrick, care spuse:

– Cred că ar fi o idee minunată.

Cu comentariul paralel făcut de Patrick şi analiza sa destul de colorată, le trebuiră aproape trei ore să asculte înregistrările. Cea din „debara" fusese lăsată la urmă şi a fost repetată de patru ori, pînă cînd juraţii au acceptat să se oprească. La ora şase, comandară cina de la un local din apropiere.

La ora şapte, lui Patrick i se permise să plece.

La masă, Mast puse în discuţie cîteva din documentele cele mai elocvente. Făcu referire la diferite legi federale aplicabile. Din moment ce vocile escrocilor fuseseră atît de bine prinse pe casete, conspiraţia era dată în vileag.

La opt şi jumătate, marele juriu federal votă în unanimitate punerea sub acuzare a numiţilor Benny Aricia, Charles Bogan, Dough Vitrano, Jimmy Havarac şi Ethan Rapley, pentru conspiraţie şi fraudă în baza Actului de pretenţii false. Dacă erau găsiţi vinovaţi, aveau şanse să primească, fiecare, pînă la zece ani de închisoare şi o amendă de pînă la cinci sute de mii de dolari.

Senatorul Harris Nye, socotit participant la conspiraţie, nu a fost, pentru moment, condamnat. Era o decizie temporară, care avea să fie schimbată, foarte probabil, cu una mult mai gravă. Sprawling, Jaynes şi Maurice Mast au pus la punct o strategie prin care urmăreau să prindă mai întîi peştii mai mici, pentru ca apoi să facă presiuni asupra lor şi să pună mîna pe cel mare.

Pregăteau un atac puternic asupra lui Rapley şi Havarac, pentru că ura lor faţă de Charles Bogan era bine cunoscută.

Marele juriu îşi încheie şedinţa la ora nouă. Mast avu o discuţie cu şeriful federal şi stabili că arestările urmau să aibă loc a doua zi, dis-de-dimineaţă. Jaynes şi Sprawling îşi rezervară bilete pentru un zbor mai tîrziu, de la New Orleans înapoi spre capitală.

37

– La un moment dat m-am ocupat de un accident de mașină, chiar după ce m-am angajat la firmă. S-a întîmplat pe autostrada 49, în districtul Stone, în apropiere de Wiggins. Clienții noștri mergeau spre nord, cînd le-a ieșit în față un camion cu remorcă, venit de pe un drum secundar. Mașina s-a făcut praf. Trei persoane se aflau în mașină; șoferul a murit, soția lui a fost grav rănită, iar copilul, aflat pe bancheta din spate, s-a ales cu un picior rupt. Camionul era proprietatea unei companii producătoare de hîrtie, avea o asigurare foarte solidă, așa că aveam șanse să construim un caz frumușel. Cazul mi-a fost dat mie, iar eu l-am primit cu amîndouă mîinile, pentru că eram nou în firmă. Nu exista nici o îndoială asupra vinovăției șoferului camionului, dar acesta, deși nu pățise nimic, pretindea că mașina clientului nostru avea viteză mare. Aceasta a devenit problema centrală – cu ce viteză mergea șoferul care murise? Specialistul care a făcut reconstituirea din partea noastră estima o viteză de nouăzeci de kilometri pe oră, ceea ce nu era prea rău. Limita pe autostradă e de optzeci, dar toată lumea merge cu cel puțin nouăzeci. Clienții mei se îndreptau spre Jackson, să-și viziteze familia și nu se grăbeau.

Specialistul din partea firmei de asigurare a camionului estimase viteza șoferului meu la o sută zece și asta, bineînțeles,

ne-ar fi afectat destul de mult acțiunea. Orice juriu își arată nemulțumirea la o depășire de viteză de treizeci de kilometri pe oră. Am găsit un martor, un bătrîn care fusese al doilea sau al treilea sosit la locul accidentului. Numele lui era Clovis Goodman, în vîrstă de optzeci și unu de ani, orb de un ochi și cu vederea afectată la celălalt.

– Chiar așa? întrebă Sandy.

– Nu, dar nu vedea egal cu amîndoi ochii. Continua să șofeze și, în ziua aceea, gonea pe șosea cu Chevroletul său „papuc" fabricat în 1968, cînd mașina noastră l-a depășit. Apoi, chiar după următorul deal, bătrînul Clovis a ajuns la locul accidentului. Clovis era un om foarte cumsecade, locuia singur, nu avea rude apropiate, era uitat și ignorat de toată lumea și vederea acestui accident l-a răscolit profund. A încercat să ajute victimele și a mai rămas o vreme prin preajmă, după care a plecat. N-a spus nimănui nimic. Era prea necăjit. Mai tîrziu, mi-a spus că n-a dormit o săptămînă.

În orice caz, am aflat că unul din martorii sosiți ulterior filmase pe video locul accidentului, în prezența ambulanțelor, poliției și mașinilor de pompieri. Circulația fusese deviată, lumea se plictisea și, ce să-i faci! unii filmează orice, așa că noi am împrumutat caseta respectivă. Un asistent a analizat imaginile și și-a notat toate plăcuțele de înregistrare ale mașinilor prezente. Mai tîrziu a discutat cu proprietarii, încercînd să descopere eventualii martori. Așa l-am găsit pe Clovis. El ne-a spus că a văzut accidentul, dar că era prea necăjit ca să vorbească despre asta. Eu l-am întrebat dacă aș putea să-i fac o vizită și a acceptat.

Clovis locuia la țară, departe de Wiggins, într-o casă mică, albă, pe care o construise împreună cu soția lui, înainte de război. Ea murise de mai mulți ani. Avea un copil, un fiu care plecase în lume. Avea doi nepoți, unul în California și altul în apropiere de Hattiesburg. Nu îi văzuse de multă vreme. Am aflat toate astea în prima noastră oră de discuții. Clovis era un bătrîn însingurat și, la început, a fost mai morocănos, ca și cum n-ar fi avut încredere în avocați și nu i-ar fi convenit să-și piardă timpul, dar n-a trecut prea mult pînă ce a pus apa la fiert pentru cafea și

a început să-mi povestească secretele familiei. Ne-am aşezat pe verandă, pe cîte un balansoar, mîngîiaţi pe la picioare de vreo zece pisici şi am vorbit despre orice, în afară de accident. Din fericire, era duminică, aşa că puteam să-mi pierd timpul şi să nu-mi fac griji din pricina serviciului. Era un povestitor minunat. Criza financiară era subiectul său preferat; la fel şi războiul. După vreo două ore, am adus vorba, în sfîrşit, despre accident, iar el a rămas tăcut, s-a întristat şi mi-a şoptit că, deocamdată, pur şi simplu nu poate vorbi despre asta. Mi-a spus că ştie ceva important, dar că nu era momentul să-mi spună ce anume. L-am întrebat cu ce viteză mergea cînd a fost depăşit de maşina clientului nostru. El mi-a răspuns că n-a depăşit nici un moment şaizeci de kilometri pe oră. L-am întrebat dacă puteam estima viteza maşinii noastre, dar el a dat din cap, atîta tot.

După două zile, am trecut pe la el, spre seară şi ne-am aşezat din nou pe verandă, pentru o nouă serie de povestiri de război. La şase fix, Clovis mi-a spus că-i e foame şi m-a întrebat dacă nu doresc să-l însoţesc la cină. Pe atunci eram necăsătorit, aşa că am pornit. Eu eram la volan, bineînţeles, iar el vorbea. Am luat nişte peşte gras, într-un local unde, pentru şase dolari, puteai mînca atît cît doreai. Clovis mînca foarte încet, cu bărbia aproape lipită de farfurie. Chelneriţa a pus nota de plată pe masă şi Clovis nici nu s-a uitat la ea. A rămas acolo zece minute. El vorbea fără încetare, cu gura plină. Eu m-am gîndit că merita să plătesc cina, dacă Clovis accepta, pînă la urmă, să depună mărturie. În cele din urmă am plecat şi, pe drum spre casa lui, m-a anunţat că vrea o bere, numai una, pentru vezică şi, ca din întîmplare, tocmai treceam pe lîngă un magazin de ţară. Am parcat. El nici nu s-a mişcat, aşa că tot eu am cumpărat şi berea. Am plecat mai departe, ne-am băut berea, iar el mi-a spus că ar dori să-mi arate locul unde a crescut. Nu era departe, mi-a spus. Un drum de ţară, apoi altul şi, după douăzeci de minute, nici nu mai ştiam unde mă aflu. Clovis nu vedea prea bine. Avea nevoie de încă o bere, tot pentru vezică. Am cerut lămuriri despre drum de la un vînzător dintr-un magazin local şi, cu Clovis alături, am pornit la drum. Mă punea să merg cînd într-o parte, cînd în alta

şi, în cele din urmă, am găsit oraşul Necaise Crossing din districtul Hancock. După ce l-am găsit, mi-a spus că ne putem întoarce acasă. Uitase partea despre casa copilăriei. Altă bere. Alte lămuriri despre drum, de la vînzătorii de prin magazine.

Ajunşi aproape de casa lui, mi-am dat seama unde mă aflam şi am început să-l întreb despre accident. Mi-a răspuns că era încă prea dureros ca să vorbească despre asta. L-am ajutat să intre în casă şi a căzut pe canapea, începînd să sforăie. Era aproape miezul nopţii. Cam aşa au decurs lucrurile timp de o lună. Ne legănam pe verandă. Mîncam peşte în fiecare marţi. Făceam cîte o excursie pe şosea, spre binele vezicii lui. Poliţa de asigurare ajungea pînă la două milioane. Cazul nostru merita toţi banii şi, deşi Clovis nu ştia, mărturia lui devenea cu fiecare zi mai importantă. M-a asigurat că nimeni nu mai luase legătura cu el pentru accident, aşa că era esenţial să aflu faptele înainte ca tipii de la asigurări să-l găsească pe Clovis.

– Cît timp trecuse de la accident? întrebă Sandy.

– Patru sau cinci luni. Într-o bună zi, am insistat. I-am spus că ajunsesem într-un punct important al procesului şi că era timpul să răspundă la nişte întrebări. Mi-a răspuns că era pregătit. L-am întrebat cu ce viteză mergea maşina clientului nostru cînd l-a depăşit. El mi-a răspuns că fusese cumplit să-i vadă răniţi în asemenea hal, mai ales pe băieţel, zdrobit şi sîngerînd. Sărmanul bătrîn avea lacrimi în ochi. După cîteva minute, l-am întrebat din nou: Clovis, poţi spune, cu aproximaţie, cu ce viteză a trecut maşina pe lîngă tine? El mi-a răspuns că ar dori, desigur, să ajute familia. Vor aprecia acest lucru, i-am spus. În acel moment, m-a privit drept în ochi şi mi-a spus: Tu cam cu cît crezi că mergeau?

I-am răspuns că, după părerea mea, aveau cam optzeci la oră. Clovis mi-a răspuns: Atunci, atîta era. Optzeci la oră. Eu mergeam cu şaptezeci şi abia au reuşit să mă depăşească.

Am mers la proces şi Clovis Goodman a fost cel mai bun martor pe care l-am văzut vreodată. Era bătrîn, umil dar înţelept şi perfect credibil. Juriul a ignorat toate reconstituirile imaginare

făcute pînă atunci şi şi-a bazat verdictul pe mărturia lui Clovis. Ne-au dat două milioane şi trei sute de mii.

Am ţinut legătura cu el. I-am făcut testamentul. Nu avea multe bunuri; doar casa şi trei hectare de pămînt, plus şapte mii de dolari în bancă. La moartea sa, dorea să vîndă totul şi banii să fie donaţi organizaţiei „Fiicele Confederaţiei". N-a amintit nici o rudă în testament. Nepotul din California plecase de douăzeci de ani. Nepoata din Hattiesburg nu-l mai căutase de la absolvirea liceului, în 1968, cînd îi trimisese o invitaţie la serbare. El nu se dusese şi nici nu-i trimisese vreun cadou. Vorbea rar, dar eu ştiam că şi-ar fi dorit să aibă legături cu familia.

Pe urmă s-a îmbolnăvit şi nu putea să se îngrijească singur, aşa că l-am internat într-un azil de bătrîni din Wiggins. I-am vîndut casa şi pămîntul şi am avut grijă de toate problemele lui financiare. La vremea aceea, eram singurul lui prieten. Îi trimiteam vederi şi cadouri şi, ori de cîte ori ajungeam la Hattiesburg sau Jackson, mă opream să-l vizitez, rămînînd cu el cît puteam de mult. Cel puţin o dată pe lună, mergeam să-l iau de la azil şi îl duceam la acelaşi restaurant pescăresc. Pe urmă, mergeam cu maşina la plimbare. După o bere sau două, începea să povestească. Într-o zi, l-am luat la pescuit – numai eu şi Clovis într-o barcă, opt ore şi n-am mai rîs niciodată ca atunci.

În noiembrie 1991 a făcut pneumonie şi a fost la un pas de moarte. Asta l-a cam speriat. M-a rugat să schimbăm testamentul. Dorea să lase nişte bani bisericii de care aparţinea, iar restul, membrilor rămaşi în organizaţia Confederaţiei. Şi-a ales un loc la cimitir, a făcut aranjamentele necesare pentru înmormîntare. Eu am venit cu ideea introducerii unei prevederi prin care să se arate că nu doreşte să fie ţinut în viaţă cu ajutorul unor aparate medicale. I-a plăcut şi a insistat ca eu să fiu desemnat pentru decuplarea aparatelor, după consultarea cu doctorii, bineînţeles. Clovis se plictisea la azil, de viaţa în singurătate, obosise de viaţă. Spunea că e împăcat cu Dumnezeu şi gata de moarte.

O nouă pneumonie l-a doborît la începutul lui ianuarie 1992. Am aranjat să fie transferat la spitalul de aici, din Biloxi, ca să îl pot veghea. Treceam pe la el în fiecare zi şi am fost singurul său

vizitator. Nici un alt prieten. Nici o rudă. Nici un preot. Nici o altă persoană în afară de mine. Se simțea din ce în ce mai rău și am înțeles că nu va mai părăsi viu spitalul. A intrat în comă și nu și-a mai revenit. L-au conectat la un aparat respirator și, după o săptămînă, doctorii au decis că intrase în moarte clinică. Împreună cu trei doctori, am recitit testamentul și apoi am decuplat aparatul.

– Cînd se întîmpla asta?

– Pe 6 februarie 1992.

Sandy expiră brusc, închise ochii și dădu încet din cap.

– Clovis nu a dorit să i se facă o slujbă la biserică, pentru că știa că nu va veni nimeni. L-am îngropat într-un cimitir de la periferia orașului Wiggins. Eu am fost acolo și i-am purtat sicriul pe umeri. Veniseră și vreo trei văduve, care plîngeau de zor, dar am avut impresia că făcuseră același lucru, la toate înmormîntările din ultimii cincizeci de ani. Preotul era acolo și a chemat cinci diaconi mai vîrstnici, pentru a purta sicriul. Erau prezente încă două persoane – în total eram doisprezece. După o scurtă ceremonie, Clovis a fost coborît în mormînt.

– Sicriul era extrem de ușor, nu? întrebă Sandy.

– Într-adevăr.

– Unde era Clovis?

– Spiritul său se unea cu sfinții.

– Unde era trupul lui?

– Pe veranda cabanei mele, într-un frigider.

– Nebunule!

– N-am omorît pe nimeni, Sandy. Bătrînul Clovis cînta imnuri cu îngerii cînd rămășițele lui au luat foc. Mi-am imaginat că n-o să se supere.

– Tu îți găsești întotdeauna scuze pentru orice, nu?

Patrick nu răspunse. Rămase cu picioarele atîrnate peste marginea patului, la cîțiva centimetri de podea.

Sandy măsură camera în lung și în lat cîteva clipe, apoi se sprijini de perete. Era prea puțin ușurat, după ce aflase că prietenul său nu omorîse pe nimeni. Gîndul că dăduse foc unui cadavru îi părea aproape la fel de respingător.

– Să auzim şi restul, spuse Sandy. Sînt sigur că te-ai gîndit la toate.

– Am avut timp să mă gîndesc, într-adevăr.

– Te ascult.

– În Mississippi există o lege cu privire la furtul cadavrelor, dar eu nu aveam cum să intru sub incidenţa ei. Nu l-am furat pe Clovis din groapă. L-am luat înainte, direct din sicriu. Există încă o prevedere, cu privire la mutilarea unui cadavru şi e singura de care Parrish mă poate acuza. E un delict care se pedepseşte cu pînă la un an de închisoare. Îmi închipui că e singura variantă pe care o pot folosi şi cred că Parrish va insista din toate puterile să primesc pedeapsa maximă.

– Nu te poate lăsa să scapi de tot.

– Nu, într-adevăr. Dar fii atent, el nu poate afla despre Clovis decît dacă îi spun eu, însă trebuie să-i spun înainte de a-şi retrage acuzaţiile de omor. Acum, una e să-i spun de Clovis şi alta ar fi să depun mărturie în proces. Nu poate să mă oblige să depun mărturie, dacă mă acuză de mutilare. Va fi disperat să mă acuze de ceva, pentru că, aşa cum spuneai tu, nu mă poate lăsa să scap de tot. Mă poate acuza, dar nu mă poate condamna, pentru că eu sînt singurul martor şi nu are cum să dovedească faptul că trupul ars era al lui Clovis.

– L-ai înfundat pe Parrish din toate punctele de vedere.

– Corect. Am scăpat de acuzaţiile federale şi, cînd vom lansa bomba asta, Parrish va fi disperat să mă înfunde pentru ceva. Altfel, am scăpat.

– Deci, care e planul tău?

– E simplu. Îl ajutăm pe Parrish, permiţîndu-i să-şi păstreze reputaţia. Tu te duci la nepoţii lui Clovis, le spui adevărul, le oferi nişte bani. Categoric, au dreptul să-mi intenteze proces la aflarea adevărului şi putem presupune că aşa vor face. Procesul lor nu valorează prea mult, pentru că puţin le-a păsat de bătrîn cît a fost în viaţă, dar e foarte probabil să intenteze proces. Le tăiem elanul. Ajungem la un acord cu ei, fără publicitate şi, în schimbul banilor, ei sînt de acord să-i ceară lui Parrish să renunţe la acuzaţii.

– Tu şi nenorocitele tale de aranjamente!

– Mulţumesc. De ce crezi că n-o să meargă?

– Parrish te poate pune sub acuzare, indiferent de dorinţa familiei.

– Dar n-o să facă aşa, pentru că nu mă poate condamna. În cel mai rău caz, Parrish mă aduce în faţa completului de judecată şi pierde. E mult mai sigur pentru el să iasă pe uşa din dos chiar acum, să folosească familia drept scuză şi să evite situaţia penibilă a pierderii unui proces în jurul căruia s-ar face mare vîlvă.

– La asta te-ai gîndit în ultimii patru ani?

– Mi-a trecut, într-adevăr, prin minte.

Sandy mergea dintr-o parte în alta, pe lîngă capătul patului, adîncit în gînduri. Reuşea să facă nişte legături şi încerca să ţină pasul cu clientul său.

– Trebuie să-i oferim ceva lui Parrish, spuse el, ca pentru sine, continuînd să păşească prin cameră.

– Mă îngrijorează mai mult soarta mea decît a lui Parrish, spuse Patrick.

– Nu e vorba numai de Parrish. E o problemă a sistemului, Patrick. Dacă scapi de toate, înseamnă că, într-adevăr, ţi-ai cumpărat libertatea. Toţi ies prost, în afară de tine.

– Poate că nu mă interesează decît persoana mea.

– Şi pe mine la fel. Dar nu poţi umili sistemul şi apoi să te aştepţi să dispari în amurg.

– Nimeni nu l-a pus pe Parrish să se grăbească să ceară pedeapsa cu moartea. Putea să mai aştepte, o săptămînă-două. Nimeni nu l-a pus să anunţe presa. Nu am nici un fel de înţelegere pentru el.

– Nici eu. Dar e problematic, Patrick.

– Atunci, am să uşurez puţin lucrurile. Mă voi recunoaşte vinovat de mutilare, cu condiţia să nu fiu trimis la închisoare. Nici măcar o zi. Merg la tribunal, îmi recunosc vina, plătesc o amendă, îl las pe Parrish să fie mîndru că a obţinut condamnarea, dar pe urmă am plecat!

– Vei fi un delincvent cu cazier.

– Nu. Voi fi liber. Cărui brazilian o să-i pese dacă am fost însemnat sau nu?

Sandy se opri din mers şi se aşeză pe pat, lîngă el.

– Deci, te vei întoarce în Brazilia?

– Acolo mă simt acasă, Sandy.

– Şi fata?

– Vom avea fie zece, fie unsprezece copii. Încă nu ne-am hotărît.

– Cîti bani veţi avea?

– Milioane. Trebuie să mă scoţi de aici, Sandy. Am o altă viaţă de trăit.

O soră medicală dădu buzna pe uşă, aprinse lumina şi spuse:

– E ora unsprezece, Patty. Orele de vizită s-au terminat. Te simţi bine, drăguţule? adăugă ea, atingîndu-i umărul.

– Mă simt bine.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulţumesc.

Femeia plecă la fel de repede precum venise. Sandy îşi ridică servieta.

– „Patty"? repetă el.

Patrick ridică din umeri.

– „Drăguţule"?

O altă ridicare din umeri.

Ajuns la uşă, Sandy îşi mai aminti ceva.

– Încă o întrebare, pe scurt. Cînd ai condus maşina în rîpă, unde era Clovis?

– În acelaşi loc dintotdeauna. Pe scaunul pasagerului, prins cu centura de siguranţă. I-am pus o cutie de bere între picioare şi i-am urat drum bun. Părea că zîmbeşte.

38

Către ora zece dimineaţa, ora Londrei, instrucţiunile pentru returnarea banilor nu sosiseră încă. Eva ieşi din hotel şi făcu o plimbare lungă prin Piccadilly. Neavînd o destinaţie precisă şi nici un plan anume, rătăci prin mulţime, se uită la vitrine şi se bucură de viaţă ca orice muritor. Trei zile de singurătate o ajutaseră să aprecieze mai mult sunetele din preajmă şi vocile celor din jur. Luă prînzul – o salată cu brînză de capră – într-un bar vechi, aglomerat, la masa dintr-un colţ. Savura glasurile vesele, mulţumite, ale unor oameni care nu aveau habar cine este ea. Şi nici nu le păsa.

Patrick îi spusese că primul lui an petrecut în São Paulo îi readusese bucuria de a trăi, pentru că nici măcar un singur om nu îi ştia numele. Acolo, în barul acela, se simţea şi ea mai mult Leah Pires decît Eva Miranda.

Îşi începu cumpărăturile pe strada Bond, mai întîi lucrurile absolut necesare – lenjerie şi parfum – dar nu peste multă vreme, ajunse la Armani, Versace şi Chanel, fără să se mai uite la preţ. Pentru moment era o femeie bogată.

Ar fi fost mai simplu şi, cu siguranţă, mai puţin dramatic dacă aşteptau pînă la ora nouă şi îi arestau la birou. Dar ei îşi făceau apariţia la ore ciudate, iar unul dintre ei, Rapley, rareori pleca de acasă.

S-a stabilit să facă un raid, chiar înainte de ivirea zorilor. Ce dacă îi speriau şi îi făceau de rîs în faţa familiilor lor? Ce dacă vecinii riscau să aibă un şoc? Prinde-i cînd dorm sau fac duş, asta e cea mai bună tactică.

Charles Bogan răspunse la uşă în pijama şi începu să plîngă încetişor cînd un şerif federal, pe care îl cunoştea, îi arătă cătuşele. Bogan fusese părăsit de familie, astfel că scăpă, în parte, de ruşine.

Soţia lui Dough Vitrano răspunse la uşă şi se arătă ostilă din primul moment. Trînti uşa în nasul celor doi tineri agenţi FBI, care aşteptară răbdători să urce în fugă la etaj şi să-şi scoată soţul de sub duş. Din fericire, copiii dormeau cînd l-au împins pe Dough pe bancheta din spate a maşinii, cu cătuşe la mîini, ca un criminal de rînd, lăsînd-o pe femeie pe treptele din faţa casei, în cămaşă de noapte, blestemînd şi plîngînd în acelaşi timp.

Ca de obicei, Jimmy Havarac plecase la culcare beat mort şi sunetul soneriei nu a avut nici un efect asupra lui. De pe alee, l-au sunat de la un telefon celular şi, în cele din urmă, s-a trezit şi a fost arestat.

Ethan Rapley se afla în pod la răsăritul soarelui; lucra la un raport, fără să-i pese ce zi sau ce oră era. Nu auzise nimic din ce se întîmpla la parter. Soţia lui s-a trezit din cauza bătăilor în uşă şi a urcat pînă la el, să-i aducă vestea cea proastă. Totuşi, mai întîi i-a ascuns pistolul. Îl ţinea într-un sertar al noptierei. Ethan s-a uitat de două ori după el, pe cînd îşi căuta o pereche de şosete potrivite. Dar nu i l-a cerut. Îi era teamă că femeia îi va spune unde l-a pus.

Avocatul care fondase firma lui Bogan fusese promovat în magistratură cu treisprezece ani mai înainte. Fusese nominalizat în ierarhia federală de către senatorul Nye şi, după plecarea lui, Charles preluase conducerea. Firma avea legături puternice cu toţi cei cinci judecători federali în exerciţiu şi n-a fost o surpriză faptul că telefoanele au început să sune chiar înainte ca toţi partenerii să ajungă la închisoare. La opt şi jumătate, toţi au fost transportaţi, în maşini diferite, spre tribunalul federal din Biloxi,

pentru o primă apariție în fața celui mai apropiat magistrat federal.

Cutter era înfuriat de viteza și ușurința cu care Bogan trăgea sforile. Chiar dacă nu se aștepta ca acuzații să rămînă la închisoare pînă la proces, nu accepta ideea de a fi audiați în grabă, de către un magistrat abia sculat din pat. Așa încît Cutter anunță ziarele locale și postul de televiziune.

Hîrtiile erau pregătite și au fost semnate rapid, cei șase părăsind tribunalul pe jos, neatinși, liberi să facă o plimbare pînă la biroul lor aflat la cîteva străzi depărtare. Erau urmați de un băiat solid, neîndemînatic care se chinuia cu o mini-cameră video și de un reporter tînăr, începător, care nu înțelegea exact despre ce era vorba, dar i se spusese că era o știre trăsnet. Cei patru bărbați încruntați nu aveau nici un comentariu de făcut. Reușiră să ajungă la birourile lor din clădirea de pe Vieux Marche și încuiară ușa după ei.

Charles Bogan se duse direct la telefon și îl sună pe senator.

Detectivul particular, cel recomandat de Patrick, o găsi pe femeie în mai puțin de două ore, numai prin telefon. Ea locuia în Meridian, la două ore distanță spre nord-est de Biloxi. Se numea Deena Postell și ținea un local, dar mai lucra pe post de casieră într-un magazin general foarte nou, deschis la marginea orașului.

Sandy găsi adresa și intră în magazin. Se prefăcu atent la raftul plin cu piepți de pui abia prăjiți și pachete de cartofi prăjiți, pîndind însă mișcările angajaților în spatele tejghelei. O femeie grasă, îndesată cu părul cărunt și glasul sonor îi atrase atenția. Asemenea celorlalți angajați, era îmbrăcată cu o fustă în dungi roșii și albe și, cînd se apropie suficient de el, Sandy îi zări emblema pe piept. Se numea Deena.

Ca să pară mai convingător, Sandy își pusese o pereche de jeans și o cămașă albastră, fără cravată.

– Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă ea, zîmbind.

Era aproape zece dimineața, mult prea devreme pentru cartofi prăjiți.

– O cafea mare, îi spuse Sandy, zîmbind la rîndul lui, şi femeia îi răspunse cu o sclipire în ochi. Lui Deena îi plăcea să cocheteze cu bărbaţii. Îl aşteptă la casă. În loc de bani, Sandy îi întinse o carte de vizită.

Ea aruncă o privire şi o scăpă din mînă. Pentru o femeie care crescuse trei delincvenţi juvenili, o asemenea surpriză nu-i putea aduce decît probleme.

– Un dolar douăzeci, spuse ea, bătînd cifrele nervoasă şi uitîndu-se pe furiş în toate părţile, să vadă dacă îi priveşte cineva.

– Am doar veşti bune pentru dumneavoastră, spuse Sandy, căutînd banii.

– Ce doriţi? îl întrebă ea, aproape în şoaptă.

– Zece minute din timpul dumneavoastră. Aştept acolo, la masă.

– Dar ce doriţi? insistă ea, luîndu-i banii şi dîndu-i restul.

– Vă rog. Veţi fi mulţumită dacă îmi acordaţi puţin din timpul dumneavoastră.

Îi plăceau bărbaţii şi Sandy arăta foarte bine, plus că era mult mai bine îmbrăcat decît majoritatea celor pe care ea trebuia să-i suporte. Îşi făcu de lucru cu puii de la rotisor, pregăti nişte cafea şi îi spuse şefei sale că ia o pauză.

Sandy o aştepta răbdător la una din mesele micului restaurant, lîngă răcitorul de bere şi maşina de îngheţată.

– Mulţumsc, îi spuse el cînd femeia luă loc.

Avea cam patruzeci şi cinci de ani şi faţa rotundă, generos fardată cu cosmetice ieftine.

– Un avocat de la New Orleans, care va să zică? murmură ea.

– Da. Nu cred că aţi citit sau că aţi auzit de procesul de pe Coastă, al avocatului care a furat o groază de bani, dar a fost prins.

Ea clătina deja din cap, înainte ca Sandy să termine ce avea de spus.

– Eu nu citesc nimic, drăguţă. Lucrez aici şaizeci de ore pe săptămînă şi am trei nepoţei la mine. Bărbatu' meu are grijă de ei. E handicapat. Probleme cu spatele. Nu citesc nimic, nu mă uit la nimic, nu fac nimic decît să muncesc aici şi să schimb scutece murdare cînd îs acasă.

Sandy aproape că regreta întrebarea. Ce deprimant!

Îi povesti istoria lui Patrick, încercînd să fie cît mai eficient. Femeia părea să se amuze, dar își pierdu interesul către sfîrșit.

– La moarte cu el! strigă ea, într-un moment de tăcere.

– N-a omorît pe nimeni.

– Păi nu spuneai mata' că era un om în mașină?

– Da. Dar omul era deja mort.

– El i-a făcut felul?

– Nu. Să zicem că l-a furat.

– Aha! Uite ce e, trebuie să mă întorc la treabă. Scuze pentru întrebare, da' ce treabă am eu cu toate astea?

– Cadavrul pe care l-a luat era al lui Clovis Goodman, dragul dumneavoastră bunic, dispărut dintre cei vii.

Femeia lăsă să-i alunece capul într-o parte.

– L-a ars pe Clovis!

Sandy încuviință cu un gest al capului.

Femeia mîji ochii, căutînd atitudinea potrivită.

– De ce? întrebă ea.

– Trebuia să se prefacă mort, nu?

– Da' de ce Clovis?

– Patrick era avocatul și prietenul lui.

– Halal prieten!

– Da, uitați ce vreau să vă spun: eu nu caut o logică a faptelor. Totul s-a petrecut acum patru ani, mult înainte ca dumneavoastră sau eu să intrăm în scenă.

Ea bătea darabana cu degetele de la o mînă și își mînca unghiile celeilalte. Tipul din fața ei părea un avocat serios, așa că, probabil, nu l-ar fi păcălit dacă se prefăcea îndurerată pînă la lacrimi. Era nedumerită. Lasă-l pe el să vorbească, își spuse.

– Vă ascult.

– Mutilarea unui cadavru este un delict.

– Așa și trebuie.

– Puteți intenta un proces civil. Asta înseamnă că familia lui Clovis Goodman îl poate acuza pe clientul meu pentru mutilarea cadavrului lui.

Ah, da. Se încordă, trase adînc aer în piept, apoi îi zîmbi.

– Acum, înțeleg, îi spuse ea.

Sandy îi răspunse tot cu un zîmbet.

– Da. De asta mă aflu aici. Clientul meu ar dori să se înţeleagă discret, cu familia lui Clovis.

– Ce înseamnă familie?

– Soţia încă în viaţă, copiii şi nepoţii.

– Cred că eu sînt familia.

– Dar fratele dumneavoastră?

– Nu. Luther a murit acum doi ani. De la droguri şi alcool i s-a tras.

– Deci, sînteţi singura persoană care are dreptul să-l acuze.

– Cît? explodă ea, nemaiputînd să se stăpînească, dar simţindu-se imediat jenată.

Sandy se aplecă peste masă.

– Sîntem pregătiţi să vă oferim douăzeci şi cinci de mii de dolari. Pe loc. Cecul se află în buzunarul meu.

Ea se aplecă la rîndul ei spre el, mai aproape de faţa lui, dar se opri brusc la auzul sumei. I se umezirăochii şi buza de jos începu să-i tremure.

– Doamne, Dumnezeule! murmură ea. Sandy aruncă o privire în jur.

– Exact, douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Femeia trase un şervetel de hîrtie din suport şi răsturnă solniţa peste masă. Îşi şterse ochii, apoi îşi suflă nasul. Sandy continua să se uite în jur, sperînd să evite un spectacol.

– Toţi pentru mine? reuşi să îngaime femeia. Avea vocea răguşită, abia şoptită şi respira greu.

– Toţi, numai ai dumneavoastră.

Femeia îşi şterse din nou ochii şi spuse:

– Trebuie să beau o Coca-Cola.

Deena sorbi o cutie mare de Cola fără un cuvînt. Sandy lua cîte o gură din cafeaua proastă, fără nici un gust şi urmărea maşinile care treceau pe stradă. Nu se grăbea.

– Din cîte îmi dau eu seama, spuse femeia în cele din urmă, dacă vii aici şi îmi oferi douăzeci de miare dintr-un foc, atunci înseamnă că poţi da mai mult.

– Nu sînt în măsură să negociez.

– Dacă îl dau în judecată, clientul dumitale ar putea să iasă cam şifonat, înţelegi? Juraţii se vor uita la mine şi se vor gîndi

că bietul Clovis a trebuit să fie ars, pentru ca acest client al dumitale să ia nouăzeci de milioane de dolari.

Sandy sorbi din cafea şi încuviinţă cu un gest al capului. Femeia era de admirat.

– Dacă îmi iau un avocat, aş putea să capăt mai mulţi bani.

– Poate, dar ar putea dura vreo cinci ani. În plus, aveţi alte probleme.

– Ce probleme? întrebă ea.

– Nu eraţi apropiată de Clovis.

– Poate că eram.

– Atunci, de ce nu v-aţi dus la înmormîntare? Ar fi cam greu să lămuriţi un juriu. Uitaţi, eu am venit aici ca să ne înţelegem. Dacă nu doriţi, mă urc în maşină şi mă întorc la New Orleans.

– Care e oferta maximă?

– Cincizeci de mii.

– Batem palma, spuse ea, întinzînd mîna grăsuţă, încă umedă de Cola şi strîngînd-o pe a lui.

Sandy scose din buzunar un cec în alb şi îl completă. O dată cu el, scoase încă două documente: unul era un acord în scris, în cîteva paragrafe, iar celălalt era o scrisoare din partea lui Deena către procuror.

Completarea şi semnarea actelor dură mai puţin de zece minute.

În sfîrşit se vedea ceva mişcare pe Canal, în Boca. Suedeza îşi făcea bagajele în grabă, aruncîndu-le în portbagajul BMW-ului lui Benny. Porni în cea mai mare viteză. Agenţii o urmăriră pînă la aeroportul internaţional Miami, unde aşteptă două ore înainte de îmbarcarea într-un avion cu direcţia Frankfurt.

O vor aştepta în Frankfurt. O vor urmări, răbdători, pînă cînd ea va face o mişcare. Pe urmă, îl vor descoperi şi pe domnul Aricia.

39

Ultimul act oficial al judecătorului care prezida cazul era o audiere neașteptată, pe un subiect destul de neclar, la el în birou, în lipsa avocatului acuzatului. Nici avocatul acuzării nu era prezent. În dosar nu trebuia să apară nici o mențiune a întâlnirii. Patrick a fost adus la tribunal pe ușa din spate, escortat de trei polițiști, care au urcat împreună cu el pe scara din dos, intrînd discret în biroul lui Huskey, unde onorabilul judecător îi aștepta, fără robă. Nu erau în ședință oficială și, în condiții normale, curtea ar fi fost liniștită. Dar patru avocați de marcă fuseseră arestați în acea dimineață și bîrfele nu mai conteneau pe culoare.

Patrick avea încă rănile bandajate și nu putea să îmbrace haine prea strîmte. Pantalonii bleu de chirurg erau largi și se simțea bine în ei; în plus, ei aminteau lumii că era spitalizat și nu încarcerat ca un criminal.

Rămași singuri, cu ușile închise, Karl îi întinse o foaie de hîrtie.

– Uită-te la asta.

Era un ordin judecătoresc cu un singur paragraf, semnat de judecătorul Karl Huskey, prin care el, ca răspuns la propria lui moțiune, se recuza din procesul Statul împotriva lui Patrick S.

Lanigan. Valabil începînd cu ora douăsprezece, adică peste numai o oră.

– Azi dimineaţă am stat două ore de vorbă cu judecătorul Trussel. De fapt, tocmai a plecat.

– O să fie bun cu mine?

– Va fi cît se poate de corect. I-am spus că, după părerea mea, nu e un caz de pedeapsă cu moartea. A fost foarte uşurat.

– N-o să aibă loc nici un proces, Karl.

Patrick aruncă o privire spre calendarul de perete, acelaşi dintotdeauna. Fiecare zi din octombrie era plină cu atîtea audieri şi procese, încît nici un judecător nu le-ar fi putut face faţă.

– Încă nu ţi-ai cumpărat un computer? îl întrebă el pe Huskey.

– Secretara mea are unul.

Se întîlniseră pentru prima dată tot în această cameră, cu mulţi ani în urmă, cînd tînărul Patrick, un avocat încă necunoscut, venise la el ca reprezentant al unei familii distruse de un accident de maşină. Karl conducea procesul. Acesta durase trei zile şi cei doi deveniseră prieteni. Juriul decisese în favoarea clientului lui Patrick, acordîndu-i suma de două milioane şi trei sute de mii de dolari – unul din cele mai mari verdicte obţinute pe Coastă în acea vreme. Împotriva voinţei lui Patrick, firma lui Bogan fusese de acord să accepte la apel, suma rotundă de două milioane. Avocaţii primeau o treime şi, după plata unor datorii şi nişte cumpărături, au împărţit banii în patru. Pe atunci, Patrick încă nu era partener al firmei. Celorlalţi nu le-a convenit deloc, dar au fost nevoiţi să-i dea o primă de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Era procesul în care vedeta fusese Clovis Goodman.

Patrick observă tapetul ros într-un colţ al camerei. Pe tavan se vedea o pată umedă.

– Nu poţi convinge administraţia locală să refacă zugrăveala pe aici? Nu s-a schimbat nimic în ultimii patru ani.

– Eu plec peste două luni. Ce-mi mai pasă?

– Îţi aminteşti de procesul Hoover? Primul meu proces prezidat de tine şi cel mai reuşit din toată cariera mea de avocat.

– Bineînțeles.

Karl își sprijini picioarele încrucișate de marginea biroului și își încleștă mîinile la ceafă.

Patrick îi spuse povestea lui Clovis.

Bătaia insistentă la ușă întrerupse povestea către sfîrșit. Sosise mîncarea de prînz și nu mai putea să aștepte. Un polițist intră, ținînd în mînă o cutie de carton cu miros îmbătător. Patrick rămase lîngă cutia așezată pe biroul lui Karl: cremă de legume și picioare de crab.

– De la Mahoney, spuse Karl. Ni le-a trimis Bob. Îți trimite salutări.

Mary Mahoney reprezenta mult mai mult decît locul unde avocații și judecătorii își petreceau după-amiezele de vineri. Era cel mai vechi restaurant de pe Coastă, cu o mîncare delicioasă și o cremă de legume devenită legendară.

– Spune-i că îl salut și eu, răspunse Patrick, întinzîndu-se după un picior de crab. Vreau să merg să mănînc acolo, cît mai curînd.

Exact la ora douăsprezece, Karl deschise micul televizor așezat în centrul unei biblioteci și urmăriră amîndoi, fără nici un comentariu, prezentarea precipitată a arestărilor din acea zi. Protagoniștii tăceau. Nimeni nu făcea nici un comentariu; mai ales avocații. De fapt, ușile birourilor lor erau închise. Surprinzător, Maurice Mast nu avea nimic de spus; FBI-ul la fel. Nimic important, astfel încît reportera făcea ceea ce știa: comenta niște bîrfe și zvonuri și, printre altele, rosti și numele lui Patrick. Din surse neconfirmate, reportera știa că arestările făceau parte dintr-o investigație mai amplă, legată de cazul Lanigan și, pentru a demonstra acest lucru, își informă ascultătorii că Patrick își făcuse apariția la tribunalul din Biloxi. Un coleg cu o figură deschisă, sinceră apăru pe ecran, anunțînd, cu vocea joasă, că se afla în fața intrării în biroul din Biloxi al senatorului Harris Nye, văr primar cu Charles Bogan, în cazul în care cineva nu cunoștea acest amănunt. Senatorul era plecat la Kuala Lumpur pentru afaceri, cu misiunea de a aduce mai

multe locuri de muncă prost plătite înapoi în Mississipi, astfel încît nu putea oferi nici un comentariu. Nici unul din cei opt asistenţi din birou nu ştiau nimic, în nici o problemă; deci, nu aveau nimic de spus.

Prezentarea dură zece minute, fără întrerupere.

– De ce zîmbeşti? îl întrebă Karl.

– E o zi minunată. Sper numai să aibă curajul să-l înfunde pe senator.

– Am auzit că federalii au retras toate acuzaţiile împotriva ta.

– E adevărat. Am depus ieri mărturie în faţa marelui juriu federal. A fost grozav de amuzant, Karl, să pot să vorbesc deschis despre toate lucrurile pe care le-am ascuns atîţia ani.

Patrick se oprise din mîncat în timpul relatării de la televiziune şi, dintr-o dată, se simţi sătul. Din cîte observase Karl, mîncase două picioare de crab şi abia dacă se atinsese de crema de legume.

– Mai mănîncă ceva! Arăţi ca un schelet.

Patrick luă un biscuit sărat şi se îndreptă spre fereastră.

– Deci, să recapitulăm, spuse Karl. Divorţul s-a rezolvat. Federalii au retras toate acuzaţiile împotriva ta şi tu ai fost de acord să plăteşti cele nouăzeci de milioane, plus o mică dobîndă.

– În total, o sută treisprezece.

– Acuzaţia de omor din culpă e pe cale să cadă, pentru că nu a existat nici un omor. Statul nu te poate acuza de furt, pentru că au făcut-o federalii înainte. Acţiunile depuse de companiile de asigurări au fost anulate. Pepper este încă în viaţă, undeva prin lume. Clovis i-a luat locul. Rămîne doar o amărîtă de acuzaţie de distrugere a unui mormînt.

– Eşti pe aproape. Se numeşte mutilare de cadavru, dacă te interesează să verifici în codul penal. Ar trebui să cunoşti lucrurile astea.

– Da. Un delict minor, presupun.

– Un delict minor.

Karl amestecă supa cu lingura, privindu-şi plin de admiraţie prietenul ajuns numai piele şi os, care se uita afară, pe fereastră,

ronţăind un biscuit şi, fără îndoială, pregătindu-şi următoarea manevră.

– Pot să vin şi eu cu tine? îl întrebă el.

– Unde?

– Oriunde te duci. Ai să pleci de aici, să te întîlneşti cu fata, să-ţi iei banii şi să te îndrepţi spre nu-ştiu-ce plajă, ca să trăieşti pe un iaht. Aş vrea şi eu să te însoţesc o vreme.

– Încă nu am ajuns acolo.

– Te apropii pe zi ce trece.

Karl închise televizorul şi îşi dădu jos picioarele de pe birou.

– Mai am o neclaritate, spuse el. Clovis a murit şi a fost îngropat, sau nu a fost îngropat. Ce s-a întîmplat între timp?

Patrick pufni în rîs.

– Îţi cam plac detaliile, nu? îl întrebă el.

– Sînt judecător. Faptele sînt importante.

Patrick se aşează pe un scaun şi îşi sprijini picioarele goale pe birou.

– Era cît pe ce să fiu prins. Nu e chiar aşa de uşor să furi un cadavru, să ştii.

– Te cred pe cuvînt.

– L-am convins pe Clovis să se ocupe de toate aranjamentele pentru înmormîntare. Ba chiar am adăugat un codicil cu indicaţii pentru antreprenori – sicriu închis, nici un vizitator, fără muzică; o veghe de noapte, un sicriu simplu, de lemn şi o ceremonie simplă, la mormînt.

– Un sicriu de lemn?

– Da, Clovis ţinea la ideea „reîntoarcerii în ţărînă". Un sicriu ieftin de lemn, direct în pămînt, fără cavou. Aşa fusese îngropat şi bunicul lui. În orice caz, eu eram la spital cînd a murit şi am aşteptat sosirea antreprenorului de pompe funebre din Wiggins, cu maşina mortuară. Se numea Rolland; o adevărată figură. E proprietarul unicului birou de pompe funebre din oraş. Costum negru, tot tacîmul. I-am dat o copie cu instrucţiunile lui Clovis. Testamentul îmi dădea autoritatea de a face tot ce era necesar şi Rolland n-a avut nimic împotrivă. Era aproape trei după-amiază. Rolland mi-a spus că termină îmbălsămarea în cîteva ore. M-a

întrebat dacă Clovis avea un costum în care să fie înmormîntat. La asta nu ne gîndiserăm. I-am răspuns că nu l-am văzut niciodată pe Clovis în costum. Rolland mi-a spus că avea cîteva costume vechi şi că se va ocupa el de această problemă.

Clovis dorea să fie înmormîntat pe pămîntul fermei lui, dar i-am explicat de multe ori că, în Mississippi, aşa ceva nu se poate. Trebuie să rămînă într-un cimitir oficial. Bunicul lui luptase în Războiul Civil şi, după spusele lui Clovis, fusese un erou. Murise cînd Clovis avea şapte ani şi i se făcuse un priveghi din acela, ca pe vremuri, care durase trei zile. Sicriul bunicului fusese aşezat pe o masă, pe veranda din faţă, şi lumea venise să-l vadă. Lui Clovis îi plăcuse asta. Era hotărît să ceară ceva similar şi pentru el. M-a pus să jur că voi face un mic priveghi pentru el. I-am explicat lui Rolland toate aceste lucruri. Răspunsul lui a fost că nu-l mai mira nimic pe lume. Nici asta nu-l surprindea.

Chiar după lăsarea întunericului, stăteam pe veranda casei lui Clovis cînd a sosit maşina mortuară. L-am ajutat pe Rolland să care sicriul pe alee. L-am ridicat pe trepte, am trecut de verandă şi am intrat în camera de zi, punîndu-l în faţa televizorului. Îmi amintesc că m-am gîndit cît de uşor era. Clovis ajunsese o mînă de om, abia dacă mai avea vreo cincizeci de kilograme.

„Sînteţi singur?" m-a întrebat Rolland, uitîndu-se în jur.

„Da", i-am răspuns. „E o veghe modestă."

L-am rugat să deschidă sicriul. A ezitat şi eu i-am explicat că uitasem să pun acolo nişte amintiri din Războiul Civil, pe care Clovis dorea să le ea cu el în mormînt. Eu am stat de-o parte, iar el a deschis sicriul cu un fel de cheie franceză, mare, bună de deschis orice sicriu din lume. Clovis era neschimbat. I-am pus la brîu cascheta de infanterie a bunicului lui şi un steag ros al regimentului 17 din Mississippi. Rolland a închis la loc sicriul şi a plecat.

Nu a venit nimeni la priveghi. Nici un suflet de om. La miezul nopţii am stins lumina şi am încuiat uşile. Cheia franceză pe care o folosise Rolland semăna cu cele obişnuite pentru

maşină din care aveam un set întreg. Mi-a luat mai puţin de un minut ca să deschid sicriul. L-am scos pe Clovis; era uşor, rigid ca lemnul şi fără pantofi. Presupun că, pentru trei sute de dolari, nu ţi se dau şi pantofi. L-am aşezat cu grijă pe canapea, pe urmă am pus patru blocuri de beton şi am închis sicriul la loc.

L-am luat pe Clovis în maşină şi am plecat spre cabana de vînătoare. Era întins pe bancheta din spate şi am mers cu mare grijă. Ar fi fost foarte dificil să răspund întrebărilor unei patrule de poliţie de pe autostradă.

Cu o lună mai devreme, cumpărasem un congelator vechi, pe care îl pusesem pe veranda închisă a casei. Abia reuşisem să-l pun acolo pe Clovis, cînd am auzit un zgomot în pădure. Era Pepper, care se strecura printre tufişuri, venind spre cabană. Era două noaptea şi Pepper m-a prins. I-am spus că tocmai mă certasem zdravăn cu nevastă-mea. Eram nervos şi l-am rugat să plece. Nu cred că m-a văzut luptîndu-mă cu cadavrul pe treptele cabanei. Am zăvorît congelatorul cu un lanţ pentru butuci, l-am acoperit cu o cîrpă şi nişte cutii vechi. Am aşteptat pînă în zori, pentru că Pepper era pe acolo, pe undeva. Apoi am plecat pe furiş, m-am dus acasă, m-am schimbat şi m-am întors la ferma lui Clovis pe la zece. Rolland a sosit foarte vesel, dorind să afle cum decursese priveghiul. Foarte bine, i-am răspuns. Nu trebuia să par prea trist. Am luat sicriul de pe masă, l-am împins şi l-am pus înapoi în maşina mortuară şi ne-am îndreptat spre cimitir.

Karl asculta cu ochii închişi şi un început de zîmbet pe buze, dînd din cap şi parcă nevenindu-i să creadă.

– Eşti complet nebun, murmură el, ca pentru sine.

– Mulţumesc. Vineri după-amiază am plecat la cabană pentru sfîrşitul săptămînii. Am lucrat ceva la un raport, am vînat curcani sălbatici împreună cu Pepper, m-am uitat ce face Clovis, care părea să stea foarte comod unde se afla. Duminică dimineaţă, am plecat înainte de răsăritul soarelui şi mi-am pregătit motocicleta de teren şi benzina. Mai tîrziu, l-am dus pe Pepper la staţia de autobuz din Jackson. După ce s-a întunecat, l-am scos pe Clovis din răcitor, l-am aşezat lîngă cămin, să se dezgheţe şi, pe la zece, l-am pus în maşină. O oră mai tîrziu, eram mort.

– N-ai avut nici o remuşcare?

– Ba da, cum să nu. Făcusem un lucru groaznic. Dar luasem hotărîrea să dispar, Karl, şi trebuia să găsesc o cale. Nu puteam omorî pe nimeni, dar aveam nevoie de un cadavru. De fapt, are logică.

– Totul este cît se poate de logic.

– Cînd Clovis a murit, am ştiut că a sosit timpul să plec. În bună parte, m-am bazat pe noroc. Atîtea lucruri ar fi putut ieşi prost.

– Norocul te însoţeşte în continuare.

– Deocamdată.

Karl îşi privi ceasul de la mînă şi mai luă un picior de crab.

– Cît de mult din toate astea să-i spun judecătorului Trussel?

– Totul, în afară de numele lui Clovis. Păstrăm informaţia asta pentru mai tîrziu.

40

Patrick era aşezat la capătul mesei. În dreptul lui nu se afla nici un document, spre deosebire de avocatul de lîngă el, care avea două dosare şi un mic teanc de blocnotesuri, aranjate ca armele pentru bătălie. În stînga lui se afla T. L. Parrish, cu un singur blocnotes dar înarmat, la rîndul lui, cu un casetofon pe care Patrick îi permisese să-l conecteze. Pentru a nu complica lucrurile, nu erau prezenţi asistenţi sau alte ajutoare dar, cum orice bun avocat are nevoie de o verificare, conveniseră să înregistreze convorbirea.

Acum, după ce acuzaţiile federale nu mai erau de actualitate, venise rîndul administraţiei să găsească o modalitate de a-l aduce pe Patrick în faţa justiţiei. Parrish era conştient de acest lucru. Federalii îl lăsaseră pe Patrick, pe capul lui, preferînd în schimb să vîneze un senator; importanţa primează. Dar acuzatul acesta mai avea alte şmecherii de adăugat în povestea lui, iar Parrish se afla la dispoziţia sa.

– Mai bine renunţă la omorul din culpă, Terry, îi spuse Patrick. Deşi aproape toată lumea îi spunea Terry, orgoliul lui era cam afectat cînd auzea acest apelativ din partea unui acuzat pe care abia îl cunoscuse în anii dinainte de dispariţia lui. Nu am omorît pe nimeni, adăugă Patrick.

– Cine a ars în maşină?

– Un om mort cu patru zile înainte.

– Cineva cunoscut?

– Nu. Era o persoană în vîrstă, neştiută de nimeni.

– Cum a murit această persoană?

– De bătrîneţe.

– Unde a murit de bătrîneţe această persoană?

– Aici, în statul Mississippi.

Parrish desena linii şi pătrate pe o bucată de hîrtie. Uşa se deschisese atunci cînd federalii renunţaseră. Patrick putea scăpa liniştit; nici ameninţările, nici cătuşele de la mîini, nimic nu părea să-l oprească.

– Deci, ai ars un cadavru?

– Este exact.

– Nu există legi pentru aceste cazuri?

Sandy îi întinse o foaie de hîrtie peste masă. Parrish o citi rapid şi spuse:

– Iertaţi-mă. Nu judecăm prea des asemenea lucruri.

– E tot ce ai, Terry, spuse Patrick, cu siguranţa rece a cuiva care plănuise de mulţi ani această întîlnire.

T.L. era convins, dar nici un procuror nu ceda atît de uşor.

– Numai bine pentru un an de puşcărie, spuse el. Un an la Parchman ţi-ar prinde bine.

– Sigur, numai că eu nu merg la Parchman.

– Unde te-ai gîndit să mergi?

– Undeva. Cu un bilet de clasa întîi.

– Nu te grăbi. Avem aici un cadavru.

– Nu, Terry. Nu aveţi nici un cadavru. Nu ştiţi nici cine a ars, iar eu nu vă spun nimic pînă nu ne înţelegem.

– Ce vrei?

– Să retragi acuzaţiile. Să renunţi. Amîndouă părţile îşi fac bagajele şi pleacă acasă.

– Ah, ce frumos ar fi! Noi prindem hoţul, el dă banii înapoi, noi retragem acuzaţiile şi îi facem semn cu mîna, de rămas bun. Grozav exemplu ar mai fi şi ăsta, pentru alte patru sute de acuzaţi pe care îi aşteaptă condamnarea. Sînt sigur că avocaţii lor vor înţelege situaţia. O adevărată lovitură dată legii şi ordinii.

– Puţin îmi pasă de ceilalţi patru sute şi poţi să fii sigur că nici lor nu le pasă de mine. E vorba despre un proces penal, Terry. Aici, fiecare luptă pentru sine.

– Dar nu oricine apare pe prima pagină a ziarelor.

– Ah, aşa deci! Eşti îngrijorat din cauza ziarelor. Cînd vin alegerile? Anul viitor?

– Eu nu am contracandidat. Nu-mi fac prea multe griji din cauza ziarelor.

– Cum să nu! Eşti un funcţionar public. E obligaţia ta să te preocupe ce zic ziarele şi tocmai de asta ţi-ar conveni să nu renunţi la acuzaţiile împotriva mea. N-ai cum să cîştigi. Te îngrijorează prima pagină a ziarelor? Închipuie-ţi că tocmai poza ta va apărea acolo, după ce vei pierde procesul.

– Familia victimei nu doreşte să intenteze proces, spuse Sandy. Familia este de acord să facă publică decizia sa.

Cu aceste cuvinte, Sandy ridică o foaie de hîrtie şi o flutură prin aer. Mesajul fusese transmis: avem dovada, avem familia de partea noastră, ştim cine sînt ei, în timp ce tu nu ştii nimic.

– Asta ar arăta foarte frumos pe prima pagină, spuse Patrick. Familia celui decedat, rugîndu-se de tine să renunţi la acuzaţii.

Perrish era pe punctul de a-i întreba cu cît îi plătiseră, dar renunţă. Nu era relevant. Alte desene apărură pe foaia de hîrtie. Din nou, reflectă la şansele sale, din ce în ce mai reduse, în timp ce casetofonul înregistra tăcerea.

Adversarul său era în corzi, aşa că Patrick se pregăti să-i dea lovitura de graţie.

– Uite, Terry, îi spuse el cu sinceritate. Nu mă poţi acuza de omor. Nu mai e valabil. Nu mă poţi acuza de mutilarea unui cadavru, pentru că nu ştii cine a fost mutilat. Nu ai nimic la mînă. Ştiu că e o pilulă greu de înghiţit, dar nu poţi schimba faptele. Vei avea nişte probleme, dar, ce să-i faci, asta e munca ta.

– Vai, îţi mulţumesc. Uite, te pot acuza de mutilarea cadavrului. Îl vom numi „domnul X".

– De ce nu „doamna X"? întrebă Sandy.

– Indiferent. Vom cerceta registrele cu toţi bătrînii care au murit la începutul lui februarie 1992. Vom vorbi cu familiile, să

vedem dacă au discutat cu tine. S-ar putea chiar să facem rost de un ordin judecătoresc, să deschidem cîteva morminte. Nu ne grăbim. Între timp, tu vei fi transferat la închisoarea districtuală Harrison şi sînt sigur că şeriful Sweeney va simţi nevoia de a-ţi da nişte colegi de celulă. Refuzăm dreptul la cauţiune şi nici un judecător nu ţi-l va acorda, din cauza şanselor ca tu să dispari. Vor trece luni. Va veni vara. La închisoare nu există aer condiţionat. Ai să mai slăbeşti puţin. Noi vom continua să căutăm şi, cu puţin noroc, vom găsi mormîntul gol. Şi, peste exact nouă luni, adică două sute şaptezeci de zile după depunerea acţiunii, vom începe procesul.

– Cum vei dovedi că eu am făcut-o? Nu există martori, nu există decît probe circumstanţiale.

– Vom risca. Dar nu ai înţeles esenţialul. Dacă nu mă grăbesc să depun acţiunea, pot să adaug două luni la sentinţa ta. Asta înseamnă aproape un an petrecut la închisoarea districtuală, înainte de proces. E cam mult timp, pentru cineva care are o grămadă de bani.

– Mă descurc eu, spuse Patrick, privindu-l pe Parrish drept în ochi şi dorindu-şi să nu fie primul care clipeşte.

– Poate, dar nu poţi risca să fii condamnat.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sandy.

– Trebuie să vezi lucrurile în ansamblu, spuse Parrish, desfăcînd larg mîinile deasupra capului. Nu ai dreptul să-ţi baţi joc de noi, Patrick. Federalii au ieşit pe uşa din dos. Statul nu prea mai are de la ce să pornească. Dă-ne şi nouă un punct de sprijin, ceva.

– Vă dau o condamnare. Vin la tribunal, în faţa judecătorului, ascult toată procedura şi mă declar vinovat de delictul mutilării unui cadavru. Dar nu mă condamnaţi la închisoare. Îi poţi explica judecătorului că familia victimei nu doreşte să intenteze o acţiune în justiţie. Poţi recomanda o sentinţă cu suspendare, eliberare condiţionată, amenzi, restituiri, poţi justifica totul prin timpul cît am fost, pînă acum, privat de libertate. Poţi vorbi despre tortură şi tragedia prin care am trecut. Poţi face

toate astea, Parrish, şi vei apărea într-o lumină foarte favorabilă. Ideea principală este că nu vreau să ajung la închisoare.

Parrish bătea darabana din degete şi analiza situaţia.

– Şi ne vei dezvălui numele victimei?

– Da, dar numai după ce semnăm un acord.

– Avem autorizaţia familiei pentru deschiderea sicriului, interveni şi Sandy, fluturînd o altă hîrtie prin aer, pentru ca apoi să o pună înapoi în dosar.

– Mă grăbesc, Terry. Trebuie să ajung în multe locuri.

– Trebuie să vorbesc cu Trussel. Avem nevoie de aprobarea lui, să ştii.

– Va fi de acord, spuse Patrick.

– Ne-am înţeles? întrebă Sandy.

– În ceea ce mă priveşte, ne-am înţeles, spuse Parrish şi opri înregistrarea. Îşi adună armele de luptă şi, pe rînd, le puse în servietă. Patrick îi făcu un semn cu ochiul lui Sandy.

-A, apropo, spuse Parrish după ce se ridică în picioare. Era să uit. Ce ne poţi spune despre Pepper Scarboro?

– Vă pot da numele lui nou şi numărul de asigurare socială.

– Deci, se află încă printre noi?

– Da. Puteţi să-l căutaţi, dar nu trebuie să-l deranjaţi. Nu a făcut nimic rău.

Procurorul districtual părăsi camera fără să mai spună nici un cuvînt.

La ora două, avea programată o întîlnire cu un prim vice-preşedinte de la Deutsche Bank, filiala din Londra. Bărbatul era neamţ dar vorbea perfect engleza, era îmbrăcat impecabil, cu un costum bleumarin de comandă, la două rînduri, era amabil dar rigid şi o privea cu un zîmbet încremenit pe figură. Aruncă o scurtă privire asupra picioarelor ei, apoi trecu la afaceri. Telegrama de la filiala din Zürich a băncii amintea suma de o sută treisprezece milioane, care urmau să fie transferaţi imediat către AmericaBank, filiala din Washington. Fata avea numerele de cont şi instrucţiuni de rută. Secretara le aduse ceai şi biscuiţi

şi vice-preşedintele se scuză, spunînd că trebuie să dea un telefon privat la Zürich.

– Nu e nici o problemă, domnişoară Pires, îi spuse el la întoarcere, zîmbindu-i cu mai multă căldură şi servindu-se cu un biscuit. Categoric, fata nu se aşteptase la nici un fel de probleme.

Computerul ţăcănea eficient şi, nu peste multă vreme, îşi făcu apariţia o copie pe care erau tipărite informaţiile despre toate conturile. Vice-preşedintele i-o dădu imediat. După virarea sumei cerute, la Deutsche Bank rămîneau unu virgulă nouă milioane de dolari şi ceva mărunţiş. Fata împături hîrtia şi o puse în poşetă, un model nou şi elegant, marca Chanel.

Într-un alt cont elveţian se mai aflau trei milioane. O bancă din Grand Cayman, filială canadiană, păstra şase milioane şi jumătate. Un agent de bursă din Bermude investea pentru ei peste patru milioane şi alte şapte virgulă două milioane se aflau în acel moment în Luxemburg, dar pe punctul de a pleca în altă parte.

Cînd îşi încheie misiunea, Eva părăsi banca şi se îndreptă spre maşina cu şofer ce o aştepta în apropiere. Se pregătea să-l sune pe Sandy şi să-i anunţe următoarele sale mişcări.

Experienţa lui Benny pe postul de fugar, urmărit de FBI, a durat foarte puţin. Prietena lui şi-a petrecut noaptea la Frankfurt, apoi a luat avionul spre Londra, aterizînd la Heathrow către prînz. Cum agenţii ştiau că va sosi, vameşul i-a verificat paşaportul de două ori şi a lăsat-o să aştepte. Femeia purta ochelari de soare cu lentile întunecate şi îi tremurau mîinile. Totul a fost înregistrat pe video.

În dreptul staţiei de taxiuri, a fost, din întîmplare, oprită de un poliţist care părea să aibă obligaţia de a chema taxiurile. A rugat-o să aştepte acolo, lîngă cele două doamne, cît timp el se ocupa de trecerea maşinilor. Şoferul taxiului era un şofer adevărat, dar, cu numai cîteva secunde mai înainte, fusese anunţat ce se întîmplă şi primise un mic radio-receptor.

– Hotel Athenaeum, pe Piccadilly, spuse ea. El ieşi din parcare şi intră printre celelalte maşini, anunţîndu-şi, nonşalant, la radio direcţia spre care se îndrepta.

Nu se grăbi deloc. O oră şi jumătate mai tîrziu, o lăsă pe femeie la intrarea în hotel. Ea trebui să aştepte din nou, la recepţie. Directorul adjunct îşi ceru scuze pentru întîrziere, dar computerul avea o defecţiune.

Cînd primiră vestea că telefonul din camera ei fusese aranjat cu microfonul necesar, îi dădură o cheie şi chemară pe cineva să-i ducă bagajele. Femeia îi dădu acestuia un mic bacşiş, îşi încuie uşa punîndu-i şi lanţul şi se duse direct la telefon.

Primele cuvinte pe care agenţii de urmărire le-au auzit de la ea au fost:

– Benny, eu sînt. Am ajuns.

– Slavă Domnului, spuse Benny. Te simţi bine?

– Perfect. Dar mi-e frică.

– Te-a urmărit cineva?

– Nu. Nu cred. Am fost foarte atentă.

– Grozav. Fii atentă, e o cafenea micuţă pe Brick Street, la două străzi distanţă de hotelul tău. Ne întîlnim acolo peste o oră.

– Bine. Mi-e frică, Benny.

– E în regulă, draga mea. Abia aştept să te văd.

Benny nu se afla în cafenea la sosirea ei. L-a aşteptat o oră, dar, intrînd în panică, s-a întors la hotel. El nu a sunat-o şi femeia nu a putut dormi toată noaptea.

A doua zi, a adunat toate ziarele de dimineaţă din holul hotelului şi le-a citit la cafea, în sala de mese. Pe una din paginile de mijloc ale ziarului Daily Mail găsi, în sfîrşit, o scurtă relatare, în două paragrafe, despre prinderea unei persoane căutate în America, un anume Benny Aricia.

Femeia şi-a făcut bagajele şi şi-a rezervat un loc la cursa spre Suedia.

41

Cum judecătorul Karl Huskey şoptise ceva la urechea colegului său, judecătorul Henry Trussel, s-a stabilit ca problema lui Lanigan să fie rezolvată înainte de oricare alta. Printre membrii comunităţii avocăţeşti din Biloxi se vorbea deja despre încheierea unui acord, dar zvonurile de acest gen păleau în faţa celor despre nefericita firmă condusă de Bogan. De fapt, la tribunal nu se mai vorbea despre nimic altceva.

Trussel şi-a început ziua chemîndu-i la el pe T.L. Parrish şi Sandy McDermott, pentru a-i pune la curent cu ultimele date; pînă la urmă, întîlnirea se prelungi timp de două ore. Patrick a intrat de trei ori în legătură cu ei, prin intermediul telefonului celular al doctorului Hayani. Cei doi, pacientul şi doctorul, jucau şah la bufetul spitalului.

– Nu cred că e cazul să-l trimitem la închisoare, mormăi Trussel, după a doua convorbire avută cu Patrick.

Era vizibil, după expresia feţei sale şi tonul vocii, că îl nemulţumea ideea de a-l lăsa liber pe Patrick cu atîta uşurinţă, dar era puţin probabil să obţină o condamnare. Avea puşcăria plină de traficanţi de droguri şi molestatori de copii, aşa că nu era cazul să-şi piardă timpul cu un mutilator de cadavre, oricît de celebru era el. Toate probele erau circumstanţiale şi, dată fiind reputaţia pe care Patrick o dobîndise pentru meticulozitatea cu care plănuia orice mişcare, Trussel se îndoia că ar fi putut obţine o condamnare.

Cu o bătaie de ciocănel în masă, termenii acordului au fost aprobați. Primul document era o moțiune conjugată, pentru reducerea gravității acuzațiilor la adresa lui Patrick. Urma un ordin de schimbare a încadrării juridice și un altul, prin care acuzatul era de acord să își recunoască vinovăția. În timpul primei întruniri, Trussel vorbi la telefon cu șeriful Sweeney, Maurice Mast, Joshua Cutter și Hamilton Jaynes, aflat la Washington. Se sfătui și cu Karl Huskey, aflat în camera de alături, pentru orice eventualitate.

Ca și Parrish, cei doi judecători așteptau, la fiecare patru ani, votul popular pentru a fi reales. Trussel nu avusese niciodată un contracandidat și, din punct de vedere politic, se considera intangibil. Huskey se pregătea să renunțe la magistratură. Parrish avea slăbiciunile lui, deși, fiind un bun politician, reușea să-și arate în public doar imaginea funcționarului capabil de a lua hotărîri dificile, indiferent de reacția opiniei publice. Cei trei aveau o îndelungată experiență politică și învățaseră regula de bază: cînd trebuie să iei o decizie controversată, fă acest lucru foarte repede. Scapă de griji. Ezitarea încîlcește lucrurile. Presa prinde firul, creează controverse înainte ca legea să poată acționa și, bineînțeles, pune paie pe foc după aceea.

Problema lui Clovis s-a dovedit simplă, îndată ce Patrick a lămurit pe toată lumea. Promitea să dea numele victimei, alături de autorizația familiei pentru deschiderea mormîntului, pentru ca oficialitățile să poată verifica conținutul sicriului. Dacă acesta era, într-adevăr, gol, acordul putea fi considerat încheiat. Cum îndoielile nu ar fi dispărut pînă la deschiderea sicriului, dacă, din întîmplare, acolo se afla un cădavru, acordul cădea și Patrick era din nou confruntat cu acuzația de omor cu premeditare. Patrick era foarte sigur pe el atunci cînd vorbea despre victimă și toată lumea era absolut convinsă că mormîntul avea să se dovedească gol.

Sandy plecă spre spital, găsindu-și clientul în pat, înconjurat de surori, în timp ce doctorul Hayani îi curăța și îi ungea rănile. Era ceva urgent, anunță Sandy și Patrick, scuzîndu-se, îi rugă pe toți ceilalți să plece. Rămași singuri, reluară fiecare moțiune, fiecare ordin judecătoresc, citiră cu glas tare fiecare cuvînt și Patrick semnă pentru aprobare.

Sandy observă o cutie de carton așezată pe podea, lîngă biroul temporar, improvizat de Patrick. În ea se aflau cîteva din

cărţile pe care i le împrumutase clientului său. Clientul se pregătea deja de plecare.

Pentru Sandy, prînzul a însemnat un sandviş mîncat în fugă, în apartamentul său de la hotel, în timp ce, rămas în picioare, privea peste umărul secretarei care bătea un document la maşină. Amîndoi asistenţii şi a doua secretară se întorseseră la New Orleans.

Telefonul sună şi Sandy smulse receptorul din furcă. Cel aflat la capătul firului se recomandă drept Jack Stephano, din capitală; poate că Sandy auzise de el. Da, într-adevăr, auzise. Stephano se afla în holul hotelului, la parter şi dorea să discute cîteva minute cu el. Da, cu plăcere. În fond, Trussel ceruse avocaţilor să se întoarcă abia la ora două.

S-au aşezat în salonul mic, cîntărindu-se din priviri, pe deasupra mesei pentru cafea, pe care fuseseră îngrămădite tot felul de lucruri.

– Am venit aici din pură curiozitate, spuse Stephano, dar Sandy nu era convins că aşa stăteau lucrurile.

– N-ar trebui cumva să începeţi cu o scuză? îl întrebă el.

– Da, aveţi dreptate. Oamenii mei s-au cam lăsat duşi de val şi, mă rog, nu ar fi trebuit să fie aşa de duri cu clientul dumneavoastră.

– Vi se pare suficient pentru o scuză?

– Îmi pare rău. Am greşit.

Cuvintele lui Stephano erau departe de a fi sincere.

– Am să-i transmit clientului meu. Sînt convins că aceste cuvinte vor însemna foarte mult pentru el.

– Da, mă rog, ca să mergem mai departe, eu, bineînţeles, nu mai am nici un interes în această luptă. Plec cu soţia mea în Florida, în vacanţă şi am dorit să ajung mai întîi aici. Nu durează mult.

– L-au prins pe Aricia? întrebă Sandy.

– Da. Acum cîteva ore. La Londra.

– Bine.

– Eu nu-l mai reprezint şi nu am avut nimic de-a face cu toată afacerea de la Platt & Rockland. Eu am fost angajat după dispariţia banilor. Treaba mea era să-i găsesc. Am încercat, am fost plătit, am închis dosarul.

– Deci, cărui fapt datorez această vizită?

– Am o mare curiozitate. Noi l-am găsit pe Lanigan în Brazilia numai după ce cineva l-a trădat. Cineva care îl cunoştea foarte bine. Acum doi ani am fost contactaţi de o firmă din Atlanta, pe nume Pluto Group. Ei aveau un client din Europa, care ştia ceva despre Lanigan, iar acest client dorea bani. Întîmplător, aveam nişte bani pe atunci, aşa că relaţia dintre noi a continuat. Clientul ne oferea cîte un fir, noi acceptam să plătim o recompensă, dădeam banii şi informaţiile erau întotdeauna exacte. Persoana aceea ştia foarte multe despre Lanigan – despre mişcările, obiceiurile, poreclele lui. Era o cursă – o minte de maestru se afla în spatele tuturor informaţiilor. Ştiam ce se va întîmpla şi, să fiu sincer, abia aşteptam. În cele din urmă, am primit informaţia cea mai importantă. Pentru un milion de dolari, clientul accepta să ne spună unde locuia Lanigan. Ni s-au dat nişte fotografii foarte clare cu el – una îl arăta pe cînd îşi spăla maşina, un Volkswagen Broască. Noi am dat banii. În schimb, am pus mîna pe Lanigan.

– Şi cine era clientul? întrebă Sandy.

– Asta e şi întrebarea mea. Nu poate fi decît fata, corect?

Reacţia lui Sandy veni cu întîrziere. Pufni, ca şi cum i-ar fi venit să rîdă, dar îi pierise cheful. Treptat, îşi aminti totul, aşa cum îi povestise Eva – felul în care folosise grupul Pluto pentru a-l dirija pe Stephano, care, bineînţeles, îl căuta pe Patrick.

– Unde se află fata acum? întrebă Stephano.

– Nu ştiu, răspunse Sandy.

Eva era la Londra, dar asta nu era treaba lui Stephano.

– Noi am plătit, în total, un milion o sută cincizeci de mii de dolari acestui client misterios şi ea, sau el, ne-a ajutat pe măsură. Ca şi Iuda.

– Acum s-a terminat. Ce doriţi de la mine?

– Aşa cum v-am spus, sînt curios, pur şi simplu. Dacă, într-o bună zi, veţi afla adevărul, m-aş bucura să mă sunaţi şi pe mine. Eu nu am nimic de cîştigat sau de pierdut, dar nu mă voi linişti pînă cînd nu voi afla dacă ea ne-a luat banii.

Sandy îi promise, vag, că îl va suna, eventual, dacă va afla adevărul şi Stephano plecă.

Şeriful Raymond Sweeney află despre acord în timpul prînzului şi vestea nu-l încîntă deloc. Îl sună pe Parrish şi pe

judecătorul Trussel, dar amîndoi erau prea ocupaţi ca să-i răspundă. Cutter nu se afla la birou.

Sweeney porni spre tribunal, ca să fie văzut. Se opri în hol, chiar între birourile celor doi judecători, astfel încît, dacă urma să aibă loc un acord, el să se afle exact la mijloc. Schimbă cîteva vorbe, în şoaptă, cu grefierii şi poliţiştii de la tribunal. Se pregătea ceva.

Avocaţii îşi făcură apariţia tăcuţi arborînd o atitudine solemnă. Intrară în biroul lui Trussel, închizînd uşa după ei. După zece minute, Sweeney bătu la uşă. Dădu buzna în încăpere şi, întrerupînd discuţia celor prezenţi, îi întrebă ce se întîmpla cu prizonierul lui. Judecătorul Trussel, calm, îi explică faptul că acesta se pregătea să dea o declaraţie de vinovăţie, rezultatul unui acord între părţi care, după părerea sa şi a tuturor celor prezenţi, era în totalitate în interesul justiţiei.

Sweeney era de altă părere şi nu întîrzie să le spună acest lucru.

– O să arătăm ca nişte caraghioşi. Lumea e înfuriată. Prindem un escroc bogat şi el îşi cumpără libertatea. Ce sîntem noi, nişte bufoni?

– Ce propui, Raymond? îl întrebă Parrish.

– Îmi pare bine că m-ai întrebat. În primul rînd, l-aş arunca în închisoarea districtuală, să stea acolo o vreme, cu toţi ceilalţi prizonieri. Pe urmă, l-aş trimite în justiţie pentru tot ce a făcut.

– Pentru ce anume?

– Păi, a furat banii ăia nenorociţi, nu? A ars un cadavru. Lasă-l să stea zece ani la Parchman. Asta înseamnă justiţie!

– Nu a furat banii aici, îi explică Trussel. Nu e jurisdicţia noastră. Era o problemă federală şi agenţii federali şi-au retras deja acuzaţiile.

Sandy se afla într-un colţ al camerei, cu ochii plecaţi pe un document.

– N-a fost vina noastră, spuse repede Parrish.

– Grozav! Spuneţi-le asta celor care v-au aleş! Daţi vina pe agenţii federali, pentru că ei nu participă la alegeri! Dar cadavrul ars? Lanigan scapă liber, după ce a recunoscut că el a făcut-o?

– Crezi că ar trebui să fie acuzat pentru asta? întrebă Trussel.

– Pe onoarea mea că da!

– Bine. Cum crezi că ne putem susţine cazul? întrebă Parrish.

– Tu eşti procurorul. Asta e treaba ta.

– Da, dar tu pari să le ştii pe toate. Spune-mi, tu cum ai susţine cazul?

– A recunoscut, nu?

– Da, dar crezi tu că Patrick Lanigan va veni în boxa martorilor la propriul său proces, ca să mărturisească, în faţa juriului, că a ars un cadavru? Asta e ideea ta despre strategia unui proces?

– N-o să accepte, le veni Sandy în ajutor.

Sweeney era congestionat şi i se umflase gîtul de furie; dădea din mîini, în toate direcţiile. Îl ţintui cu privirea pe Parrish, apoi pe Sandy.

Cînd îşi dădu seama că aceşti avocaţi găseau un răspuns la toate, se calmă.

– Cînd se va întîmpla? întrebă el.

– Astăzi, spre seară, îi răspunse Trussel.

Sweeney nu fu mulţumit nici de această dată. Îşi înfundă mîinile în buzunare şi se îndreptă spre uşă.

– Voi, avocaţii, vă apăraţi unii pe alţii, spuse el, destul de tare pentru a fi auzit de toată lumea.

– Sîntem o familie mare şi fericită, mormăi Parrish, cu un puternic accent de sarcasm în glas.

Sweeney trînti uşa în urma lui şi se îndepărtă, furios, pe culoar. Ieşi din tribunal şi plecă, în Jeepul său fără însemnele poliţiei districtuale. De la telefonul din maşină, luă legătura cu informatorul său personal, un reporter de la cotidianul local.

Pentru că familia, atîta cîtă era, îşi dăduse aprobarea necesară, la fel ca şi Patrick, executorul testamentar, deschiderea mormîntului nu a întîmpinat nici un fel de dificultăţi. Judecătorului Trussel, lui Parrish şi Sandy nu le scăpă ironia faptului că Patrick, singurul prieten al lui Clovis, semnase procura care permitea deschiderea sicriului, pentru ca acuzaţiile împotriva lui Patrick să poată fi retrase. Fiecare decizie părea o ironie a soartei.

Nu era o exhumare obişnuită, la care se cerea un ordin judecătoresc care urma, în mod normal, unei moţiuni şi chiar

unei audieri. Era doar un mod de a vedea ce se ascunde acolo, o procedură necunoscută în codul penal al statului Mississippi, astfel că judecătorul Trussel nu impusese nici o restricție. Pe cine putea afecta acțiunea lor? Cu siguranță, nu familia. Cu siguranță, nu sicriul; oricum, acela nu servea la prea mare lucru.

Rolland era în continuare proprietarul biroului de pompe funebre din Wiggins. Oare și-l mai amintea pe domnul Clovis Goodman și pe avocatul acestuia, sau ciudatul priveghi de la țară, acasă la domnul Goodman, la care nu participase decît avocatul său? Da, își amintea perfect, îi spuse el judecătorului, la telefon. Da, citise cîte ceva despre domnul Lanigan și nu, nu făcuse nici o legătură între fapte.

Judecătorul Trussel îi prezentă un rezumat al celor petrecute, ajutîndu-l să înțeleagă rolul lui Clovis în toată povestea. Nu, nu mai deschisese sicriul după priveghi, nu avea de ce, nu făcea niciodată așa ceva în asemenea situații. În timp ce judecătorul vorbea, Parrish îi trimitea lui Rolland, prin fax, cópii ale aprobărilor semnate de Deena Postell și Patrick Lanigan, executorul testamentar.

Rolland se arătă dintr-o dată domic să-i ajute. Nu mai văzuse pînă atunci un cadavru furat, lumea nu făcea lucruri din acestea în Wiggins și, ei bine, da, mormîntul putea fi deschis fără întîrziere. Tot el era și proprietarul cimitirului.

Judecătorul Trussel a trimis la cimitir un asistent și doi polițiști. Sub frumoasa piatră de mormînt pe care scria:

CLOVIS F. GOODMAN
23 ianuarie 1907 – 6 februarie 1992
PLECAT SPRE GLORIE

pămîntul a fost scos cu mare grijă, cu sapa; Rolland dădea indicații și aștepta, înarmat cu o lopată. În mai puțin de cincisprezece minute au ajuns la sicriu. Ajutat de unul din oamenii săi, Rolland intră în groapă și îndepărtă restul de pămînt. Lemnul de plop începuse să putrezească pe la colțuri. Rolland ridică puțin baza sicriului și, cu mîinile murdare de pămînt, forță

capacul cu cheia franceză. După cîteva încercări, capacul scoase un scîrţîit şi se deschise încet.

Fără ca asta să constituie o surpriză pentru nimeni, sicriul era gol.

Desigur, cu excepţia celor patru blocuri de ciment.

Finalul era planificat să aibă loc într-o şedinţă deschisă, aşa cum cerea legea, dar intenţionau să aştepte pînă spre ora cinci, cînd tribunalul se închidea şi mulţi dintre funcţionari se pregăteau de plecare. Ora cinci era convenabilă pentru toată lumea, mai ales pentru judecător şi procurorul districtual care erau convinşi că fac ceea ce trebuie, în folosul justiţiei, şi totuşi erau extrem de nervoşi. Toată ziua, Sandy insistase pentru o rezolvare rapidă, imediat după semnarea acordului şi deschiderea sicriului. Nu avea nici un rost să mai aştepte. Clientul lui era prizonier, deşi asta nu impresiona pe nimeni. Curtea era pregătită. Momentul era perfect. Ce cîştigau dacă mai aşteptau?

Nimic, decise, în cele din urmă, onorabilul judecător. Parrish nu avu nimic de obiectat. Avea opt procese programate în următoarele trei săptămîni şi era o uşurare să scape de Lanigan.

Ora cinci era foarte convenabilă pentru apărare. Cu puţin noroc, puteau sosi şi pleca din tribunal în mai puţin de zece minute. Încă puţin noroc şi n-ar fi fost văzuţi de nimeni. Ora cinci era perfectă pentru Patrick. Ce altceva avea de făcut?

Se schimbă, punîndu-şi o pereche de pantaloni kaki foarte largi şi o bluză albă, largă, din bumbac. O pereche de tenişi cu talpă subţire, fără şosete, din cauza rănii de la gleznă, cauzată de legarea cu frînghie. Îl îmbrăţişă pe Hayani şi îi mulţumi pentru prietenia arătată. Îmbrăţişă surorile şi soldaţii de gardă şi le promise tuturor că se va întoarce curînd, pentru a le face o vizită. Nu avea să o facă şi toată lumea ştia acest lucru.

După mai mult de două săptămîni petrecute aici, ca pacient şi prizonier, Patrick părăsi spitalul, însoţit de avocatul său şi urmat de o escortă înarmată, aşa cum se cuvenea.

42

Evident, ora cinci era perfectă pentru toată lumea. Nici măcar un singur funcţionar din tribunal nu mai plecă acasă, după ce zvonul ajunse în toate colţurile clădirii, în toate birourile – lucru care nu dură decît cîteva minute.

Secretara unei importante firme imobiliare era ocupată cu verificarea unui titlu de proprietate, în biroul notarial, cînd află ultima ştire legată de Patrick. Se repezi la telefon şi sună la birou. După numai cîteva minute, întreaga comunitate avocăţească de pe Coastă află că Lanigan se pregătea să se recunoască vinovat, în cadrul unui acord ciudat, şi că acest lucru urma să aibă loc în secret, la ora cinci, în sala mare de şedinţe a tribunalului.

Ideea unei audieri clandestine, pentru finalizarea unei înţelegeri clandestine, determină schimburi frenetice de telefoane; apeluri către alţi avocaţi, către neveste, către ziariştii preferaţi sau partenerii aflaţi în afara oraşului. În mai puţin de treizeci de minute, jumătate din oraş ştia că Patrick urmează să-şi facă apariţia în tribunal, să semneze un acord şi, cel mai probabil, să plece nestingherit.

Audierea ar fi atras mai puţin atenţia dacă ar fi fost publicată în ziare şi anunţată prin afişe. Trebuia să fie rapidă şi secretă. Învăluită în mister. Sistemul judiciar îl proteja pe unul de-al lor.

Reprezentanţii legii au început să şuşotească în sala de şedinţe, privind lumea care intra înăuntru, păstrîndu-şi locurile. Veneau din ce în ce mai mulţi, convinşi că zvonul era adevărat.

Nu se putea ca toți cei prezenți să fi greșit. Cînd au sosit și reporterii, zvonurile s-au transformat imediat în realitate.

– E aici, spuse cineva – un grefier aflat în apropiere de banca juraților – și curioșii începură să-și caute locuri în sală.

Patrick zîmbi celor doi operatori de televiziune care se grăbiră să-l întîmpine, la intrarea din spatele tribunalului. Gărzile îl conduseră pînă în aceeași sală pentru juriu, aflată la etajul al doilea și acolo îi scoaseră cătușele de la mîini. Pantalonii lui erau puțin prea lungi, așa că el îi suflecă cu grijă, făcîndu-le un fel de manșete. Karl intră în încăpere și le ceru polițiștilor să aștepte în hol.

– S-a zis cu întrunirea noastră liniștită, spuse Patrick.

– E greu să ții un secret pe aici. Frumoase haine!

– Mulțumesc.

– Un reporter pe care îl cunosc, de la un ziar din Jackson, m-a rugat să te întreb...

– Nici vorbă! Nici un cuvînt nimănui.

– Așa mi-am închipuit și eu. Cînd pleci?

– Nu știu. În curînd.

– Unde e fata?

– În Europa.

– Pot să vin și eu cu tine?

– De ce?

– Vreau să fiu de față.

– Am să-ți trimit o înregistrare video.

– Vai, mulțumesc.

– Ai fi în stare să pleci? Dacă ai avea șansa să renunți la tot, să dispari chiar acum, ai face așa ceva?

– Cu, sau fără nouăzeci de milioane?

– Indiferent.

– Bineînțeles că nu. Nu e același lucru. Eu îmi iubesc soția, tu nu ai iubit-o pe a ta. Eu am trei copii grozavi, situația ta a fost alta. Nu, nu aș fugi. Dar nu te judec.

– Toată lumea vrea să fugă de ceva, Karl. La un moment dat, în viață, toată lumea se gîndește să renunțe. Viața e întotdeauna mai plăcută pe plajă, sau în munți. Poți lăsa problemele în urmă. E ceva înnăscut, în fiecare din noi. Sîntem urmașii imigranților care au renunțat la condiții grele de viață și au venit aici în speranța unei vieți mai bune. Au mers mereu spre vest, mereu

în căutarea minei de aur. Acum, nu mai avem unde să ne mai ducem.

– Ia te uită! Nu mă gîndisem la perspectiva istorică.

– E puţin forţată.

– Ce grozav era dacă strămoşii mei păcăleau pe cineva de nouăzeci de milioane, înainte să plece din Polonia.

– Eu i-am dat înapoi.

– Am auzit că s-ar putea să fi rămas un coşuleţ cu ouă de aur.

– Unul din multele zvonuri nefondate.

– Deci, tu spui că e la modă să umfli banii clienţilor, să dai foc cadavrelor şi să zbori spre America de Sud, unde, bineînţeles, sînt multe fete frumoase care abia aşteaptă să le mîngîi?

– Pînă acum, a mers.

– Săracii brazilieni. Ghinionul lor că vin atîţia escroci de avocaţi pe capul lor.

Sandy intră în încăpere cu încă o foaie de hîrtie care trebuia semnată.

– Trussel e foarte nervos, îi spuse el lui Karl. L-a copleşit tensiunea. Telefonul lui sună fără întrerupere.

– Dar Parrish?

– E nervos ca o prostituată în biserică.

– Să terminăm pînă nu-i apucă frica, spuse Patrick şi îşi semnă numele în josul imaginii.

Un aprod se îndreptă spre bară şi anunţă începerea şedinţei, rugîndu-i pe cei prezenţi să ia loc. Se făcu tăcere şi întîrziaţii se grăbiră să ocupe locurile rămase goale. Un alt aprod închise uşile duble, masive. Alţi spectatori se înghesuiau pe culoarele laterale, lîngă perete. Absolut toţi grefierii din tribunal îşi făceau de lucru pe lîngă masa judecătorului. Era aproape cinci şi jumătate.

Judecătorul Trussel intră, cu obişnuita sa atitudine rigidă şi demnă şi toţi cei prezenţi se ridicară în picioare. El îi salută, mulţumindu-le pntru interesul arătat justiţiei, mai ales la o oră atît de tîrzie. Împreună cu procurorul districtual stabilise că o audiere rapidă era cît se poate de potrivită pentru încheierea unei zile atît de dificile, astfel încît ea avea să se desfăşoare în consecinţă. Se discutase chiar amînarea ei, dar se stabilise că o întîrziere ar fi dat impresia că se ascundea ceva.

Patrick a fost adus în sală pe uşa din apropierea boxei juraţilor şi a rămas în picioare, lîngă Sandy, în faţa judecătorului. Nu aruncă nici o privire spre public. Parrish se afla lîngă el, gata de treabă. Judecătorul Trussel răsfoi dosarul, verificînd fiecare cuvînt de pe fiecare pagină.

– Domnule Lanigan, începu el, în cele din urmă, vorbind rar şi apăsat. În următoarele treizeci de minute, totul avea să fie spus fără grabă. Aţi depus mai multe moţiuni.

– Da, onorată instanţă, răspunse Sandy. Prima este o moţiune pentru schimbarea acuzaţiei de omor din culpă cu aceea de mutilare a unui cadavru.

Cuvintele răsunară în sala unde nimeni nu mai mişca. Mutilarea unui cadavru?

– Domnule Parrish, spuse onorabilul judecător, adresîndu-i cuvîntul.

Se convenise ca Parrish să ia cuvîntul în numele tuturor. El avea dificila misiune de a explica situaţia în faţa curţii, cu titlu oficial şi, mult mai important, în faţa reprezentanţilor presei şi cetăţenilor prezenţi în sală, care erau numai ochi şi urechi.

Făcu o minunată prezentare în detaliu a faptelor recente. De fapt, nu era vorba de o crimă ci de un delict mult mai puţin grav. Statul nu se opunea schimbării încadrării judiciare, pentru că nu mai credea că domnul Lanigan omorîse pe cineva. Măsură sala în lung şi în lat, în cel mai pur stil Perry Mason, ignorînd regulile obişnuite de etichetă şi procedură. El era doctorul care trebuia să salveze ambele părţi.

– În continuare, avem o moţiune depusă de acuzat, prin care se solicită acceptarea mărturisirii vinovăţiei sale la acuzaţia de mutilare a unui cadavru. Domnule Parrish?

Al doilea act al spectacolului se dovedi similar cu primul, Parrish prezentînd cu multă căldură povestea sărmanului bătrîn, Clovis. Patrick simţea privirile aţintite asupra sa, în timp ce Parrish vorbea, cu multă satisfacţie, despre tot ce aflase de la Sandy. „În fond, nu am ucis pe nimeni!" îi venea lui Patrick să strige.

– Ce aveţi de spus, domnule Lanigan? întrebă onorabilul judecător.

– Sînt vinovat, răspunse Patrick ferm, dar fără urmă de mîndrie în glas.

– Ce sentință recomandă Statul? îl întrebă judecătorul pe procuror.

Parrish se îndreptă spre masa acuzării, își studie notițele, reveni la bară și, din mers, începu:

– Da, onorată instanță. Am aici o scrisoare din partea doamnei Deena Postell din Meridian, Mississippi. Ea este nepoata lui Clovis Goodman și singura rudă în viață a acestuia. – Îi dădu o copie lui Trussel, ca și cum era vorba de o probă nouă. – În scrisoare, doamna Postell solicită curții să nu îl acționeze pe domnul Lanigan în instanță pentru arderea cadavrului bunicului ei. El a murit acum mai mult de patru ani și familia nu mai suportă altă durere și suferință. Desigur, doamna Postell era în relații apropiate cu bunicul ei și a fost foarte afectată de moartea acestuia.

Patrick trase cu ochiul spre Sandy, dar acesta refuză să-i întoarcă privirea.

– Ați vorbit cu ea? întrebă judecătorul.

– Da. Cu aproape o oră în urmă. Îi tremura vocea la telefon și m-a implorat să nu redeschid acest caz trist. A jurat că nu va depune mărturie în nici un proces și că nu va coopera cu acuzarea, în nici o privință.

Parrish se îndreptă din nou spre masă și răsfoi alte hîrtii. Vorbea cu judecătorul, dar se adresa celor prezenți în sală.

– Date fiind sentimentele membrilor familiei, Statul recomandă ca acuzatul să fie condamnat la douăsprezece luni închisoare, ca încarcerarea să fie suspendată pentru bună purtare, acuzatul să plătească o amendă de cinci mii de dolari și toate cheltuielile de judecată, urmînd o perioadă de probă.

– Domnule Lanigan, sînteți de acord cu această sentință? întrebă Trussel.

– Da, onorată instanță, răspunse Patrick, abia reușind să-și ridice capul.

– Se aprobă. Mai e ceva? întrebă Trussel luînd ciocănelul și așteptînd.

Amîndoi avocații clătinară din cap.

– Ședința se suspendă, anunță el, lovind cu ciocănelul în masă cu toată puterea.

Patrick se întoarse pe călcîie și ieși cît putu de repede din sala de ședințe. Dispăruse din nou, sub privirile tuturor.

Împreună cu Sandy, Patrick aşteptă o oră în biroul lui Huskey, pînă cînd întunericul cuprinse oraşul şi ultimii întîrziaţi în tribunal se dădură, în sfîrşit, bătuţi şi plecară acasă. Patrick era nerăbdător să plece.

La ora şapte, îşi luă rămas bun de la Karl cu tandreţe, fără grabă. Îi mulţumi pentru că venise, pentru că îl susţinuse, îi mulţumi pentru tot şi îi promise să ţină legătura cu el. Din uşă, îi mulţumi, încă o dată, pentru că îi purtase sicriul pe umeri.

– Cu plăcere, şi altă dată, îi răspunse Karl. Oricînd doreşti.

Plecară din Biloxi cu maşina lui Sandy – Sandy stătea la volan. Patrick pe scaunul pasagerului, lăsîndu-se cît mai jos pentru a nu fi observat şi copleşit de gîndul că vedea luminile din Golf pentru ultima dată. Trecură pe lîngă cazinourile de pe plajele din Biloxi şi Gulfport, pe lîngă digul de la Pass Christian şi luminile oraşului apărură, în toată splendoarea lor, cînd traversară golful St. Louis.

Sandy îi dădu numărul de telefon şi Patrick sună la hotelul unde se afla Eva. La Londra era ora trei dimineaţa, dar ea ridică receptorul atît de repede, încît ai fi crezut că stătea la pîndă. „Eva, sînt eu" îi spuse, destul de reţinut. O clipă, Sandy se gîndi să oprească maşina şi să coboare pînă terminau de vorbit. Încercă să nu fie atent.

– În clipa asta ieşim din Biloxi şi ne îndreptăm spre New Orleans. Da, mă simt bine. Nu m-am simţit niciodată atît de bine. Dar tu?

Ascultă îndelung, cu ochii închişi şi capul dat pe spate.

– Ce zi e astăzi? întrebă el.

– Vineri, 6 noiembrie, îi răspunse Sandy.

– Ne întîlnim în Aix, duminică, la Villa Gallici. Exact. Da. Sînt bine, iubito. Te iubesc! Culcă-te la loc, te voi suna din nou peste cîteva ore.

Trecură în statul Louisiana în tăcere şi, cam în dreptul lacului Pontchartrain, Sandy îi spuse:

– Azi după-amiază am avut un musafir foarte interesant.

– Zău? Cine?

– Jack Stephano.

– Aici, la Biloxi?

– Da. M-a găsit la hotel; mi-a spus că a terminat cu cazul Aricia şi că pleacă în Florida, în vacanţă.

– De ce nu l-ai strîns de gît?

– Mi-a spus că regretă ce s-a întîmplat. Că băieţii lui s-au lăsat duşi de val, după ce te-au prins. M-a rugat să-ţi transmit scuzele lui.

– Ce tip! Sînt sigur că n-a venit numai ca să se scuze.

– Nu, într-adevăr. Mi-a povestit despre informatorul din Brazilia, despre Pluto Group şi recompense şi m-a întrebat, de-a dreptul, dacă fata, Eva, a fost Iuda în cazul tău. I-am răspuns că nu am habar.

– De ce îi pasă?

– Bună întrebare. Mi-a spus că moare de curiozitate. A plătit mai mult de un milion recompense, l-a prins pe cel pe care îl căuta, dar nu a pus mîna pe bani şi zicea că nu va avea somn pînă nu va afla adevărul. Într-un fel, l-am crezut.

– Pare destul de rezonabil.

– Nu mai are nici un interes personal, cam aşa spunea. Sînt cuvintele lui, nu ale mele.

Patrick îşi sprijini glezna piciorului stîng peste genunchiul piciorului drept şi îşi atinse uşor rana.

– Cum arată? întrebă el.

– Cincizeci şi cinci de ani, tip de italian, cu părul încărunţit, îngrijit, ochii negri; un bărbat frumos. De ce?

– Pentru că l-am văzut peste tot. În ultimii trei ani, jumătate dintre necunoscuţii întîlniţi în Brazilia, pe cînd mă ascundeam, erau pentru mine Jack Stephano. Zeci de bărbaţi mă chinuiau în somn, şi toţi s-au dovedit a fi Jack Stephano. Pîndea pe alei, se ascundea după copaci, mă urmărea, la pas, noaptea în São Paulo, cocoţat pe un scuter, mă vîna din maşini. M-am gîndit la Stephano mai mult decît la propria mea mamă.

– Urmărirea s-a terminat.

– Pînă la urmă, am obosit, Sandy. M-am predat. Viaţa de fugar e o teribilă aventură, incitantă şi romantică, pînă cînd îţi dai seama că te urmăreşte ceva. Cînd dormi, cineva încearcă să te găsească. Cînd iei masa cu o femeie frumoasă, într-un oraş cu zece milioane de locuitori, cineva îţi bate la uşă, sau arată fotografia ta cîte unui funcţionar, oferind mici sume de bani în schimbul unei informaţii. Eu am furat prea mulţi bani, Sandy. Era normal să vină după mine şi, cînd am aflat că se află deja în Brazilia, am ştiut că vine sfîrşitul.

– Cum adică te-ai predat?

Patrick respira greoi şi îşi schimbă poziţia. Privi, prin geamul maşinii, spre apele lacului peste care treceau şi încercă să-şi organizeze gîndurile.

– M-am predat, Sandy. Am obosit să mai alerg şi m-am predat.

– Da, asta am mai auzit.

– Ştiam că mă vor găsi, aşa că m-am hotărît s-o fac după regulile mele, nu ale lor.

– Te ascult.

– Recompensele au fost ideea mea, Sandy. Eva trebuia să ia avionul pînă la Madrid şi, de acolo, la Atlanta, unde se întîlnea cu detectivii de la Pluto. Îi plătea, ca să ia legătura cu Stephano şi să coordoneze fluxul de informaţii şi banii. Noi scoteam banii de la Stephano şi, pînă la urmă, l-am adus la mine, la căsuţa mea din Ponta Porã.

Sandy se întoarse încet spre el, năucit, cu gura căscată într-o grimasă şi ochii fără expresie.

– Uită-te pe unde mergi, îi spuse Patrick, arătîndu-i şoseaua.

Sandy smulse volanul şi readuse maşina pe banda corectă.

– Minţi, îi spuse el, printre dinţi. Sînt sigur că minţi!

– Nu. Am strîns un milion o sută cincizeci de mii de la Stephano; acum sînt ascunşi, probabil undeva în Elveaţia, alături de ceilalţi.

– Tu nu ştii unde sînt?

– A avut ea grijă de bani. Am să aflu cînd ne vom vedea.

Sandy era prea şocat ca să mai poată spune ceva. Patrick se hotărî să-l ajute.

– Ştiam că mă vor prinde şi ştiam că vor încerca să mă facă să vorbesc. Dar nu mi-am închipuit că se va întîmpla aşa ceva, spuse el, arătînd spre arsura de deasupra gleznei stîngi. Mi-am închipuit că vor fi duri, dar aproape că m-au omorît, Sandy. În cele din urmă am cedat şi le-am spus de Eva. Între timp, ea fugise, cu bani cu tot.

– Puteai să mori foarte uşor, reuşi să îngaime Sandy. Conducea cu mîna dreaptă şi se scărpina în vîrful capului cu stînga.

– Este adevărat. Foarte adevărat. Dar, la două ore după ce am fost prins, agenţii FBI de la Washington aflaseră că Stephano m-a luat prizonier. Asta mi-a salvat viaţa. Stephano nu putea să mă omoare, pentru că agenţii federali ştiau ce se întîmplase.

– Dar cum...

– Eva l-a sunat pe Cutter în Biloxi. El a sunat la Washington.

Sandy ar fi vrut să oprească maşina, să coboare şi să înceapă să urle; să se sprijine de marginea podului şi să dea drumul unui şir nesfîrşit de înjurături. Tocmai cînd credea că lămurise trecutul lui Patrick, primise o asemenea lovitură.

– Ai fost un idiot dacă i-ai lăsat să te prindă.

– Zău? N-am ieşit liber din tribunal, cu puţin timp în urmă? N-am vorbit chiar acum cu o femeie pe care o iubesc din suflet, o femeie care, întîmplător, păstrează o avere pentru mine? Trecutul s-a terminat, Sandy. Nu înţelegi? Nimeni nu mă mai urmăreşte.

– Atîtea s-ar fi putut întîmpla!

– Da, numai că n-a fost aşa. Eu aveam banii, înregistrările, alibiul cu Clovis. Şi am avut la dispoziţie patru ani ca să planific totul.

– Tortura nu era planificată.

– Nu, dar rănile se vor vindeca. Nu-mi strica această clipă. Sandy. Plutesc de fericire!

Sandy îl lăsă pe Patrick la mama lui, în casa unde crescuse şi unde îl aştepta un cozonac în cuptor. Doamna Lanigan îl invită şi pe el să rămînă, dar Sandy ştia că are nevoie de timp pentru a reflecta, de unul singur. În plus, nu îşi mai văzuse soţia şi copiii de patru zile. Sandy se urcă în maşină şi porni la drum, încă ameţit.

43

Se trezi înainte de răsăritul soarelui, într-un pat în care nu mai dormise de aproape douăzeci de ani. Erau ani îndepărtaţi, dintr-o altă viaţă. Pereţii păreau acum mai apropiaţi, tavanul mai coborît. În timp, lucrurile lui – amintirile din copilărie, steagul echipei Saints, afişele cu manechine blonde în costume de baie strînse pe trup – dispăruseră de acolo.

Născut fiind din doi părinţi care abia dacă îşi vorbeau, el îşi făcuse un sanctuar din camera lui. Ţinea uşa închisă, cu mult înainte de a deveni adolescent. Părinţii intrau acolo numai atunci cînd le dădea voie.

Maică-sa gătea ceva, la parter; mirosul de şuncă se simţea în toată casa. Stătuseră treji pînă tîrziu; ea se trezise devreme, abia aşteptînd să-i vorbească. Cine o putea judeca pentru asta?

Se întinse încet, cu grijă. Crusta formată în jurul rănilor crăpa şi se desfăcea. Se întinse prea mult şi pielea se rupse, iar rana începu să sîngereze. Îşi atinse arsurile de pe piept, dorindu-şi cu disperare să le zgîrie cu unghiile şi să le rupă, lăsînd să-i explodeze toată furia din suflet. Îşi încrucişă picioarele şi îşi încleştă mîinile după ceafă. Zîmbea, cu ochii aţintiţi în tavan; zîmbea arogant, pentru că viaţa de fugar luase sfîrşit. Patrick şi Danilo nu mai existau, iar umbrele care îi urmăreau fuseseră distruse, într-o înfrîngere zdrobitoare. Stephano şi Aricia, Bogan şi restul, agenţii federali şi Parrish, cu condamnarea lui modestă şi penibilă, toţi se luptaseră în zadar. Nu mai rămăsese nimeni care să-l urmărească.

Razele soarelui pătrundeau prin fereastră şi pereţii păreau că se apropie şi mai mult. Făcu un duş rapid şi îşi unse rănile cu o cremă, peste care puse bucăţi de plasture.

Îi promisese mamei sale că îi va dărui alţi nepoţi, o trupă întreagă, care să-i ia locul lui Ashley Nicole, copilul la care ea continua să se gîndească. Îi povestise lucruri minunate despre Eva şi îi promisese că o va aduce la New Orleans, foarte curînd. Nu erau încă decişi să se căsătorească, dar era inevitabil.

Mîncară brioşe şi şuncă şi băură cafea pe verandă, privind cum străzile vechi revin la viaţă. Înainte ca vecinii să înceapă să-i felicite pentru veştile bune, plecară cu maşina, într-o lungă plimbare. Patrick dorea să-şi mai vadă oraşul încă o dată, chiar şi în grabă.

La ora nouă intră, împreună cu maică-sa, în magazinul Robilio Brothers, de pe Canal, de unde îşi cumpără o pereche de pantaloni kaki noi, nişte cămăşi şi o frumoasă geantă de voiaj, din piele. Mîncară cîte un soufflé la Café du Monde, pe Decatur şi, ceva mai tîrziu, se opriră pentru prînz într-o cafenea din apropiere. Rămaseră împreună, în aeroport, o oră întreagă, ţinîndu-se de mînă şi vorbindu-şi foarte puţin. Cînd se auzi anunţul de îmbarcare pentru zborul lui, Patrick îşi strînse mama în braţe şi îi promise să o sune în fiecare zi. Ea dorea să-şi vadă viitorii nepoţi, şi încă repede, îi spuse, cu un zîmbet trist.

El plecă spre Atlanta. Cu paşaportul său adevărat, pe numele de Patrick Lanigan, cel pe care Eva i-l dăduse lui Sandy, se îmbarcă pe cursa spre Nisa.

O văzuse ultima dată pe Eva cu o lună mai devreme, la Rio, într-un weekend prelungit în care îşi petrecuseră fiecare clipă împreună. Vînătoarea se apropia de final şi Patrick ştia acest lucru. Sfîrşitul era aproape.

S-au plimbat, strîns lipiţi unul de celălalt, pe plajele aglomerate din Ipanema şi Leblon, indiferenţi la glasurile fericite din jur. Au cinat tîrziu, în linişte, în restaurantele lor preferate – Antiquarius şi Antonio's – fără să aibă prea multă poftă de mîncare. Cînd îşi vorbeau, propoziţiile erau scurte, abia şoptite. Conversaţiile mai lungi se sfîrşeau în lacrimi.

La un moment dat, ea îl convinsese să fugă din nou, să plece împreună, cît încă se mai putea, să se ascundă într-un castel din Scoţia sau într-un mic apartament din Roma, unde nu i-ar fi găsit

nimeni, niciodată. Dar momentul trecuse. Pur şi simplu, Patrick obosise să se mai ascundă.

Spre seară, au urcat cu funicularul pînă în vîrful muntelui, ca să privească apusul coborînd peste Rio. Imaginea nocturnă a oraşului era spectaculoasă, dar dificil de apreciat în situaţia lor. Vîntul îi făcea să tremure şi el a strîns-o în braţe, promiţîndu-i că, într-o zi, cînd totul se va termina, vor reveni în acelaşi loc şi vor privi apusul, făcîndu-şi planuri pentru viitor. Ea încercase să-l creadă.

Şi-au luat rămas bun la un colţ de stradă, în apropiere de apartamentul ei. El a sărutat-o pe frunte şi a plecat, pierzîndu-se în mulţime. A lăsat-o în urmă plîngînd, pentru că era mai bine aşa decît să-i facă o scenă teribilă într-un aeroport plin de lume. A plecat din oraş, către vest, schimbînd mai multe curse, cu avioane tot mai mici pe aeroporturi tot mai neînsemnate. A ajuns la Ponta Porã după lăsarea întunericului, şi-a găsit maşinuţa acolo unde o lăsase, la aeroport şi a străbătut străzile liniştite pînă a ajuns pe Rua Tiradentes, la modesta lui căsuţă, unde şi-a aranjat lucrurile şi şi-a început aşteptarea.

O suna în fiecare după-amiază, între patru şi şase, telefonîndu-i codificat, sub diferite nume.

Şi, într-o zi, telefoanele au încetat.

Îl găsiseră.

Trenul de Nisa sosi în Aix la ora stabilită, duminică, la cîteva minute după ora amiezii. Patrick coborî pe peron, căutînd-o în mulţime. De fapt, nu se aştepta să o găsească, însă spera, aproape că se ruga. Ţinînd într-o mînă geanta nouă de voiaj, cu hainele sale noi, găsi un taxi pentru scurtul drum prin oraş, pînă la Villa Gallici, aflată în cealaltă parte a oraşului.

Ea rezervase o cameră pe ambele nume, Eva Miranda şi Patrick Lanigan. Era plăcut să-ţi revii din tensiune şi să poţi călători normal, nu sub acoperirea periculoasă a unui paşaport cu nume fals. Ea nu sosise încă, îl informă funcţionarul de la recepţie şi Patrick se întristă. Visase să o găsească în cameră, îmbrăcată în lenjerie moale, pregătită pentru îmbrăţişări. Îi simţea parfumul în nări.

– Cînd a fost făcută rezervarea? îl întrebă, iritat, pe funcţionar.

– Ieri. Doamna ne-a sunat de la Londra şi ne-a spus că soseşte în această dimineaţă. Nu am văzut-o.

Patrick se duse în cameră şi se bărbieri. Îşi despachetă bagajul şi comandă ceai şi cornuri. Adormi, visînd că o aude bătînd în uşă şi că o trage spre el, în cameră.

Îi lăsă un mesaj la recepţie şi plecă la plimbare prin frumosul oraş renascentist. Aerul era tare şi curat. Luna noiembrie în Provence era minunată. Poate că se vor stabili acolo. Privi apartamentele demodate de pe străzile vechi, strîmte şi se gîndi, da, ar fi frumos să trăim aici. Era un oraş universitar, unde artele erau respectate. Ea vorbea foarte bine franceza, iar el dorea să se perfecţioneze. Da, franceza va fi viitoarea lui limbă curentă. Vor rămîne aici cam o săptămînă, pe urmă vor pleca la Rio, pentru o vreme, dar poate că la Rio nu se vor simţi ca acasă. Copleşit de sentimentul libertăţii, Patrick dorea să trăiască pretutindeni, să absoarbă diferite culturi, să înveţe diferite limbi străine.

Nişte tineri misionari mormoni îl opriră din drum, dar scăpă de ei şi plecă mai departe, pe Cours Mirabeau. Savură o cafea espresso într-o cafenea cu terasa pe trotuar, unde, cu un an înainte, se ţinuseră de mînă şi se uitaseră după studenţi.

Refuză să intre în panică. Era o simplă problemă de nepotrivire a curselor aeriene. Se obligă să aştepte pînă la lăsarea întunericului şi, cu un pas cît mai natural cu putinţă, se întoarse la hotel.

Ea nu era acolo şi nu lăsase nici un mesaj. Nimic. Sună la hotelul din Londra şi află că fata plecase cu o zi înainte, duminică, spre prînz.

Rămase pe terasa plină de verdeaţă de lîngă sala de mese şi găsi un scaun, într-un colţ, pe care îl întoarse în aşa fel încît să poată vedea recepţia hotelului prin fereastră. Comandă două coniacuri duble, ca leac împotriva frigului. O va vedea cînd va sosi.

Dacă ar fi pierdut cursa, l-ar fi anunţat pînă atunci. Dacă ar fi fost iarăşi oprită la vamă, l-ar fi anunţat pînă atunci. Pentru orice problemă cu paşaportul, vizele, biletele, l-ar fi sunat pînă atunci.

Nimeni nu era pe urmele ei. Toţi băieţii răi fuseseră fie închişi, fie plătiţi.

Încă un coniac pe stomacul gol şi, nu după mult timp, se îmbătă. Trecu pe cafea tare, ca să rămînă treaz.

Cînd barul se închise, Patrick se întoarse în cameră. La Rio era ora opt dimineaţa şi, fără prea mare entuziasm, îl sună pe

tatăl ei, pe care îl întîlnise de două ori. Eva îl prezentase drept un prieten, client din Canada. Sărmanul om trecuse prin destule emoţii, dar Patrick nu avea de ales. Îi spuse că se afla în Franţa şi că avea nevoie să discute o problemă legală cu avocatul său din Brazilia. Îşi cerea scuze pentru că îl deranja acasă, la o oră atît de matinală, dar nu reuşea să o găsească. Era o problemă importantă, chiar urgentă. Paulo nu voia să vorbească, dar bărbatul de la telefon părea să ştie foarte multe lucruri despre fiica lui.

Era la Londra, îi spuse Paulo. Vorbise cu ea sîmbătă. Refuză să-i spună mai multe.

Patrick, în agonie, aşteptă încă două ore, apoi îl sună pe Sandy.

– A dispărut, îi spuse el, cuprins de panică. Sandy nu mai primise nici o veste de la ea.

Patrick rătăci pe străzile din Aix timp de două zile, mergînd mult, la întîmplare, dormind cîte puţin, din cînd în cînd, sorbind cîte un coniac şi o cafea tare, sunîndu-l pe Sandy şi speriindu-l pe Paulo cu telefoanele lui repetate. Oraşul îşi pierdu aerul romantic. Singur, în camera lui, plîngea cu toată durerea din sufletul rănit; pe străzi, tot singur, blestema femeia pe care încă o mai iubea nebuneşte.

Funcţionarii hotelului îl vedeau venind şi plecînd. La început, întreba cu nerăbdare dacă nu primise vreun mesaj, dar, o dată cu trecerea orelor şi zilelor, de-abia dacă le mai făcea cîte un semn cu capul. Nu se mai bărbierea şi părea obosit. Bea prea mult.

Achită nota de plată după cea de a treia zi, spunînd că se întoarce în America. Îl rugă pe recepţionerul său favorit să păstreze un plic închis, în caz că doamna Miranda trecea pe acolo.

Patrick luă avionul spre Rio. Nu ştia sigur de ce. Pe cît iubea acest oraş, tot era ultimul loc unde Eva şi-ar fi făcut apariţia. Ştia unde să se ascundă şi cum să dispară, ştia cum să-şi schimbe identitatea şi cum să vireze banii pe loc, ştia cum să-i cheltuiască fără să atragă atenţia.

Învăţase toate aceste lucruri de la un maestru. Patrick o învăţase prea bine arta de a dispărea în neant. Nimeni nu o va găsi pe Eva, decît, bineînţeles, dacă dorea chiar ea să fie găsită.

Se întîlni cu Paulo; o întîlnire dureroasă, în care îi spuse toată povestea, toate detaliile. Sărmanul om se descompuse sub privirile lui, plîngînd şi blestemîndu-l pentru că îi învăţase fiica la rele. Întîlnirea fusese un act de disperare şi nu dăduse nici un rezultat.

Rămase în hotelurile mici, în apropiere de apartamentul ei, străbătînd străzile pe jos, uitîndu-se atent la fiecare trecător, dar, de această dată, dintr-un alt motiv. Acum nu mai era el însuşi prada, devenise vînătorul, şi încă unul ajuns la disperare.

Faţa ei nu putea fi văzută, pentru că el o învăţase cum să şi-o ascundă.

Avea din ce în ce mai puţini bani şi, în cele din urmă, se văzu nevoit să-l sune pe Sandy şi să-i ceară un împrumut de cinci mii de dolari. Sandy acceptă imediat şi îi oferi chiar mai mult decît atît.

Se resemnă după o lună şi străbătu întreaga ţară cu autobuzul, pînă cînd ajunse la Ponta Porã.

Îşi putea vinde casa de acolo, poate şi maşina. Împreună, făceau vreo treizeci de mii de dolari americani. Sau, putea să le păstreze şi să-şi găsească o slujbă. Putea trăi într-o ţară pe care o iubea, într-un mic oraş pe care îl adora şi unde se simţea foarte bine. Putea, eventual, să dea meditaţii de limba engleză, să trăiască paşnic pe Rua Tiradentes, unde umbrele dispăruseră, iar copiii în picioarele goale jucau şi acum fotbal în lungul străzii.

Unde să se ducă? Călătoria lui luase sfîrşit. Pînă la urmă, se rupsese definitiv de trecut.

Cu siguranţă că, într-o zi, ea îl va găsi.

„Un Grisham tradițional, plin de suspans!“

„Cînd este semnată de Grisham, orice carte devine o provocare.“

Publishers Weekly

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-153-x